ΜΙΧΑΛΗΣ ΚΑΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΘΑΥΜΑ ή ΑΠΑΤΗ

ΤΟ "ΑΓΙΟΝ" ΦΩΣ ΤΗΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ;

Η σύγχρονη αμφισβήτηση συναντά την ιστορική καταγγελία του ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΥ ΚΟΡΑΗ:

ΨΕΥΔΟΚΑΤΑΙΒΑΤΑ ΦΩΤΑ ΚΑΙ ΑΠΑΤΗ
Η ΑΦΗ ΤΟΥ "ΑΓΙΟΥ" ΦΩΤΟΣ ΣΤΑ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΑ!

ΧΑΜΕΝΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ

ISBN 960-90201-3-5

Διεύθυνση συγγραφέως
Καλόψυλος Μιχάλης
Τ. Θ. 33541
56310 Ελευθέριο
Θεσσαλονίκης
Τηλ. & Fax: 2310/770100
E-mail: info@greatlie.com

Εκτύπωση βιβλιοδεσία
Μυγδαλιάς
Τηλ: 23920 729326

Μιχάλης Καλόπουλος

ΘΑΥΜΑ ή ΑΠΑΤΗ

ΤΟ "ΑΓΙΟΝ" ΦΩΣ ΤΗΣ ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

1η Έκδοση: Θεσσαλονίκη 4 / 2003
2η Έκδοση: Θεσσαλονίκη 3 / 2004

Αφιερωμένο:

*Στον Αδαμάντιο Κοραή, τον ελευθερωτή του Γένους και ανυποχώρητο κυνηγό των θρησκευτικών αθλιοτήτων.
*Στον Μιχάλη Χαραλαμπάκη, τον εκλεκτό φίλο, που έγινε η αιτία για την συγγραφή του βιβλίου αυτού.
♦Στον Ιάσονα Ευαγγέλου, τον σοφό συγγραφέα, που με τιμά με την φιλία του.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόλογος

Για σειρά ετών, αναγνώστες μου με εξαιρετική συχνότητα και επιμονή, ζητούσαν την γνώμη μου για το "θαύμα" του φωτός της Ιερουσαλήμ. Η σταθερή μου απάντηση, ήταν, πως δεν είχα ιδέα για ίο τι πραγματικά μπορεί να συμβαίνει, στην ετήσια εμφάνιση του αξιοπερίεργου φωτός της Ιερουσαλήμ. Να όμως, που εξ αφορμής της θαρραλέας καταγγελίας του Κοραή, ήρθε η στιγμή, όχι μόνο να θυμηθούμε κάτι απ' το μεγαλείο του, αλλά και να απο μυθοποιήσουμε οριστικά, το λεγόμενο «άγιο φως» της Ιερουσαλήμ!

Το κείμενο: «περί του εν Ιεροσολύμοις αγίου φωτός», του Αδαμαντίου Κοραή, που παρουσιάζουμε εδώ ολόκληρο μετά από σχεδόν δύο αιώνες αποσιώπησης, αποτελεί το δίχως άλλο, ένα μικρό μόνο μέρος της συνολικής βιβλιοθήκης των σοφών Ελλήνων, που οι εξουσιαστικές σκοπιμότητες και η συνομωσία της σιωπής, έριξαν στην αφάνεια. Η συνταρακτική αυτή κριτική του Κοραή, απέναντι στο ψευδές, όπως καταγγέλλει θαύμα της αφής του "αγίου" φωτός στα Ιεροσόλυμα, πετάχτηκε εσκεμμένα στον καιάδα της ανυπαρξίας, με συστηματική παρασιώπηση και άλλους, γνωστούς και άγνωστους, αλλά εν τέλει, εξαιρετικά αποτελεσματικούς μηχανισμούς.

Εκατόν εβδομήντα έξη χρόνια μετά την συγγραφή της, η αριστουργηματική αυτή τολμηρότατη κριτική του Κοραή, αντί να κοσμεί την παιδεία μας, σαν μια εθνωφελής ιστορική κριτική πραγματεία, που αποκαλύπτει θεολογικές αθλιότητες και χαλιναγωγεί την κοινωνική μάστιγα της θρησκευτικής δεισιδαιμονίας, "κάποιοι" κατόρθωσαν να την αποκρύψουν, ακόμα και απ' τους φιλομαθέστερους των Ελλήνων!

Η εξήγηση βέβαια, της πολύχρονης αυτής, έντεχνης λογοκρισίας του έργου του, αλλά και της μόνιμης υποτίμησης του Κοραή στους εκπαιδευτικούς κύκλους, είναι προφανής: εκατόν ογδόντα ένα χρόνια μετά την έναρξη της ελληνικής επανάστασης κατά των Τούρκων, οι Έλληνες εξακολουθούν να ζουν σε καθεστώς πολιτισμικής καταπίεσης και να υφίστανται έναν πνευματικό μαρασμό, ανάλογο ή και αφανιστικότερο από εκείνον που επέβαλε ο ζυγός της ωμής Οθωμανικής σκλαβιάς.

Η επανεμφάνιση λοιπόν και η πλατιά διάδοση τέτοιων κειμένων, δεν αποτελεί μόνο χρέος τιμής προς τον “ιεροφάντη" της απελευθέρωσης μας Κοραή, αλλά και στοιχειώδες μέτρο αντίστασης, προς τους σημερινούς επίδοξους δεσμώτες της πνευματικής μας ελευθερίας.

Με την ανάγνωση τέτοιων κειμένων, οι Έλληνες έχουμε μια θαυμάσια ευκαιρία επανεκτίμησης των πραγματικών ιστορικών δεδομένων, της διαχρονικής αναμέτρησής μας, με τις δυνάμεις που κατατρέχουν ακόμα το πολύπαθο Γένος των Ελλήνων, αλλά και πολύτιμες ευκαιρίες σπουδής, πάνω στην συμπεριφορά των αιώνιων εχθρών της ανθρώπινης αξιοπρέπειας.

Ανεξάρτητα λοιπόν απ’ το αν θα συμφωνήσει κανείς ή όχι, με την βαρύτατη καταγγελία του Κοραή, για την πλαστότητα του "ιερού" φωτός της Ιερουσαλήμ και μόνο το γεγονός της συστηματικής παρασιώπησης της σοβαρότατης αυτής καταγγελίας του, απ’ την πνευματική κληρονομιά των Ελλήνων, αποτελεί βαρύ πολιτισμικό αδίκημα, αλλά και οριστική απόδειξη, μιας υφιστάμενης, δόλιας πνευματικής δικτατορίας.

Μιχάλης Καλόπουλος

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Α'

Ο φιλόλογος Κοραής

Ας θυμηθούμε λίγα πράγματα για τον Αδαμάντιο Κοραή και την μεγάλη του προσφορά στον αγώνα της πνευματικής αναγέννησης και της απελευθέρωσης του έθνους των Ελλήνων.

Ο Αδαμάντιος Κοραής, γιος του Ιωάννου Κοραή εκ Χίου και της Θωμαΐδος, γεννήθηκε στις 27 Απριλίου 1748 στην Σμύρνη, και πέθανε σε ηλικία 83 ετών, στο Παρίσι, στις 6 Απριλίου του 1833. Κανείς βέβαια απ᾽ τους Έλληνες, δεν γιορτάζει ούτε την ευλογημένη μέρα που γεννήθηκε, μα ούτε και τον τρισένδοξο θάνατο του, αφού στις ημερομηνίες αυτές, γιορτάζουν και δοξολογούνται κάποιοι άγνωστοι αναχωρητές "άγιοι".

Αφορμή της πνευματικής του εξέλιξης, στάθηκαν, εκτός απ᾽ την χαρισματική του ιδιοσυγκρασία, τα πολλά ελληνικά συγγράμματα που κληρονόμησε απ᾽ τον παππού του, ιατροφιλόσοφο Αντώνιο Κοραή, καθώς και η αγάπη για την κλασική Ελλάδα, που του μετέδωσε ο αλλοδαπός, αλλά εξαίρετος διδάσκαλος του της ελληνικής γλώσσας, Βερνάρδος Κέϋνον (Bernard Keun).

Σε ηλικία 24 ετών, απέπλευσε από την Σμύρνη, προς το Αμστερνταμ της Ολλανδίας, για να διευρύνει τις εμπορικές δραστηριότητες του πατέρα του. Το ταξίδι αυτό, απεδείχθη θαυμάσια ευκαιρία διεύρυνσης των γνώσεών του. Επί έξη έτη, που διέμενε στην Ολλανδία, φοιτώντας στην περιώνυμη εκεί σχολή «Αθήναιον», πρόκοβε στα γράμματα μάλλον, παρά στο εμπόριο.

Επέστρεψε στην Σμύρνη το 1779, όπου βρήκε κατεστραμμένο από πυρκαγιά το πατρικό του. Γεμάτος μελαγχολία και παρά τις σθεναρές αντιρρήσεις των συγγενών του, αναχώρησε για την Γαλ-

λία, προκειμένου να σπουδάσει ιατρική. Έφτασε στο Μονπελιέ το 1782 και σε ηλικία 34 ετών, γράφτηκε στην εκεί ιατρική σχολή.

Στα επόμενα όμως δυο έτη, έχασε από αιφνίδιο θάνατο και τους δυο γονείς του, με αποτέλεσμα να περιέλθει σε οικονομική δυσχέρεια. Ο Κοραής, που γνώριζε απταίστως Γερμανικά, Γαλλικά, Αγγλικά και Λατινικά, αναγκάσθηκε να εξοικονομεί τα έξοδα του, εργαζόμενος ως μεταφραστής. Μετά εξαετή φοίτηση, έλαβε το διδακτορικό του, καταθέτοντας δυο εργασίες: «Πυρετολογίας σύνοψη» και «Ο καθ' Ιπποκράτην ιατρός».

Αποφασισμένος να ασκήσει το ιατρικό του επάγγελμα, έφτασε το 1788 στο Παρίσι, όπου όμως έμελλε να ζήσει από κοντά, την επί μακρόν κυοφορούμενη ιστορική καμπή της ευρωπαϊκής ιστορίας, την «γαλλική επανάσταση» (1782-1793).

Οι περιγραφές του Κοραή, για την συγκλονιστική αυτή εξέγερση, θεωρούνται από τις πλέον ανόθευτες και αξιόπιστες ιστορικές μαρτυρίες. Η άμεση επαφή του, με την σημαντικότατη αυτή ευρωπαϊκή πολιτική εξέλιξη, βοήθησε τον Κοραή, να συνειδητοποιήσει τον μεγάλο του πόθο, για την ελευθερία της δικής του σκλαβωμένης πατρίδας και να ανακαλύψει τα υψηλά ιδανικά της φιλοπατρίας, τα οποία έκτοτε υπηρέτησε με φωτισμένο τρόπο, μέχρι το τέλος της ζωής του.

Εγκατέλειψε τότε, κάθε σκέψη άσκησης της κοινής ιατρικής και την θεραπεία μεμονωμένων ασθενών, αντικατέστησε με την ιαματική φροντίδα προς ολόκληρο το κατατραυματισμένο, πολύπαθο και κακοσκλαβωμένο έθνος των Ελλήνων, του οποίου τις "πληγές" περιέθαλψε και τις φλέγουσες ανάγκες, υπηρέτησε δια βίου, με εκπληκτικό σθένος, ευφυΐα και αυταπάρνηση.

0 θεραπευτής Κοραής, απέκτησε σταδιακά ένα όραμα, ανάλογο των διαστάσεων της ψυχής του. Έγινε εθνοθεράπων! Ο γιατρός, που προσέγγισε ιαματικά, όχι πλέον μεμονωμένους ασθενείς, αλλά ένα ολόκληρο έθνος!

Ο ιπποκρατικά σκεπτόμενος Κοραής, κατανόησε, πως ακόμα και ένα έθνος, ανακάμπτει, αν αποκατασταθούν οι βασικές του λειτουργίες! Έπρεπε λοιπόν, να λειτουργήσει σωστά η "καρδιά" του έθνους, η παιδεία! Ο κύριος μηχανισμός διάδοσης της πνευματικής ευεξίας, ο φωτισμός της γνώσης, αλλά και ο απαραίτητος εγκεφαλικός προσανατολισμός, της ιστορικής επίγνωσης.

Καρπός προηγούμενων εξεγέρσεων των Ελλήνων, (π.χ. Ρωσσοτουρκικός πόλεμος 1787-1791) ήταν αυξημένα δικαιώματα στη γνώση και η λειτουργία σχολών, σε αρκετές ευημερούσες περιοχές του σκλαβωμένου έθνους. Ο Κοραής όμως, διέγνωσε αναποτελεσματικότητα, μονομέρεια και πλεονάζοντα θρησκευτισμό στην εκπαίδευση.

Να τι διαβάζουμε[1] για την φιλολογική και θεολογική τυραννία της τότε εκπαίδευσης: «Ω πόσο ταχύτερα και ευκολότερα θα είχαν φωτισθεί οι παίδες των Ελλήνων, αν οι παραδόσεις των επιστημών, εγίνοντο εις την απλήν μας διάλεκτον... Και διατί να χάσει ο ταλαίπωρος νέος, τρεις και τέσσαρας χρόνους, εις την σπουδή της γλώσσης και σχεδόν να μην την μάθει;... εγνώρισα νέον, όπου δεκάξι χρόνους είχε σπουδάξει εις το σχολείον της Πάτμου και όταν εβγήκεν με τον τίτλο του λογιοτάτου, μ' όλον τούτο δεν ήξευρε να παραστήσει πως γίνεται η έκλειψη της σελήνης. Ήξευρεν όμως εκ στήθους, (αποστήθιση) όλον σχεδόν τον (κληρικό) Γαζή».

Ήταν φανερό, ότι το εκπαιδευτικό σύστημα έπρεπε να μεταρρυθμιστεί εκ βάθρων. Ο Κοραής ζήτησε να ελευθερωθεί από τα περιττά βάρη της, η διδακτέα ύλη και η γλώσσα. Η συγγραφή των βιβλίων, δεν έπρεπε να είναι ούτε απλοϊκή, (χυδαϊκή) ούτε αρχαΐζουσα μέχρι ακαταληψίας.

Οι αντιδράσεις στις καινοτόμες αυτές θέσεις του Κοραή, ήλθαν: «πρωτίστως απ' το Πατριαρχείο, που με το πρόσχημα της διατήρησης της γλωσσικής κληρονομιάς, επεδίωκε να κρατήσει την εκπαίδευση δέσμια σε μια δύσχρηστη γλώσσα, που λίγοι καταλάβαιναν και κανείς πια δεν μιλούσε».

Ο Κοραής λοιπόν, είχε την βεβαιότητα, ότι η πνευματική ανάσταση του έθνους, περνούσε μέσα από την προσεκτική αναθεώρηση της γλώσσας. «Η γλώσσα είναι κτήμα όλου του έθνους και κτήμα ιερόν. Όθεν πρέπει να ανακαινίζεται με ευλάβειαν και ησυχίαν, καθώς ανακαινίζονται τα ιερά των θεών». Πρότεινε την απομάκρυνση ξενόφερτων λέξεων και ονομάτων Τούρκικων, Ιταλικών, καθώς και παλαιοτέρων Αραβικών, Εβραϊκών ή Περσικών αναμί-

[1] Αυτά έγραφε ο Ανώνυμος Έλλην, στην Ελληνική Νομαρχία του 1806.

[2] Προφανώς δεν πρόκειται για τον Άνθιμο Γαζή (λόγιο Αρχιμανδρίτη 1764-1828) αλλά περί του κληρικού Θεόδωρου Γαζή, (1370-1475) που συνέγραψε «Ελληνική γραμματική» το 1516!

ξεων. Χτύπησε την τάση της απεραντολογίας και της ασάφειας λέγοντας: «πρέπει να έχουμε προτίμηση προς το σαφέστερον». Επισήμανε και διόρθωσε τις καταλήξεις στα λεγάμενα «βαρβαρόληκτα» ρήματα και έβαλε μια σχετική τάξη, στα βοηθητικά ρήματα και λοιπά μόρια της απέραντης γλώσσας.

Η βασική του θέση ήταν, πως: «ο λόγος πρέπει να βαδίζει ως θαρραλέος στρατιώτης και όχι να σύρεται ως αιχμάλωτος... λέγω πάλι, να αναπληρούμεν τα ελλείμματα της από τα μητρικά της πλούτη και όχι να μιμούμεθα τις φρασεολογίες και συντάξεις των αλλότριων εθνών».

Έχοντας ο ίδιος το πάθος της μεταδοτικότητας, έγραφε με υποδειγματική σαφήνεια και μπορούσε να ξεναγήσει ευχάριστα και τον "τελευταίο· αναγνώστη του, στα βαθύτερα διανοήματά του.

0 Κοραής, αν και γιατρός, επωμίσθηκε ένα τεράστιο φιλολογικό έργο, που κανένας φιλόλογος δεν θα εκτελούσε καλύτερα! Για την αποτελεσματικότερη δυνατή εκτέλεσή του, αφοσιώθηκε επί μακρόν στην κατανόηση της γλώσσας και την σπουδή της απέραντης ελληνικής γραμματείας.

Καρπός της μακροχρόνιας αυτής ενασχόλησής του, ήταν (με δαπάνες των Ζωσιμάδων[3]), η έκδοση της «Ελληνικής Βιβλιοθήκης», με 17 τόμους και τα: «Πάρεργα της Ελληνικής Βιβλιοθήκης» με 9

[3] Ζωσιμάδαι: έξη συνολικά αδέλφια από τα Ιωάννινα. Ιωάννης, Αναστάσιος. Θεοδόσιος, Νικόλαος, Ζώης και Μιχαήλ. Περί τα μέσα του ΙΗ' αιώνος, εμπορευόμενοι μεταξύ Ρωσίας και Ιταλίας, απέκτησαν σεβαστή περιουσία, την οποία σχεδόν εξ ολοκλήρου διέθεσαν στην υπηρεσία του σκλαβωμένου έθνους. Με κοινή τους μάλιστα απόφαση, έμειναν όλοι άγαμοι, για να διαθέσουν όλα τα συσσωρευμένα πλούτη τους στην υπηρεσία της μητέρας πατρίδας! Απόφαση άκρως θαυμαστή, αλλά και απολύτως εσφαλμένη, αφού οι απόγονοι των Ζωσιμάδων, θα έπρεπε να ζουν ανάμεσα μας, ελέγχοντας και ευεργετώντας διαχρονικά τους Έλληνες.

Ανυπολόγιστα είναι τα ποσά που διέθεσαν οι Ζωσιμάδαι, για την μετάφραση και έκδοση συγγραμμάτων τα οποία «κατά μυριάδας πολλάς διένεμον δωρεάν εις **τα** πέρατα του ελληνισμού». Χρηματοδότησαν δε την ανέγερση σχολών, κοινωφελών ιδρυμάτων, πιωχοκομείων και νοσοκομείων και δικαίως ονομάσθηκαν **«καύχημα** του γένους». Το 1805 με την χορηγία των Ζωσιμάδων αδελφών, έγιναν και τα εγκαίνια της βιβλιοθήκης του Κοραή. Ο Κοραής έγραψε τότε: **«Οι φιλέλληνες** Ζωσιμάδαι, δια της εκδόσεως των αρχαίων κλασικών, **ρίχτουσι μαργαρίτας και** κοσμούν δι' αυτών, εαυτούς και αλλήλους». Με την έκδοση των **έργων** αυτών και την δωρεάν αποστολή τους απανταχού του ελληνισμού, σχηματίσθηκαν **βι**βλιοθήκες που ανάστησαν την πνευματική δύναμη των ελλήνων στην **προεπανα**στατική περίοδο.

τόμους. Οι εκδόσεις αυτές, περιελάμβαναν: «Ισοκράτη», «Επίκτητο», «Πλούταρχο», «Στράβωνα», «Ξενοφώντα», «Πλάτωνα» «Λυκούργο», «Πολύαινο», «Όμηρο», «Αίσωπο», «Ηρόδοτο» «Θουκυδίδη», «Αθηναίο», «Ηλιόδωρου Αιθιοπικά», «Δάφνη και Χλόη», (1802) «Πολιτικά του Αριστοτέλους» και πολλών ακόμα άλλων αρχαίων, Ελλήνων σοφών!

Σε όλα αυτά τα έργα του, ο Κοραής έγραψε εκτεταμένους, εμπνευσμένους προλόγους και εισαγωγές, με πολύτιμους σχολιασμούς και σοφότατες πολιτικο-κοινωνικές συμβουλές. Οι εισαγωγές του, περί: «μυθιστορίας», «ρητορικής», «Στωικών», κλπ. θεωρούνται φιλολογικά αριστουργήματα. Έγραψε επίσης εθνεγερτήρια φυλλάδια, όπως: «Αδελφική διδασκαλία», «Ασμα πολεμιστήριον», «Σάλπισμα πολεμιστήριον», καθώς και *το:* «Τι πρέπει να κάμωσιν οι Γραικοί εις τας παρούσας συνθήκας».

Το: «Υπόμνημα περί της παρούσης καταστάσεως του πολιτισμού εν Ελλάδι», θεωρείται και η πρώτη επίσημη ανακήρυξη των εθνικών δικαιωμάτων της σκλαβωμένης Ελλάδος. Ο Άγγλος ιστορικός Φάϋφ, το χαρακτήρισε ως: «ένα από τα φωτεινότερα και αξιολογότερα ιστορικά συγγράμματα μέχρι σήμερα».

Οι εργασίες αυτές του Κοραή, έγιναν δεκτές με ενθουσιασμό όχι μόνο από τους ελληνομαθείς του εξωτερικού, αλλά και τους δασκάλους και λοιπούς φιλομαθείς Έλληνες. Το πλήθος των αρχαιοελληνικών "μεταφράσεων" (απλοποιήσεων για τους Έλληνες) που προώθησε στην κατάξερη και "αφυδατωμένη" από γνώσεις σκλαβωμένη χώρα, θεωρείται, εξαίρετο υπόδειγμα επιλογής.

Ο Θεριανός[4] έγραψε: «οι στοχασμοί[5] του Κοραή, είναι αναντιρρήτως το σπουδαιότατον και λυσιτελέστατον των φιλολογικών μνημείον, εξ όσων εγράφησαν περί της μεταρρυθμίσεως της ελληνικής παιδείας και της γλωσσης, από της αλώσεως του Βυζαντίου, μέχρι της αναγεννήσεως της Ελλάδος».

Ο φιλόλογος Κοραής λοιπόν, ελευθέρωσε την γλώσσα, όχι μόνο απ' τις υπερβολές και τα "παράσιτα", αλλά κυρίως απ' την ιδεολογι-

[4] Διονύσιος Θεριανός: (1834-1897) διαπρεπής Κερκυραίος φιλόλογος και έκδοτης. Στην Τεργέστη όπου και διέμενε, εξέδωσε μεταξύ άλλων και το τρίτομο έργο: «Αδαμάντιος Κοραής». Μετά τον θάνατο του κληροδότησε στην δημόσια βιβλιοθήκη της Τεργέστης τους 7.118 τόμους της προσωπικής του βιβλιοθήκης!

[5] Οι Στοχασμοί του Κοραή ανατυπώθηκαν στην Βιέννη το 1815 και στο Παρίσι το 1833.

κή κηδεμονία και την ασφυκτική θεολογική εκμετάλλευση, που της είχε εκβάλει ο κλήρος. Ο Κοραής ξανάδωσε πίσω στους Έλληνες, μια λειτουργική γλώσσα, αλλά και διαλεχτές γνώσεις, απ' την δική τους φιλοσοφημένη αρχαιότητα, ικανές να αναστήσουν την κρίση, να προάγουν την επίγνωση, να τονώσουν την ιστορική τους υπερηφάνεια και την αξιοπρέπεια.

0 καθένας με τις γνώσεις του Κοραή θα μπορούσε να καταλάβει, ότι η γλώσσα, από εργαλείο έρευνας και μετάδοσης απελευθερωτικής γνώσης, είχε μετατραπεί σε μηχανισμό πνευματικής καταπίεσης, εργαλείο πνευματικού εξουσιασμού και επίδειξης θεολογικής ρητορείας. Αλλωστε ο γιατρός, ιστορικός και φιλόλογος Κοραής, δεν αγνοούσε ότι η Ελληνική γλώσσα, είχε γιγαντωθεί υπηρετώντας επιστήμες και ιδέες, που ο χριστιανισμός όχι μόνο ποτέ δεν αναγνώρισε, αλλά συστηματικά κατεδίωξε.

Παρ' όλα αυτά, μέχρι σήμερα ορθώνεται θρασύτατος ο θρησκευτικός ισχυρισμός, πως η θρησκεία διέσωσε την γλώσσα των Ελλήνων! Πως είναι όμως δυνατόν, να θεωρηθεί διασώστης της ελληνικής γλώσσας, ακριβώς η θρησκεία εκείνη, που βίαια ξερίζωσε μέσα απ' τα σπλάχνα της συγκεκριμένης γλώσσας, τέχνες, επιστήμες, αμφισβητήσεις και εκτεταμένους φιλοσοφικούς προβληματισμούς, που αποτελούσαν τους γενεσιουργούς μηχανισμούς της ύπαρξής **της;**

Το πως μπορείς να θεωρηθείς διασώστης μια γλώσσας, καίγοντας της βιβλιοθήκες, διώκοντας τους φιλόσοφους και καταργώντας τις επιστήμες της ίδιας αυτής γλώσσας... αυτό, μόνο η θρησκευτική παράνοια μπορεί να το ισχυρισθεί!

Απλούστατα, αιώνες ολόκληρους, οι ορδές των θεολόγων, εκμεταλλεύτηκαν το κάλλος και την αίγλη της ελληνικής γλώσσας, σαν να επρόκειτο για υπόδουλη καλλονή που έπρεπε να επιδεικνύει τα κάλλη της, υπηρετώντας τα προστάγματα τους. Το σημαντικότερο πνευματικό δημιούργημα της ανθρωπότητας, η ελληνική γλώσσα, είχε δικαιώματα ύπαρξης, μόνο αν υπηρετούσε τους εξουσιαστικούς και θεολογικούς οραματισμούς της θρησκείας. Στα χέρια των κακοποιητών της, η ελληνική γλώσσα γνώρισε την μέγιστη ιστορική της ταπείνωση, αφού υποχρεώθηκε να υπηρετεί ιδέες απολύτως αντίθετες απ' αυτές που την γέννησαν και την γιγάντωσαν!

Πατέρας του Ελληνικού διαφωτισμού

Όταν η φήμη του Κοραή, βρισκόταν ήδη στο απόγειό της, τρεις φορές ***απέρριψε*** προτάσεις, να καταλάβει την θέση του καθηγητή την ελληνικής γλώσσας, στα ανώτατα ιδρύματα των Παρισίων, Β να μείνει απερίσπαστος στις εθνεγερτήριες δραστηριότητές του.

Οι θαυμάσιες επιλογές του, απ' την ελληνική γραμματεία και οι εκτενείς πρόλογοί του (προλεγόμενα) με τις παντοειδείς εμπνευσμένες υποδείξεις του, εκδόθηκαν όχι μόνο στα ελληνικά, αλλά και σε άλλες ευρωπαϊκές γλώσσες.

Χωρίς καμιά δόση υπερβολής, το πλήθος και η ποιότητα των έργων του Κοραή, αναβάθμισε πολιτισμικά ολόκληρη την Ευρωπαϊκή παιδεία και δημιούργησε τις προϋποθέσεις του Ελληνικού διαφωτισμού. Ο Κοραής, ενεργοποίησε τον ευρωπαϊκό φιλελληνισμό, όσο κανείς άλλος και στο γενικευμένο τότε ενδιαφέρον των Ευρωπαίων για το ένδοξο πνευματικό παρελθόν των Ελλήνων, πρόσθεσε την ζωηρή αίσθηση, του δικαίου απελευθερωτικού τους αγώνα.

Η κριτική των ευρωπαίων λογίων, υπήρξε ενθουσιωδώς εγκωμιαστική: «οι σημειώσεις του Κοραή είναι πρότυπο φιλολογικής κριτικής και οι ερμηνείες του σοφότατες και διδακτικότατες... έργο άξιου απογόνου αρχαίων σοφών, γνωστού σε όλους τους φιλολόγους».

Δικαίως ο Κοραής χαρακτηρίζεται ως: «ο άνθρωπος που συνέβαλε τα μέγιστα στο ευρύτερο κίνημα του ευρωπαϊκού διαφωτισμού και στην προβολή διεθνώς των ελληνικών γραμμάτων και αξιών».

Ο Κοραής σύντομα έφτασε, όχι μόνο να κατακτήσει επάξια τον τίτλο του: «πρώτου σοφού φιλόλογου στην Ευρώπη», αλλά: «δια της επιδείξεως της πάλαι ποτέ δόξας και του μεγαλείου των Ελλήνων», να ενσταλάξει στους σκλαβωμένους ομοεθνείς του, την φλόγα της αρχαιογνωσίας, τον έρωτα της ελληνομάθειας και να εμπνεύσει από το Παρίσι (όπως και ο Ρήγας από την Βιέννη) το όραμα ενός νέου ένδοξου και ελεύθερου έθνους.

Την θέρμη της φιλοπατρίας του, συναγωνιζόταν πια η διεθνής ακτινοβολία του λόγιου Κοραή. Οι εκδοτικές και συγγραφικές του δωρεές, προς τους φιλομαθείς Έλληνες, σύντομα απέδωσαν τους

αναμενόμενους καρπούς. Ένα κύμα ελληνομάθειας και πατριωτισμού, διαπερνούσε πια ολόκληρο το έθνος. Τα γυμνάσια της Χίου, της Σμύρνης και των Κυδωνίων, όφειλαν την ακμή και την φήμη τους στις ενέργειες του Κοραή.

0 Ανώνυμος Έλλην, σημειώνει: «τα σχολεία δεν είναι πλέον έρημα ως και πρότερον, αλλά το καθέν περιέχει πενήντα και εκατό μαθητάς, οίτινες αφού ανέγνωσαν τον ηδύτατον Εενοφώντα, τον νουνεχή Πλούταρχον και τους λοιπούς ιστορικούς φιλοσόφους των προγόνων μας, κλαίουσι πικρώς δια την δυστυχίαν της πατρίδος μας. Δεν προφέρουσι πλέον το όνομα της ελευθερίας με φόβον, μήπως τους ακούσωσιν οι προεστοί ή οι αρχιερείς (!) και τους κηρύξουσιν αθέους,[6] ως πρότερον έκαμνον, αλλά το προφέρουσι με εκείνο το θάρρος, όπου οι δούλοι δεν ημπορούν να έχωσι».

Μεγάλες μορφές της εποχής του, βρήκαν στο πρόσωπό του, τον πνευματικό καθοδηγητή και τον θεραπευτή της εθνικής υποτέλειας. Επί σειρά ετών: «ο εν Παρισίοις πενιχρός οίκος του Κοραή, εχρησίμευσεν ως αληθινόν υπουργείον Παιδείας, του δουλωμένου Γένους».

Ο ναύαρχος Τομπάζης, τον Κοραή παρακάλεσε, να συστήσει στους πλούσιους Έλληνες την φιλομάθεια και να συμβουλεύσει στους Υδραίους, την αγάπη της παιδείας. Ο ευπατρίδης Ριζάρης, απ' τον Κοραή ζήτησε γνώμη, για την καλύτερη αξιοποίηση της μεγάλης περιουσίας του, έπ' ωφελεία του Γένους!

Ακόμα και ο ελληνόσοφος μητροπολίτης Χίου, Πλάτων, (προσέξτε τ' όνομα) επιδιώκοντας την αναγέννηση των Ελλήνων δια της ορθής παιδείας, δεν πρότεινε τα επί τετρακόσια χρόνια ατελέσφορα «αλληλούια» και λοιπά θρησκευτικής παραμυθίας άσματα, αλλά προς τον Κοραή απευθύνθηκε, ζητώντας του... μια καλή έκδοση των «Ηθικών του Πλουτάρχου»!

Ο ναύαρχος Κανάρης, στον Κοραή απέστειλε τον γιο του, ζητώντας του την πνευματική κηδεμονία και την σοφή του χειραγώγηση. Ενδεικτική και άκρως συγκινητική περίπτωση θερμής φιλοπατρίας,

[6] Ο κλήρος, έχοντας εξασφαλισμένες ελευθερίες, λόγω συνεργασίας με τους κατακτητές, επέβαλε στους πιστούς την πεποίθηση ότι «το μαστίγιο του θεού», οι Μουσουλμάνοι, αποτελούσαν μέρος του σχεδίου του θεού για την σωτηρία τους! Με τις κακουχίες της πρόσκαιρης επίγειας ζωής τους, οι σκλαβωμένοι Έλληνες εξασφάλιζαν την επουράνια αιωνιότητα! Κάθε άλλη άποψη ήταν αθεΐστική!

είναι αυτή της δεκαπεντάχρονης τότε (1814) αδελφής (του εθνομάρτυρα) Θεόφιλου Καΐρη,[7] της Ευανθίας, η οποία έγραψε: «προς τον κοινόν παιδευτήν του Γένους ημών», παρακαλώντας τον Κοραή, να της αποστείλει γαλλικά, παιδικά μορφωτικά βιβλία και εγκυκλοπαίδειες: «δια να μεταφράσω και εγώ και ούτω να ωφελήσω κατά την δύναμή μου το Γένος»! Πόσα δεκαπεντάχρονα άραγε, παρουσιάζουν σήμερα, ίχνη ανάλογης φιλοπατρίας; Φταίνε άραγε τα παιδιά μας, ή μήπως τα εκπαιδευτικά άχυρα, που κατακλύζουν την σημερινή ελληνική παιδεία;

Ο Κοραής λοιπόν, είχε επιτελέσει έναν άθλο. Επί σαράντα και πλέον χρόνια, μετάγγιζε μεθοδικά στο κορμί της Ελλάδος την πεμπτουσία της πανανθρώπινης σοφίας, την αρχαιοελληνική πνευματική δύναμη!

Ο ίδιος, διέγνωσε τα απαράβλεπτα σημάδια ανάκαμψης και τουλάχιστον είκοσι χρόνια πριν την εξέγερση του 1821, προείδε την Ελληνική επανάσταση, αν και τοποθετούσε την ιδεώδη έναρξή της, τριάντα περίπου χρόνια αργότερα, θεωρώντας ότι η επανάσταση θα μπορούσε να αποτύχει και μετά την επιτυχία της, αν δεν υπήρχαν οι κατάλληλοι άνθρωποι να επανδρώσουν το ελεύθερο πλέον έθνος! Όπως και πραγματικά έγινε.

Η επανάσταση επέτυχε μόνο μερικώς! Χωρίς τους κατάλληλους ανθρώπους, να επανδρώνουν τα νευραλγικά του σημεία, το νεοσύστατο έθνος, απέκτησε μόνο υποτυπώδη και ευάλωτη αν όχι θνησιγενή ελευθερία. Ο ίδιος θα γράψει αργότερα: «η απόκτηση της σωματικής ελευθερίας, δεν είναι μέγα κατόρθωμα... τότε μόνο μπορεί να καυχηθεί κανείς, όταν καταστεί ικανός και να την διαφυλάξει. Και η φύλαξη της (ελευθερίας) χωρίς αρετές είναι αδύνατη»[9] Και πάλι είχε δίκαιο!

Ο Θεόφιλος ΚαΤρης, (1784-1853) υπήρξε στενός συνεργάτης και επιστήθιος φίλος του Α. Κοραή. Ο Καΐρης αν και ιερέας, υπήρξε λαμπρός δάσκαλος, ζηλωτής εθνεγέρτης και ήρωας της επανάστασης.

Ευανθία Καΐρη: (1799-1866) μετέφρασε κατά τα πρότυπα και την συμβουλή του Κοραή κλασικά έργα και βιογραφίες, με ισχυρούς εθνεγερτήριους προλόγους. Έγραψε δε και το τρίπρακτο θεατρικό δράμα: «Νικήρατος» όπου εξυμνεί την ηρωική πτώση του Μεσολογγίου, που με επιτυχία ανέβασε το θέατρο Ερμουπόλεως.

Η ανάλογη αρχαιοελληνική σκέψη είναι: «το φυλάξαι τ’ αγαθά χαλεπότερον του κτίοασθαι».

Κατά την διάρκεια της επανάστασης, στην οποία λόγω ηλικίας (το 1821 ο Κοραής ήταν 73 ετών) δεν είχε την δύναμη να συμμετάσχει πολεμώντας, οργάνωσε στο Παρίσι τους επιφανέστερους άνδρες της Γαλλίας και δημιούργησε το «Ελληνικό κομιτάτο», όπου, όχι μόνο εκπαίδευσε πολλά από τα παιδιά των αγωνιστών, αλλά παράλληλα, εφόδιαζε την ελληνική επανάσταση με όπλα, μηχανές, ενδύματα, εργαλεία, γιατρούς, πολεμοφόδια, ακόμα και με ετοιμοπόλεμους αξιωματικούς.

Μόνο στο Παρίσι, το υπό του Κοραή συσταθέν «Ελληνικό κομιτάτο», μοίρασε σε Έλληνες φυγάδες 1,5 εκατομμύριο γαλλικά φράγκα. Ο ίδιος, πλήρης ενθουσιασμού παραληρούσε από ικανοποίηση: «το ένδοξο τούτο της αναγεννήσεως έργο, με προφητικό πνεύμα προλέγω, θα απολήξει εις το ποθούμενο τέλος. Προφήτη με κάμνει ο ενθουσιασμός που κατέχει σήμερα όλων των Ελλήνων τις ψυχές».

Ο μέγας Γερμανός φιλόλογος και ελληνιστής Βιλαμόβιτς (Wilamowitz 1848-1931) έγραψε: «Είναι τόσο μεγαλειώδης η δράση του Κοραή, ώστε οφείλει να τον τιμά, όχι μόνο το έθνος αυτού, ως ανακαινιστή της γλώσσας, αλλά και κάθε άνθρωπος αισθανόμενος παλμούς φιλοπατρίας. Η δράση του ανδρός, διδάσκει ότι το πνεύμα είναι αθάνατο και η ευλογία των προγόνων και μετά πάροδο αιώνων πολλών, δίδει εις τους απογόνους την δύναμη να ανοικοδομήσουν τον ίδιο οίκο. Διότι ο Κοραής, όλος αφοσιωθείς εις την αρχαία Ελλάδα, προπαρασκεύασε την πνευματική και πολιτική αναγέννηση του έθνους του. Και ούτω τους Ρωμιούς έκαμε Έλληνες».

Ο Κοραής και ο Χριστιανισμός

Ο Κοραής, υπήρξε σφοδρός επικριτής της θρησκευτικής υποκρισίας, αλλά και τολμηρότατος αποκαλυπτής κάθε θεουργίας και έντεχνης θεοκαπηλίας. Είχε παιδιόθεν, πράγματι, μια βαθύτατη θεολογική παιδεία και δεν υπάρχει αμφιβολία ότι συχνά στα κείμενα του, εκφράζεται ακριβώς όπως ένας τυπικός... αλλά βαθυστόχαστος χριστιανός. Ο όποιος χριστιανισμός του όμως, δεν φαίνεται ποτέ να θόλωσε ή να παρέκαμψε τον ξεκάθαρο ορθολογισμό του.

Οι θρησκευτικές απεραντολογίες, **οι αγιοπατερικές αλχημείες και** οι ετσιθελικοί δογματισμοί, η ουρανόσταλτη **ηθική, οι ανατολίτικες** μεταθανατολογίες, οι αρχαιοεβραϊκές **προφητείες και άλλες τέτοιες** θεολογικές και μυστηριακές θολούρες, **ποτέ δεν υποκατέστησαν τις** ξεκάθαρες ελληνικές αρετές του Κοραή! Ο **ορθός λόγος, η ιστορική** ανάλυση και η επιστημονική κριτική, ήταν για τον **Κοραή αξίες α-**διαπραγμάτευτες.

Για τους κατ' όνομα θεοφοβούμενους βυζαντινούς **αυτοκράτορες,** αλλά και για την αισχρή διαχρονική συνέργια της **εκκλησίας μαζί** τους, γράφει ο θαυμάσιος Κοραής:

«Χριστιανοί έγιναν, για να φυλάξουν της εξουσίας το βλάσφημον όνομα, Αυτοκράτωρ. Ιδιοποιήθησαν λοιπόν την εξουσία (δια) **να τρέφονται απ' τους ιδρώτες του λαού, χωρίς να σέβονται πλέον ούτε κτήματα, ούτε τιμή, μήτ' αυτήν των υπηκόων την** ζωή... **Τόση καταδυνάστευση, φυσικά, (θα) έπρεπε να κινεί σε γογγυσμούς** και **κάποτε να διεγείρει και τον καταθλιβόμενο λαό σε εξεγέρσεις. Ευρέθη** (όμως) **και εις τούτο θεραπεία, η καθ' υποκρισίαν ευλάβεια εις τα θεία και ακολούθως, η προς τους υπηρέτες των θείων** (ιερείς) **καταφυγή. Και πολλούς των ιερωμένων, βλέπουμε να φορολογούν τον λαό, με την πρόφαση της εξάλειψης πάσας αδικίας, με τις προς τον θεόν πρεσβείες τους.**[10]

Ανήγειραν λοιπόν, από του αναστενάζοντος λαού τους ιδρώτες, μεγαλοπρεπέστατους ναούς... και μετέβαλαν τους ταπεινούς ευκτήριους οίκους, σε πολυτελέστατα πολυπληθή ιερά.

Κατεστόλισαν τους ιερουργούντας τα μυστήρια, με χρυσοΰφαντα [1] **και ποικιλτά ενδύματα, πολυτελέστερα της στολής του Ααρών,**[12] **μ' όλον ότι, η θρησκεία έπαυσε να είναι πλέον κατά την τάξιν Ααρών.**[13] **Τους κατεπλούτισαν με σατραπικά εισοδή-**

Σε αντίθεση με ότι πιστεύεται, στην ορθόδοξο εκκλησιαστική ιστορία έχουμε δεκάδες διαφορετικά συγχωροχάρτια, που με μικρό αντίτιμο, βεβαίωναν την άφεση αμαρτιών. Βλ Αλέκος Αγγελίδης «Ρασοφόροι ημέρες και έργα Ιερατείου» εκδ. Πλάτωνος σελ. 218,252,326.

Κάθε χρυσοποίκιλτη στολή μεγαλο-ιεράρχη έχει κόστος δεκάδες εκατομμύρια δραχμές!

Ο Ααρών είναι ο αδελφός του Μωϋσή και ο πρώτος Αρχιερέας της Ιουδαϊκής θρησκείας. Τα ιερατικά άμφια του φορτωμένα με χρυσά και πολύτιμες πέτρες, που ξεπερνούν κάθε όριο πολυτέλειας περιγράφονται στην Έξοδο 28. 1 -43

13 Προς Εβραίους 6.20 & 7.1-21. Έχει περίτρανα πλέον αποδειχθεί, ότι ενώ το χριστιανικό ιερατείο έπαψε να είναι κατά την τάξη Ααρών, οι ιστορικές σκοπιμότητες

ματα και τους εκραταίωσαν υπέρ τους σατράπας, συγχώρησαν δε εις αυτούς, τέτοια μερίδα εξουσίας, που με τον καιρόν έμελλε τόσο ν' αυξηθεί, ώστε να κατασταθεί φοβερά και εις αυτούς ακόμα τους βασιλείς.

Δεν ηρκέσθησαν δε εις τούτο, αλλ' έκτισαν και φρούρια, ονομάσαντες αυτά Μοναστήρια και τα επροίκισαν από τα κοινά των πολιτών κτήματα, δια να κατοικούν σ' αυτά όχι στρατιώτες φύλακες της κοινής ελευθερίας, ή εργάτες αναγκαίοι εις την προκοπήν της βιομηχανίας,[14] αλλ' άνθρωποι αργοί, επαγγελόμενοι άρνησιν του κόσμου, οι οποίοι άλλην αμοιβή δεν έμελλε να δώσουν στον εργαζόμενο γι' αυτούς ταλαίπωρο λαό, παρά να κολακεύουν τους τυράννους του[15] και να συμμερίζονται την βία και

του Ααρωνικού ιερατείου συνεχίζονται. Βλέπε Αβραάμ ο Μάγος: «Οι εβραιόφρονες "πατέρες" της εκκλησίας κατασύντριψαν την ελληνική αρχαιότητα».

[14] Η εκβιομηχάνιση της οικονομίας είχε ήδη προχωρήσει και ο Κοραής γνωρίζει τις αναγκαίες μεταρρυθμίσεις που όφειλαν να δρομολογηθούν στο νεοσυσταθέν έθνος. Εκτοτε όμως, γνωρίζουμε ότι η μόνη βιομηχανία που ανθεί είναι η εκρηκτική εξάπλωση των εκκλησιαστικών κτισμάτων (Μονές, Ναοί, Ναΐσκοι, Ξωκκλήσια, Ιδρύματα κλπ) που μέχρι σήμερα έχουν κατατάξει την Ελλάδα στην ταχύτερα αναπτυσσόμενη σε εκκλησιαστικά κτίρια χώρα στον κόσμο! Με απλούς δε υπολογισμούς φαίνεται, ότι ένας στους δέκα Ελληνες έχει οικονομικές σχέσεις με την Εκκλησία!

Η συστηματική κολακεία των εξουσιαστών από τους καλόγερους των μονών, άφησε πίσω τους απεχθή ιστορία προδοσίας και ιδιοτέλειας. Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση της Μονής του Αγ. Προδρόμου Σερρών. Σε βιβλιαράκι, που αδιάντροπα πωλείται μέσα στην ίδια την Μονή, διαβάζουμε: «Αραβας ιστορικός που έγραψε Οθωμανική ιστορία γράφει: Οταν βασίλευε ο γενναίος και ένδοξος Σουλτάνος Οσμάν (1290-1326), ο ιδρυτής της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, ευρισκόμενος στην Προύσα, έλαβε μια αναφορά από δυο επίσημα πρόσωπα. Η αναφορά (πρόταση-συναλλαγής και υποτέλειας) είχε σταλεί από το μοναστήρι του Προδρόμου. Μ' αυτήν (την πρόταση) παρακαλούσαν οι Μοναχοί της Μονής την Μεγαλειότητά του, αν ευδοκήσει ο θεός (!!!) κι έλθουν τα Οθωμανικά στρατεύματα στα μέρη τους (στις Σέρρες) να διατάξει η Μεγαλειότητά του να προστατευτεί η Μονή. Να φυλαχτεί και να μείνει απείραχτη μαζί με όλα τα χωράφια της και τα κτήματά της. Ο Σουλτάνος Οσμάν ευχαριστήθηκε από το (προδοτικό) περιεχόμενο της αναφοράς. Λίγο κολακεύτηκε, θωπεύτηκε ο εγωισμός του γιατί και σ' άλλα μέρη τον περίμεναν να πάει (και άλλοι μοναχοί και μοναστήρια του είχαν στείλει προδοτικά καλέσματα) Έγραψε λοιπόν και επικύρωσε με την σφραγίδα του και την υπογραφή του Είναι δεκτά τα αιτήματα των Καλογήρων του Μοναστηριού». Το μόνο που δεν μας εξηγείται, είναι τι ανταλλάγματα ζήτησε ο Σουλτάνος από το Μοναστήρι για να του παραχωρήσει μια τέτοια ανεξαρτησία, αυτονομία και εύνοια! Οσοι νομίζουν δε, ότι μια τέτοια στάση δεν αποτελεί προ-δοσιά παραπέμπω στην κυριολεκτική σημασία της λέξης που φαίνεται να σημαίνει, σπεύδω να δώσω!

τον δόλο των τυράννων κατά του λαού και να κυβερνούν και αυτοί... αναγκαστικώς και αισχροκερδώς, ως κοσμικοί τύραννοι, τον λαόν...»

Για όλα τα ανωτέρω, αλλά και για την σκανδαλώδη αγαμία του κλήρου,[16] ακάθεκτος καταλήγει ο Κοραής:

«η τοιαύτη δε δίψα (πλουτισμού) γίνεται έτι φλογεροτέρα όταν (οι κληρικοί) επαγγέλλονται την αγαμία... Όστις έχει τέκνα και γυναίκα, μετριάζει τα πάθη... αλλ' ο άγαμος (ιερέας) οπλισμένος με χρυσάφι και εξουσία, σπουδάζει ν' απολαύσει κατακόρως όλες του χρυσού και της εξουσίας τις ηδονές... Τέτοια ψυχική διάθεση, έχει φυσικά σύντροφο την βία και επειδή η βία, όσον κραταιά και αν είναι, απαντά πολλάκις απροσδόκητα εμπόδια, αναγκάζεται (ο ιερέας) να προσλάβει σύμμαχον αυτής τον δόλο και την υποκρισία και τότε γίνεται οιληθής λύκος, ενδεδυμένος δέρμα προβάτου και όχι ιερεύς στολισμένος δικαιοσύνη.

Από τέτοια δε ελεεινή μεταμόρφωση, εγεννήθησαν πολλές (ψευδείς) ιεροπραξίες... επλάσθησαν πολλά λείψανα μαρτύρων[17] και θαύματα ετολμήθησαν άγνωστα... και το χειρότερο, αμελήθη παντάπασιν η παιδεία του λαού. Εις ανθρώπους, οι οποίοι έκαμαν π ο ρ ι σ μ ό ν τ η ν ε υ σ έ β ε ι α ν (βιοποριστικό επάγγελμα) και την εκκλησία μετέβαλαν εις μεταπράτου εργαστήριον, δεν εσύμφερε πλέον λαός φωτισμένος». **Άτακτα Προλεγόμενα Γ'** τόμου.

[16] Η Βίβλος δηλώνει ξεκάθαρα: **«ας είναι δε ο επίσκοπος μιας γυναικός ανήρ» Α** Τιμόθ.3.2. έτσι καμία άλλη δικαιολογία δεν υπάρχει για **την** επιβολή **αγαμίας στους** υψηλόβαθμους κληρικούς, εκτός απ' τους οικονομικούς **λόγους, που διασφαλίζουν** την μη διασπορά των επισκοπικών εσόδων, στα πολυάριθμα **τέκνα των εγγάμων ιε**ραρχών. Το μέτρο επεβλήθη τον 7° αιώνα.

Η λειψανολατρεία είναι μέχρι τις ημέρες μας, η **απεχθέστερη μορφή θανατολα**γνείας: **«Στα εγκαίνια κάθε ναού, μικρού ή μεγάλου, κάτω απ' την αγία** τράπε**ζα τοποθετούνται λείψανα μαρτύρων... Ανεμποδίστως δε δίδονται** αυτά απο **την αρχιεπισκοπή όπου φυλάσσονται. Συρράπτονται δε και μερίδες** λείψανων **σε μικρό λινό ύφασμα ή σινδόνα που σκεπάζουν την αγία τράπεζα. Ιερείς** που **εγκαινιάζουν ναό χωρίς λείψανα μαρτύρων καθαιρούνται». Πηδάλιο** σελ. 329. **Αν δεν βρίσκονται τέτοια λείψανα μαρτύρων, καταφεύγουν στα λείψανα μικρών παιδιών, των δήθεν σφαγιασθέντων νηπίων... απ' τον Ηρώδη!**

Το θέμα που θίγει ο Κοραής είναι τεράστιο! Οι ιερείς θα έπρεπε να έχουν ξεχωριστό βιοποριστικό επάγγελμα και να ασκούν δωρεάν το λειτούργημα του ιερέως! Αυτό θα ήταν και ένα καλό μέτρο εξακρίβωσης αγνών προθέσεων.

Η δικαιολογία ότι δεν θα μπορούσε ένας ιερέας να ανταποκριθεί στις ανάγκες των ενοριτών του είναι πλασματική, αφού θα μπορούσαν στην ίδια περιοχή να υπάρχουν πολλοί τέτοιοι εθελοντές ιερείς.

Το επαγγελματικό ιερατείο, είναι δόλια συντεχνία που λυμαίνεται την λαϊκή ευσέβεια. Εξελίχθηκε δε σε κοινωνική μάστιγα και πραγματική λυκοφιλία, γιατί αυτοί οι ερωτευμένοι με τα πρόβατα λύκοι, έχουν κάθε λόγο να προωθούν την θεοκρατία και να πουλάνε κοινωνική γοητεία, τυλίγοντάς την σε υπέροχα μεταθανάτια οράματα!

0 Κοραής δεν μασούσε τα λόγια του, οι λυκοφιλίες ήταν ύποπτες! Οι «λύκοι με ένδυμα πρόβατου» που κατασπάραζαν τον Ελληνισμό, φορούσαν το πρόσχημα του σωτήρα... την "προβιά" (εδώ άμφια) του κληρικού και του μοναχού! Στην «ιστορία Ιωνίων Νήσων» έγραφε ο Γ. Μαυρογιάννης: «Οι μεγαλύτεροι εχθροί της ελευθερίας των Ελλήνων δεν είναι οι Τούρκοι αλλά οι Έλληνες λαϊκοί και κληρικοί του Φαναριού».

«Οι εκατό χιλιάδες ρασοφόροι της τουρκοκρατούμενης Ελλάδος, ήταν ο καλύτερος σουλτανικός στρατός, που ασκούσε την φοβερότερη τρομοκρατία στους ραγιάδες, διατηρώντας και μακραίνοντας την σκλαβιά εκμεταλλευόμενοι την θρησκοληψία. την αμάθεια και την (κακοποιημένη) θεοσέβεια ενός τόσο τυραννισμένου λαού».[1]

Ο Κοραής γράφει για μια ολόκληρη στρατιά καλογέρων: «ο ενθουσιασμός της μοναχικής ζωής εξήφθη και εις την Ανατολήν και εις την Δύσην εις αληθή μανία ώστε από τους αναρίθμητους μοναχούς, ως μαρτυρεί η ιστορία, ήτο δυνατόν να στρατολογη-

[18] «Ρασοφόροι, η συμφορά του έθνους» Γ. Καρανικόλα σελ 111

θώσιν ολόκληρα πολεμικά τάγματα, με ανεπαίσθητον ελάττωσιν ΤΟΙ) αριθμού» Προλεγόμενα προς Τιμόθεον και Τίτον.

Ο βιογράφος του Κοραή Θερινός γράφει: «οι ιεροί αυτοί δάσκαλοι (καλόγεροι και μεγαλο-κληρικοί) έθιζαν τους χριστιανούς στην ελπίδα της θείας πρόνοιας και (προέτρεπαν) μόνο εξ αυτής να προσδοκούν την γιατρειά των συμφορών, να υπομένουν τις συμφορές αγογγύστως και να την επικαλούνται μετά δακρύων... σε όλα οι χριστιανοί να δέχονται την ειμαρμένη (μοίρα) και να υποκλίνονται προς την κρατούσα τάξη»! Ποιόν ελληνισμό λοιπόν και ποια γλώσσα, μπορεί να διέσωσαν αυτοί... οι κολασμένοι ζήτουλες του παραδείσου... οι προβατόγλωσσοι αυτοί προδότες;

Ο Απόστολος Παπαγιαννόπουλος γράφει: «τα μοναστήρια είχαν κατακλυσθεί από καλόγερους, που μέσα σ' ένα περιβάλλον ασφάλειας και σιγουριάς, με τον επιούσιο απόλυτα εξασφαλισμένο, ζητούσαν νυχθημερόν με προσευχές την εξ ουρανού σωτηρία, όχι της πατρίδας τους, αλλά του εαυτού τους».

Στην συνέχεια παρουσιάζει τις τότε οδηγίες προς τους ησυχάζοντες μοναχούς: «κάτσε στο κελί σου όλη την εβδομάδα και μόνο το Σάββατο βγες για τις απαραίτητες δουλειές σου. Προσκύνα λίγες μετάνοιες ή διάβαζε κάτι απ' το ψαλτήρι και ξανακάτσε στο εργόχειρό σου... μετά φάγε, σήκω, ευχαρίστησε τον θεό και ησύχαζε λέγοντας, Κύριε ελέησον... μετά ψάλλε το απόδειπνο κάνε προσκυνήματα και... κοιμήσου». «Ρωσσαγγλογάλλος» σελ,62.

Στο έργο του Βυζαντινός πολιτισμός ο Δ. Έσσαλιγκ γράφει για τους θρησκευόμενους: «Τίποτε άλλο δεν θα μπορούσε να τους ξυπνήσει απ' την διανοητική τους αποχαύνωση, εκτός αν θεωρούσαν κάτι (δίκαια ή άδικα) προσβλητικό για την θρησκεία τους». Διαφθορεία ψυχών και σπήλαια οκνηρίας, ήταν λοιπόν αυτά τα μοναστήρια, στα μάτια του Κοραή, που δεν δίστασε να τα ονομάσει: «εργαστήρια μεταπρατών» της εμπορεύσιμης σωτηρίας!

Τα μοναστήρια και τα ησυχαστήρια, ήταν επισήμως θεολογικά εργαστήρια παραγωγής πνευματικής αποχαύνωσης αλλά και θεϊκής ηδονής: «οι ησυχάζοντες (μοναχοί) προσευχόμενοι αθορύβως, αγαλλίασιν τε τινά και άρρητον ηδονήν και θείαν επιδέχονται εν τη ψυχή και φως ορώσι τοις σωματικοίς οφθαλμοίς αστράπτον περί αυτούς». Ιωανν. Καντακουζηνός 1.544.

Γνωρίζατε ότι η θεολογία ηδονίζει; Ναι, είναι πλέον και επιστημονικά αποδεκτό, ότι με την αέναη επανάληψη ύμνων και ευχών, η

πνευματική χαλάρωση που επιτυγχάνεται, είναι ανάλογη των ηδονιστικών ουσιών! Η απόλυτη και πολυποίκιλη ψευδαίσθηση (που παρέχει αφειδώς κάθε θρησκεία) σε συνδυασμό με την καθημερινή επικοινωνία, απευθείας με το υπέρτατο Ον, προκαλεί αισθήματα άκρατης εφορίας, ανάλογα με αυτά που προκαλούν οι χημικές ηδονιστικές ουσίες.

Στο λυκόφως της παρατεταμένης νύστας, αν προσθέσετε τις ναουριστικές ψαλμωδίες και τις πιθανές παραισθήσεις απ' τα εθιστικά παραισθησιογόνα θυμιάματα,[20] τότε καταλαβαίνετε ότι στον κόσμο των ησυχαστών, υπάρχει πράγματι μια παράξενη θεϊκή ηδονή, που δένει πολλούς από τους ομφαλοσκόπους αυτούς με τις ηδονές του μοναχισμού! Το μόνο που δεν μας αποκαλύπτουν είναι, αν βλέπουν το θεϊκό φως να περιβάλει το τεμπέλικο κορμί τους, πριν, ή μετά τον μακάριο ύπνο τους!

Το 14° αιώνα, ένας Έλληνας αποστάτης μοναχός, με το καθαρόαιμο εβραϊκό όνομα Βαρλαάμ, από την Καλαβρία της Ιταλίας, αφού απηύδησε απ' την αθλιότητα της μοναστικής ζωής, κατέληξε να διευθύνει σχολή φιλοσοφίας στην Θεσσαλονίκη! Όταν έμαθε ότι οι καλόγεροι του Αγίου Όρους, αυτοσυγκεντρώνονται κοιτώντας τον αφαλό τους, για να δουν το θεϊκό φως να βγαίνει απ' το κορμί τους, εξοργισμένος τους αποκάλεσε «Ευχίτες», «Μασσαλιανούς[22] απατεώνες», «Ομφαλόψυχους» και «Ομφαλοσκόπους»![23]

Με το πρόσχημα λοιπόν, της σωτηρίας, εαυτών και αλλήλων, τα ρασοφορεμένα ρεμάλια,[24] συναγωνιζόταν στην παραγωγή θεολογικής αποβλάκωσης, απομυζώντας εντέχνως τους μόχθους και το ταπεινό υστέρημα των υπόδουλων Ελλήνων.

[19] Σήμερα η ακατάπαυστη κατηχητική ελπιδολαγνεία, χαρακτηρίζεται από μελετητές, όπως ο Δρ. κοινωνιολογίας Γ. Μουστάκης ως: **«κοινωνικό ψυχοναρκωτικό»**.

«Θυμιαμάτων καρωτικών **τε** και υπνωτικών, **ετέρων 0ε και φαντασίας ποιητικών»** Ευσέβιος Ευαγγ. Προπαρασκευή 4.1.8.14.

Είναι πάγια τακτική των μοναστηριών, να δίνουν Εβραϊκά ονόματα στους μονάζοντες.

Οι Μασσαλιανοί μεταξύ των άλλων πίστευαν ότι: **«έτσι η ψυχή αισθάνεται την** κοινωνία του ουράνιου νυμφίου, **όπως η** γυναίκα **την συνουσία του** ανδρός». Ι. Δαμασκηνός περί αιρέσεων 80.21.

Βλ. Δαυλός /252 Και: Φωτιάδης «η επανάσταση του 21» σελ.95. **Εκδ. Μέλισσα.**

Ανεπιφύλακτα συστήνω το εκπληκτικό βιβλίο του Βασίλη Μισύρη **«τα Αγια ρεμάλια»** εκδ. Ευρώτας 1989

Όλα δείχνουν ότι, (σε αντίθεση με πολλούς σήμερα), ο Κοοη' έβλεπε καθαρά, ποιός είναι τι και με τους κεραυνούς της KpmJ του, ήθελε να δείξει στις ξεσαλωμένες ορδές των θεολόγων ό πρέπει να παραμερίσουν, ή να τεθούν στην υπηρεσία του έθνους κα της παιδείας και όχι το αντίθετο. Για τον οξυδερκή Κοραή, οι θεοκάπηλες μεγαλοστομίες και η ακατάσχετη αγιολογία, δεν cmoteλούσαν, ικανές δικαιολογίες, για ελέω θεού απρέπειες.

Ο Κοραής μισούσε αφάνταστα τα σωτηριακά ψεύδη και την θεολογική υποκρισία. Σε κάθε ευκαιρία, αποκάλυπτε τις ιερατικές απάτες, που καλλιεργούσαν' την λαϊκή δεισιδαιμονία και έκλεβαν την προσοχή και τις οικονομίες των απλών, φιλόθεων και απονήρευτων Ελλήνων.

Σύγχρονες προσκυνηματικές και εκπαιδευτικές αθλιότητες

Όμως, γιατί θαυμάζουμε την αισχρή εκμετάλλευση της εποχής εκείνης; Δεν συνεχίζεται άραγε μέχρι και σήμερα, το ίδιο αναίσχυντο εμπόριο ελπίδας; Αξίζει ίσως εδώ να αναφερθεί, ότι φαινόμενα όπως π.χ. εμπορίας λειψάνων, που νομίζαμε ότι αποτελούν μαύρο παρελθόν του μεσαίωνα, συμβαίνουν ακόμα καθημερινά γύρω μας.

Προ καιρού μάλιστα, είδα ο ίδιος, (και φωτογράφισα) τον εμπορικό κατατεμαχισμό αγίου, αφού μέσα σε εκκλησία,[25] πάνω από την λειψανοθήκη, υπήρχε ανηρτημένη ανακοίνωση-"πωλητήριο": «προς ικανοποίηση επανειλημμένου αιτήματος ευσεβεστάτης κυρίας, που επί εξαετία και με εξαιρετική "επιμονή" (το ύψος της "επιμονής" δεν αναγράφεται!) ζητούσε απότμημα (κομματάκι) αγίου, από τους ποιμενάρχες»! Τι μέγεθος είχε το κομματάκι του αγίου, δεν ορίζεται, αλλά προφανώς, ήταν ανάλογο με το ύψος της "επιμονής" της ευσεβεστάτης κυρίας!

Στο όνομα της θρησκείας μπορούν να συμβούν τα μεγαλύτερα αίσχη, χωρίς να ντρέπεται κανένας! Μπορείτε να φανταστείτε την στιγμή που κόβουν τον άγιο σε κομμάτια; Βέβαια, υποθέτω πως ακόμα και τέτοιες ανατριχιαστικές στιγμές, απόλυτου θρησκευτικού

[2] Συνέβη Οκτώβριο του 2000 στον ναό της Ανάληψης (μητρόπολη) Κατερίνης.

θρίλερ, μπορούν οι άγιοι πατέρες να τις αγιοποιούν με τις κατάλληλες ψαλμωδίες!

Αλλωστε, ποια άλλη καλύτερη απόδειξη του σημερινού θρησκευτικού εκβαρβαρισμού των Ελλήνων, χρειάζεται να δει κανείς, όταν καθώς γράφω αυτές τις σκέψεις, βρίσκεται σε εξέλιξη, γιγαντιαίων διαστάσεων λαϊκό προσκύνημα στον Ναό του Αγίου Δημητρίου Θεσσαλονίκης;

Για πολλές ημέρες τώρα, μια λαοθάλασσα, (έγινε επίσημα λόγος για 2,5 εκατομμύρια[26] προσκυνητές, κυρίως παθόντες), αναζητούν την θαυματουργό ίαση, από την εικόνα της Παναγίας της Ιεροσολυμίτισας, που εκτίθεται για προσκύνημα, μαζί με το λεγόμενο τίμιο ξύλο!

Παράλληλα, την ίδια ακριβώς περίοδο, το Άγιον Όρος, έχει στείλει στην Αθήνα, αντίγραφο (!) της αθωνικής θαυματουργής εικόνας της Παναγίας με το εμπορικότατο όνομα, Γοργοεπήκοη... και πλήθη λαού, προσκυνούν το θαυματουργό... αντίγραφο της!

Για λίγες μάλιστα ημέρες, αντάμωσαν και οι δυο θαυματουργές εικόνες στην ίδια πόλη, την πάλαι ποτέ πόλη των φιλοσόφων, την Αθήνα! Σκεφθείτε λίγο την απελπιστική παράνοια του πράγματος! Αν κάποιος ευσεβής χριστιανός των Αθηνών, ήθελε την περίοδο αυτή να προσκυνήσει πραγματικά μια θαυματουργή Παναγία, με ποια κριτήρια θα διάλεγε μια απ' τις δυο εικόνες;! Αν ήθελε βέβαια να λέγεται πραγματικά ευσεβής... δεν θα έπρεπε να επισκεφτεί και τις δυο;

Μήπως λοιπόν γίνεται ολοφάνερη η ειδωλολατρία του πράγματος; Πως γίνεται να μην ενοχλείται κανείς, βλέποντας την μια Παναγία (την Ιεροσολυμίτισα) να κάνει αντίπραξη στον εαυτό της... δηλαδή στην Γοργοεπήκοη έκδοσή της; Ο πιστός δηλαδή, έπρεπε περίπου

[26] Η θρησκευτική ψευδολογία είναι επίμονο παθολογικό ιερατικό σύνδρομο και αποδεικνύεται με τον εξής απλό μαθηματικό τρόπο: αν υποθέσουμε ότι και κάθε προσκυνητής (μετά από έξη ώρες στην τυραννία της αναμονής), χρειαζόταν μόνο 10 δευτερόλεπτα για να προσκυνήσει, τότε τα 2,5 εκατομμύρια των προσκυνητών θα χρειαζόταν περίπου 280 μέρες (24ωρα) για να περάσουν μπροστά απ' την εικόνα και όχι μόνο 40 μέρες που συνολικά παρέμεινε η εικόνα στον ναό της Θεσσαλονίκης. Με τα ίδια μαθηματικά δεδομένα, στις σαράντα αυτές ημέρες (16ωρα) δεν πέρασαν περισσότεροι από 250.000 προσκυνητές! Ο δεκαπλασιασμός του αριθμού των προσκυνητών εξυπηρετεί θαυμάσια τον πόλεμο των εντυπώσεων, στον οποίο δυστυχώς ποτέ δεν είχε αξιόλογους και κυρίως διαχρονικά παρόντες αντιπάλους η θρησκεία.

να δεχθεί, πως όση θεραπεία, παρηγοριά ή λατρεία, δεν μπόρεσε να αποσπάσει ή να αποδώσει στην μια Παναγία, θα μπορέσει να την συμπληρώσει στο αντίγραφο της! Παρ' όλα αυτά δεν έπρεπε και να το παρακάνει, γιατί υπήρχε και η Παναγία που έχει όλο τον χρόνο σπίτι του... δεν έπρεπε να αφήσει υπόλοιπο λατρείας και γι' αυτήν;

Βέβαια, αν το καλοσκεφτείς... μια και η αθωνική Παναγία, εξακολουθεί να είναι θαυματουργός, ακόμα και σαν αντίγραφο[27]... μας δίδεται η θαυμάσια ιδέα, να στείλουμε φωτοτυπίες της συγκεκριμένης εικόνας, στα νοσοκομεία και στα σπίτια των παθόντων, ώστε να έχουμε και κατ' οίκον θαύματα!

Το λαϊκό προσκύνημα με τις ατέλειωτες ώρες αναμονής, είναι για τις ελαφρότερες παθήσεις, μια υποφερτή παρένθεση ελπίδας για τους βαριά πάσχοντες όμως, η ίδια αυτή ελπίδα, λόγω δυσκολιών μετακίνησης, μεταβάλλεται σε βασανιστικό μαρτύριο ανεκπλήρωτης προσδοκίας. Εθεάθησαν άλλωστε και παθόντες, που μεταφέρθηκαν με το κρεβάτι του πόνου στον τόπο του προσκυνήματος! Παρ' όλα αυτά το θαύμα, δεν τους έκανε την χάρη!

Το αποκορύφωμα δε και η περίτρανη απόδειξη της απόλυτης ειδωλολατρίας ήταν, πως ακόμα και μετά την απομάκρυνση της εικόνας, οι άδολοι πιστοί (το γεγονός μαγνητοσκοπήθηκε και έγινε θέμα στα δελτία ειδήσεων) εξακολουθούσαν με δάκρια στα μάτια να προσκυνούν την ξύλινη βάση (από νοβοπάν) όπου είχε τοποθετηθεί η θαυματουργός εικόνα της Παναγίας! Καταφιλούσαν μάλιστα με την ίδια ακριβώς κατάνυξη, το κόκκινο πανί πάνω στο οποίο είχαν ακουμπήσει την θαυματουργή εικόνα της Παναγίας!

Βλέποντας το πάθος στην αναζήτησης της θεραπείας δια της λατρείας, εύκολα μπορούσες να υποθέσεις, πως αν κάποιοι είχαν τα περιθώρια, να ανακηρύξουν ιερό και προσκυνηματικο, τον τόπο όπου στήθηκε η πολυλατρεμένη εικόνα, θα είχαν ασφαλώς πολλά πε-

Η γελοία αυτή περίπτωση του θαυματουργικού αντιγράφου, θυμίζει εξαιρετικά, μια ανάλογη παρωδία στην Αγγλία, όπου κάποιος Βασιλιάς, για να αποδείξει την ευπιστία των υπηκόων του, διέδωσε, ότι διαθέτει θεραπευτικό χάρισμα. Χιλιάδες λαού συνωστιζόταν υπομονετικά στην ουρά, για να δοκιμάσουν το θεραπευτικό άγγιγμα των βασιλικών χεριών. Όταν κάποια στιγμή ο Βασιλιάς βαρέθηκε το θέατρο της θεραπείας, ανέθεσε το άγγιγμα των χιλιάδων ασθενών, σε κάποιον... αυλικό! Παρόλο που κανένας δεν αναφέρει θεραπείες απ' την γελοία αυτή λαοπροσκύνηση, το έθιμο συνεχίστηκε και μετά τον θάνατο του βασιλέα και του αυλικού του, από τους διαδόχους του θρόνου, επί τρεις περίπου αιώνες! Cari Sagan «Ετοιχειωμένος κόσμος» εκδ. Έσοπτρον, σελ 253.

ριθώρια δημιουργίας ενός νέου προσκυνηματικού τόπου, όπου δεν θα αργούσαν να εμφανιστούν και τα σχετικά θαύματα! Τελικά δεν υπάρχει όριο στην θρησκευτική μας υποτέλεια; Δεν είναι ma ολοφάνερο, ότι κάποιοι κατάφεραν να καλλιεργούν και να εμπορεύονται τα θρησκευτικά μας πάθη;

Κάτι μας συμβαίνει λοιπόν και εύκολα η αόριστη θεοσέβεια, μετατρέπεται σε θρησκοληψία και η πίστη δημιουργεί θρησκευτικούς ήρωες (αγίους) και μεταφυσικούς μεσάζοντες, ριζώνει και μεταβάλλεται σε ανεξέλεγκτο θεολογικό τζόγο! Οι συμπαθείς παθόντες, σε ολόκληρο τον κόσμο, απλοϊκά σκεφτόμενοι, υποθέτουν πως δεν έχουν τίποτε να χάσουν, πιστεύοντας ή ακουμπώντας με ελπίδα κάτι σπουδαίο! Αλλά και οι ανά τον κόσμο απατεώνες κατηχητές, θεολόγοι και ιεράρχες, σκέφτονται εξίσου απλά. Με τόση μαζική ευπιστία, μόνο τιμές και κέρδη μπορούν να περιμένουν, αν συνεχίσουν να ξεναγούν τους πιστούς, στους κήπους με τις θεϊκές υποσχέσεις.

Αιώνες πριν, οι βαβυλώνιοι, τους οποίους τελικώς αντιγράψαμε τελείως, δημιουργούσαν προσκυνηματικές ουρές, για να ακουμπήσουν το απλωμένο χέρι του αναστημένου θεού Μαρδούκ! Οι προσευχές που βρέθηκαν σε πήλινες πινακίδες και κοσμούν τα μουσεία της Ασσυριολογικής αρχαιολογίας γράφουν:

«Κύριε Μαρδούκ, σοφότατε, περήφανε... αναζητώ την μεγαλειότητά σου, δέξου την ανύψωση του χεριού μου, άκουσε την δέηση μου. Φιλεύσπλαχνε Μαρδούκ... είθε να φτάσω μέχρι τα βαθιά γηρατειά και να χορτάσω τους απογόνους μου... είθε να μην έχω εχθρούς και να μη βρεθεί κανείς να με φοβίσει. Κύριε μου Μαρδούκ, πανίσχυρε, υψηλότατε... Με τον μεγαλειότατό σου λόγο που δεν αλλάζει ποτέ, είθε...» Petra Eisele «Βαβυλώνα, η μεγάλη πόρνη» σελ.40.

Μάλιστα αμέτρητες πρέπει να ήταν ανέκαθεν οι περιπτώσεις των ανθρώπων που αναζητούσαν την θεραπεία από τις εικόνες και τα αγάλματα των θεών:

«το (θαυματουργό) άγαλμα του (θεού) Μαρδούκ. έκανε περισσότερες από μια φορές το ταξίδι ανάμεσα στην Ασσυρία και την Αίγυπτο. Ο Τουσράτα, ο βασιλιάς των Μιταννών, έστειλε στην Αίγυπτο στον φίλο του και άρρωστο Φαραώ, το θαυματουργό

Ιστάρ, η θεομήτωρ βρεφοκρατούσα Βαβυλωνιακή θεότητα.

άγαλμα της (βρεφοκρατούσας[28]) Ιστάρ της Νινευή». Petra Ei sele «Βαβυλώνα η μεγάλη πόρνη» σελ.240.

Περί δε ίων δήθεν θαυμάτων ιάσεως, στα οποία πλήθη Ελλήνων δυστυχώς πιστεύουν, θέτουμε τις εξής απλές ερωτήσεις: Γνωρίζουν άραγε οι πιστοί, ότι συμμετέχουν σε μια πανομοιότυπη προσκυνηματική σχιζοφρένεια, παγκόσμιων διαστάσεων;[29] Γνωρίζουν ότι αμέτρητα παρόμοια μαζικά προσκυνήματα θεραπείας, με υψηλότερα μαλιστα ποσοστά θαυματουργικών ιασεων, λειτουργούν ετησίως, σε ολόκληρη την γη και σε όλες σχεδόν τις θρησκείες του κόσμου;[30] Αν ο αληθινός θεός, της συγκεκριμένης αληθινής θρησκείας, είναι ο μόνος που κάνει τα όποια αυτά θαύματα, τότε γιατί πανομοιότυπα τα συναντάμε σε όλες τις θρησκείες της γης;

Σκέφτηκαν ποτέ ποιός μπορεί να είναι ο λόγος που τα οποιαδήποτε θρησκευτικά θαύματα (ιάσεων ή άλλα), έχουν μεγαλύτερη συχνότητα σε λαούς απαίδευτους και δεισιδαίμονες;

Σκέφτηκαν ποτέ, πως και μόνο με την απλή παραδοχή, ότι η συγκεκριμένη εικόνα και όχι οποιαδήποτε άλλη κάνει θαύματα, γίνονται απολύτως θύματα ειδωλολατρίας;

Μια επιγραφή που βρέθηκε στην Καρχηδόνα την αποκαλεί «μητέρα του Pene-Baal». Δρανδάκης «Αστάρτη»

[29] Η προσκυνηματική παράκρουση που κατέλαβε τους καθολικούς στην Πόλη Λούρδη των Άνω Πυρηναίων, αποτελεί υπόδειγμα εκμετάλλευσης της βιομηχανίας θαυμάτων. Εκατομμύρια άνθρωποι συρρέουν κατ' έτος για να προσκυνήσουν όχι το άγαλμα της Παναγίας, αλλά την προσωποποίηση της «άσπιλης σύλληψης»! Τι ακριβώς είναι αυτό, μόνο ένα κοριτσάκι δεκατριών ετών το ξέρει που την είδε λέει το 1858 σε ένα σπήλαιο, 18 φορές! Πολυάριθμα "φιλανθρωπικά" ιδρύματα και μια τεράστια βιομηχανία εκκλησιαστικών ειδών ήταν το αποτέλεσμα.

[30] Είναι γνωστό, ότι στην Μέκκα, κάθε χρόνο ποδοπατούνται δεκάδες πιστοί μωαμεθανοί, στο μαζικό ετήσιο προσκύνημα. Στις Ινδίες, κατά εκατομμύρια συρρέουν οι πιστοί για να πλυθούν στα μολυσμένα αλλά 'ιαματικά" νερά του ιερού Γάγγη. Στις Φιλιππίνες, το θείον βρέφος Ιησούς, (με την μορφή μικρής θαυματουργής κούκλας) θεραπεύει κατά χιλιάδες τους πιστούς, που το ακουμπούν στα παθημένα μέλη τους. Αυτά τα αρχαία «ιαματικά πανηγύρια», δεν έχουν καμία σχέση με το λατρευόμενο πρόσωπο ή αντικείμενο και δημιουργούνται απ' την πανίσχυρη ανάγκη, για μαζική αναζήτηση, του μεγίστου αγαθού της υγείας!

Γιατί την ελπίδα θαυμάτων, όταν την εμπορεύονται εξωεκκλησιαστικοί, τους ονομάζουν αγύρτες και απατεώνες... αφού και εκεί οι άνθρωποι βεβαιώνουν παρόμοια θαύματα;

Γιατί ποτέ δεν συμβαίνει κάποιο θαύμα, πέρα από κάθε προσδοκία και αμφισβήτηση, π.χ. η ξαφνική η γενναιόδωρη θεραπεία ολόκληρης της προσκυνηματικής ομήγυρης;

Γνωρίζουν οι ταλαιπωρημένοι αυτοί άνθρωποι, ότι μέσα στα πλαίσια απλής στατιστικής, σε ένα τέτοιο μέγα πλήθος ανθρώπων, (που οι περισσότεροι άλλωστε, βρίσκονται υπό φαρμακευτική αγωγή), είναι εντελώς φυσικό και αναμενόμενο, ένα μικρό ποσοστό παθόντων, να βρεθεί ξαφνικά σε φάση θεαματικής ανάρρωσης;

Γνωρίζουμε πόσοι ασθενείς αναρρώνουν καθημερινώς θεαματικά και αναπάντεχα, στα ανά τον κόσμο θεραπευτικά ιδρύματα της ιπποκρατικής ιατρικής;

Μήπως, ο Ασκληπιός, ο Ιπποκράτης, ο Γαληνός και οι συνεχιστές τους, εξακολουθούν να είναι οι πλέον άξιοι αναγνώρισης και τιμών, με χιλιάδες καθημερινά, πιστοποιημένα "θαύματα" ανάρρωσης και διάσωσης... χωρίς μάλιστα να διακρίνουν τους πάσχοντες σε πιστούς και απίστους;

Πίσω από τα επιτεύγματα της ιατρικής δεν κρύβονται ήρωες του πνευματικού μόχθου και της έρευνας; Η κάθε λύση υγείας, φαρμακολογική ή χειρουργική, που σήμερα απολαμβάνουμε σαν αυτονόητα δώρα, συχνά κρύβει πίσω της μια οδύσσεια αναζητήσεων και ανθρωπιάς, μια σωτήρια προσφορά ανώνυμη και κυρίως χιλιοεπαναλήψιμη, που συνεχίζει να ευεργετεί ανθρώπους και μετά τον θάνατο του ερευνητή, όλα δώρα και πραγματικά θαύματα ανιδιοτελούς αγάπης... χωρίς προϋποθέσεις και δακρύβρεχτα πιστοποιητικά πίστης!

Σκεφτήκατε ποτέ, ότι σε μια τέτοια κραταιά προσκυνηματική μετακίνηση παθόντων, είναι στατιστικά αναμενόμενο, περισσότερα να είναι τα θύματα επιδεινώσεων, ή και θανάτων ακόμα, απ' τις ταλαιπωρίες της μετάβασης και της απαράδεκτης αναμονής, παρά των θαυματουργικών ιάσεων; Αλήθεια, πόσοι, λόγω προσκυνηματικής ταλαιπωρίας, φεύγουν σε φορεία απ' τον προσκυνηματικό τόπο... χωρίς ποτέ να μάθουμε την επιδείνωση ή και τη δυσάρεστη κατάληξή τους;

Με πολύ συγκίνηση, θυμάμαι την μάνα εκείνη που με τα μάτια πλημμυρισμένα από δάκρυα, περίμενε έξη ώρες για να προσκυνήσει

την θαυματουργό εικόνα, με την παράκληση να γίνει καλά το τετραπληγικό κοριτσάκι της! Ο πόνος και η συνολική κόπωση αυτής της γυναίκας, ήταν τόσο φανερά, που σου γεννιόταν αυτόματα η σκέψη ότι στον απάνθρωπο αυτό συναισθηματικό προσκυνηματικό μαραθώνιο, η περίπτωση να "χάσουμε" και την μάννα, δεν ήταν διόλου απίθανη!

Και επιτέλους, πόσοι από τα υποτιθέμενα 2,5 (;) εκατομμύρια προσκυνητών θεραπεύτηκαν; Ένας, δυο, πέντε, δέκα; Στο συγκεκριμένο προσκυνηματικό ντελίριο της Θεσσαλονίκης, αναφέρθηκαν μόνο δυο, πραγματικά ανάξιες αναφοράς περιπτώσεις δήθεν θαυματουργικής θεραπείας. Αλλά ακόμα και αν είναι έτσι, αναρωτιέται κανείς, τι σημαίνει αυτό, ότι μόνο ένας, ή δυο άνθρωποι, είχαν την αναγκαία πίστη, ανάμεσα σε εκατομμύρια προσκυνητές; Και οι άλλοι τι είχαν;

Γιατί μπήκαν στον απίστευτο αυτό κόπο και τον κίνδυνο της μετακίνησης αν δεν είχαν καθόλου πίστη; Γιατί να σέρνεται, να κυλιέται κανείς στο χώμα και στην άσφαλτο, να περπατά γονατιστός στο καλντερίμι χιλιόμετρα ολόκληρα, κλαίγοντας σαν τον χειρότερο επαίτη... αν δε έχει πίστη; Και επιτέλους, αν όλο αυτό το κλάμα και ο σπαραξικάρδιος οδυρμός που είδαμε στις τηλεοράσεις, συχνά από κατασυντριμμένες και αφανισμένες από τον πόνο μανούλες, που οδύρονται για τα κατάκοιτα παιδιά τους, δεν φτάνει για να συγκινήσει τον βιβλικό θεό, τότε ο θεός αυτός, ή ανύπαρκτος είναι, ή ελεεινά σκληρόκαρδος και ανάξιος μια τέτοιας σπαραξικάρδιας λατρείας!

Τι είδους πίστη χρειάζεται επιτέλους κανείς, για να κερδίσει μια θέση στα θαύματα του βιβλικού θεού; Και γιατί παραμένει ανεκπλήρωτο το περίφημο ψεύδος, πως: «αν έχει κάποιος πίστη (μικρή) σαν κόκκο σιναπιού θα μετακινεί όρη»; Όλοι αυτοί με τις χρόνιες παθήσεις και τα τρομακτικά ψυχικά και σωματικά τους βάσανα, που έχουν κάθε λόγο να καλλιεργήσουν και να υπεραναπτύξουν την πίστη τους, γιατί δεν κατάφεραν να συλλέξουν ούτε έναν τέτοιο μικρούλη κόκκο πίστης;

Μανούλες που χρόνια ολόκληρα, λιώνουν στο πόδι, για την υγεία των μικρών κατάκοιτων παιδιών τους, γιατί δεν κατάφεραν να ξεχωρίσουν, σαν ιδιαίτερη κατηγορία πιστών, με τα περισσότερα θαύματα πίστης στο ενεργητικό τους; Γιατί, οι κατηχητές, οι ιερείς οι θεολόγοι, κάποια τέλος πάντων ξεχωριστή κατηγορία αφοσιωμένων

χριστιανών, γιατί δεν διαθέτουν αναλογικά ακλόνητη υγεία, ή τουλάχιστον ανεξήγητη μακροζωία ή ανοσία;

Γιατί οι καλόγεροι και οι παπάδες, τρέχουν στις καλύτερες κλινικές της χώρας, αντί να διεκδικούν μεγαλύτερα ποσοστά θαυμάτων υγείας; Γιατί όλοι αυτοί, οι καλοπροαίρετοι αν θέλετε επαγγελματίες της πίστης, που σίγουρα πέρασαν πολλές φορές μπροστά από θαυματουργές εικόνες, δεν έχουν να επιδείξουν, ένα ιδιαίτερο ποσοστό συμμετοχής, στα θαύματα της θεραπείας;

Τι είδους πίστη είναι αυτή λοιπόν, που μια ολόκληρη ζωή την υπηρετείς, λιώνεις από παρακλήσεις, φόβο, λατρεία, υποταγή, αυταπάρνηση, αφοσίωση, χρόνια υπομένεις και παρακαλάς και με συντριμμένη την ψυχή από το βάρος της προσδοκίας, μπαίνεις στην προσκυνηματική ουρά... αλλά δεν είσαι ακόμα ικανός να ανταμειφθείς με ένα μικρό θαύμα υγείας; Τι σόι "κόκκος" πίστης είναι αυτός; Και τι είδους ευρηματικότατη πίστη είναι αυτή, που ελάχιστοι μπορούν να ωφεληθούν απ' αυτήν, με θαύμα υγείας, αλλά... εκατομμύρια ξεσηκώνονται και την αναζητούν, ακριβώς γι' αυτό;

Αυτό δεν θα έπρεπε να θυμίζει σε όλους μας ψυχολογικό δόλωμα; Μάλιστα "δόλωμα" τέτοιας εξαιρετικής απόδοσης, που μετέβαλε παγκοσμίως τους ανθρώπους σε "ψαράκια" και τους θηρευτές τους, (τα θρησκευτικά ιερατεία) σε κολοσσιαίες αλιευτικές εταιρίες, ή σε επαγγελματίες «αλιείς ανθρώπων»[31] όπως εύστοχα είπε "κάποιος"!

Μήπως πρέπει επιτέλους να σκεφτούμε και να υποψιαστούμε τα αυτονόητα; Να δούμε πως το συνηθέστερο ψυχολογικό δόλωμα, στα κοινωνικο-ιστορικά άγκιστρα των λαών, υπήρξαν ακριβώς αυτές οι υποσχέσεις υγείας, ευημερίας και εν τέλη μακροζωίας και επιβίωσης; Να δούμε την απλή ιστορική αλήθεια, ότι κάποιοι πίσω απ' την βιτρίνα της θρησκείας, παγιδεύουν ψυχές στα αόρατα θεολογικά δίχτυα και εμπορεύονται τις θεολογικές και λοιπές ανάγκες

[1] Η Καινή Διαθήκη λέει με νόημα: «θέλω σας κάμει αλιείς ανθρώπων». Ματθαίος 4.19. Η Παλαιά Διαθήκη εξηγεί γιατί: «Εσύ (Γιαχβέ) κάνεις τους ανθρώπους σαν τα ψάρια της θάλασσας, που τα συλλαμβάνουν με αγκίστρι, τα σέρνουν με τα δίχτυα και τα συγκεντρώνουν στην σαγήνη τους. FV αυτό (οι θηρευτές τους) θυσιάζουν στα δίχτυα τους και καίνε θυμίαμα στην σαγήνη τους Διότι η μερίδα τους (των ψαράδων) είναι παχιά και το φαγητό τους εκλεκτό». Αβακούμ 1.14-16. Σαγήνη: «εκ του έσω άγειν, γίνεται εσ/αγηνη ή σαγήνη». Etymolog. Gudianum

μας... για να έχουν αυτοί την εκλεκτότερη μερίδα της ζωής, εις βάρος όλων ημών των ιχθυόμυαλων!

Δεν παραπέμπει η πνευματική αυτή παγίδα, σε πνευματικό τζόγο όπου πολλοί ελπίζουν (ποντάρουν στα δώρα της πίστης) αλλά ελάχιστοι κερδίζουν; Μήπως θα πρέπει κάποτε να καταλάβουμε, πως ο μόνος που σταθερά κερδίζει, είναι ο ελπιδοποιός;

Η αναζήτηση ευκαιριών, διαχρονικά υπήρξε αποδοτικός μηχανισμός επιβίωσης, μόνο που η υπερβολική εμμονή στην αναζήτηση της ευκαιρίας, συχνά καταλήγει σε καταστροφική σπατάλη χρόνου, εμμονή, έξιν και ψυχική μανία.[2]

Συχνά λοιπόν κολλάμε σε κάτι που υπόσχεται εύκολο κέρδος και ξοδεύουμε τόσο χρόνο και δυνατότητες, που αν τα κατευθύναμε στην μεθοδευμένη αναζήτηση λύσεων, θα είχαμε προ πολλού καταφέρει πολύ περισσότερα απ' όσα μας υπόσχονται οι έμποροι της ευκαιρίας!

Έτσι, οτιδήποτε φαίνεται πολύπλοκο, συχνά εγκαταλείπεται προς όφελος της φανταχτερής ευκαιρίας. Κάποιοι λοιπόν (εδώ τα ιερατεία) προβάλλοντας συνεχώς την δυνατότητα του θαύματος, τοποθετούν μπροστά στους πιστούς ένα πνευματικό δόλωμα, που διεγείρει τον αρχέγονο μηχανισμό αναζήτησης ευκαιριών. Όσο απαίδευτος και απονήρευτος είναι ο άνθρωπος τόσο η καταστόλιστη ευκαιρία τον τραβάει σαν μαγνήτης.

Χιλιάδες παιδιά πεθαίνουν αβοήθητα κάθε χρόνο με τους πιο απάνθρωπους και μακροχρόνια μαρτυρικούς τρόπους. Ο κάθε γεροντάκος όμως και ο ανήμπορος, ξεχασμένος στην προσκυνηματική του πίστη, πιστεύει ότι έγινε θαύμα και... έπαψαν οι πόνοι του! Αμέτρητες υπάρξεις, σβήνουν χωρίς καμιά ιατρο-φαρμακευτική η άλλη βοήθεια, σε χώρες υποανάπτυκτες, εμπόλεμες ή οικονομικά κατεστραμμένες, από έλλειψη απλών αγαθών, όπως καθαρό νερό, αντιβίωση, φτηνά εμβόλια ή έλλειψη βασικών υποδομών υγείας! Οι συμπτώσεις ή αδιαφορία και η κακότητά μας, τους στέρησε και τις πλέον στοιχειώδεις ευκαιρίες επιβίωσης... και εμείς, εκτός όλων των

Σε σχετικό πείραμα που εκτέλεσαν με ποντικούς, απεδείχθη, ότι ανάμεσα σε δυο διαφορετικές ευκαιρίες εξεύρεσης τροφής, τα ποντίκια, ξόδευαν όλο τους τον χρόνο και τις δυνάμεις, πατώντας συνεχώς εκείνο τον μοχλό, που εκ τύχης έδινε τροφή κάποιες φορές με ένα μόνο πάτημα και όχι στον διπλανό του, που χρειαζόταν μικρό αλλά ορισμένο και σταθερό αριθμό πατημάτων!

άλλων που διαθέτουμε εν αφθονία, θέλουμε και το θαύμα δικό μας. Ε, λοιπόν, προφανώς υπερβάλουμε!

Ζούμε στις παραμονές μιας αδικαιολόγητης επίθεσης της αμερικανικής υπερδύναμης κατά των Ιρακινών, όπου θα υπάρξουν εκατοντάδες χιλιάδες θύματα μεταξύ των αμάχων, που θα καούν θα διαμελιστούν ή και θα εξατμιστούν από τις "έξυπνες" βόμβες των Αμερικανών! Θα ακολουθήσει πολλαπλάσιος αριθμός θυμάτων απ' τις μακροχρόνιες συνέπειες του πολέμου... με παιδιά που θα υποφέρουν για μήνες ή και χρόνια το μαρτύριο του αργού θανάτου... χιλιάδες αμέτοχες μάνες και παιδιά θα υποφέρουν δια βίου απ' τις συνέπειες των βομβαρδισμών! Ενάμισι εκατομμύριο παιδιά πέθαναν με τους φρικιότερους τρόπους; από το εμπάργκο φάρμακων και τροφίμων που επέβαλαν οι Αμερικανοί στην χώρα αυτή, την τελευταία δεκαετία... γιατί λοιπόν κανένας δεν τολμά να ψιθυρίσει εδώ την λέξη «θαύμα»;! Γιατί εδώ κάθε ενδεχόμενο ουρανόσταλτων θαυμάτων ξεχνιέται;

Γιατί για τον μαζικό και άδικο αυτόν χαμό, δεν δακρύζουν εικόνες, ούτε ακάνθινα στεφάνια ανθίζουν, ούτε λείψανα μυροβλύζουν, ούτε άγιοι απειλούν τον ύπνο των ηγετών; Απλά διότι όλοι γνωρίζουν, ότι στην οργανωμένη θηριωδία του ανθρώπου, ποτέ δεν τόλμησε να αντισταθεί ένα θαύμα! Στις μεγάλο στο μίες και στις θεολογικές φαντασίες είμαστε καλοί, δεν τολμάμε όμως να αναμετρηθούμε με την πραγματικότητα, γιατί τότε δεν μας βγαίνουν οι θεοκρατικές μας ψευδαισθήσεις!

Όλες οι απάτες έχουν κάποιο τρωτό σημείο. Απεναντίας, η υποσχεσιακή θεολογία, αναδεικνύεται ως η τελειότερη ψυχολογική παγίδα! Οι εφευρέτες της, οι αρχαίοι Χαλδαίοι μάγοι, προνόησαν. τις ανεκπλήρωτες υποσχέσεις, να χρεώνονται οι ίδιοι οι ενδιαφερόμενοι, αποδίδοντας τις αποτυχίες, σε ελλειμματική πίστη, σε κακή συμμόρφωση και σε ένα σωρό ακόμα άλλες, "άγνωστες βουλές" του εκάστοτε Κυρίου! Η θρησκευτική παραμυθολόγια, παραμένει ένα μοναδικό σύστημα διαφυγών και απάτης, που μόνο αν την ονομάσεις θεολογική γοητεία, υπάρχει πιθανότητα να καταλάβεις πως λειτουργεί και περί τίνος πρόκειται!

Μήπως είναι επιτέλους καιρός να ξυπνήσουμε απ' τις πολύχρωμες ψευδαισθήσεις μας; Να καταλάβουμε πολύ απλά, ότι κάποιοι μας κοροϊδεύουν με αρχαία θεολσγικά ψέματα; Οτι χάριν κέρδους, περιγελούν αισχρά εμάς και τους προσφιλείς μας παθόντες; Μα είναι

δυναιόν να μην βλέπουμε τίποτε σ' αυτή την κατεύθυνση; Τι μας έχουν κάνει και μαζικά, λαοί ολόκληροι... μορφωμένοι, αμόρφωτοι, δεν μπορούμε να ξεφύγουμε απ' την θεολογική μας παραίσθηση;

Και επί τέλους, ακόμα κι αν κατάφεραν να σέρνουν απ' την μύτη εκατοντάδες χιλιάδες ανθρώπους, στον τζόγο της πίστης, ποιός έδωσε σ' αυτούς τους ανθρώπους το δικαίωμα να ταλαιπωρούν τόσους δυστυχείς παθόντες; Γιατί σιωπά ο ιατρικός σύλλογος; Καθόλου δεν αισχύνονται όλοι αυτοί οι μεγαλογιατροί και οι ψευδοδιανοούμενοι, να παραμένουν σιωπηλοί, βλέποντας χιλιάδες πάσχοντες να σέρνονται μπροστά στους ξύλινους και ζωγραφιστούς θεούς[33] με κίνδυνο επιδείνωσης της υγείας τους, ή ακόμα και απώλεια της ζωής τους;

Γιατί, δεν βγαίνει έστω και ένας από τους πολυάριθμους, αξιοπρεπέστατους κατά τα άλλα δασκάλους, ολόκληρης της χώρας, να ψιθυρίσει στα μέσα μαζικής ενημέρωσης δύο λόγια σύνεσης; Δεν ντρέπεται κανείς, όσο πρέπει, σ' αυτή τη χώρα, που γέννησε τόσες αρετές; Τελικά πάσχουμε όχι από έλλειψη σοφών, αλλά από έλλειψη ανδρείων σοφών!

Ακόμα και οι πολυάριθμοι καλοπροαίρετοι παπάδες, γιατί υπάρχουν και τέτοιοι, δεν ξέρουν, δεν υποθέτουν, δεν γνωρίζουν τίποτε, για το αισχρό αυτό εμπόριο πόνου; Γιατί δεν αντιδρούν;

Εξαίρεση αποτέλεσε η στάση του Μητροπολίτη Ιωαννίνων Θεόκλητου, που δήλωσε περίπου όσα και εμείς καταγγέλλουμε: **«ενθαρρύνουμε την ειδωλολατρία και περιφέρουμε λείψανα αγίων και ιερά κειμήλια για να γεμίσουμε τα παγκάρια των εκκλησιών. Έπρεπε να δοθεί η παραγγελία** (στους πιστούς), **προσέξτε μην καταθέσετε ούτε μια δραχμή. Όταν ο πιστός ταυτίζεται με την εικόνα αυτό είναι ειδωλολατρία... είναι αρρωστημένη πίστη».** Εφημερίδα τα ΝΕΑ Δευτέρα 9/12 /2002

Λοιπόν, μόνο οι αναίσχυντοι θηρευτές μας. θα μπορούσαν αιώνες τώρα, να διεκδικούν ανυποχώρητοι το δικαίωμα, στο όνομα κά-

Να τι θεωρεί ειδωλολατρία η ίδια η Βίβλος: **«Ο ξυλουργός κόβει το ξύλο** που **τον θερμαίνει** και απ' **το ίδιο** φτιάχνει **θεό** και **τον λατρεύει. Στο** ξύλο **αυτό σημειώνει το σχέδιο με διαβήτη, δίνει μορφή ανθρώπινη και τελικά το βάζει σε ναό** (για λατρεία). Με **το μισό** ξύλο **ανάβει φωτιά και θερμαίνεται και στα κάρβουνα του ψήνει το κρέας που τρώει και χορταίνει** και **με το υπόλοιπο κατασκευάζει** (τώρα ζωγραφίζει) **έναν θεό και μπροστά του γονατίζει, προσκυνάει, προσεύχεται και λέει «Εσύ είσαι θεός μου λύτρωσέ με».** Ησαΐας **44.9-17**

ποιου αρχαίου χαλδαϊκού θεού, να μεταβάλουν ένα έθνος υψηλότατων πνευματικών καταβολών, σε «πρόβατα», ή «ψάρια»!

Βέβαια το γιατί μας θέλουν 'πρόβατα', είναι ξεκάθαρα παραδοτέο απ' τον "άγιο" Παύλο: «ποιός ποιμαίνει ποίμνιο και δεν τρώγει εκ του γάλακτος του ποιμνίου;... εάν εμείς σπείραμε σε σας τα πνευματικά, μέγα είναι αν εμείς θερίσουμε τα σαρκικά σας;» Α' Κορ. 9.7, 11.

Ποιμένες και πρόβατα λοιπόν αποτελούν την χριστιανική κοινωνία, μόνο που οι πανούργοι οραματιστές αυτής της σχέσης, οι Φαρισαίοι, δεν μας είπαν, ότι «ο καλός ποιμένας», είναι καλός και υπομονετικός με το κοπάδι του, μόνο επειδή είναι επαγγελματίας έμπορος της ζωής των πρόβατων! Δεν πίνει μόνο το γάλα, αλλά και το αίμα τους, αφού την κατάλληλη στιγμή, αυτός είναι που τα σφάζει ανελέητα για την καλοπέρασή του! Απ' την ειδυλλιακή λοιπόν βιβλική εικόνα του καλού και στοργικού ποιμένα, απουσιάζει εντελώς η σκέψη, ότι ο ποιμένας είναι ο πλέον ιδιοτελής φίλος των προβάτων, ο πιο ύπουλος και βέβαιος φονιάς τους! Με την ίδια την βιβλική λογική, ο Κύκλωπας πρέπει να θεωρηθεί, αγαθός χορτοφάγος ποιμένας και όχι σαρκοφάγο τέρας!

Πως είναι όμως δυνατόν, να διακρίνουμε το δόλιο πρόσωπο της θρησκείας, όταν μεγαλώσαμε μέσα στην πλανερή αγκαλιά της: Όταν η αφυπνιστική δύναμη της παιδείας, υπόδουλη στο πανίσχυρο διαχρονικό ιερατείο, κατάντησε τους εκπαιδευτικούς όλων των βαθμιδών, σαν μαριονέτες κρεμασμέν ες από τα θεολογικά της νήματα;

Οι σχολικές αίθουσες έχουν μεταβληθεί σε οργανωμένο δίκτυο διανομής θρησκευτικών ιδεών, όπου οι κατά τα άλλα αξιόλογοι δάσκαλοι και καθηγητές, αδιαμαρτύρητα, τοποθετούν καθημερινά μπροστά στα παιδιά μας, ανεξέλεγκτες ιουδαϊκές κοσμοθεωρίες, αισχρά παλαιοδιαθηκικά πρότυπα, ιουδαιο-χαλδαϊκά διδάγματα και θαύματα και πλήθος άλλα δύσοσμα θρησκευτικά σκουπίδια, τυλιγμένα σε χαρούμενο παραπλανητικό χριστιανικό περιτύλιγμα, ολοφάνερα και εσκεμμένα, επιδιώκοντας, την ισόβια θρησκευτική αποχαύνωση των παιδιών μας!

Πάρτε ένα τέτοιο παράδειγμα, για παιδάκια 10 ετών, με θέμα τον Αγιασμό νέου οχήματος: «Ο Γιαννάκης και ο **πατέρας τον καμαρώνουν** το καινούργιο αυτοκίνητο Μια μικρή **εικόνα δίπλα** στο τιμόνι κάνει στον Γιαννάκη εντύπωση **και ρωτάει να μάθει**

ποιος άγιος είναι. Είναι ο άγιος Χριστόφορος[34] ο προστάτης των οδηγών, απαντάει ο πατέρας...»

Και η αδιανόητη κατάληξη... «Κύριε Ιησού Χριστέ, Θεέ μας, που έχεις τον θρόνο σου στον ουρανό και περπάτησες στη γη σε πολιτείες και χωριά, εσύ που μπήκες στην αγία πόλη (Ιερουσαλήμ) καθισμένος πάνω σε γαϊδουράκι, Κύριε ευλόγησε και τούτο το αμάξι και δώσε την χάρη σου στον δούλο σου τάδε (το όνομα του οδηγού)...»! από το σχολικό βιβλίο του ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΥ ΕΘΝΙΚΗΣ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ. | ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟ ΙΝΣΤΙΤΟΥΤΟ: «ο δρόμος του Χριστού» της Δ' Δημοτικού έκδοση 2002. Αποφασίστε εσείς εάν αυτά και χιλιάδες αλλά παρόμοια, είναι ή όχι εκπαιδευτικά σκουπίδια και πυκνός, μαύρος θρησκευτικός μεσαίωνας!

Βέβαια αναρωτιέται κανείς πόσα πράγματα μπορεί αλήθεια να κάνει ένας καθηγητής αφού (όπως πρόσφατα μου εκμυστηρεύθηκε κάποιος) η ίδια η ηλικιωμένη μητέρα του, για θεραπευτικούς σκοπούς, πίνει νερό με χώμα από τον τάφο του πρόσφατα αποθανόντος και υποψήφιου αγιοποίησης αγιορείτη μοναχού Παΐσιου;!

Η διαφορά της εκπαίδευσης από την εκκλησιαστική κατήχηση είναι, ότι θέλει, ή τουλάχιστον θα έπρεπε να θέλει, πρωταρχικά την ανάπτυξη της κριτικής ικανότητας των μαθητών. Όταν όμως όλα τα θρησκευτικά, αλλά και τα ιστορικά σχολικά βιβλία που αναφέρονται στα βιβλικά θαύματα, δεν δίνουν στον μαθητή καμία δυνατότητα κρίσης και εναλλακτικής ερμηνείας, τότε πρόκειται για αισχρή κρατική προπαγάνδα και ανεπίτρεπτη σχολική κατήχηση, με το πρόσχημα και το προσωπείο της εκπαίδευσης.

Σε ανάλογη τηλεοπτική εκπομπή, που έγινε ειδικά γι' αυτήν την προβληματική ύλη στα σχολικά βιβλία, είχα την ευκαιρία να έρθω σε αντιπαράθεση με τον υπεύθυνο για τα θρησκευτικά βιβλία στην εκπαίδευση και να του θέσω απλές ερωτήσεις: Όταν η Βίβλος π. χ. περιγράφει τον κατακλυσμό του Νώε, αναφέρει ότι: «τα ύδατα σκέπασαν πάντα τα όρη τα υψηλά τα υποκάτω παντός ουρανού.

«Πιστεύουν ότι, οποία μέρα έβλεπε κανείς την εικόνα του αγίου Χριστόφορου, ο άνθρωπος εκείνος ήταν αδύνατο να πεθάνει κατά την διάρκεια εκείνης της ημέρας, αιφνίδια ή από κάποιο συμβάν. Εξ αυτού και το λεγόμενο: «Χριστόφορο αφού δεις ύστερ' ασφαλής βαδίζεις». Εξ αυτού και η συνήθεια των παλαιών να τοποθετούν τις εικόνες του στις εισόδους των ναών, ώστε όσοι έμπαιναν να τις βλέπουν. Η μνήμη του γιορτάζεται στις 9 ΜαΤου». «Οι βίοι των αγίων» Εκδ. Παπαδημητρίου σελ. 65.

Δεκαπέντε πήχες (έξη μέτρα) υπεράνω υψώθησαν τα ύδατα και εσκεπάσθησαν τα όρη». Γεν 7.20. Δεν πρέπει λοιπόν να εξηγηθεί στα παιδιά, ότι ουδέποτε υπήρξαν στον πλανήτη μας τόσα πολλά ύδατα;[35]

«Ο Κύριος έρριψεν εκ του ουρανού κατ' αυτών μεγάλους... καί ο Ήλιος εστάθη και η σελήνη εμεινενχ.Ι. Ναυή 10.11-13

Τι πρέπει να απαντήσουν οι εκπαιδευτικοί στα παιδιά μας, όταν η Βίβλος ισχυρίζεται πως με την διαταγή του Εβραίου στρατηγού Ιησού του Ναυή, σταμάτησαν την πορεία τους προς την δύση, ο Ήλιος και η Σελήνη, ενώ ταυτόχρονα Ο θεός έρίχνε πέτρες απ' τον ουρανό, επιλεκτικά μόνο πάνω στους καταδιωκόμενους και ήδη κατανικημένους εχθρούς του;!

Αυτές οι παρανοϊκές υπερβολές, δεν πρέπει να εξηγηθούν στα παιδιά; Δεν πρέπει να τους εξηγήσουμε, ότι όχι μόνο κάτι τέτοιο δεν θα μπορούσε ποτέ να συμβεί... αλλά και πως ακόμα και μέσα στην ίδια την Βίβλο, μπορούμε να βρούμε την πεντακάθαρη ομολογία της βλακώδους αυτής υπερβολής, αφού εκεί ξεκάθαρα ομολογείται, πως η συγκεκριμένη εντολή, ποτέ δεν ήταν τίποτε περισσότερο, από έ-νας απλός... ποιητικός στοίχος;![36]

Δεν πρέπει επιτέλους, στα διάσημα βιβλικά θαύματα, όπως αυτό της καιόμενης βάτου, το σχίσιμο της Ερυθράς θάλασσας από τον Μωϋσή, αλλά και στις απάνθρωπες θανατηφόρες πληγές κατά των ανθρώπων και των ζώων της Αιγύπτου, να δοθούν κάποιες επιτέλους πιθανές εξηγήσεις; Γιατί δεν λέμε στα παιδιά μας, όπ το «μάννα» και τα «ορτύκια» της έρημου, που τάισαν τους Εβραίους στην έρημο, κατά γενική ομολογία δεν ήταν θαύματα, αλλά το πρώτο ή-

[35] Όλα τα ύδατα συνολικά του πλανήτη, πάγων και νεφελών να βρεθούν ταυτόχρονα στην επιφάνεια του πλανήτη δεν θα ανεβάσουν την στάθμη των ωκεάνιων υδάτων πάνω από 160 μέτρα. Μέχρι να καλυφθούν τα δισθεόρατα ύψη του Έβερεστ υπολείπονται νερά κάποιων χιλιόμετρων ακόμα.

[36] Πράγματι, ο ποιητής Ιασήρ είναι αυτός που ποιητική αδεία έγραψε αυτά τα λόγια και όχι ο Ιησούς του Ναυή! Βλέπε στο Μασσοριτικό βιβλικό κείμενο: **Ιησούς** του Ναυή 10 13. και Β' Σαμουήλ 1.18

ταν ανεμόφερτος σπόρος, συνηθισμένος στην περιοχή και to δεύτερο, απλώς συνηθισμένα μεταναστευτικά πουλιά![37]

Γιατί ένα παιδί πρέπει να υποχρεωθεί να πιστέψει, ότι ο Κριτής Γεδεών, μόνο με τριακόσια παλικάρια του (οπλισμένα με στάμνες που μέσα είχαν "φωτιά") σκότωσαν 125.000 αντίπαλους. (Κριταί 7. 24) Και ο Σαμψών, ολομόναχος, οπλισμένος μόνο με ένα απλό γαϊδουροσάγονο, σκότωσε χίλιους στρατιώτες; Τι περίεργα, αλλά και τόσο αποτελεσματικά όπλα είναι αυτά;[38] Πως άντεξε ένα απλό γαϊδουροκόκκαλο στα κοφτερά σπαθιά χιλίων στρατιωτών;

Δεν θα *έπρεπε* λοιπόν, όλα αυτά τα ανεξήγητα βιβλικά "θαύματα" να παρουσιάζονται στις σχολικές αίθουσες, με μια υποτυπώδη εκπαιδευτική κριτική διάθεση; Δεν θα έπρεπε να δίνονται στα ανυπεράσπιστα *παιδιά* μας, στοιχειώδεις ευκαιρίες διαφυγής, από τα ανελέητα σφυροκοπήματα της φαντασίας τους και τον μονόδρομο του δέους και της υποταγής τους, στις θεολογικές παραμυθοπλασίες της Ιουδαϊκής Παλαιός Διαθήκης;

Γιατί πρέπει λοιπόν, ακόμα και στις σχολικές αίθουσες, τα παιδιά να διδάσκονται όπως και στο κατηχητικό, ότι η εβραϊκή μυθολογία έχει πάντα δίκαιο; Δεν είναι πια καιρός, οι ευσυνείδητοι δάσκαλοι στα εκπαιδευτκά μας ιδρύματα, να υποπιευθούν, *πως* κάτι δεν πάει καλά με την Παλαιά Διαθήκη και είναι καιρός να ασκηθεί στοιχειώδης κριτική, στα παραμύθια και τις υπερβολές της Βίβλου; Επιτέλους τι απαντάμε σ' ένα παιδάκι που ρωτάει, πώς σώθηκαν τα ζώα της Αυστραλίας από τον Κατακλυσμό του Νώε;

Βέβαια, οι θλιβερές απαντήσεις της θρησκείας και των δόλιων χειραγωγών της παιδικής φαντασίας, είναι ήδη καταγεγραμμένες στα σχολικά βιβλία, που όχι μόνο στερούνται παντελώς κριτικής διάθεσης, απέναντι στα αρχαιο-εβραϊκά βιβλικά θαύματα, αλλά εκθειάζουν θρησκευτικότερα των κατηχητών, την άξια αυτών των

[37] Αυτές τις απομυθοποιητικές εξηγήσεις δίνει ο ίδιος ο Εβραίος ιστορικός Φλάβιος Ιώσηπος: «Ορτύκια τρέφει ο Αραβικός κόλπος περισσότερα από κάθε άλλον... και το μάννα... είναι ένα βοήθημα των κατοίκων αυτής της περιοχής στην έλλειψη άλλων τροφίμων και μέχρι σήμερα». Ιουδαϊκή αρχαιολογία 3.25 και 3.31.

[38] Την ενδιαφέρουσα έρευνα, γι' αυτά τα παράξενα όπλα μαζικής εξόντωσης, μπορείτε να διαβάσετε στο βιβλίο: «ο Ένοπλος Λόλος»

θαυμάτων! Η εγκληματική λοιπόν ιχθυοποίηση των Ελλήνων συνεχίζεται, εντατικά, ανεμπόδιστα και με τον νόμο.[39]

Και επιτέλους, γιατί είναι κρατική (μισθοδοτούμενη) η θρησκεία των Ελλήνων; Θέλετε να πιστέψουμε ότι οι Έλληνες είναι ο μοναδικός λαός στον κόσμο, που με κρατική επιχορήγηση οδεύει για την μεταθανάτια σωτηρία;! Όχι, κανέναν δεν ξεγελάτε πλέον! Η παρά φύση αυτή οικονομική σχέση της θρησκείας, με την στυγνή κρατική εξουσία, δείχνει απλά ότι, η θρησκεία ανήκει στον κρατικό μηχανισμό ή ότι ο κρατικός μηχανισμός ανήκει στην θρησκεία!

Να ξεκαθαρίσουμε λοιπόν κάτι: Αν όλα αυτά αποτελούσαν ύλη κατηχητικού, μιας μη κρατικής θρησκείας, δεν θα μπορούσα να έχω παρόμοιες αντιρρήσεις. Αποτελούν όμως σχολική ύλη μιας κρατικής παιδείας! Και αυτό σημαίνει ότι με τα δικά μας "χέρια" (εδώ χρήματα), "τυφλώνουμε" τα ίδια τα παιδιά μας!

Αυτός όμως ο τύπος της θρησκειοκεντρικής εκπαίδευσης, υπονομεύει το βασικό ζητούμενο της παιδείας, τον ορθολογισμό. Αλλοιώνει τα πραγματικά δεδομένα της γνώσης και της ιστορίας και καταστρέφει απ' την παιδική ηλικία την πολύτιμη έφεση στον σκεπτικισμό.

Οι ιστορικοί π.χ. έχουν τεράστιο πρόβλημα, γιατί δεν μπορούν να αναφερθούν στις αξίες της αρχαίας Ελλάδος και στις καταστροφές που υπέστη ιστορικά η ελληνική κοσμοθεώρηση και η ελληνική γραμματεία απ' τον Ρωμαιο-χριστιανισμό. Αναπαράγουν υποχρεωτικά, μια μονομερή και επίπλαστη εκδοχή της ιστορίας, με ήρωες που υπερασπίσθηκαν την συγκεκριμένη μορφή της **εικονολατρικής** χριστιανοσύνης, που υπήρξε η δολιότερη, η φονικότερη και η πλέον μισαλλόδοξη εκδοχή του βυζαντινού χριστιανισμού, εξ' ου και έφτασε φορτωμένη ιστορικούς φόνους και ανθελληνικές πράξεις, κυρίαρχη μέχρι τις ημέρες μας.

Οι βιολόγοι, διστάζουν να υπερασπιστούν επιστημονικές αλήθειες που συγκρούονται ανοιχτά με την θεολογία. Παράδειγμα μέγα, η επί

[39] Αθήνα 28/9/2001. «**Ελληνική δημοκρατία. Ιερά αρχιεπισκοπή** Αθηνών Εντολή του **Μακαριωτάτου** Αρχιεπισκόπου **(Χρυστόδουλου). προς το υπουργείο** Εθνικής παιδείας **και** θρησκευμάτων:... **Το σύνταγμα τίθεται υπό την ευλογίαν** της **Αγίας** Τριάδος, διαπνέεται **υπό της Χριστιανικής διδασκαλίας και** κατοχυρώνει **συνταγματικά*; τον χριστιανικό χαρακτήρα της ελληνικής παιδείας»** Αριθμός **Πρωτοκόλλου** 2105 / ΕΞ. **4267 / 2001.**

εκατόν σαράντα τέσσερα[40] χρόνια τώρα μαινόμενη διαμάχη ανάμεσα στην θεωρία της εξέλιξης και τις αντιφατικές και γελοίες βιβλικές εκδοχές, που τοποθετούν την εμφάνιση του ανθρώπου (Αδάμ) στην γη... κατά τον ευαγγελιστή Ματθαίο (1.2-16) εξήντα μόλις γενιές προ Χριστού! Και 75 γενιές, κατά την βελτιωμένη εκδοχή του ευαγγελιστή Λουκά (3.23-38).

Δηλαδή αν υπολογίσουμε τριάντα χρόνια την γενιά, ο άνθρωπος κατά τον θεόπνευστο Εβραίο Λουκά, εμφανίσθηκε στην γη πριν από 4.250 χρόνια! Ή κατά τον επίσης θεόπνευστο Ματθαίο... πριν από 3.800 μόλις χρόνια από σήμερα! Όλα αυτά βέβαια προέρχονται απ' τον υποτιθέμενο λόγο του θεού, την Παλαιά Διαθήκη και είναι απολύτως σύμφωνα με την Εβραϊκή χρονολόγηση του κόσμου μια και οι ίδιοι οι Εβραίοι διανύουν αισίως το έτος 5763 απ' την δημιουργία του Αδάμ! Οι Εσκιμώοι, οι Τνκας και οι άγριες φυλές του Αμαζονίου, έδωσαν ενστικτωδώς μεγαλύτερα χρονικά περιθώρια στην ανθρώπινη ιστορία!

Στη βάρβαρη αυτή θρησκειολαγνική παιδεία μας, προσθέστε τώρα τους αμέτρητους ναούς, μοναστήρια, κατηχητικά και λοιπά θρησκευτικά ιδρύματα, που με το πρόσχημα της πνευματικής και υλικής ελεημοσύνης, αιώνες τώρα προσφέρουν στους Έλληνες, παλαιοδιαθηκικούς, μεσσιανισμούς και μεταθανάτιες ελπίδες. Αναλογισθείτε την δωρεάν θρησκευτική ύλη και τα αμέτρητα θρησκευτικά περιοδικά και φυλλάδια, από εκατοντάδες διαφορετικές εκδοχές του χριστιανισμού που κυκλοφορούν στην Ελλάδα και θα αντιληφθείτε το μέγεθος της θρησκευτικής πίεσης που ασκείται σ' αυτόν τον λαό, που κάποτε υπήρξε ένας αληθινός πνευματικός γίγαντας!

Μας πνίγουν λοιπόν τα ανατολίτικα θεολογικά σκουπίδια! Η θεολογική αγυρτεία δεν θρονιάστηκε μόνο στην εκπαίδευση, αλλά ελέγχει συνολικά την επιστημονική κοινότητα, αφού διορίζει προνομιακά τα δικά της παιδιά σε θέσεις κλειδιά, για να επιβάλουν την δική της κοινωνική διαπλοκή και τους δικούς της πολιτισμικούς και οικονομικούς όρους!

Προ καιρού, άκουσα ο ίδιος τον Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης Παντελεήμονα, χωρίς ντροπή να δηλώνει για τον μεγαλύτερο πολιτισμό όλων των εποχών: **«ο** Ελληνισμός **υπήρξε παλλακίδα του**

[40] Το 1859 ο Αγγλος φυσιοδίφης Κάρολος Ροβέρτος Δαρβίνος, δημοσιεύει το πολύκροτο έργο του «Περί της αρχής των ειδών, δια της φυσικής επιλογής».

Χριστιανισμού»! Μια δήλωση που **ξεσηκώνει φρικιές** ιστορικές μνήμες. ' ■ '

Δυστυχώς, φαίνεται πως ιστορικά αληθεύει, ότι ο αλυσοδεμένος Ελληνισμός, κατάντησε μια εξευτελισμένη «παλλακίδα»,[41] που μέσα στο ίδιο της το σπίτι, αιώνες τώρα, ικανοποιεί χωρίς πολλές αντιρρήσεις, τις ανομολόγητες ορέξεις των πνευματικών της *δεσποτάδων!*

Βέβαια με τέτοια ιουδαιογενή θρησκεία, τα πράγματα δεν θα μπορούσαν να είναι αλλιώς, αφού σύμφωνα με την βιβλική διευθέτηση, η νόμιμη σύζυγος αυτής της θρησκείας είναι η Σιών: «Για σένα Σιών δεν θα σωπάσω ούτε για σένα θα ησυχάσω Ιερουσαλήμ... τα έθνη θα δουν την λύτρωσή σου και οι βασιλιάδες την δόξα σου. Νέο όνομα θα σου δοθεί (μήπως χριστιανισμός;) που θα στο δώσει ο ίδιος ο Κύριος. Στεφάνι ατίμητο θα είσαι και βασιλική κορώνα στο χέρι του θεού σου. Δεν θα λέγεσαι πια εγκαταλειμμένη ούτε η γη σου θα ονομάζεται έρημος. Αλλά θα λέγεσαι η αγαπημένη του θεού και η χώρα σου θα λέγεται γυναίκα του. Γιατί ο Κύριος... θα είναι για την χώρα σου ο άντρας της. Και καθώς ο νυμφίος ευφραίνεται εις την νύμφη, ούτως ο Κύριος θέλει ευφρανθεί επί σε (Σιών)»! (Β. Βέλλα) Ο Ησαίας 62.1-5

Διακόσια χρόνια μετά τον Κοραή, είναι πραγματικά ντροπή, η θεοκαπηλία να μεσουρανεί ανενόχλητη! Πως είναι δυνατόν στο πρώτο κάλεσμα των θεουργών απατεώνων, ένα τέτοιων λαμπρών καταβολών έθνος, που γέννησε την επιστημονική σκέψη και όλους τους τρόπους διαφυγής από την δεισιδαιμονία, να πέφτει ακόμα στα γόνατα και με καυτά δάκρια να ζητά την θεραπεία ψυχών και σωμάτων... απ’ τα ξύλινα, ζωγραφιστά πορτραίτα των αρχαίων θεοποιημένων Εβραίων;!

Η επιθετική κριτική του Κοραή

Σήμερα μας περιστοιχίζουν αμέτρητες ευκαιρίες γνώσης και μια αξιοζήλευτη ελευθερία γνώμης, παρ' όλα αυτά, εμείς διστάζουμε να ασκήσουμε κριτική στον ελεει\Ό θρησκευτικό και εκπαιδευτικό

[41] «Παλλακή: η παρανόμως συνοικούσα μετά τινώς. Συνήθως πα).λακι\ ικαλητο η αιχμάλωτος ή αργυρώνητος δούλη, διακρινόμενη αχό **της** νομίμου σοζύγου ως επίσης και από της κοινής εταίρας» Λεξικό Ι. Σταματάκου.

σκοταδισμό. Τι *έπρεπε* λοιπόν να κάνει ο Κοραής, *που* έζησε σε μια εποχή, που τα κεφάλια των διαφωτιστών, έπεφταν δίπλα του *σε* καθημερινή βάση;! Που θα βρισκόμασταν όμως εμείς οι Έλληνες, αν κι αυτός στους κρίσιμους εκείνους καιρούς *έλεγε,* όπως πολλοί εξ ημών σήμερα: ας *περιοριστώ* στη δουλεία μου, (στην περίπτωσή του την ιατρική!) κι ας αναλάβουν άλλοι τα δύσκολα;!

Πότε επιτέλους θα μας παραδειγματίσει η καθαρή, θυμωμένη φωνή διαμαρτυρίας, του κορυφαίου εθνικού ήρωα Κοραή, που τόλμησε πριν από δυο αιώνες όχι μόνο να ελέγξει την αντεθνική συμπεριφορά του ιερατείου, αλλά να τα βάλει ακόμα και με τον «οφθαλμό των θαυμάτων» της θρησκευτικής απάτης, το δήθεν θαυματουργό φως της Ιερουσαλήμ;

Ενώ λοιπόν ο Κοραής, κατεφέρθη κριτικά ενάντια σε κάθε μορφή θεολογικής απάτης και δεν δίστασε στιγμή να αναφερθεί ευθέως επικριτικά και στο δήθεν «άγιον φως» της Ιερουσαλήμ, στο κορυφαίο αυτό "θαύμα" του χριστιανισμού *και να το* ονομάσει: «θαύμα αισχροκέρδειας... μηχανουργήματα λαοπλάνων ιερέων» και «ψευδοκαταίβατα φώτα της Ιερουσαλήμ...», παρ' όλα αυτά, κάποιοι σήμερα, βρήκαν εύκολο δρόμο διαφυγής απ' το ανελέητο σφυροκόπημα της κριτικής του, λέγοντας πως δεν πρέπει να εννοούσε, όσα σε μορφή διαλόγου έγραψε, για την κίβδηλη ιερότητα του αγίου φωτός!

Ας δούμε όμως αν προκύπτει έστω και υπόνοια για κάτι τέτοιο, απ' τα ίδια τα προλεγόμενά του: «Απ' τα πολλά ταύτα της αισχροκέρδειας θαύματα, εχρημάτισε και η κατ' έτος φανέρωση του λεγομένου αγίου φωτός, εις τον τάφον του Χριστού... Έπρεπε όμως (οι Έλληνες) να αναρωτηθούν, από πότε ήρχισαν να ονομάζουν και να πιστεύουν (σ' αυτό) το Αγιον φως; (Απαντά ο ίδιος) Από τότε που η παιδεία αφήκε ολόκληρο τον λαόν και ακρωτηριασμένη περιορίσθη στις κεφαλές ολίγων σχολαστικών. Αυτή (η θρησκειοκεντρική παιδεία) έφερε μεν το άγιον φως, αλλά και τους Μουσουλμάνους, των οποίων η λοιμική πνοή και αν έμειν' αμυδρόν τι λείψανον παιδείας, το απόσβεσεν ολότελα».

Ο λεπτομερής έλεγχος των ιστορικών δεδομένων του "θαύματος" πρέπει πρωτίστως να οδήγησε τον Κοραή στην εξαιρετικά καυτή κριτική που άσκησε στο απατηλό Ιεροσολυμικό φως! Η λόγια αγανάκτησή του, η μεθοδική ιστορική ανάλυση και η αποκάλυψη της άθλιας πραγματικά θεουργίας, αναδεικνύουν το πάθος του Κοραή

για την αλήθεια και την ασυμβίβαστη κριτική πλευρά της προσωπικότητάς του.

Με βαθιά του θλίψη διαπιστώνει ότι, ενώ οι Έλληνες έχουν προς φωτισμόν, μόνο το «άγιον *φως»... οι* Ευρωπαίοι: «ζουν μεταξύ αληθινών σοφών, περικυκλωμένοι από Ακαδημίες και Λύκεια, από πάσης τέχνης και επιστήμης διδακτήρια. Έχουν ανοιχτές, λαμπρές δημόσιες βιβλιοθήκες και τα πιεστήρια των τυπογραφείων τους, βουίζουν καθημερινά και ασταμάτητα».

Ήταν αδύνατον για τον Κοραή, να συγκροτήσει την θλίψη και την ο fr/ή του, βλέποντας τους φωτισμένους κάποτε Έλληνες, να έχουν μεταμορφωθεί σε κοπάδι θαυματοδίαιτων προβάτων! Και δεν διστάζει διόλου, να χαρακτηρίσει το δήθεν άγιον φως: «αναίσχυντη θαυματοποιία... πλάσμα του μεσαίωνα, κατασκευασμένο από σκοταδιστές Καπουτσίνους». Να προειδοποιεί, αλλά και να καυτηριάζει τον ίδιο τον λαό ξεκάθαρα: «της Ελλάδος ο κοινός λαός, μωρός ότι πιστεύει το άγιον φως»! ΑΤΑΚΤΑ προλεγόμενα Γ'τόμου.

Στην συνέχεια, ελπίζοντας ότι θα εισακουστεί ακόμα και από ιερείς, προτρέπει: «ιερείς και λαός να καθαρισθώσιν από (αυτό) της δεισιδαιμονίας το όνειδος». Μάλιστα αντιφάσκοντας χάριν προτροπής, με όσα ο ίδιος είπε, προσπαθεί φανερά να κολακέψει τους ιερείς, αποκαλώντας τους: «εχθρούς των μύθων (!) ανέγκλητους ποιμένες (!)... που όμως... πρώτοι αυτοί το (άγιον φως), γέννημα του σκότους (πρέπει) να σβέσωσι και τους τρέχοντας εις θέαν και προσκύνησιν αυτού, να εμποδίζωσιν». ΑΤΑΚΤΑ κρολεγόμενο Η τόμου.

Νομίζω λοιπόν, πως δεν μένει καμιά αμφιβολία, ότι ο Κοραής εννοούσε κάθε λέξη που έλεγε, καταδικάζοντας με όλη την δύναμη της ψυχής του, την μεταδοτική μωρία της λατρείας ενός κατασκευασμένου και απατηλού φωτός!

Ο Κοραής, ένας απλός, εύθραυστος άνθρωπος, στυλώθηκε κόντρα στο ορμητικό λαϊκό ποτάμι της θρησκοληψίας. Μπροστά στην κατολίσθηση της πανεθνικής δεισιδαιμονίας. Ολομόναχος, αγέρωχος και μάλιστα οργισμένος και ανυποχώρητος, διάταξε να σβήσουν πάραυτα οι θεοκάπηλοι απατεώνες, το λαοπλάνο και οικτρά ψευδεπίγραφο φως της Ιερουσαλήμ! Χωρίς εκείνου το απαράμιλλο θάρρος, δεν θα μπορούσε να γεννηθεί το βιβλίο που τώρα διαβάζετε.

Μεγάλη απέχθεια, έτρεφε επίσης ο Κοραής για την Βυζαντινή περίοδο, τους δε βυζαντινούς αυτοκράτορες θεωρούσε υπαίτιους του

εκβαρβαρισμού των Ελλήνων, αλλά ακόμα και της παρακμής του **χριστιανισμού**, όπως έλεγε: «Από **την αυλή των Γραικορωμαίων αυτοκρατόρων, δεν έλειπε ποτέ ο αστρολόγος, τον οποίον εσυμβουλεύετο ο αυτοκράτωρ σε όλες τις πράξεις και τις επιχειρήσεις, ακόμα και για τις σωματικές του ασθένειες!** Διότι **και του σώματος οι ασθένειες, πίστευαν ότι δαιμόνων είναι δημιουργήματα, για την θεραπεία των οποίων, απαιτούντο** εξορκισμοί. **(επ)ωδές** (ψαλμοί) **και φυλακτά... έπειθαν δε τους αρρώστους, ότι τους γιάτρευαν με ρητά και ψαλμούς, γραμμένα από την Παλιά ή την** Νέα Διαθήκη, **που έδεναν στα πόδια ή τα χέρια των ασθενών»**[42]

«Τέτοιους ψαλμούς, χρησιμοποιούσε ο γιατρός του μεγάλου Θεοδοσίου Μάρκελλος, **ο δε πολύ σοφότερός του ο** Τραλλιανός, **ξόρκιζε την ποδάγρα με λόγια, που έραβε μέσα σε φυλακτά μαζί με ρίζα υοσκυάμου.** Άλλοτε **δε περιοριζόταν σε κραυγές... ο χριστιανισμός κατάντησε αληθινός Φαρισαϊσμός.** Τα **παραγγέλματα της** Νέας Διαθήκης, **μεταμορφώθηκαν σε μαγικές ψαλμωδίες (επωδές)».** Προλεγόμενα προς Τιμόθεον και Τίτον.

Και συνεχίζει ο ασυγκράτητος Κοραής, περιγράφοντας την άθλια συμπεριφορά του χριστιανικού ιερατείου, κατά τους χρόνους του Βυζαντίου: «Μετά την έκτη και έβδομη εκατονταετία, καθώς επληθύνοντο οι εκκλησίες, τα μοναστήρια και οι εορτές, με τον ίδιο τρόπο επληθύνοντο και οι ψαλμωδίες και εμακρύνοντο οι εκκλησιαστικές ακολουθίες τόσο, *ώστε...* **ακόμα και ο προσεκτικότερος ακροατής, να προσμένει την απόλυση της ακολουθίας, με σφοδρότερη επιθυμία απ' όση θα έχει ο φυλακισμένος να δει την θύρα της φυλακής του ν' ανοίγει...»**

Για την μάστιγα των της υμνομανίας και των ψαλμωδών γράφει: «εις την αυτήν περίοδο του χρόνου ανεφάνησαν και οι Μελογράφοι... τα τροπάρια... τα ιδιόμελα τα εξαποστειλάρια και άλλα πολυποίκιλα και πολυώνυμα, συνταχθέντα πρώτα από μοναχούς, μόνο δια μοναχούς, εις πολλούς τόμους ονομασθέντες με διάφορα ονόματα και εμεταφέρθησαν από τα μοναστήρια εις τας πόλεις. Επειδή εις αυτές (τις πόλεις) συνέρεαν και οι μοναχοί αφή-

[42] Χαρακτηριστική είναι η περίπτωση της Αυτοκράτειρας Θεοδώρας, που τον 6° αιώνα μ.Χ. πέθανε αβοήθητη από καρκίνο του μαστού, ενώ από τον 1° αιώνα μ.Χ. ο Γυναικολόγος και Χειρουργός Σωρανός είχε ήδη περιγράψει την ολική μαστεκτομή, ως χειρουργική θεραπεία για τον καρκίνο του μαστού.

νοντες τα μοναστήρια και από τους μοναχούς εχειροτονούντο οι Επίσκοποι, οι Πατριάρχες, οι Αρχιερείς... (όμως) οι μελογράφοι αυτοί και οι υμνωδοί, δεν επρόβλεψαν ούτε τον υπερβολικόν θαυμασμόν που επροξένησαν τα τροπάρια τους, ούτε πόσους άλλους μιμητάς τροπαριογράφους έμελλε να γεννήσει ο τοσούτος θαυμασμός». Προλεγόμενα προς Τιμόθεον και Τίτον.

Η ποίηση και ο ύμνος, είναι ο κατ' εξοχήν γοητευτικός λόγος και ως εκ τούτου, ισχυρό εργαλείο λαϊκισμού. Στα χέρια εξουσιαστών, καταντά εξαιρετικό εργαλείο χειραγώγησης ανθρώπων. Απόδειξη αυτής της δύναμης, είναι η εκτεταμένη χρήση των ψυχοκρατικών (ψυχ)αγωγικών ύμνων, απ' όλες τις θρησκείες του κόσμου, αλλά και την αποτελεσματικότητα των στρατιωτικών εμβατηρίων, που συνεγείρουν την πολεμική διάθεση και την αυτοθυσία των στρατευμένων.

Συγκλονιστικό και κορυφαίο ιστορικό παράδειγμα της βλαπτικής ποιητικής μανίας των μοναχών, αποτελεί το «παλίμψηστο του Αρχιμήδη»! Το ανεκτίμητο αυτό χειρόγραφο, (που ευτυχώς διαβάστηκε[4]) έσβησαν (με απόξεση) μοναχοί, για να μπορέσει να γράψει πάνω στην ασύγκριτη αυτή μαθηματική πραγματεία του Αρχιμήδη, τους ποιητικούς καημούς του, κάποιος θρησκο-βαρεμένος καλόγερος. Γι' αυτό κι ο γιατρός Κοραής, έγραφε στοχαστικά: «πρέπει πρώτον να εξαπλωθεί η παιδεία... (διότι) των μακρών ψυχικών αρρωστημάτων μακρά και η θεραπεία».

Περί της ιερατικής αρχομανίας έγραφε: «Ποιος μπορεί να αρνηθεί τα προνόμια, ενόσω ευλογούνται από ιερείς άρχοντες; Ποιος καταφρονεί τους τίτλους ενόσω βλέπει τους επισκόπους στολισμένους με βαρβαρικά τυράννων επίθετα, τόσον υπέρογκα, ώστε να γίνονται γελοία;»

Οι μεθοδεύσεις για την ανάδειξή τους οι αισχρότερες: «Οι φιλόπρωτοι κοσμικοί, από φιλόπρωτους ιερείς ευαγγελίζονται και ο φιλόπρωτος (ιερέας) αν επιθυμεί να σώσει τα πρωτεία του. τους κοσμικούς δέσποτες θα κολακεύει και στους λαούς θα διδάσκει τυφλή υποταγή στα δεσποτικά θελήματα. Ακόμα και ωτακου-

[4] Με την ολιγωρία των Ελλήνων, η "Ακρόπολη" αυτή ίων χειρογράφων αγοράστηκε από γνωστό μεγαλοεπιχειρηματία! Οπως πρόσφατα πληροφορηθήκαμε (Δαυλός 254) το χειρόγραφο, περιέχει διαφορικές εξισώσεις του μεγαλύτερου μαθηματικού όλων των εποχών!

στές (καταδότες) των αρχόντων γίνονται, για να καταδιώκουν και να παραδίδουν τους πολίτες, εις την εκδίκηση των τυράννων. Ακόμα και να μαστροπεύουν,[44] γιατί και τούτο έγινε, τις γυναίκες και τις θυγατέρες των πολιτών στην τυραννική ασέλγεια».

«Τέτοιος ήταν ο χριστιανισμός του μεσαίωνα και τόσα τα εξ' αυτού κακά και στην Ανατολή και στην Δύση... Διότι στην Ανατολή οι Ρωμαίοι αυτοκράτορες οι περισσότεροι κυβέρνησαν ως άθεοι... και έγιναν χριστιανοί τυφλώνοντας, ρινοτομώντας και σφάζοντας ένας τον άλλον. Στον θρόνο ανέβαιναν ληστρικά Θράκες, Ισπανοί, Ίβηρες, Αρμένιοι, Ίσαυροι και άλλοι βάρβαροι, με βαρβάρους αυλικούς, ώστε αποβαρβάρωσαν τον ταλαίπωρο ελληνικό λαό». Προλεγόμενα προς Τιμόθεον καν Τίτον.

Ο χριστιανός κληρικός λοιπόν, στην θεο-σκότεινη αυτή περίοδο του Ρωμαιο-χριστιανο-βαρβαρισμού, δεν ήταν παρά ένας ακόμα φαύλος αυλικός, ανάμεσα στους τυχοδιώκτες, μάγους, μάντεις και ονειρολόγους της αυτοκρατορικής αυλής!

Ναι, στο Βυζάντιο, ο Κοραής έβλεπε τον χειρότερο εκπερσισμό των Ελλήνων: «Εκτός από τον υπουργούντα τους ναούς κλήρο, (δηλαδή τους μικρο-κληρικούς) η αυλή είχε δικό της κλήρο, πολυπληθή και ταυτόχρονα, ονειροκρίτες, αστρολόγους, παρατηρητές ευτυχών και δύστυχων ημερών, για να διευθύνουν των αυτοκρατόρων τις πράξεις και άλλους μωρούς γελωτοποιούς... όπως κάποτε είχαν και έχουν ακόμα των Τούρκων και των Περσών οι δεσπότες». Κοραής. Προλεγόμενα Τιμόθεου και Τίτου.

«Ο (χριστιανικός) κλήρος, αφού εμιμήθη της αυλής τους φίλαρχους τίτλους, επόμενο ήταν να μιμηθεί και την ασωτία και την φιλοχρηματία των (υπόλοιπων) αυλικών. Και όλες αυτές της αυλής και της εκκλησίας τις επιθυμίες, συντηρούσαν και έτρεφαν από του εργαζόμενου λαού τον ιδρώτα».

Για την σχέση του Κοραή με τα χρήματα γνωρίζουμε, ότι ασταμάτητος και εξαντλητικός υπήρξε ο αγώνας του με την ανέχεια, αφού ποτέ του δεν καταδέχθηκε οποιαδήποτε οικονομική βοήθεια! Σε μια εξαιρετική μάλιστα οικονομική του δυσκολία, δέχθηκε ελά-

Κατά τα πρότυπα του πατρός Αβραάμ! Για την απίστευτη αλλά συστηματική μαστροπεία του Αβραάμ, μπορείτε να διαβάσετε στα βιβλία: «το μεγάλο ψέμα» και «Αβραάμ ο μάγος»

χιστα χρήματα, μόνο επειδή υπέθετε ότι για αντάλλαγμα οι φίλοι του είχαν δεχθεί μέρος της πλούσιας βιβλιοθήκης του!

Δικαίως λοιπόν ο Κοραής γίνεται καυστικότερος και συνειδητά αποκαλυπτικότερος: «Μαζί μ' αυτούς, ο ταλαίπωρος λαός, βασανιζόταν και από άλλες βδέλλες, πλήθος άπειρο αναχωρητών, ερημιτών και παντός σχήματος μοναχών, οι οποίοι αφήνοντας τις ερήμους και τα μοναστήρια, εχύνοντο στις πόλεις ως ακρίδες και ανεμειγνύοντο σε όλες τις υποθέσεις των πολιτών, συνεφατρίαζαν με τους κληρικούς και πλήθος προξενούσαν ταραχές». Κοραής. Προλεγόμενα προς Τιμόθεον και Τίτον. Παρίσι 10/10/1831

Μακριά λοιπόν απ' τα "όνειρα θερινής νυκτός" ορισμένων, που θέλουν, το Βυζάντιο ελληνοποιημένο, να αποτελεί την αδιάσπαστη πολιτισμική συνέχεια της αρχαίας Ελλάδος... ας δεχθούν, ότι τουλάχιστον για τον Κοραή, το Βυζάντιο ήταν... γεμάτο ηλίθιους αυτοκράτορες, "βδέλλες", μοναχούς και άλλα... ζώα του βάλτου!

Απ' την εποχή του και με την βαθιά μόρφωσή του, ασφαλώς μπορούσε να διακρίνει καλύτερα από πολλούς, τα δυο τεράστια ιστορικά φίδια του Ιουδαιοχριστιανισμού και του Ρωμαιοβαρβαρισμού, που είχαν ζώσει το κορμί του δύστυχου ελληνισμού, σαν τον Λαοκόωντα με τα παιδιά του!

Από την κριτική οξυδέρκεια του Κοραή, δεν ·ξέφυγε και η θρησκευτική αθλιότητα, που μέχρι σήμερα ενθάρρυνε την θεολογική ασυναρτησία και πολλαπλασίαζε τον θρησκευτικό παραλογισμό, η κορυφαία Εβραϊκή εφεύρεση, που νομιμοποιεί το θρησκευτικό παραλήρημα και ακούει στο όλομα αλληγορία: «Ένα άλλο όχι λιγότερο βλαβερό στην διδαχή του ευαγγελίου είναι, η λεγόμενη αλληγορία, της οποίας αρχηγός έγινε ο Ωριγένης λαβών αυτήν από τους Ιουδαίους. Οι ονομαζόμενοι θεραπευταί (Εσσαίοι) εμεταχειρίζοντο πολύ την αλληγορίαν, εις

εξήγησιν της Παλαιάς Διαθήκης, όπως μαρτυρεί ο Ιουδαίος Φίλων[45]... και τινές των εκκλησιαστικών πατέρων εμεταχειρΐσθησαν υπέρ ΤΟ μέτρον την αλληγορίαν». ΓΙρολεγόμενα Τιμόθεου και Τίτου. 1831

Ο Κοραής έβλεπε καθαρά όχι η πλήρης ελευθερία στις βολικές ερμηνείες, οδηγούσε στην θεολογική ασυδοσία. Σήμερα γνωρίζουμε ότι το ευφυέστατο αυτό όπλο, των πολλαπλών ερμηνειών μιας βιβλικής πρότασης, αχρηστεύει κάθε απόπειρα ορθολογικής προσέγγισης των βιβλικών δεδομένων και χαρίζει στους απατεώνες της θρησκείας κάθε είδους διαφυγές. Οι υπερβολές όμως και η ακατάσχετη θρησκευτική φλυαρία την οποία οδήγησε η αλόγιστη χρήση της αλληγορίας: «εκδίωξαν τα λείψανα της παλαιάς παιδείας και ως νέφος σκοτεινόν κατεσκίασε τους λαούς η απαιδευσία, ώστε και εις τον αυτοκρατορικό θρόνο να φτάσουν άνθρωποι κυρίως αναλφάβητοι»! Προλεγόμενα Τιμόθεου και Τίτου 1831.

Στις υποσημειώσεις του ο ίδιος ο Κοραής γράφει: «ο Ιουστίνος (ετ. 518) ήταν τόσον αναλφάβητος ώστε υπέγραφε το όνομα του χειραγωγούμενος από άλλου χείρα, ως μαρτυρεί ο Ιστορικός Προκόπιος». Σουϊβατομ. 2 σελ. 128.

Ο Κοραής χρησιμοποίησε την επιθετική κριτική του και σ' άλλα καυστικά φυλλάδια, με πατριωτικό κυρίως περιεχόμενο, ανωνύμως, ή χρησιμοποιώντας ψευδώνυμο, πράγμα που συχνά αναγκάζει τους μελετητές να τον συμπεριλαμβάνουν στην ομάδα των πιθανών εμπνευστών ή συγγραφέων, που συνέταξε το 1806, το ανεπανάληπτο εθνεγερτήριο αριστούργημα: «Ελληνική Νομαρχία ή Λόγος περί ελευθερίας, ανωνύμου του Έλληνος»!

[4] «Στους Θεραπευτές, υπάρχει οίκημα ιερό που λέγεται σεμνείον ή μοναστήριον, στο οποίο ζουν απομονωμένοι τελώντας μυστήρια... από πρωίας δε μέχρι εσπέρας, όλοι εκεί, αυτή την άσκηση έχουν. Φιλοσοφούν πάνω στα ιερά γράμματα αλληγορούντες, επειδή σύμβολα ερμηνείες και υπόνοιες νομίζουν πως αυτά κρύβουν. Υπάρχουν δε και συγγράμματα παλαιότερων ηγετών της αίρεσης που τέτοιες αλληγορικές ιδέες περιέχουν». Ιουδαίος Φίλων περί βίου θεωρητικού (Cont.) 18.3.

Η Ελληνική Νομαρχία, (άγνωστη κι αυτή στο σύνολο των Ελλήνων και συστηματικά παρασιωπούμενη απ' το θρησκόπληκτο και υπόδουλο εκπαιδευτικό μας σύστημα), γράφτηκε στην Ιταλία, το 1806, όταν ο Κοραής ήταν ήδη 58 ετών. Η σύγκριση των κειμένων δείχνει μια εκπληκτική πνευματική συγγένεια, αν και το φιλολογικό κυρίως ύφος διαφέρει αισθητά. Κατά καιρούς η συγγραφή του απεδόθη εις τους: Σπάχο Σπυρίδωνα, Κωλέττη Ιωάννη, Βηλαρά Ιωάννη, ψαλίδα Αθανάσιο.

Για το συγκεκριμένο βαθυστόχαστο σύγγραμμα, ταιριάζει νομίζω να πούμε κάτι επιπλέον, αφού συμπληρώνει θαυμάσια την ξενάγηση μας στην εποχή του Κοραή και μάλιστα υποστηρίζει απόλυτα, την αναγκαιότητα των σφοδρών κριτικών θέσεων του.

Σφοδρότατη κριτική λοιπόν, για τον άθλιο ρόλο **της θρησκευτικής** καταπίεσης, καταγγέλλει και ο ανώνυμος Έλλην, **από την Ιταλία,** (το 1806) στο μοναδικό αριστούργημα, με τίτλο: **«Ελληνική Νομαρχία».**

Με αξιοθαύμαστη ιστορική εμβρίθεια, αποδεικνύει, τον **βάρβαρο** διαχρονικό ανθελληνισμό του Χριστιανισμού γράφοντας: **«Από τότε που εστερεώθη ο χριστιανισμός έως και το 1453, (πτώση του** Βυζαντίου) **αντί να αυξηθούν τα μέσα της ελευθερώσεώς των, φεύ!** (αλίμονο! αυτά) **εσμικρύνοντο. Η δεισιδαιμονία και ο ψευδής και μάταιος ζήλος των ιερέων και πατριαρχών, κατεκυρίευσεν τας ψυχάς των βασιλέων, οι οποίοι, αντί να επιμελούνται εις το να διοικώσι τον λαόν, καθώς έπρεπε, άλλο δεν εστοχάζοντο, παρά να φιλονικώσι** και **να κτίζωσιν εκκλησίας. Τότε εις την Ελλάδα εφάνησαν τρεις κυριότητες, η τυραννία, το ιερατείον και η "ευγένεια", αι οποίαι δια ένδεκα αιώνας σχεδόν, κατέφθειραν τους Έλληνες και κατερήμωσαν την Ελλάδα».** Ανώνυμος Έλλην. Ιταλία 1806.

Η Ελληνική Νομαρχία, μέμφεται δριμύτατα την αδράνεια των πλούσιων Ελλήνων[4] εσωτερικού και εξωτερικού, αλλά και την δουλοφροσύνη του ιερατείου, στο οποίο ξεκάθαρα χρεώνει την μακραίωνη σκλαβιά των Ελλήνων. Είναι δε κείμενο τόσο παράλληλο

[4] Η αδράνεια αυτή των πλούσιων Ελλήνων, ήταν και παραμένει και σήμερα η αχίλλειος πτέρνα του ελληνισμού. Πλούσιος ανιστόρητος και Έλληνας είναι... η χειρότερη μοίρα. Κάποιος πολύ σοφά είπε ότι: «δεν υπάρχουν "φτωχότεροι" **άνθρω**ποι στον κόσμο από τους πλούσιους Έλληνες»! Εκτός από την Ελληνική γραμματεία, που δυστυχώς κανείς δεν χρηματοδοτεί, ελάχιστα κατάλληλα απομυθοποιητικά βιβλία, με την πλέον ήπια χορηγία πλούσιων, θα μπορούσαν να αναφλέξουν και να συντηρήσουν μια ελληνική παγκόσμια πολιτισμική επανάσταση, με απίστευτα απομυθοποιητικά αποτελέσματα, που θα ανέτρεπαν άρδην τα δεδομένα της παγκόσμιας ιστοριο-θρησκευτικής πλεκτάνης. Κάποτε ευεργετήσαμε την ανθρω~~πότη~~τα με τις επιστήμες και την φιλοσοφία, θα μπορούσαμε να επαναλάβουμε τον **άθλο,** της παγκόσμιας αφύπνισης, αποκαλύπτοντας μεθοδικά και θεαματικά τις **διαχρονι**κές θρησκευτικές απάτες, που κοντεύουν πια να μας πνίξουν, θλίβομαι **αφάνταστα** βλέποντας πόσα θα μπορούσαν να γίνουν, μόνο με τα περισσεύματα **των πάμπλου**των αλλά και τόσο "φτωχών" σε οράματα Ελλήνων!

με τις θέσεις του Κοραή, που αν (και προφανώς) δεν είναι δικό του, σαφώς είναι επηρεασμένο από τον ευρύτερο πνευματικό κύκλο του Κοραή.

Βιβλίο καταστόλιστο με υψηλά ιδανικά, συγκινητικό πατριωτισμό, ήθος και φιλοτιμία, ξεναγεί τον αναγνώστη του με απίστευτη ευαισθησία και απλότητα, στα απερίγραπτα ιστορικά πάθη των Ελλήνων!

Ο συγγραφέας του, περιφρονεί με δύναμη την μικροψυχία και καταγγέλλει σθεναρά την θρησκευτική αγυρτεία. Ένα πραγματικά μνημειώδες κείμενο, που αποπνέει ρωμαλέα κριτική, απέριττη πνευματικότητα και απίστευτη αρχοντιά! Κυριολεκτικά πρόκειται για το μελωδικότερο σάλπισμα της εθνεγερσίας.

Πάνω απ' όλα όμως, πρόκειται για μια ανεπανάληπτη καυτή ιστορική μαρτυρία, που μας μεταφέρει την αγανάκτηση της ψυχής ενός αξιοπρεπούς χριστιανού, που με την φιλοσοφημένη και πατριωτική πένα του, μαστιγώνει αλύπητα και καυτηριάζει τις εκτεταμένες κακοήθειες της τότε θρησκευτικής εξουσίας. Ο σεμνός αυτός χριστιανός πατριώτης, δείχνει και στον πλέον δύσπιστο, πως η υπερκείμενη των πάντων θρησκευτική εξουσία, ασκείται με βλαπτικό έως εξουθενωτικό τρόπο στην προεπαναστατική Ελλάδα!

Κανείς δεν μπορεί να έχει στοιχειωδώς ισορροπημένη άποψη για την θρησκευτική κόλαση των προεπαναστατημένων Ελλήνων, αν δεν διαβάσει πρώτα την Ελληνική νομαρχία.

Η «Ελληνική Νομαρχία», θα έπρεπε να είναι το πλέον γνωστό και μελετημένο βιβλίο του Ελληνισμού. Τρόπον τινά, το αληθινό ευαγγέλιο των ελλήνων, που έπρεπε να διδάσκεται ανελλιπώς και υποχρεωτικά σε όλα τα εκπαιδευτικά ιδρύματα της χώρας, ώστε να μαθαίνουν οι έλληνες, γιατί: «μητρός τε και πατρός και των άλλων προγόνων απάντων, τιμιότερον και αγιότερον εστίν η πατρίζ». Πλάτων Κριτίας Sl.a.B.

Όμως, ελέω θρησκευτικής εξουσίας, 196 χρόνια μετά την συγγραφή του, το αριστουργηματικό αυτό βιβλίο, παραμένει στην αφάνεια και την μεθοδευμένη απόκρυψη. Με πικρία μαζί και αγανάκτηση, θα μπορούσα να πω, πως κανένας Έλληνας δεν δικαιούται να αγνοεί την πατρική κραυγή της Ελληνικής Νομαρχίας. Η άγνοια της, θα 'πρεπε να θεωρείται βαρύ εκπαιδευτικό αδίκημα.

Βέβαια το μίσος του ιερατείου κατά του συγκεκριμένου συγγράμματος είναι αβυσσαλέο και δικαιολογεί την αφάνεια που έχουν

επιβάλει τόσο στον Κοραή, όσο και στο συγκεκριμένο βιβλίο. Δείτε πόσο χαρακτηριστικά τους κατακεραυνώνει ο Ανώνυμος: «οι ιερείς αγαπητοί μου... επροσπάθησαν με το μέσον της θεότητας, να καταδυναστεύσουν τους συμπολίτες των, καθώς μέχρι της σήμερον, (προσπάθησαν) με την αμάθειαν και κακομάθησιν επέτυχον του σκοπού των. Αυτοί, καλύπτοντες με τίτλον αγιότητος τα πλέον φανερά ψεύδη, εγέμισαν τους αδύνατους νόας του λαού με τοιαύτην δεισιδαιμονίαν, ***ώστε*** αντί να ονομάζουν ψέμα το αδύνατον το ονομάζουν άγιον και ούτω αδιστάκτως (οι λαϊκοί) πιστεύουν εις κάθε τους λόγον και ούτε τολμούσι να εξετάσωσι το παραμικρόν, μάλιστα δε, (το να εξετάζουν) τους είναι εμποδισμένον».

Για την λειψανολατρεία γράφει ο Ανώνυμος: «τον τρόπον όπου μεθοδεύονται, είναι άξιοι γέλωτος μαζί και δακρύων. Αυτοί (οι καλόγεροι) έχουσι εν κιβωτίδιον γεμάτον από ανθρώπινα κόκαλα και κρανία ακέραια, τα οποία ασημώνωσι και έπειτα ονομάζωσιν, άλλα μεν του αγίου Χαραλάμπους και άλλα του αγίου Γρηγορίου. Εν ενί λόγω, δεν αφήνουν άγιον χωρίς να έχουν μέρος από τα κόκαλά του. Οι περισσότεροι απ' αυτούς τους κοκκαλοπωλητάς, εξέρχονται ***από*** του όρους του Αθους».

Για την καταδυνάστευση των Ελλήνων από το ράσο και τον ραγιαδισμό, γράφει: «εκείνοι οι ουτιδανοί άρχοντες, οι φιλάργυροι και αμαθείς επίσκοποι. Εκείνοι οι αυθάδεις και όντως βάρβαροι προεστοί... εκείνοι που η κακή τύχη έκαμεν Έλληνας και μόνον εγεννήθησαν εις την ελληνικήν γην, όχι δι άλλο. ειμί δια να βαστάξωσιν περισσότερον καιρόν την πατρίδα μας υπό της δουλείας».

Στην εποχή λοιπόν του Κοραή, δεν έλειπε από τους οξυδερκείς Έλληνες η επίγνωση της προδοτικής φαυλότητας του ιερατείου.

Ο Ανώνυμος όπως και ο Κοραής ήταν σαφώς υπερμαχοι μιας χριστιανικής θρησκείας, ορθολογικής και ελληνικά εξωραϊσμένης! Με μικρά περιθώρια λάθους, θα μπορούσαμε να πούμε, ότι οι πατριώτες αυτοί, φανταζόταν, όχι έναν εκχριστιανισμένο Ελληνισμό, αλλά έναν εξελληνισμένο Χριστιανισμό!

Βέβαια, άνθρωποι τέτοιας σοφίας και ιστοριογνωσίας, δεν θα μπορούσαν' να αγνοούν την βαρύτατη ανθελληνική ιστορία του Χριστιανισμού. Σταθμίζοντας όμως τις προτεραιότητες και γνωρίζοντας πολύ καλά, τις φλέγουσες ανάγκες της σκλαβωμένης Ελλά-

δος, σοφά υπολόγιζαν, ότι δεν ήταν καιρός ριζικότερων θεολογικών μεταρρυθμίσεων.

Παρ' όλα αυτά, οι κριτικές θέσεις του Κοραή, πριν και μετά την έκρηξη της επανάστασης του 21. ούτε λίγες, ούτε χαριστικές ήταν, απεναντίας ήταν πολλές, σαφείς και αιχμηρές: **«τι το** καλόν είδε **το Γένος από τους καλογήρους;** (αναρωτιέται ο Κοραής) **δεν εστάθησαν πάντοτε φιλοτάραχοι, πάντοτε φιλόδοξοι, πάντοτε ύπουλοι; Δεν είναι ούτοι το αίτιον της σημερινής αξιοδακρύτου αιχμαλωσίας του Γένους;»**

Το 1790 (σαράντα δυο ετών!) έγραφε ο Κοραής κάτι εκπληκτικά επιγραμματικό: «Δεν είναι αυτοί, οι οποίοι όταν η βασιλεία των Ρωμαίων ψυχομαχούσε, όχι μόνο κατεγίνοντο εις μωράς συζητήσεις, αλλά έκαμαν και τους ηλίθιους ημών αυτοκράτορας, θεολόγους αντί στρατηγών;».

Έπ' αυτού, συνεχίζει ο Κοραής, που πρέπει να γνώριζε πολλά: **«άλλο κακόν όχι ολιγότερον ικανό να τρέφει την τότε αγριότητα του λαού, ο Ιουστινιανός, ως και οι προ αυτού Αναστάσιος και Ζήνων και πολλοί άλλοι μετ' αυτόν αυτοκράτορες, έγιναν και θεολόγοι[48] και διώκται αιμοβόροι των αιρετικών και ιδιαιτέρως των Ελλήνων οι οποίοι και εις Ανατολήν και εις την δύσιν εδιώχθησαν, εδημεύθησαν, εβασανίσθησαν, κατεσφάγησαν, όχι άπαξ ή κατ' άνδρα, αλλά πολλαί πολλάκις μυριάδες ανδρών, γυναικών, παιδιών. Και τούτο ωνομάζετο ζήλος θεού, τον οποίον έδειχναν μεταφερόμενοι από τον ιππόδρομον εις τους ναούς και Πράσινοι και Βένετοι, με τους βασιλείς και τους ιερείς των, λιτανεΰοντες, δοξολογούντες με παντοδαπούς ύμνους και υψούντες εις τον θεό της ειρήνης και της ευσπλαχνίας χείρας βαπτισμένας εις εμφύλια αίματα. Περί τούτων και τοιούτων, όποιος δυσπιστεί, ας αναγνώσει και την πολιτικήν και την εκκλησιαστικήν ιστορίαν του μεσαίωνος».** Προλεγόμενα προς Τιμόθεον και Τίτον.

[4] Σε δική του υποσημείωση ο Κοραής γράφει: «Ο Ζήνων εφεύρε το περιβόητον Ενωτικόν (concordat) με πρόφαση να ενώσει τάχα τα σχίσματα της εκκλησίας. Ο Αναστάσιος, κινήσας την περί του Τρισάγιου ζήτησιν, έδωκεν αφορμή εις στάσιν των Βενετών και των Πρασίνων, εκ της οποίας εφονεύθησαν πλήθος πολιτών και επυρπολήθη μέγα μέρος της πόλεως. Υπερέβαλε δε και τους δυο εις τας θεολογικάς αναζητήσεις ο Ιουστινιανός... (όστις) έκλεισε τα σχολεία των φιλοσόφων. Οι τότε φιλόσοφοι... δεν εδιώχθησαν όμως διότι ήσαν Νεοπλατωνικοί αλλά διότι ήσαν Έλληνες στην θρησκείαν»

Κατηγορηματικός και ασυμβίβαστος γράφει για: **«του Ιουστινιανού τας μοναστηριακός και εκκλησιαστικός ασώτους δαπάνας. Τούτου κτίσμα είναι και ο περιβόητος ναός της Αγίας Σοφίας. Το μεγαλούργημα τούτο εδόξασε βεβαίως τον Ιουστινιανόν. Εάν όμως τις το ανακρίνει κατά τους κανόνας και της φιλοσοφίας και της θρησκείας... αν συλλογισθείς ότι εις την κτίσιν του ναού συνέργησαν τα κομμένα σιτηρέσια των δασκάλων και πολλοί νέοι φόροι από φτωχούς και δεισιδαίμονος λαού ιδρώτας... θέλεις συμπεράνει ότι το μεγαλούργημα του Ιουστινιανού έμελλε ν' αυξήσει επί πλέον την δεισιδαιμονίαν του λαού, την τρυφήν, την δεσποτείαν και την υψηλοφροσύνην των ιερέων».**

«Του μεγαλοπρεπούς αυτού ναού μεγαλοπρεπή έπρεπε να είναι και τα σκεύη και των ιερέων τα φορέματα. Πολλοί του ναού οι υπηρέται[49] στολισμένοι με πολλούς αρχοντικούς τίτλους, πολλαί αι δοξολογίαι και πολλοί οι ύμνοι οι οποίοι έμελλαν μετά σχεδόν διακόσια έτη να καταχωρισθώσι και εις βιβλία ολόκληρα και να στρέψωσι την πρόνοια της ηθικής του λαού διαγωγής εις απεράντους προσευχάς και ψαλμωδίας... Είδαμε (όμως) ότι αι μακραί ακολουθίαι εσυνοδεύοντο με τας πολλάς και μακράς αδικίας, καθώς αι μακραί των Φαρισαίων προσευχαί». Αδ. Κοραής. Προλεγάμενα εις Τιμόθεον και Τίτον. Παρίσι 10/10/1831.

Ο Κοραής, δεν άφησε κανένα καυτό εκκλησιαστικό παράπτωμα ή θεολογική ανοησία, χωρίς να πάρει θέση. Έκρινε αυστηρά την νηστεία, λέγοντας ότι οι ευσεβομανείς, εξαθλιώνονται μάταια, μεταβάλλοντας την νηστεία, από μέσον αναζήτησης της οποιοσδήποτε αρετής, σε αυτοσκοπό. Μάλιστα έγραφε ειρωνικά: «μπορούν όχι μόνο να νηστεύουν, αλλά και να τρώνε προς δόξαν θεού»!

Για την μάστιγα της θαυματομανίας έγραφε ότι και κάθε λογικός άνθρωπος: «είναι ανοησία η προσμονή θαυμάτων από εκείνον (τον θεό) που μας χάρισε μέγα θαύμα, ΤΟ ΛΟΓΙΚΟΝ. **δια να βοη-**

[49] Η παραπομπή είναι του Κοραή: «Κατά **την** εκατοστή ενδεκότη **νεαρά του** Ιουστινιανού, έπρεπε ἡ μεγάλη εκκλησία να έχει: εξήντα πρεσβύτερους, **εκατό** διακόνους, σαράντα διακόνισσες, εκατόν δέκα αναγνώστες, είκοσι **πέντε ψαλτάδες** και εκατό πυλωρούς (Ιδ. **Menus** Glossar. V Κλήρος) Παρά **τούτους ήσαν**, εννέα πεντάδες εκκλησιαστικών αρχόντων με πέντε διακόνους...»

θούμεθα εις όλας ημών τας χρείας (ανάγκες) δια της τελειοποιήσεώς του».[50]

Γία τους υπεράριθμους ναούς και τον καταστολισμό τους, έγραφε φανερά εκνευρισμένος: «όσοι ναοί κτίζονται, πλειότεροι της χρείας, φανερώνουν μωρία των κτιζόντων. Εάν δε και τους στολίζουν υπέρ το μέτρον, ουδέ την αληθινήν ιδέαν της θρησκείας,[51] συνέλαβον ποτέ, οι ευλαβείς τούτοι στολισταί».[52]

Σήμερα η Ελλάδα, έχει τους περισσότερους ναούς και άρτια εξοπλισμένα εκκλησιαστικά ιδρύματα στην Ευρώπη, με αναλογία ενός ναού, ανά 600 άτομα! Αν υπολογίσετε το κόστος κατασκευής και συντήρησης κάθε ναού και προσθέσετε τους μισθούς των 12.000 ιερέων και τις εβδομαδιαίες προσφορές των εκκλησιαζομένων, θα καταλήξετε σε μια τρομακτική οικονομική αφαίμαξη. Ταυτόχρονα, το κατηχητικό παιδομάζωμα [3] συνεχίζει να κλέβει τα παιδιά μας, για να επανδρώσει το χαοτικό κορμί της εκκλησιαστικής οργάνωσης.

Παράλληλα, η κτιριακή και εργαστηριακή υποδομή της ελληνικής εκπαίδευσης, είναι απ' τις τελευταίες της Ευρώπης, με εκπαιδευτικούς που ντρέπονται, ή φοβούνται, να μοιάσουν έστω και στο ελάχιστο του Κοραή, που δεν δίστασε να κατακεραυνώσει τους αχρείους κληρικούς γράφοντας: «ο φίλαρχος ιερωμένος, καταντά φονικός τύραννος και ο φιλόπλουτος εις αισχροκερδή γόητα και ο φιλήδονος γίνεται ίππος θηλυμανής»!

Ανάλογη θέση είχαν οι αρχαίοι σοφοί μας πρόγονοι όταν έλεγαν: «μάταιον εστί παρά θεών αιτάσθαι, *α* τις εαυτώ χορηγήσαι ικανός εστί». Επίκουρος.

[51] Η αληθινή ιδέα της θρησκείας είναι για τον Κοραή μέγα ζητούμενο, μακριά πάντα από υπερβολές, απάτες και δεισιδαιμονίες.

[52] Ο ισοβίως συνεχιζόμενος έρανος για την αποπεράτωση του ναού, μαζί με τις εικονογραφήσεις που η κάθε μια κοστίζει εκατομμύρια, είναι ένα γνωστό εφεύρημα, για να μπορούν οι παπάδες να κατακρατούν γενναία ποσοστά. Γι' αυτό δεν μένει πια ούτε μια γωνία, χωρίς εικονογράφηση! Ο γενικότερος εκκλησιαστικός εξοπλισμός, του ναού σήμερα, έχει κόστος που συχνά ξεπερνάει κατά πολύ, το αρχικό κόστος του κτηρίου.

[3] Χαρακτηριστική περίπτωση αποτελούν τα όσα καταγγέλθηκαν από τις δυο πρόσφατες μαραθώνιες τηλεοπτικές εκπομπές «φως *στο* τούνελ» της Αγγελικής Νικολούλη, (ALTER 16 και 23/1/2003) όπου απεγνωσμένοι γονείς, που "έχασαν" τα παιδιά τους, κατήγγειλαν την κατηχητική οργάνωση «Νέα Ζωή», που δρούσε μέσα στην Αθήνα, ότι κρατούσε με μεσαιωνικούς τρόπους, τρεις χιλιάδες νεαρά παιδιά, εγκλωβισμένα μέσα σε μια απίστευτη κατηχητική δικτατορία.

Θέλετε να πιστέψω ότι σήμερα δεν υπάρχουν «αρχομανείς», «φιλάργυροι» και «φιλήδονοι»[54] ιεράρχες; Τέτοιος ισχυρισμός θα προκαλούσε ακατάσχετα γέλια ακόμα και στους ίδιους! Οι ανομολόγητες, εκκεντρικές ανηθικότητες των ισόβια αγάμων ιεραρχών, είναι πλέον καθημερινό θέμα στα μέσα ενημέρωσης. Γιατί λοιπόν δεν βγαίνετε, να τους καταγγείλετε με κραυγαλέους καυστικούς χαρακτηρισμούς, όπως έκανε ο ελευθερωτής μας Κοραής;! Δεν θα έπρεπε, σ' όλη την Ελλάδα, να υπάρχουν αμέτρητοι, θαρραλέοι συνεχιστές του; Γιατί τους επιτρέπουμε να έχουν τα δικά τους (συνοδικά) δικαστήρια, όπου μπορούν ανεξέλεγκτα να αλληλοαθωώνονται; Ποιοι είναι όλοι αυτοί, που αμείβονται απ' το υστέρημα ενός λαού, για να καταπατούν ατιμωρητί κάθε αίσθημα αξιοπρέπειας;

Με εκπληκτική οξύνοια, ο Κοραής, επισήμανε και κάτι που μέχρι σήμερα επιμόνως μας διαφεύγει, την μάστιγα της λόγιας δεισιδαιμονίας! Θαυμάστε διατύπωση: «την κακήν ανατροφήν η λογιότης εις κακοποιόν μεταβάλει, αν δε προσθέσεις και το καμηλαύκιον[55] δεν ηξεύρω πλέον τι γίνεται»! Ο ευφραδέστατος Κοραής, μπροστά στο τερατώδες σύνολο του "μορφωμένου" υπηρέτη της δεισιδαιμονίας... έχανε τους χαρακτηρισμούς του!

Για την εξουσιομανία και την τιτλομανία του κλήρου, επισημαίνει: «πως θέλετε να μην τιτλομανεί ο πολίτης, όταν βλέπει το συνάθροισμα των ηθικών διδασκάλων του. αυτό το ιερατικόν πολίτευμα, κατεχόμενον από των τίτλων την μανίαν;».

Κάποια στιγμή, καταθέτει τον βαρύ προβληματισμό και την πηγαία απέχθειά του, για την αισχρή αφαίμαξη των Ελλήνων από τα λαμπροφορεμένα αρπακτικά της ιεραρχίας: «ποίος ελησμόνησε πολλών εκκλησιαστικών μας προεστώτων την πλεονεξίαν, οι οποίοι λαμπροφορεμένοι[56] και δορυφορούμενοι ως σατράπαι του τυράννου, περιήρχοντο τας επαρχίας δια να αρπάσωσιν από του

[54] Αν δεχθώ ως αληθινό, ένα μικρό μόνο μέρος απ' τις περιγραφές που άκουσα προσωπικά από εξωστρεφείς θεολόγους, για την βαριά ανηθικότητα στους κόλπους της ιεραρχίας, τότε είναι βέβαιο, ότι προ πολλού έχει χαθεί κάθε έννοια αξιοπρέπειας και πολλοί απ' τους υψηλόβαθμους ιεράρχες, ζουν για να συντηρούν την δύνη των παθών τους και όχι για να νοιάζονται για τις ανάγκες του ποιμνίου τους!

Καμηλαύκιον: το σημερινό καλυμμαύκι. Κάλυμμα κεφαλής των κληρικών.

Μια γεύση για το πόσο λαμπροφορεμένοι είναι σήμερα οι κήρυκες της πτωχείας, μπορείτε να πάρετε, μόνο αν γίνει κατανοητό, ότι φορουν άμφια (όπως καταγγέλλουν δημοσιογράφοι) που κοστίζουν* όσο ένα μέτριο διαμέρισμα.

πτωχού το στόμα, ότι δεν ετόλμησεν ν' αρπάσει ουδέ αυτή των Τούρκων η αχορτασία».

Ο διορατικός Κοραής, ελληνικά σκεπτόμενος, έλαβε την αναμενόμενη θέση και στο σημερινό καυτό πρόβλημα της αναγραφής ή όχι του θρησκεύματος και αντιστάθηκε από τότε στον θεσμό μιας κρατικοδίαιτης θρησκείας: «θερμός υπέρμαχος της ανεξιθρησκείας. άτοπον έκρινε την αναγραφήν στο πολίτευμα (σύνταγμα) της Ελλάδος, -επικρατούσα θρησκεία είναι η Ανατολική- διότι (αυτό) προσκρούει στο δόγμα της ισονομίας και δίδει υποψία υπεροχής, σε ένα μόνο μέρος των πολιτών».

Ο Κοραής (πιστεύοντας ότι υπάρχει) αναζητούσε «την αληθινήν ιδέαν της θρησκείας», πασχίζοντας να ανακαλύψει, τον ηθικό πυρήνα του καλοπροαίρετου και εθνωφελούς χριστιανισμού! Επαινώντας λοιπόν ενίοτε την χριστιανική πίστη, επιχειρούσε ταυτόχρονα να την γονιμοποιήσει, με τον καθαρό αρχαιοελληνικό ορθολογισμό και να συγκεράσει, τον ιουδαιογενή χριστιανισμό, με την λαμπρή ελληνική προχριστιανική φιλοσοφική κληρονομιά, αυτήν που απαξιωτικά και αφοριστικά, ο χριστιανισμός αποκαλούσε «θύραθεν σοφία».[57]

Δεν μπορούμε να υποθέσουμε, πόση συναίσθηση είχε του ανέφικτου, της τερατώδους αυτής σύζευξης ο Κοραής. Γνωρίζουμε μόνο, ότι επί δεκαοκτώ αιώνες τώρα, ανεπιτυχώς επιχειρούν αυτή την ανέφικτη σύζευξη του Ελληνισμού με τον Χριστιανισμό, διότι ουδέποτε η ιουδαιο-χριστιανική κοσμοαντίληψη, δηλαδή η πλήρης υποταγή σε δόγματα, η τυφλή πίστη και η ιστορικά βεβαιωμένη φρενήρης καταδίωξη των ερωτήσεων, θα μπορούσε να συμβιβαστεί, σε ενιαίο σύνολο αρχών και αξιών, με την ελληνική αιτιοκρατική παιδεία, την λατρεία των ερωτήσεων και του ορθολογισμού και την γενικευμένη αγιοποίηση της αμφιβολίας!

Το: «μέμνησο απιστείν»[58] (σπεύδε να δυσπιστείς) των Ελλήνων, δεν μπορεί *ποτέ* να δέσει με το: «πάντα πιστεύει» Α' Κορινθ.13.7, των Ιουδαίων. Η θανατοκεντρική λατρεία και ο ανατολίτικος εθισμός στις φαντασιώσεις μιας μεταθανάτιας ζωής, δεν μπορεί να συνεργαστεί αρμονικά, με την αυθόρμητη ελληνική λατρεία αυτής της σύ-

[57] Θύραθεν σοφία: Σοφία εκτός των θυρών! Που σημαίνει ότι η ελληνική σοφία, ήταν πεταμένη εκτός του χριστιανικού οίκου.

Ρητό του Επίχαρμου, που το μνημονεύει ο Λουκιανός / Ερμότιμος 47.23.

ντομης ζωής. Ουδέποτε οι ψυχοσωτήρες κατηχητές, που ακούραστοι ζωγραφίζουν με τα μελανότερα χρώματα, τον αφανισμό του κόσμου, θα συμπορευτούν με την ελληνική προσπάθεια για φυσιογνωσία, αρμονία και πλανητική επιβίωση.

Στην κατεύθυνση αυτού του ανέφικτου συγκερασμού, μπερδεμένος (ή υποχωρητικός, χάριν της επικείμενης επανάστασης) ακόμα και ο Κοραής, συνιστούσε κάτι αδιανόητο: «να μένεις εις τας σταθερός αρχάς της Χριστιανικής πίστεως, υπαγορευομένας (όμως) από τον ορθόν λόγον»! Πως είναι όμως αυτό δυνατόν, αφού η χριστιανική πίστη, καταργεί κάθε έννοια ορθολογισμού και οι χριστιανικές αρχές, υπαγορεύονται, μόνο από τον εξ' αποκαλύψεως λόγο της Παλαιός και Νέας διαθήκης;

Η γλυκιά όμως μέθη, απ' την συντελούμενη προεπαναστατική ελληνική αφύπνιση, έδινε στον Κοραή το δικαίωμα, μεσ' την χαρά του, να ξεπερνά κάθε όριο λογικής προσδοκίας, προτρέποντας ακόμα και τους ελπιδέμπορους ιερείς, να μεταβληθούν σε κοινωνικούς ευεργέτες, μετέχοντας στο συμπόσιο... της προχριστιανικής σοφίας: «ο κλήρος, δύναται να συνεργήσει εις την θεραπείαν της **Ελλά**δος, όσοι μάλιστα εξ αυτών, (των ιερέων) μετέχουν της προγονικής μας σοφίας και γνωρίζουν την χριστιανική παιδεία, που δεν είναι άλλη παρά η εν δικαιοσύνη παιδεία»!

Ο Κοραής ήθελε καλοπροαίρετα να ελπίζει, πως η αρχαιοελληνική παιδεία, θα ωφελήσει... ακόμα και τους ιερείς: «Την απαιδευσίαν του κλήρου, ακολουθεί μια γενική διαστροφή ηθών και μύριαι προλήψεις και δεισιδαιμονίαι» ...«μόνο η ελληνική παιδεία ελευθερώνει τον νου από την άγνοια»! ! !

Παραδόξως, ο Κοραής αναπάντεχα κι εδώ, εν μέρει δικαιώθηκε! Διότι δεν θα έπρεπε να αποκρύψουμε το γεγονός, ότι σε αρκετές περιπτώσεις, πολλοί απλοϊκοί κατώτεροι κληρικοί και φτωχοί παπάδες; αλλά και κάποιοι λιγοστοί φωτισμένοι ιεράρχες. α\ταποκρίθηκαν πολύ καλά στο πατριωτικό κάλεσμα του!

Για να κάνει σαφέστερο το μήνυμά του ο Κοραής. (στα **προλεγόμενα** της Ιλιάδος), αναγκάσθηκε να πλάσει μυθιστορηματικά **τον** τρισχαριτωμένο εκείνον χαρακτήρα του **«Παπατρέχα», που στα** σαράντα του, αποφάσισε να αποτινάξει την **«απαιδευσία» του.** ως «ασυγχώρητη καταισχύνη» και να αποκτήσει ελληνική **παιδεία! Ο** «Παπατρέχας», αποτελεί παροιμιώδες μυθιστορηματικό **υπόδειγμα**

μεταμόρφωσης ενός απλοϊκού τυπολάτρη ιερέα, σε κυνηγό της γνώσης και λάτρη της ελληνικής παιδείας!

Ο Κοραής βάζει τον φανταστικό αυτόν συμπαθή παπά να αναζητά την γνώση, όχι στις ιουδαϊο-χαλδαιϊκές θολούρες, ούτε στο βιβλικό: «αρχή σοφίας φόβος Κυρίου», αλλά στην κρυστάλλινη συνταγή: «αρχή σοφίας ονομάτων επίσκεψις», την επιγραμματικότερη αρχή των εγκυκλοπαιδιστών, που συστήνει την ιστορία των απαρχών και την επίγνωση των ονοματοποιήσεων, σαν απαράβατη προϋπόθεση σοφίας!

Ο Παπατρέχας, το αξιαγάπητο αυτό πνευματικό υβρίδιο του Κοραή, δεν επιδιώκει τον πνευματικό φωτισμό, με εξαντλητικές προσευχές και ιουδαϊο-χριστιανικά «αλληλούια»,[59] αλλά μελετώντας με πάθος στην τοπική βιβλιοθήκη, την ιστορία της ανθρωπότητας, την γέννηση του πολιτισμού, των τεχνών και της επιστήμης, από τους αξιοθαύμαστους προγονούς των Ελλήνων!

Ο Κοραής θέλει τον Παπατρέχα, όχι να υποθάλπει, αλλά να καταδιώκει τις λαϊκές δεισιδαιμονίες και να προσφέρει στους άπορους νέους της ενορίας του ευκαιρίες ελληνικής εκπαίδευσης και στους λοιπούς ενορίτες του, έξυπνες απαντήσεις στις καθημερινές τους ανάγκες. Με την εμπνευσμένη πένα του Κοραή, ο Παπατρέχας, από σκοταδοποιός παπάς, μεταβάλλεται σε ελληνογνώστη φωτοδότη άγγελο. Ένας τέτοιος παπάς όμως, μόνο στην φαντασία του Κοραή θα μπορούσε να υπάρξει, αφού ένας ελληνόμυαλος παπάς δεν θα δεχόταν ποτέ να είναι δια βίου δουλικό υποχείριο των μεγαλοκληρικών!

Ο Κοραής, πρέπει να γνώριζε πολύ καλά την δύναμη των οργανωμένων θρησκειών και του κλήρου. Όσα καλά λόγια λοιπόν απευθύνει προς τους χριστιανούς και την ηγεσία τους, πρέπει να ήταν περισσότερο λόγια φρόνησης, γραμμένα στο πνεύμα της κολακείας. Εξυπηρετούσαν την κρυφή του επιθυμία, να συμπαρασύρει στον άνισο αγώνα των Ελλήνων για απελευθέρωση και την βαριά κοινωνική μηχανή του ιερατείου.

Όπως και να έχει όμως, αν ο Κοραής ζούσε ως σήμερα, μάταια θα έψαχνε να βρει πάνω στο κορμί της ιστορίας τον ηθικό πυρήνα του χριστιανισμού και τα ανύπαρκτα εθνωφελή χαρακτηριστικά του.

Αλληλου-Γιάχ; υμνείτε τον Γιαχβέ.

Όσο για τον Παπατρέχα, αυτός πριν προλάβει να γεννηθεί έγινε... είδος προς εξαφάνιση.

Ο ίδιος κατανοώντας τη στρατηγική ανάγκη των **ανώδυνων συμβιβασμών**, συχνά στα κείμενα του παρακάμπτει το **απαγορευμένο** όνομα «Έλληνες» (δηλωτικό της προαιώνιας αντιπαλότητας Ελληνισμού και Χριστιανισμού), ονομάζοντάς το **έθνος** του **«Γραικούς»**[60] για να αποφύγει προφανώς την περιττή **όξυνση των σχέσεων** του με την εξουσία. Για το καταραμένο όνομα **«Έλλην» αξίζει** να διαβάσουμε τι λέει, μια συνηθισμένη σημερινή Ελληνική **Εγκυ**κλοπαίδεια: **«Το** όνομα **Έλλην, ως δηλωτικόν των κατοίκων της** Ελλάδος **χρησιμοποιείται ήδη από το 1000 περίπου π Χ... Με την εμφάνιση** όμως **του Χριστιανισμού και ιδίως από τότε που ο άγιος Αθανάσιος έγραψε τον «κατά Ελλήνων» λόγο του. αναθεματίζετο και κατεχλευάζετο από του άμβωνος. καθώς και στα εκκλησιαστικά συγγράμματα»**[6] **«Το όνομα Έλλην, έγινε συνώνυμον του ειδωλολάτρου και του αιρετικού, προστιθέμενον ενίοτε (μόνο) προς δυσφημίαν. Ουδείς των εκχριστιανισθέντων Ελλήνων ετόλμα να φέρει το καταδικασμένο όνομα, εκ φόβου μη επι**σύρει **εναντίον του, τις κατάρες της εκκλησίας. Και συνέβη να επανέλθουν εις χρήσιν παλαιά και λησμονημένα εθνικά των Ελλήνων ονόματα, όπως Ελλαδικοί και Γραικοί...»**

«Όταν το έθνος υπεδουλώθη εις τους Τούρκους, η εκκλησία έκρινε συμφεροτέραν την ονομασία των Ρωμιών (Ρούμ-μιλέτ) που περιελάμβανε όλους τους ορθόδοξους χριστιανούς, στους οποίους συμπεριελαμβάνοντο και μη Έλληνες.. Το όνομα «Έλλην» υιοθετήθη υπό των αγωνιστών της εθνικής ανεξαρτησίας και επεβλήθη επισήμως μετά την απελευθέρωση (του 21)» Βλ. «Έλλην» τόμος ΙΑ ' Δρανδάκης.

[60] Κανένα ελληνόπουλο με τη σημερινή παιδεία δεν γνωρίζει: «Ότι (από) Δευκαλίωνος και Πϋρρας Έλλην, εκ του οποίου Ελλάς και Ελληνες» Ελλάνικος la,4,F.6a & Σχόλ. Απολλώνιο Ρόδιο 248.7. «Γραικοί το πρότερον ν** δε **Ελλη**νες». Έλληνας ήταν ο πρωτότοκος γιος του Δευκαλίωνα. Τον δεύτερο αν μ.Χ διαβάζουμε: «Οι καλούμενοι νυν Έλληνες τότε δε (>φθ του κατακλυσμού;) Γραικοί όθεν έτι και νυν τους Έλληνες Γραικούς καλούσι», Αλέξανδρος Αφροδίσιος εις τα φυσικά του Αριστοτέλους 62.23.

[61] «Ω της Ελλήνων ανιάτου φρενοβλαβείας» Φώτιο; Βιβλιοθηκη 276 5ΙΊ· 14 «Οι Έλληνες τελετάς ετέλουν . θύοντες (θυσιάζοντας) τε άνδρας και **παίδας και** γυναίκας και τοις σπλάγχνοις αυτών μαντευόμενοι». Φώτιαί Βφλ, 25Ι4Ι3ολ.

Ο Κοραής υπήρξε μέγας εθνικός ευεργέτης, δάσκαλος και διαφωτιστής και σκληρός αντίπαλος της θεολογικής διαφθοράς. Στο τελευταίο έργο του «Συνέκδημος ιερατικός» που δημοσίευσε το 1831 στο Παρίσι, κατέθεσε τις εντελώς λογικές, ηθικές και ανθρώπινες θέσεις του.

Από την νεότητά του, μέχρι και το βαθύ του γήρας, πάλευε να θεραπεύσει την εθνική παραλυσία, έχοντας εχθρό του, την οργανωμένη θρησκευτική αλητεία.

Στο τέλος σχεδόν της ζωής του, θα προσπαθεί ακόμα γεμάτος αδημονία, να διακρίνει γιατί καθυστερούν τα ευεργετικά αποτελέσματα της παιδείας: «δέκα χρόνια πέρασαν από της επαναστάσεως και σχολείον επιστημών ως πρέπει δεν εγκαταστήσαμε ακόμα και η δια της τυπογραφίας ωφέλεια εφάνη ολίγη».

Τις δικαιολογημένες όμως αυτές θέσεις, του σοφού Κοραή, αντί να τις υιοθετήσουν με σκυμμένο το κεφάλι, τα ασήμαντα ανθρωπάρια της θρησκείας, πιστά στον ρόλο του κατηχητικού μαντρόσκυλου, χωρίς ίχνος ντροπής, κατήγγειλαν τον Κοραή στον Οικουμενικό Πατριάρχη Κωνστάντιο, (1830-1835), χαρακτηρίζοντάς τον τι άλλο... αιρετικό και αισχρό άθεο!

Ο Πατριάρχης όμως, φοβούμενος (ίσως και σεβόμενος) το τεράστιο κύρος του υπερήλικα και διεθνώς πλέον ανεγνωρισμένου για την σοφία του Κοραή, δεν τόλμησε να κινηθεί εναντίον του. Όταν μάλιστα, δυο χρόνια μετά, στις 6 Απριλίου του 1833, ο σεμνός και ηρωικός θεράπων της Ελλάδος έγειρε οριστικά την σοφή κεφαλή του στο Παρίσι, καταδαπανηθείς στο ιαματικό υπέρ της Ελλάδος έργο, ο πατριάρχης, έδωσε άδεια τελέσεως μνημοσύνης τελετής στην Κωνσταντινούπολη, «παρά τις διαμαρτυρίες μερίδας του κλήρου»!

Μια από τις σπάνιες, λαμπρές στιγμές της ελληνικής Ιστορίας, ήταν όταν ο Κοραής τιμήθηκε εν ζωή από την Γ' εθνοσυνέλευση της Τροιζήνας, ως άξιον τεκνό της Ελλάδος, με το εξής συγκινητικό ψήφισμα:

«Η Ελλάς σε συγχαίρει, άριστε συμπολίτα, χαίροντα δια την ανάστασιν αυτής. Ευγνωμονεί ευεργετηθείσα ευεργεσίαν ανεκτίμητον, ένεκα των αρίστων συγγραμμάτων σου. Ο προς την παιδείαν έρως των Ελλήνων, επήγασε από τα φώτα, όσα προ τινών χρόνων ενέσπειραν εις τας καρδίας των, τα προλεγόμενά σου, από τα βιβλία, όσα επρομήθευσεν εις την πατρίδα ο πατριωτισμός σου, από τα σχολεία, όσα ήγειραν αι σοφαί συμβουλαί σου. Τοιούτων αγαθοποιών αιτιών αποτελέσματα, είναι τα εκ της ελευθερίας αγαθά, όσα οι συμπολίται σου απολαμβάνουν την σήμερον. Τοιαύτα ανεκτίμητα αγαθά, είναι άξια της ευγνωμοσύνης των γενεών και των αιώνων.

Το ελληνικό ν έθνος συνηγμένον εις Γ' Εθνική ν συνέλευσιν, δια τα μεγάλα του συμφέροντα, σου προσφέρει το σέβας και την εκ μέσης καρδίας αγάπην του. λλγει αισθανόμενον ότι δεν εμπορεί να κατασπασθή, την ιεράν σου κορυφήν, καταφιλεί όμως τα χρυσά σου λόγια, (!) τα σοφά σου παραγγέλματα, συνομιλεί με τα βιβλία σου, φωτίζει το πνεύμα και την καρδίαν του, ευχόμενον να μην παύσης του να κοινοποιείς τα αγαθά σου φρονήματα εις τους συμπολίτες σου, συμβουλεύων τα κοινά συμφέροντα.

Είθε να ζής υγιαίνων, σεβασμιότατε Γέροντα. της ελευθερίας υπέρμαχε».

«Εν Τροιζήνι τη 9 Απριλίου 1827».

Με την σειρά μας τον ευχαριστούμε από καρδιάς για το απομυθοποιητικό και διαφωτιστικό του έργο και δηλώνουμε ανυποχώρητοι συνεχιστές της δριμύτατης θρησκευτικής κριτικής και της ελληνομάθειας του, που αποδεδειγμένα αποιέλεσαν τα βασικά εργαλεία της απελευθερωτικής τακτικής, του μεγάλου προγόνου μας Κοραή!

Ο Κοραής και η εποχή του

Δεν γνωρίζομε σε ποιό βαθμό κατείχε ο σοφός Κοραής, την τραγικά ανθελληνική και πολιτισμοκτόνο ιστορία του χριστιανισμού. Υποθέτουμε, ότι στις ημέρες του, παρά τις έντονες αναλαμπές του διαφωτισμού, υπήρχαν ακόμα αρκετά εμπόδια, για όσους προσπαθούσαν να ξεπεράσουν το φράγμα της σιωπής και της έντεχνης συσκότισης, που οι ατέλειωτοι αιώνες της χριστιανικής κυριαρχίας είχαν επιβάλει.

Ο Κοραής όμως, εκτός του ότι ήταν λαμπρός ιστοριοδίφης, άνθρωπος της γνώσης και της αναζήτησης, παρακολούθησε με ζωηρό ενδιαφέρον] την ζωή και την δράση των σημαντικών ανθρώπων που στιγμάτισαν την εποχή του.

Αναμφίβολα, σημαντική επίδραση στην διαμόρφωση της προσωπικότητάς του, πρέπει να είχε το γεγονός ότι έζησε από κοντά ένδοξες σελίδες ιστορικής αμφισβήτησης στην ανάστατη τότε Γαλλία του **Βολταίρου,** του **Βίκτωρος Ουγκώ,** του **Ροβεσπιέρου,**[63] και **Εδουάρδου Γίββωνα, (1737-1794)** για να αναφέρουμε ενδεικτικά, κάποιους πνευματικούς γίγαντες της εποχής του.

***

62 Βίκτωρ Ουγκώ (1802-1885) παγκοσμίου ίρηκϋ συγγραφέας, που με το έργο του «Αθλιοι» (1832) και τις περιπέτειες του Γιάννη Αγιάνη, περιέγραψε γλαφυρά την εποχή της γαλλικής επανάστασης. Συμμεριζόμενος τον σφοδρό άνεμο των αμφισβητήσεων της εποχής του, έγραψε κριτικά συγγράμματα όπως «θεός», «θρησκείες και θρησκείες» και με ξέφρενη φιλοπατρία δήλωνε: «δεν έχω πλέον όνομα, ονομάζομαι Πατρίς»!

63 Αυγουστίνος Ροβεσπιέρρος, (1763-1794) Γάλος ιδιοφυής πολιτικός που κατέπαυσε προσωρινά τον εμφύλιο αλληλοσπαραγμό της γαλλικής επανάστασης. Επέτυχε την θανατική καταδίκη του βασιλιά Λουδοβίκου ΙΣΤ' και εξεδίωξε τον ραδιούργο Κλήρο που ασταμάτητα επιδίωκε την ματαίωση της επανάστασης και την επαναφορά της βασιλικής και ιερατικής τους εξουσίας. Η επαναστατική εθνοσυνέλευση είχε ήδη ανεπιτυχής επιχειρήσει να ελέγξει το ιερατείο, απαιτώντας από τους ιερείς όρκο υποταγής στο έθνος!

Για τον Βολταίρο[64] γνωρίζουμε ότι: «τόση ήταν η αγάπη του για τους αρχαίους, ώστε ήθελε η ελληνική γλώσσα, να γίνει κοινή πάντων των λαών». Εκδήλωνε την θλίψη και την οργή του με λόγια πού αναλογικά θα ήταν και σήμερα επίκαιρα : «η μικρή χώρα του Σοφοκλή, κυβερνάται από αφέντες που δεν γνωρίζουν τέχνες, ούτε καν γραφή και ανάγνωση... Οι αγώνες δε, του μικρού αλλά γενναίου και ελεύθερου αυτού λαού, εναντίον της δούλης Ασίας, είναι ίσως ότι ενδοξότερον υπάρχει εις τον κόσμον».

Ο Κοραής ήταν 43 ετών, όταν ολόκληρη η Ευρώπη, έζησε την συγκλονιστική ταφή του εκ πεποιθήσεως άθρησκου Βολταίρου, του ανθρώπου, που εν μέσω απαγχονισμών και γκιλοτίνας, κόντρα στους ψοφοδεείς διανοούμενους της Ευρώπης, δεν σταμάτησε να κραυγάζει, κάτι που για αιώνες δεν τολμούσε ούτε να ψιθυρίσει κανείς δημοσίως: «δεν πιστεύω στον θεό των θρησκειών και αρνούμαι την θεότητα του Ιησού»!

Ο Βολταίρος με πολύ απλό τρόπο, έβαζε τον Ιησού στην θέση ενός θεοποιημένου Εβραίου και τίποτε περισσότερο! Εννοώντας σαφώς ότι η θεοποίησή του, υπήρξε ιστορικό κατόρθωμα, του καθαρόαιμου ιουδαϊκού ιερατείου. Ο δε ιουδαιογε\ής χριστιανισμός, τίποτε περισσότερο από μια θρησκεία λαϊκισμού και “θαυμάτων", που πλάνεψε τις **ελπίδες** των αμαθών και αφού πρώτα γιγαντώθηκε, έσπευσε να προσφέρει τις θεολογικές της υπηρεσίες στη Ρωμαϊκή αυτοκρατορία, της οποίας επί αιώνες υπηρέτησε πιστά, τα πλέον άνομα και απάνθρωπα συμφέροντα.

Όταν λοιπόν το 1791, η εκκλησία αρνήθηκε την ταφή στον Βολταίρο και μάλιστα έπαυσε και έναν ιεράρχη που έδειξε ακατάλληλη

Ο Βολταίρος (1694-1778) υπήρξε ο πλέον απείθαρχος πνευματώδης και φιλομαθής ελληνιστής, ποιητής και θεατρικός συγγραφέας, λάβρος αντεξουσιαστής **και** τολμηρότατος εχθρός κάθε ιερατικής εξουσίας, που μεγαλούργησε εν μέσω **διώξε**ων και απαγχονισμών των αντιφρονούντων.

προθυμία, τότε... στο πλευρό του μεγάλου αυτού δραματουργού και διανοητή, έσπευσε: «ολόκληρη η εθνοσυνέλευση, οι δημοτικές αρχές, βουλευτές, δικαστές, ακαδημαϊκοί και μαζί με νεαρές λευκοντυμένες κοπέλες, πλαισιωμένοι από την χορωδία της όπερας, συνοδεύσαν την πάνδημη μετακομιδή του μεγάλου αμφισβητία και έθαψαν τον μεγάλο αυτόν συγγραφέα με τιμές στο Πάνθεον»!

Σε παρόμοιο εντελώς κλίμα, λίγα χρόνια αργότερα, ο Κοραής παρακολουθούσε τον τολμηρό, νεαρό πολιτικό Ροβεσπιέρο, να "αλυσοδένει" την διεφθαρμένη ιερατική εξουσία και να την πετάει έξω από την χώρα! Αντίδοτο δε στην γενικευμένη πολίτικο-κοινωνική αναρχία και τις εμφύλιες θηριωδίες, να προτείνει μια «νέα ηθική τάξη», στην βάση της οποίας, θα υπηρετούνται οι αναγνωρισμένες κλασικές αρετές και στην κοινωνική κορυφή, για όποιον ήθελε να θρησκεύεται, θα βρίσκεται το (ανώνυμο) υπέρτατο θείον'Ον!

Σε ομιλία του ο Ροβεσπιέρος κατήγγειλε την χριστιανική θρησκεία ως τον διαχρονικό σύνεργό κάθε εξουσιαστικής αθλιότητας λέγοντας: «η πρώτη φροντίδα κάθε εξουσίας, είναι η κάλυψη των σκοτεινών της σχεδίων κάτω απ' τον μανδύα της θρησκείας και (δι' αυτού) η εξαπάτηση του λαού».

Παρουσιάζοντας μάλιστα τις ευρύτερες φιλοσοφικο-πολιτικές του θέσεις, ζητούσε να σταματήσει η κοινωνική απάθεια και ταυτόχρονα να αυξηθούν οι θεσμοί που διασφαλίζουν τα αιώνια ανθρώπινα ατομικά και κοινωνικά αγαθά: «διότι οι Τύραννοι ουσιαστικά διαφέρουν μόνο στις αποχρώσεις της δολιότητας... και με πικρία ρωτούσε κάτι που θα έπρεπε πολύ να μας απασχολεί... ποια επινοητικότητα επιδεικνύει όμως η κοινή λογική, ώστε να αλυσοδέσει τα ταπεινά και απάνθρωπα πάθη;» Σήμερα δυστυχώς, παρά την αύξηση της επαγγελματικής ευφυΐας, μπορούμε να του απαντήσουμε, πως στερούμεθα κοινής λογικής, ίσως περισσότερο και απ' την επαναστατημένη εποχή του!

Απόδειξη τρανή της συνεχιζόμενης αυτής τραγικής έλλειψής μας, είναι όχι μόνο η αυξανόμενη απάθεια μας στις αθόρυβες και δυσδιάκριτες θρησκευτικές εξουσίες, αλλά και η σχιζοφρενική αδράνειά, μας απέναντι στις θηριώδεις και αρκούντως θορυβοποιές οικονομικές αυτοκρατορίες, που ανεμπόδιστες, χωρίς αντίσταση και αντίπαλο, κατασπαράσσουν καθημερινά τις εμπορικές και βιοποριστικές ευκαιρίες των θεσμικά απροστάτευτων κοινωνιών μας... κι ας

φώναζε από τότε ο Ροβεσπιέρος πως: «το εμπόριο πρέπει να είναι πηγή δημόσιου (πάνδημου) πλουτισμού και όχι μόνο η (ευκαιρία) <τυγκέντρωσης απέραντου πλούτου από ολίγους».

«Επιθυμούμε, (έλεγε ο Ροβεσπιέρος) η ηθική να αντικαταστήσει την έπαρση. Οι αρχές (να αντικαταστήσουν) τα έθιμα». Σκεφτείτε το λίγο αυτό! Έως πότε κάποιοι θα κρύβουν τα οικονομικά τους συμφέροντα και την μαζική προώθηση της θεολογικής τους προπαγάνδας πίσω από τον εμπορικό γιγαντισμό των δυο μεγάλων ετήσιων θρησκευτικών εορτών;[65]

«Τα καθήκοντα (να αντικαταστήσουν) τους "καλούς" τρόπους»! Εδώ υπαινίσσεται τον θρησκευτικο-κοινωνικό καθωσπρεπισμό, που ιστορικά απεδείχθη το καλύτερο άλλοθι υποκρισίας και απραξίας των άτολμων πνευματικών ανθρώπων!

«Η αυτοκρατορία της λογικής (να αντικαταστήσει) την τυραννία της υψηλής κοινωνίας... Επιθυμούμε, να εκπληρώσουμε σωστά την φύση μας και το ανθρώπινο πεπρωμένο. Να πραγματοποιήσουμε τις υποσχέσεις της φιλοσοφίας και να απαλλάξουμε την οικονομία από την βασιλεία του εγκλήματος και της τυραννίας... Παρασυρόμεθα συνεχώς από την δύναμη παλαιών συνηθειών και με αδυναμίες και προκαταλήψεις δημιουργούμε τον δρόμο προς την μοναρχία». Και σοφά προειδοποιούσε για κάτι, πού τουλάχιστον για την ιστορία των θρησκειών, υπήρξε ο κανόνας! «Και οι πιο ιερές αρχές, μπορούν να γίνουν αντικείμενο κατάχρησης». Μαξιμιλιανός Ροβεσπιέρος. Παρίσι. Φεβρουάριος του 1794.

Ο απίθανος αυτός νεαρός άντρας, πριν κλείσει την τρίτη δεκαετία της ζωής του, κατάφερε να σπάσει το καθεστώς της μακραίωνης χριστιανικής μονοκρατορίας, εφαρμόζοντας αυτό που θα μπορούσαμε να ονομάσουμε «φιλοσοφική θεολογία», καθιερώνοντας μάλιστα τελετές, υπέρ της «Αλήθειας», της «Δικαιοσύνης», της «Αιδούς», της «Φιλίας», της «Ολιγάρκειάς». ..κλπ. και εντελώς φυσικά, έθεσε ζήτημα, απόδοσης τιμών προς το ανώνυμο αίτιο του Κόσμου, το «υπέρτατο θείο Όν»!

Ανεξάρτητα από το τι του καταλογίζουν στον πολιτικό στίβο, για την ιστορία της θρησκειολογίας, ο Ροβεσπιέρος υπήρξε ένα ανεπα-

[0] Γ'ια τον δυτικό κόσμο, τα Χριστούγεννα και το I Ιάσχα αποτελούν ετήσιες ευκαι βίες κολοσσιαίας εμπορευματοιτοίησης της θρησκείας και ένα καλό άλλοθι καγκο σμιας προβολής της Ιουδαίο-μεσσιανικής "σωτηρίας* του κόσμου μας.

νάληπτο ιστορικό αποκορύφωμα! Μια παγκόσμια πρωτιά, στην ιστορία της θρησκευτικής αμφισβήτησης! Φαντασθείτε... επιχείρησε την εκ βάθρων επανεκτίμηση της ιερότητας!

Αυτός ο παρορμητικός νεαρός διανοούμενος, χρειάστηκε ελάχιστη γνώση και χρόνο, για να δει το αληθινό πρόσωπο των θρησκειών και με την αφέλεια ημίθεου, επιχείρησε να σαρώσει τα γιγαντωμένα θρησκευτικά σχήματα της εποχής του. Προς στιγμήν μάλιστα, κατάφερε πράγματι να παραμερίσει την κατεστημένη θρησκευτική φαυλότητα και να ξαναθέσει ως ζητούμενο, το σπουδαιότερο ανθρώπινο ζήτημα: τι είναι πράγματι ο Θεός και ποια μπορεί να είναι η πρέπουσα φιλοθεΐα μας!

Ο ίδιος πρότεινε μια εξελίξιμη ηθικο-πολιτισμική θεολογία, εντελώς και απόλυτα ξεκομμένη απ' το ιουδαϊκό θεολογικό μονοπώλιο. Ο θεός του Χριστιανισμού, ο διπρόσωπος Γιαχβέ-Χριστός[66] υποβαθμίστηκε αυτόματα σε ύποπτο κατασκεύασμα και όχημα εξουσίας του ιουδαϊκού ιερατείου και μαζί με τους πραγματικούς εμπνευστές του χριστιανισμού, τους Εβραίους προφήτες, αποκλείστηκε εντελώς από την Ροβεσπιέριο θεολογία!

Ο Ροβεσπιέρος, προσπάθησε να επιτύχει μια θεολογική επανάσταση, χωρίς τα διεφθαρμένα ιερατεία και τους εβραίο-πατριαρχικούς μεσσιανισμούς που επί αιώνες, εκπλήρωναν μεθοδικά και απόλυτα τους κρυπτο-ιουδαιογενείς ιστορικούς τους στόχους, ρημάζοντας συστηματικά κάθε απόπειρα πολιτισμικής ανάκαμψης της Ευρώπης!

Μια απόλυτα ιδιοφυής και επί της ουσίας επαναστατική πρόταση! Όχι πιά θρησκείες! Αλλά μια λιτή και απέριττη φιλοσοφική ιεροπρέπεια, ικανή όμως να εξελίσσεται και να αναβαθμίζεται, ώστε να υπηρετεί τις επίκαιρες κοινωνικές ανάγκες, τον πολιτισμό και τη ζωή. Μια θρησκευτική αναγέννηση χωρίς δόγματα, ταπεινωτικά μυστήρια, περιούσιο λαό και καταχθόνιους εξιουδαϊσμούς!

Όχι τελετουργικές και μυστηριακές θολούρες, που γεννήθηκαν στα μυαλά των πανούργων Εβραίων προφητών, αλλά μια γνωσιοκε-

[66] Ο Γιαχβέ, είναι δεδηλωμένος εχθρός των εθνών, θυμώδης, πολεμόχαρος και αποκλειστικά ιουδαϊκός θεός. Η λατρεία του, **ουδέποτε** θα μπορούσε να απλωθεί στα έθνη Η άλλη όψη του Γιαχβέ, εμφανίζεται στο πρόσωπο του θεοποιημένου Ιησού. Το όνομα του σημαίνει: ο Γιαχβέ σώζει. Η αγαπητική, Ουσιαστική και χαμογελαστή αυτή εκδοχή του ιουδαϊκού θεού, ήταν άριστα προμελετημένη για να μπορέσει να προσελκύσει τα έθνη, στη νέα, διεθνοποιημένη πια ιουδαιογενή θρησκεία!

ντρικά δομημένη και φιλοσοφικά οργανωμένη φιλευσέβεια, χωρίς εξ' αποκαλύψεως βιβλία και χαλδαϊκούς "θεούς", που σέρνουν πίσω τους, τις αθλιότητες της Παλαιάς Διαθήκης. Μακριά από όλες εκείνες τις θρησκευτικές ιδέες και δυνάμεις που ιστορικά, έχουν ξεκάθαρα χρεωθεί, την κατασυκοφάντηση και τελικά την καταστροφή του μητρικού πολιτισμού της ανθρωπότητας, του πολύμοχθου και ιαματικού πολιτισμού των Ελλήνων!

Ανεξάρτητα απ' τα όποια πολιτικά σφάλματα αποδίδονται σ' αυτόν τον νεαρό επαναστάτη και τις όποιες βαρβαρότητες, που δίκαια ή άδικα του χρέωσαν οι ιστορικοί και κυρίως οι ορκισμένοι εχθροί του, ο Ροβεσπιέρος είναι βέβαιο, ότι και μόνο εξ αυτής της θρησκευτικής μεταρρυθμιστικής του πρότασης, αποδεικνύεται μέγας οραματιστής. Άλλωστε, όλοι πια παραδέχονται, ότι η μνήμη του, για ευνόητους λόγους, υπέστη βαρύτατες κακοποιήσεις:

«Μετά την εκτέλεσή του στην λαιμητόμο, η μνήμη του έγινε στόχος αναρίθμητων επιθέσεων, ενώ πολλά απ' τα υπάρχοντα του, όπως τα αρχεία του και τα προσωπικά του έγραφα δεν καταστράφηκαν τυχαία. Αν και αναμφίβολα υπήρξε πρωταγωνιστής τρομοκρατίας, σήμερα όμως, η άποψη της ιστορίας (γι αυτόν) είναι μετριοπαθέστερη... υπήρξε φλογερός πατριώτης, οπαδός της ισότητας, στον πλούτο, την εργασία και την παιδεία».

Όσο βέβαιο είναι, ότι την ιστορία την γράφουν οι νικητές, άλλο τόσο πρέπει να είναι αναμενόμενο ότι η μνήμη του θεομάχου Ροβεσπιέρου, υπέστη μεθοδική δυσφήμηση!

Το απαράμιλλο μεγαλείο του Ροβεσπιέρου, ασφαλώς δεν βρίσκεται στην μικροπολιτική του δράση, αλλά στην προσπάθειά του να υλοποιήσει δυναμικά, την μεγαλοφυή ηθικο-θεολογική του πρόταση, (πρόταση που η ανθρωπότητα σύντομα, θα ξαναβρεί υποχρεωτικά μπροστά της), κερδίζοντας μια θέση στην ιστορική αιωνιότητα, ως μέγας πολιτικο-θρησκευτικός καινοτόμος και θεμελιωτής της «ηθικής δημοκρατίας», όπως κάποιοι ονόμασαν την απόπειρα του, κερδίζοντας μάλιστα, έστω και προσωρινά, την γενικότερη λαϊκή αποδοχή.

Την εκπληκτική όμως αυτή, ιστορική απόπειρα άθρησκης θεολογίας, (!) κατέστρεψαν οι πανούργοι θεατρίνοι της θρησκείας, με τον εξής απλό δόλο. «Εμφανίσθηκε μια γυναίκα με συμπεριφορά προφήτισσας. που οι πάτρωνες της ονόμαζαν Μητέρα θεού! Αυτή. προανήγγειλε επιμόνως την έλευση επανορθιοτού

Μεσσία. Οι αντίπαλοι των εξελίξεων αυτών, διέδωσαν τότε, ότι η γυναίκα αυτή ήταν όργανο του Ροβεσπιέρου, που απλά προανήγγειλε την δική του έλευση ως Μεσσίου»!

Το χτύπημα ήταν πανούργο και η συνέχεια για τους δολοπλόκους, εξαιρετικά απλή! Ενεργοποίησαν τη λαϊκή δεισιδαιμονία, ονόμασαν την προσπάθεια του Ροβεσπιέρου «αίρεση» και ξεσηκώνοντας τα βαθιά ριζωμένα θρησκευτικά (χριστιανικά) πάθη, που μόνο προσωρινά είχαν ατονήσει, κατάφεραν να ανατρέψουν υπέρ της θρησκευτικής εξουσίας τις εξελίξεις. Το 1794 εκτέλεσαν τον τριαντάχρονο Ροβεσπιέρο. Η ανθρωπότητα πρέπει να τον θυμάται κυρίως για την τολμηρή αντιθρησκευτικότητά του και το έξοχο μεγαλείο της απλής φιλοσοφημένης φιλοθεΐας του!

* * *

Παρόμοια απόπειρα διαφυγής, από την πολιτισμοκτόνο αυτοκρατορία του ιουδαιο-χριστιανισμού και την αποδέσμευση της θεολογίας, από τις ανατολίτικες μεταθανατολογίες και το αισχρό εμπόριο της ελπίδας, επιχείρησε με λόγιο και απόλυτα πολιτισμένο τρόπο, ο φίλος του Αδαμάντιου Κοραή, ο Θεόφιλος Καΐρης.

Ο φωτισμένος ιεράς και φιλόσοφος Θεόφιλος Καΐρης

Ο Θεόφιλος Καΐρης, (1784-1853) υπήρξε στενός φίλος του Κοραή. Γνωρίστηκαν στο Παρίσι, όπου ο νεαρός, 22χρονος τότε Καΐρης και ο 58χρονος Κοραής, για τέσσερα περίπου χρόνια έζησαν συντροφικά τις περίπλοκες πολιτικές και πολιτισμικές αλλαγές, της γαλλικής επανάστασης.

Ο νεαρός μοναχός, φυσικομαθηματικός, αλλά και σπουδαγμένος φιλόσοφος Καΐρης, κοντά στον μεγάλο δάσκαλο του Γένους Κοραή: «ένιωσε για πρώτη φορά τον κλονισμό της χριστιανικής του πίστης». Στον ίδιο τον πνευματικό του δάσκαλο Κοραή, οφείλεται προφανώς και ο μετέπειτα ασίγαστος ζήλος του παπα Καΐρη, για την διδασκαλία και την διάδοση των αρχαιοελληνικών γραμμάτων. Οι δυο άνδρες άλλωστε, διατήρησαν επί μακρόν, ενδιαφέρουσα φιλοσοφική και επιστημονική αλληλογραφία.

ρήτορας και διανοητής λοιπόν, ο παπα Καΐρης, ονομάσθηκε και «νέος Σωκράτης»! Στην ωριμότητα των αναζητήσεων του, ξέφογε φανερά απ' τα στενά πλαίσια του δογματισμού και: «εδίδασκε θρησκειολογία και περιέγραφε τις βάσεις όλων των θρησκειών, χωρίς να εκφράζει έπ' αυτών κρίσεις».

0 πρώτος αυτός θρησκειολόγος, επιχείρησε σταδιακά να απαγκιστρώσει το έθνος από την σκλαβιά της ιουδαιο-χριστιανικής θεολογίας. Ανακήρυξε ζητούμενο την αδογμάτιστη θεοσέβεια, ορθώνοντας ένα αξιοθαύμαστο και ηχηρότατο όχι, στο μονοπώλιο της χριστιανικής, καιροσκοπικής θεολογίας.

Ο Καΐρης κατανόησε κάτι πολύ απλό, ότι η υποδούλωση έχει πολλά πρόσωπα και οι διαχειριστές της θρησκείας, τα θεοκάπηλα ιερατεία, που διατρέφονται παρασιτικά και καλοζωίζονται ισόβια, απ' τις παχυλές εισφορές των πιστών, έχουν κάθε λόγο να πολλαπλασιάζουν την θρησκοληψία και να καταστρέφουν μεθοδικά κάθε δυνατότητα απελευθερωτικής γνώσης, παιδείας και πνευματικών αναζητήσεων.

Καθιέρωσε λοιπόν: «αντί για τις τυπικές χριστιανικές λειτουργίες... τελετές με ύμνους και προσευχές στον ένα, ανώνυμο και μοναδικό θεό. Είχε μάλιστα συντάξει άσματα και ευχές, σε δωρική διάλεκτο (που να βρίσκονται άραγε αυτά τα πολύτιμα κειμήλια;) και μεταξύ των άλλων, πρότεινε και νέο τύπο ναών. για τους θεοσεβείς ανθρώπους, με διαφορετική εσωτερική διαρρύθμιση, όπου αντί εικόνων, έπρεπε να έχουν (ανηρτημένα) ρητά και αξιώματα, (!!!) για να προάγουν το κατ' αρετήν και θεοσέβειαν πολιτεύεσθαι»!!!

Μέγας κοινωνικός επαναστάτης λοιπόν, ο παπά-Καϊρης! Τι ειρωνεία αλήθεια, το λαμπρότερο παράδειγμα ελληνικής ηρωικής θρησκευτικής μεταρρύθμισης... ένας αγνός παπάς! Ένας ρασοφορεμένος Ελληνας! ! ! Ενας ιερέας του ιουδαιο-χριστιανισμού, που κατάλαβε το απατηλό πρόσωπο, της ανθελληνικής θρησκείας που υπηρετούσε! Κατάλαβε τον διασυρμό και την κακοποίηση που υφίσταται από τις Βιβλικές θρησκείες, to ομορφότερο ανθρώπινο συναίσθημα, αυτό της φιλοθεΐας! Κατάλαβε την σκόπιμη, αισχρή μετατροπή του περήφανου αυτού συναισθήματος σε ταπεινωτική λατρευτική επαιτεία, σε θεολογία συναλλαγής και τελικά σε εθιστικό, μεταφυσικό τζόγο, όπου η συντριβή ψυχής και η υποτέλεια στους

ορισμούς του ιερατείου, θεωρούνται έγκυρες ελπιδο-μετοχές... μεταθανάτιας σωτηρίας!

Ο Καΐρης έδινε ξανά στους Έλληνες την ευκαιρία να απαλλάξουν την θεοσέβειά τους απ' τις ύπουλες αρχαιοραββινικές σκοπιμότητες, μια ευκαιρία διαφυγής, απ' την σκληρή υποτέλεια τους στην θεολογική αυτοκρατορία της Βίβλου! Πολύ πέραν αυτού, ο Καΐρης πρόσφερε την ιστορική ευκαιρία στους Έλληνες όχι μόνο να επιστρέφουν στις δικές του πολιτισμένες ρίζες αλλά να πάψουν πια, έστω και άθελά τους, να συνεργάζονται στην εξάπλωση της πνευματικής και υλικής κυριαρχίας του κρυπτο-ιουδαϊσμού, επάνω σε όλα τα έθνη της γης!

Και επειδή μπορεί κάποιος να αγνοεί, τι ακριβώς εννοούμε όταν αναφέρουμε τους διαχρονικούς θρησκευτικο-πολιτικούς στόχους των προφητών της Βίβλου, θα υπενθυμίσω κάποιες από τις καταγεγραμμένες επιθετικές, υπονομευτικές και κατασχετικές προθέσεις της βιβλικής "θεολογίας"... που δυστυχώς σήμερα, με την πλήρη συμπαράσταση του ελληνο-χριστιανικού κλήρου, βρίσκονται σε φάση παγκόσμιας εκπλήρωσης. Οι στόχοι της θρησκευτικής αυτοκρατορίας και η προσχεδιασμένη υποτέλεια των εθνών, σε μια παγκόσμια ιουδαϊκή ιερατική εξουσία, σκιαγραφείται αρχικά στα κείμενα της Παλαιάς Διαθήκης όπου διαβάζουμε: «Ζήτησον παρ' εμού και θέλω σοι δώσει τα έθνη κληρονομιάν σου και ιδιοκτησία σου τα πέρατα της γης»· ΨαλμοίΒ'8.

Η απόφαση υποδούλωσης των εθνών είναι ολοφάνερη: «Αλλογενείς θέλουσι ίστασθαι και βόσκει τα ποίμνιά σας και οι υιοί αυτών, (των εθνικών) θέλουσι είσθαι οι γεωργοί και οι αμπελουργοί σας... θέλετε τρώγει τα αγαθά των εθνών και εις την δόξαν αυτών, θέλετε καυχάσθαι». Ησαΐας 61.5-6. Για το βιβλικό θεό, τα έθνη δεν είναι τίποτε περισσότερο από ζώα, που πρέπει να άγονται και να φέρονται: «θα κοσκινίσει (ο βιβλικός θεός) τα έθνη, με της καταστροφής το κόσκινο, θα βάλει χαλινάρι στα σαγόνια των λαών και θα τους οδηγήσει όπου δεν θέλουν». Ησαΐας 30.2.

Φαίνεται λοιπόν, πως τόσο ο Κοραής και άλλο τόσο ο Καΐρης, ένοιωσαν έντονα, πως το πνευματικό Ισραήλ, (ο διαχρονικός χριστιανικός κλήρος), εφάρμοζε όλα αυτά, τα πολύ "προφητικά", πάνω στους εξαθλιωμένους υπόδουλους Έλληνες και το χαμογελαστό και σωτηριακό προσωπείο του Ιουδαϊσμού, ο Χριστιανισμός, δεν τους ξεγελούσε πια εντελώς!

Οι άγρυπνοι όμως πνευματικοί αφέντες των Ελλήνων, οι ιεράρχες, μόλις πληροφορήθηκαν τις περίεργες ενέργειες του Καΐρη, του ζήτησαν νέους όρκους πίστης και υποταγής στην ορθοδοξία, τους οποίους όμως, ο εξελληνισμένος πια παπάς, αρνήθηκε. Η θρησκευτική ιεραρχία ως υπερκείμενη εξουσία του νεοσύστατου ελληνικού κράτους, υποχρέωσε τον Ναύαρχο Κανάρη να συλλάβει τον παπά που τόλμησε να κάνει πράξη την διαφορετικότητα των πεποιθήσεων του. Συνελήφθη και ταλαιπωρήθηκε δυό φορές και η σκληρή ταπείνωσή του, αποτελεί μέχρι σήμερα, πρότυπο θρησκευτικής θηριωδίας.

Γέρος και ανήμπορος, μετά από εξορία, σε μοναστήρι της Σκιάθου: «υπέστη ανήκουστες κακουχίες απ' τους αγροίκους και αμαθείς και φανατικούς μοναχούς. Παρά την σοβαρή επιδείνωση της υγείας του, δεν έπαυσε να γράφει γεμάτες αγάπη και τρυφερότητα επιστολές προς τους οικείους του».

Τελικά, ο σοφός γέροντας, φυλακίστηκε σε υγρό και δυσώδες κελί φυλακής, όπου και (το 1853) απέθανε! Αλλά και μετά τον θάνατο του, φοβούμενοι μήπως και δεχθεί μεταθανάτιες τιμές, από τους μαθητές του: «διήνοιξαν την κοιλίαν του νεκρού και ενέπλησαν αυτήν ασβέστου»!

Το συνολικό έργο και την επαίσχυντη συντριβή του λαμπρού οράματος του Θεόφιλου Καΐρη, επιφυλασσόμεθα να παρουσιάσουμε εν καιρώ εκτενέστερα.

Εδουάρδος Γίββων. Το 1788, όταν ο Κοραής ήταν 40 ετών, ο τολμηρός Αγγλος ιστορικός Εδουάρδος Γίββων, (1737-1794) δημοσίευσε το κλασικό του έργο: «Η άνοδος και η πτώση της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας»- Στο συγκλονιστικό αυτό έργο, αποκαλύπτει, τα απίστευτα εγκλήματα της Ρωμαιο-χριστιανικής αυτοκρατορίας. Το έργο αυτό, έκανε σοβαρότατη αίσθηση και μεταφράσθηκε σε όλες σχεδόν τις γλώσσες της Ευρώπης.

Edward Gibbon (1737 - 1794]

Αριστερά, η Βιβλιοθήκη της Αλεξάνδρειας, η έμπρακτη απόδειξη της λατρείας των Ελλήνων για τα βιβλία. Δεξιά, ο απόστολος (της καταστροφής) των εθνών Παύλος, που εγκαινιάζει τη νέα θρησκεία καίγοντας Βιβλία στην Έφεσο! Πράξεις 19.19.

Η δικαιολογημένη περιφρόνησή του, για τις πολιτισμοκτόνες ενέργειες του χριστιανισμού, φαίνεται στην περιγραφή που διέσωσε για την καταστροφή του Σεράπειου της Αλεξανδρινής βιβλιοθήκης, από τον τυφλωτή της ανθρωπότητας, τον τρισκατάρατο επίσκοπο Αλεξανδρείας Θεόφιλο. Το όρθιο αυτό κτήνος, μισώντας θανάσιμα την υπεροχή των Ελλήνων, κέρδισε τον τίτλο του χειρότερου πολιτισμικού εφιάλτη όλων των εποχών, καταστρέφοντας την ιερότερη πνευματική παρακαταθήκη της ανθρωπότητας, την βιβλιοθήκη της Αλεξανδρείας! Ουδέποτε θα ξεπεραστούν τα τραύματα της ανθρωπότητας από το τσεκούρι αυτού του βιβλιοκτόνου σκοταδιστή!

Πρέπει να γίνει συνείδηση, πως για το συγκεκριμένο ανθρωπόμορφο τέρας και για την ειδεχθή του πράξη, δεν θα πρέπει να υπάρξει όριο στους χαρακτηρισμούς!

Τον επίσκοπο Αλεξανδρείας Θεόφιλο, τον πλέον αξιοκατάκριτο άνθρωπό της παγκόσμιας ιστορίας, τον μολυσμένο αυτόν από θρησκευτική λύσσα σκύλο, που δάγκωσε θανάσιμα την παγκόσμια γνώση... ο ευγενής Γίββων, χαριστικά τον περιγράφει ως: **«...αιώνιο εχθρό της ειρήνης και της αρετής, άνθρωπο ιταμό και κακό, που βρώμιζε τα χέρια του άλλοτε με αίμα και άλλοτε με χρυσάφι... επετέθη εις τον ναόν του Σεράπιδος, ο οποίος απ' τους απανταχού γης ναούς καθώς λέγουν τινές, κάλλιστος και μέγι-**

στος ητο... Έλιωναν (οι κατεδαφιστές χριστιανοί, του Σεράπειου) τις εικόνες και τα αγγεία από χρυσό και ασήμι, ενώ έσπαγαν και πετούσαν με περιφρόνηση όσα αντικείμενα (τεχνολογικά εκθέματα[67]) δεν ήταν από πολύτιμα μέταλλα. Ο (επίσκοπος) Θεόφιλος φανάτιζε τους παρόντες μιλώντας για την δολιότητα και την διαφθορά των ειδωλολατρών ιερέων». Εδουάρδος Γίββων «η άνοδος και η πτώση της Ρωμαϊκής αυτοκρατορίας» 1788.

«Ο Θεόφιλος προχώρησε στην κατεδάφιση του Σεράπειου, χωρίς άλλη δυσκολία, εκτός εκείνης που συνάντησε, λόγω του βάρους και της στερεότητας των υλικών. Με βαριά καρδιά άφησε τα θεμέλια στη θέση τους. Η πλούσια βιβλιοθήκη, λεηλατήθηκε και καταστράφηκε και είκοσι χρόνια αργότερα η θέα των άδειων ραφιών γεννούσε (κατά των δραστών) θλίψη και περιφρόνηση, σε όποιον επισκέπτη δεν είχε σκοτισμένο το νου του ολότελα από θρησκευτικές προκαταλήψεις...». «Παρόμοια δε οι απανταχού γης και θαλάσσης των δαιμόνων (Ελλήνων) κατελύθησαν ναοί»! Θεοδώρητος ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ - ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΑΑΜΑΣΟΥ τομ.5" ΚΒΊ245 (320-321)

Στον πνευματικό περίγυρο του Κοραή λοιπόν, υπήρχαν οι θλιβερές πληροφορίες, για να γνωρίσει αρκετά καλά, το αληθινό ιστορικό πρόσωπο του απροσχημάτιστου πολιτισμοιαόνου ΧριστιαΜσμού!

* * *

[67] Στο Σεράπειο, υπήρχε θαυμαστό έκθεμα μαγνητικού μετεωρισμού, του οποίου η περίπλοκη αρχή της πολυ-πολικότητας σήμερα μόνο στους μαγνητικούς σιδηρόδρομους έχει βρει εφαρμογή! «Εις δε την Αλεξάνδρεια της Αίγυπτου εν το Σεράπειο... θαυμαστόν τι κατασκεύασαν... Το δε (άγαλμα) υπό της φυσικής βίας (μαγνητισμού) ελκόμενον. μετέωρον γαρ εκρέματο. δια πολλήν μηχανήν και τέχνην, ε κρατεί το μέσον εδάφους και ορόφου, θαυμαζόμενον και μη παντελώς κατασπόμενον» Σουΐδας «Μαγνήτης». Κανείς δεν ξέρει πόσα ακόμα τεχνολογικά θαύματα υπήρχαν στο εκθετήριο της βιβλιοθήκης όταν δέχθηκε την επίσκεψη του κατεδαφιστή χριστιανού επίσκοπου Θεόφιλου

Λουτσιάνο Κανφόρα: «Η χαμένη βιβλιοθήκη της Αλεξάνδρειας» σελ. 200 Εκδ. Αλεξάνδρεια 1986

Σύγχρονος του Κοραή και κινούμενος στο ίδιο φιλολογικό κλίμα αμφισβήτησης και κριτικής της θρησκευτικής αυθαιρεσίας ήταν και ο άγγλος συγγραφέας Τόμας Παίην (Thomas Paine 1737-1809).

Ο επαναστάτης, ανθρωπιστής και φιλόσοφος Τόμας Παίην.

Γεννημένος στην Αγγλία, μετανάστευσε στην Αμερική το 1774 όπου σύντομα αναδείχθηκε σε κεντρική φυσιογνωμία του πολέμου της Αμερικανικής ανεξαρτησίας. Η επιφυλλίδα του «Κοινή λογική», όπου οραματιζόταν μια ελεύθερη ανεξάρτητη Αμερική, καταφύγιο κάθε ελεύθερα σκεπτόμενου ανθρώπου και υπόδειγμα αυτοδιοικούμενης κοινωνίας, σε έναν κόσμο γεμάτο καταπίεση και δεσποτισμό, έγινε αμέσως ένα κλασσικό ανάγνωσμα της εποχής.

Δημοσίευσε επίσης «τα δικαιώματα του ανθρώπου», την «Αμερικάνικη Κρίση» πλήθος από *επιφυλλίδες* αλλά και το σημαντικότατο έργο, «Η εποχή της λογικής» που αποτελεί σφοδρότατο κατηγορητήριο, ενάντια στην βιβλική θρησκεία και μια συνολικότερη καταγγελία, του παραλογισμού των επίσημων θρησκειών και της υποκρισίας των ιερατείων.

Πολέμιος της μισαλλοδοξίας, της θρησκείας, της σκλαβιάς, της υποβάθμισης των γυναικών και της κρατικής βίας, σε μία εποχή όπου όλα αυτά μαζί σάρωναν ανενόχλητα την Ευρώπη, ο Παίην έκανε πολλούς εχθρούς, ακόμα και ανάμεσα στους ίδιους τους επαναστάτες.

Οι κριτικές σκέψεις του Τόμας Παίην, άγνωστες στο πλατύ κοινό, δείχνουν έναν άνθρωπο που δεν δίσταζε να πει τα πράγματα με τ' όνομά τους: «Ο κόσμος δεν γνωρίζει τι είδους κακία περιέχεται μέσα σε αυτόν τον υποτιθέμενο Λόγο του Θεού. Μεγαλωμένοι με τη συνήθεια της δεισιδαιμονίας, θεωρούν ως δεδομένο ότι η Βίβλος περιέχει την αλήθεια και ότι είναι ένα καλό βιβλίο. Δεν επιτρέπουν στους εαυτούς τους καμία αμφιβολία πάνω σε αυτό και αποδίδουν τις ιδέες που σχηματίζουν για την καλοσύνη του Παντοδύναμου Θεού στο βιβλίο αυτό, που έχουν διδαχθεί να πιστεύουν ότι

γράφτηκε με την εξουσιοδότησή του. Αλίμονο, πρόκειται για κάτι εντελώς διαφορετικό!»
«Είναι ένα βιβλίο (η Βίβλος) γεμάτο ψέματα, κακίες και βλασφημίες, γιατί ποια μπορεί να είναι μεγαλύτερη βλασφημία από το να αποδίδεις την κακία των ανθρώπων στις δήθεν εντολές του Παντοδύναμου Θεού;» ...
«Ανάμεσα στους απεχθείς κακούργους, οι οποίοι ντρόπιασαν το όνομα του ανθρώπου είναι αδύνατον να βρούμε κάποιον χειρότερο από το Μωϋσή,[59] εάν αυτά (τα αναφερόμενα στη Βίβλο) είναι αληθή. Ιδού η διαταγή (από το Θεό!) να σφαγούν τα άρρενα νήπια, να εκτελεστούν οι μητέρες και να βιαστούν οι νεαρές παρθένες κόρες τους». Η εποχή της Λογικής μέρος 2°...
«Όταν διαβάζομε (στη Βίβλο) τις ανήθικες ιστορίες,[70] τις έκλυτες κραιπάλες, τις βάναυσες εκτελέσεις[71] την αχαλιναγώγητη

Στους Αριθμούς 31. 14-36. διαβάζουμε για την· σφαγή των Μαδιανιτών: «Και εθυμώθη ο Μωϋσής... και είπε, ζώσας (ζωντανές) αφήσατε πάσας τας γυναίκας; Ιδού αύται έγιναν αιτία να ανομίσωσιν οι υιοί Ισραήλ... και τώρα θανατώσατε εκ των παιδιών πάντα τα αρσενικά, (!) και θανατώσατε πάσας τας γυναίκας, όσαι εγνώρισαν άνδρα, πάντα δε τα κοράσια (τις παρθένες) όσα δεν εγνώρισαν άνδρα, φυλάξατε ζώντα δι' εαυτούς»!! Αριθ. 31.7-18. «Τριάντα δύο χιλιάδες παρθένες» επέζησαν της σφαγής (Αριθ.31.35) που σημαίνει ότι τουλάχιστον ανάλογος ήταν ο αριθμός των αγοριών που θανατώθηκαν με εντολή του Μωϋσέως, εκτός των γυναικών.
Αλλη εντολή βρεφοκτονίας: «Είπε δε ο Σαμουήλ προς τον Σαούλ ούτω λέγει Κύριος των δυνάμεων... ύπαγε τώρα και πάταξον τον Αμαλήκ (τους Αμαληκιτες) και εξολόθρευσον παν ό,τι έχει και μη φεισθής (λυπηθείς) αυτούς, αλλά θανάτωσον και άνδρα και γυναίκα και παιδίον και θηλάζον (Ο από νηπίου έως θηλαζόντος!) και βούν και πρόβατον και κάμηλον και όνον»! Α Σαμουήλ 15 3. & ΟΆ' Βασ. 15. 3. Με εντολή θεού. πρόβατα, γαϊδούρια, καμήλες και χαιδάκια στο ίδιο βιβλικό σφαγείο! Μορφωτικό βιβλίο η Βίβλος!
[70] Ο Αβραάμ εκδίδει την γυναίκα του Σάρρα σε δυο βασιλιάδες επ' αμοιβή **Ο** Ισαάκ επιχειρεί το ίδιο ακριβός με την γυναίκα του Ρεβεκκα. Ο Λωτ συνουσιάζεται με τις δυο κόρες του, τόσο καιρό ώστε μένουν και οι δυο εγκυες μαζί του. Γένβσις 19.35. Οι βιβλικές δικαιολογίες (μέθη του Λωτ) είναι μόνο για αφελείς Εκατομμύρια άνθρωποι στον κόσμο κάθε βράδι γυρνάνε σπίιτι τους μεθυσμένοι. Γιατί δβν παρατηρήθηκε ποτέ τίποτε ανάλογο;
[71] Ο Δαυίδ πριονίζει, τρυπάει. πελεκάει και ρίχνει στα κυρωμένα καμίνια αμαχοκ; «και τον λαόν (τους άμαχους) της πόλης Puppe έβαλε υπό πριόνας, unό τριβόλους σίδηρους και υπό πελέκεις σιδηρούς και επέρασεν αυτούς δια της καμίνου των πλίνθων και ούτως έκαμεν εις πάσας τας πόλεις των υκϋν Αμμων*» Σαμουήλ Β'31. Βασανιστής καθ' έξιν, ο "άγιος* Δαβίδ!

εκδικητικότητα[72] με τα οποία είναι γεμάτη η Βίβλος, θα ήταν πιο συνεπές να την ονομάζουμε τον λόγο κάποιου Δαίμονα, παρά λόγο του Θεού. Είναι μια ιστορία κακίας[73] που έχει χρησιμοποιηθεί για να διαφθείρει[74] και να αποκτηνώσει την ανθρωπότητα».[75]

Αυτά από ιον διανοούμενο ήρωα Τόμας Παίην, δυο αιώνες πριν, για να μην νομίζουν κάποιοι όχι η χολμηρή κριχική στην Βίβλο είναι καινοφανής. Απλά, για αιώνες ολόκληρους, οι αυχοκράχορες της θρησκευχικής υποκρισίας και χης ψευδωνύμου αγάπης, καρατομούσαν εύκολα, όποιον είχε χο θάρρος να ασκήσει ελεύθερη κριτική. Σήμερα, που δεν μπορούν να εφαρμόσουν χον αποδοχικό αποκεφαλισμό χων αντιπάλων και σύρονχαι σε δημόσιους διαλόγους και υποχρεώνονται να απανιήσουν σε ερωτήσεις ουσίας, είναι φανερό πως έχουν σοβαρό πρόβλημα, με χους συνεχισχές χης σχολής χου Κοραή και χου Τόμας Παίην.

Ο Τόμας Παίην, σχαλμένος από χην αμερικανική επαναστατική κυβέρνηση, ως αντιπρόσωπος σχην επανασχαχημένη Γαλλία, όχαν προσπάθησε να σώσει από χην εκχέλεση χον Λουδοβίκο XVI για λόγους αρχής, (ήχαν εναντίον χης θαναχικής καχαδίκης) καχέληξε ο ίδιος σχην φυλακή και ξέφυγε απ' χην οργή χου Ροβεσπιέρου, μόνο λόγω χης Αμερικανικής χου υπηκοόχηχας.

Είναι ο μόνος ανάμεσα σχους ηγεχικούς ήρωες της αμερικανικής επανασχάσεως, χου οποίου δεν θα βρείχε ανδριάντα σχην πρωχεύουσαχωνΗΠΑ Ουάσιγκχον.

[72] «Επάταξαν τους υιούς Σηείρ και δέκα χιλιάδας ζώντας ηχμαλώτισαν οι υιοί Ιούδα και έφεραν αυτούς εις το άκρον του κρημνού και κατεκρήμνιζον αυτούς από του άκρου του κρημνού, ώστε πάντες διερράγησαν»! ! ! Β Χρονικών 25.12.

[73] Θαυμάστε θεϊκό βιβλίο: «ο δίκαιος θέλει ευφρανθεί όταν ιδεί την εκδίκηση και τους πόδας (Ο': τας χείρας) αυτού, θέλει νίψει (θα πλένει) εν τω αίματι του ασεβούς»!!! Ψαλμοί 58.10(ή ΝΗ'10)

Υπενθυμίζω το απίστευτο θανατικό, στα αθώα ζώα και στα "πρωτότοκο* της Αιγυπτου, καθώς και τα αμέτρητα μαζικά εγκλήματα των κατακτητικών πολέμων του Ιησού του Ναυή.

[75] Απόσπασμα του Τόμας Παίην: «Η Εποχή της Λογικής» μέρος Α', από το βιβλίο του Cari Sagan: «Στοιχειωμένος κόσμος» εκδ. Έσοπτρον, σελ. 284., το οποίο ενθέρμως συνιστώ.

Αισχρό εμπόριο ελπίδας ο φόβος του θανάτου

Στην εποχή λοιπόν ίου Κοραή, υπήρχαν δυνατές και καθαρές φωνές, που περιέγραφαν τα ιερατεία, όπως ακριβώς είναι, δηλαδή, διαχρονικές παρασιτικές οντότητες, που ζούν πάνω στον ξενιστή λαό, μόνο για να του απομυζούν (οικειοποιούνται) τον γλυκύτατο υλικοπνευματικό του μόχθο.

Τα παρασιτικά ιερατεία, παράγουν ικανές ποσότητες παραλυτικής δεισιδαιμονίας, ώστε κρατώντας απασχολημένα τα πλήθη με τους φόβους και τις ελπίδες διαφυγής του θανάτου... να εξασφαλίζουν ανενόχλητα τη δική τους καλοπέραση και διαιώνιση! Για τους ίδιους ακριβώς λόγους άλλωστε, συναλλάσσονται αδίστακτα με τις εξουσίες και υποδουλώνουν τους λαούς που κατευθύνουν, σε εφήμερους άρχοντες και βασιλείς.

Αλλωστε, αν πράγματι θέλουμε να ορίσουμε την δεισιδαιμονία: «ως ιστορική τάση των αμαθών, να συναλλάσσονται με υπερφυσικές δυνάμεις», τότε οι θρησκείες, που καθημερινά πασχίζουν να μας κατευθύνουν στο πως θα συμπεριφερθσύμε απέναντι σε φανταστικούς θεούς και δαίμονες, βρίσκονται πράγματι στο κέντρο αυτής της ερμηνείας. Πρόκειται για διαχρονικές, καταχθόνιες οργανώσεις, που για ίδιον όφελος, αναπαράγουν αρχαίες και νεότερες δεισιδαιμονίες. Η απόλυτη δε απόδειξη, της βαρύτατης αυτής καταγγελίας είναι ότι οι θρησκείες αυτές... τρέμουν τις ερωτήσεις!

Ιστορικά πλέον, έχει περίτρανα καταδειχθεί, ότι καμία σχέση δεν έχουν οι βιβλικές θρησκείες, με οποιοδήποτε αγνό συναίσθημα σεβασμού αξιών και θείων ιδιοτήτων, αφού οι όποιες προτεινόμενες αρχές, αρετές και αξίες τους, προέρχονται από όνειρα, οράματα και φανταστικές ιστορίες αρχαίων απατεώνων!

Σε αντίθεση δε με τις σημερινές λογικές ανάγκες για μια συνεχώς εξελισσόμενη θεολογία, οι θρησκείες αυτές, δεν είναι παρά απολιθώματα του παρελθόντος, (θεσφατικές) και συνεπώς μη εξελιςιμες

Σε έναν κόομο τόσο λαμπερό και αξιοθαύμαστο, όσο ο φυσικός κόσμος που μας περιβάλει, η φιλευσέβεια, η φιλοΟεια αλλα και αναζήτηση διαφυγής απ' το άγχος του θανάτου, είναι φυσιολογικά καράγωγα της εξελισσόμενης νοημοσύνης μας Τα χανεξυχνα όμως ιερατεία, αγκιστρώνουν τα γοητευτικά τους σωτηριακά παραμύθια πάνω στην πηγαία αγάπη μας για την ζωή, την αναβλύζοοαφ ίο* γνωμοσύνη μας για τα άπειρα δώρα της φύσης τον γενικευμένο

θαυμασμό μας προς τον περιβάλλοντα κόσμο, τις αισθησιακές χαρές, του έρωτα, της οικογένειας, αλλά και τις καυτές ανάγκες της ζωής και μας σέρνουν ανελέητα πίσω από χιλιάδες διαφορετικές θρησκευτικές λατρείες. Τα κερδοσκοπικά ιερατεία, χιλιετίες τώρα εκμεταλλεύονται τις ανάγκες μας για υγεία, ευημερία και διαφυγή από το άγχος του θανάτου, παράγοντας όχι λύσεις στα καυτά μας προβλήματα, αλλά αμέτρητες παραλλαγές εμπορεύσιμης παραμυθίας.

Πέτυχαν δε τόσο καλά να ταυτίσουν την φυσική ανθρώπινη φιλοθεΐα, με τα ιερατικά κατασκευάσματα τους, τις αισχροκερδείς θρησκείες, ώστε σήμερα που επιτέλους φωτίζεται ολοένα και καλύτερα, το αγεφύρωτο χάσμα, ανάμεσα στην πανανθρώπινη φιλοθεΐα και την θρησκευτική θεοκαπηλία, με έκπληξη και αγανάκτηση δεν μπορούμε να καταλάβουμε, πως κατάφεραν, σε παγκόσμια σχεδόν κλίμακα, να ξεγελάσουλ' όλους σχεδόν τους λαούς, ώστε να μην μπορούν να δουν ότι: η θρησκεία είναι η χυδαία εμπορευματοποίηση της αγνής και άδολης φιλοθεΐας.

Και επιτέλους, αν θέλουμε να διασκεδάσουμε τους οποιουσδήποτε προσωπικούς μας φόβους του θανάτου (το λεγόμενο χρόνιο προθανάτιο άγχος που κατά κανόνα εμφανίζεται μετά τα πενήντα) και να εξασφαλίσουμε κάποια εντυπωσιακή μεταθανάτια παραμυθία, αυτό παραμένει επιλογή και δικαίωμά μας. Είναι όμως αισχίστου είδους απρέπεια, να επιθυμούμε να επιβληθεί η αγαπημένη μας μεταθανατολογία, (θρησκεία ή φιλοσοφία) στην παιδεία και σε μια ολόκληρη κοινωνία, για να μπορέσουμε εμείς να πεθάνουμε ήσυχοι, ανάμεσα στις ψευδαισθήσεις της αρεσκείας μας!

Θα έλεγα μάλιστα, ότι, επειδή κανένας δεν μπορεί να βεβαιώσει για οτιδήποτε μετά θάνατον, ο αξιοπρεπέστερος και πλέον σίγουρος "παράδεισος", είναι να μην ξεπουλήσουμε σε κανένα τον φόβο του θανάτου μας. Ο καλύτερος και ο πλέον σίγουρος παράδεισος λοιπόν, είναι να μην κάνουμε με τις θανατο-φοβικές επιλογές μας, κόλαση την ζωή σ' αυτόν τον πλανήτη!

Ο φιλοσοφημένος και αξιοπρεπής θάνατος, είναι ο καλύτερος 'παράδεισος" που μπορούμε να κερδίσουμε, αφήνοντας πίσω μας, μόνο ένα βαθύ εγκάρδιο ευχαριστώ, στον μητρικό πλανήτη που μας φιλοξένησε και μας κατέπληξε με τις ομορφιές του! Θυμηθείτε ότι, μέσα σ' ένα αχανές και αφιλόξενο (φλεγόμενο ή κατεψυγμένο) σύμπαν εμείς (άγνωστο γιατί), κερδίσαμε το ανεκτίμητο δικαίωμα της

ύπαρξής μας, πάνω σε μια σπάνια κοσμική εξαίρεση. Πάνω σε μια **ολόδροση συμπαντική όαση!**

Το απίστευτης ομορφιάς αυτό πλανητικό μας σπίτι (στη διάρκεια **μιας μέσης ζωής) θα μας** περιφέρει ογδόντα περίπου φορές γύρω **από έναν σταθερής λάμψης και** θερμοκρασίας ζωοδότη ήλιο και θα **μας δώσει την ανεκτίμητη ευκαιρία να** απολαύσομε 30.000 περίπου **φορές την χαρά της ανατολής του!**

Προερχόμενοι από τα τρίσβαθα της ανυπαρξίας, χωρίς κανείς να **μπορεί** να μας εξηγήσει πως και γιατί, κερδίσαμε μια ευκαιρία ύπαρξης πάνω σ' αυτό το σπάνιας ομορφιάς κοσμικό φαινόμενο! Ο γαλάζιος μητρικός μας πλανήτης, μας χάρισε την απερίγραπτη ευκαιρία να απολαύσουμε χορταστικά, συμπαντικά δυσεύρετες εικόνες και εμπειρίες ζωής, περιστοιχισμένοι απ' το σπάνιο, διάφανο, ρευστό διαμάντι του σύμπαντος, το νερό σε όλες τις απίστευτου μεγαλείου παραλλαγές του! Εμείς όμως, ελέω θρησκείας αντί ευγνωμοσύνης... καταφέραμε να αφήνουμε πίσω μας όχι ένα τραγούδι βαθύτατης ευγνωμοσύνης, αλλά μια κατάμαυρη κηλίδα μίζερου θανάτου!

Ο "αξιοπρεπής" θάνατος των νέων, έχει αθλοθετηθεί δολίως από διάφορες ιδεολογίες που θέλουν τους νέους πρόθυμους μάρτυρες στα πεδία των δικών τους μαχών! Αντίθετα ποτέ δεν έχει προταθεί ο αξιοπρεπής θάνατος γερόντων. Μπορεί να ακούγεται σκληρό, να ζητάς από κάποιον να πεθάνει αξιοπρεπώς. κι όμως κάποτε είχε τουλάχιστον προταθεί ως τρόπος ζωής: «καιρόν και γήρας προσδέχου», έλεγαν οι σοφοί εκείνοι Έλληνες.... ναι, ακούγεται παράξενο, αλλά οι πλήρεις ημερών γέροι... θα πρεπε να πεθαίνουν τραγουδώντας, γνωρίζοντας ότι η ζωή τους συνεχίζεται μέσα από τα παιδιά τους και με ότι εν ζωή έχουν ευεργετήσει

Μια τέτοια στάση ζωής, θα άξιζε σε φιλοσοφημένους στοιχειωδώς νοήμονες και ευπρεπείς ανθρώπους! Και επιτέλους όλα είναι θέμα προετοιμασίας και παιδείας. Γιατί λοιπόν το τελευταίο ναι σημαντικότερο κεφάλαιο της ζωής μας να μένει στα χέρια των ελεεινών εμπόρων της ελπίδας της μεταθανάτιας ζωής; Δυστυχώς όμως όλα δείχνουν ότι τα ιερατεία, ταΐζοντας τους λαούς με φρικτές εικόνες κόλασης και δροσερού παραδείσου, κατάφεραν να μετατρέπουν τους φόβους και τις ελπίδες μας σε εμπορεύματα θανάτου

Με το δικό μας λοιπόν ανεξέλεγκτο άγχος του θανάτου, γιγαντώσαμε τα πολυπλόκαμα αυτά τέρατα και τους δώσαμε αίτια ύπαρξης!

Υπακούοντας στις γελοίες μεταθανάτιες ψευδολογίες τους, θέτουμε πλέον σε άμεσο κίνδυνο αφανισμού, ολόκληρο το μεγαλειώδες φαινόμενο της ζωής πάνω στον απίστευτα όμορφο αυτόν πλανήτη. Αν συνεχίσουμε να λιβανίζουμε τις μεταθανάτιες αγωνίες μας και να αδιαφορούμε για τα καυτά πλανητικά προβλήματα που δημιουργούμε, μάταια νομίζω θα περιμένουν να απολαύσουν με την σειρά τους, το υπέροχο δώρο της ζωής, σ' αυτόν τον ολόδροσο κόσμο, οι αγέννητες γενιές των απογόνων μας!

Σκεφθείτε στοχαστικά, όλο αυτό το παγκόσμιο, πανάρχαιο εμπόριο ελπίδας! Πόση σπατάλη χρόνου και νοημοσύνης! Πόσα τραγικά λάθη... πόσοι άνθρωποι... λαοί... αιώνες τώρα... ακολουθούν "θεούς" που δόλια υπόσχονται το αδύνατο! Η θρησκευτική μεταθανατολογία, αποτελεί το θλιβερότερο τυφλό καραβάνι, ολόκληρης της πανανθρώπινης ιστορίας. Κυριολεκτικά σκοτώσαμε αδίστακτα την πλανητική ομορφιά και ξοδέψαμε αλόγιστα το παρόν μας και τους περιορισμένους πόρους του μικρού μας κόσμου, στην προσπάθεια κατασκευής ενός μεταθανάτιου μέλλοντος!

Ζούμε πάνω σ' ένα πολύχρωμο ψέμα που κατασκεύασαν οι παρηγορητές μας! Όλες οι ευχαρίστως ψευδόμενες θρησκείες, αρχαίες και νεότερες, είχαν και έχουν το δικό τους φανταστικό επέκεινα! Πολύ πριν ακόμα υπάρξει ο Μωϋσής, οι Αιγύπτιοι είχαν τον Όσιρη[76] που τελικά: «ακόμα και τον Άδη σε Παράδεισο μετέβαλε και έγινε κριτής στον μεταθανάτιο αυτόν κόσμου, όπου εδέχετο μόνο όσους εν ζωή υπήρξαν ενάρετοι και του πρόσφεραν τις απαραίτητες τιμές»![77]Φαντάζεστε πόσοι Αιγύπτιοι, επί χιλιετίες περίμεναν να βρεθούν μετά θάνατον, στους κόλπους του Όσιρη, ακριβώς όπως ο κάθε ευσεβής χριστιανός, περιμένει ο δυστυχής να βρεθεί στους κόλπους εκείνου του αρχαίου απατεώνα, του Αβραάμ; !

Μήπως όμως και οι Έλληνες, δεν είχαν τον δικό τους παράδεισο και κόλαση, από την προομηρική ακόμα εποχή; Να τι διαβάζουμε σχετικά: «Όπως ο Χριστιανικός λόγος υπογράφει κάποιον παράδεισο, έτσι και οι Έλληνες υπογράφουν κάποιον χώρο τον οποίο

[76] Βλ. Διόδωρ. Σικελ. 1.21.2.// Πλούταρχος «περί Ίσιδος και Οσίριδος»

[77] Βλέπομε ότι και ο βιβλικός Παράδεισος, είναι πιστό αντίγραφο Αιγυπτιακής μυθοπλασίας. Ο γενάρχης Αβραάμ, παρόμοια υποδέχεται τους πιστούς του στον παράδεισοί Βλ. Λουκάς 16.24-30.

καλούν Μακάρων νήσους και Ηλύσιον[78] πεδίον. Λέγεται δε, ότι εκεί στον Αδη, ο Ραδάμανθυς ο γιος του Διός δικάζει και τους μεν αξίους στην Κόλαση του Κωκύτου[79] στέλνει, τους δε τα, αγαθά πράξαντες παρά των Μακάρων νήσους». Ps. Nonnus (1).5.8.

Λοιπόν διαλέξτε, που θέλετε να πάτε μετά τον θάνατό σας, στους **κόλπους του Όσιρη, του Αβραάμ,** ή **του** Ραδάμανθυ; Αν βέβαια οι **επιλογές αυτές δεν σας φτάνουν, μπορείτε** να προσθέσετε τον παράδεισο **των μουσουλμάνων με τις εβδομήντα παλλακίδες,** ή και των **άλλων χιλιάδων θρησκειών, που έγραψαν** ή **γράφουν** ακόμα ιστορίες **σωτηρίας, πάνω στους ηλίθιους φόβους** μας και στον θρησκευτικά **κακοποιημένο αυτόν πλανήτη!**

Το εμπόριο της μεταθανάτιας παραμυθίας (παρηγορίας). ήταν ανέκαθεν **αξιοζήλευτο επάγγελμα, περιστοιχισμένο** από ένα σωρό **προνόμια και τιμές. Οι αδρά αμειβόμενοι αυτοί** επαγγελματίες φοβοποιοι-ελπιδολόγοι, **(οι σημερινοί θεολόγοι)** επανδρώνοντας αργότερα **τις διάφορες λατρείες, γέννησαν τα** πρώτα σωματεία κοινωνι**κής παρηγορίας, (τα ιερατεία), που δυστυχώς** απέκτησαν τέτοιες εξουσίες, **που κατέληξαν ο διαχρονικός** βραχνάς της πανανθρώπινης **ιστορίας.**

* * *

[78] Κατά μία εκδοχή ετυμολογείται: εκ των λύσεων. Αρα, Ηλόσια: ο τόκος της λύσεως των προβλημάτων!

Στον Σουΐδα διαβάζουμε: «Ηλύσιον πεδίον: όχου μετά **θάνατον « των Ελλήνων** δίκαιοι αυλίζονται Οι δε κολάσεων άξιοι **στον Κοκντύ** και **τ*ν Πνρ^φλεγέθωνα** ποταμό απελεύσονται, Είναι δε ο μεν **Πυρ*φλκγ£θ«·ν** θερμότατος ο Ac Κωκυτός ψυχρότατος»! Σουίδας eta, 273. Η "ψυχρή* κόλαση, διέφυγε α*ό *χψ* ffe· βλική παραμυθολόγια, καθώς οι προφήτες, σκηνίτες της **καυτής έρημον,** δεν μπορούσαν να φανταστούν ότι το περιζήτητο γι' αυτούς κρύο. θα **μηρσνοε ν·** in» λεί μέσον κολασμού! Οι απίθανοι όμως Έλληνες, είχαν "κόλαση* **με ζέστη** κοκ κρυο ταυτόχρονα... κάπου ενδιάμεσα λοιπόν, πρέπει να υκήρχε 'τόπος αναψυχής* ακόμη και για τους κολασμένους!

Ο Κοραής και οι επικριτές του

Οι άνθρωποι που η θεολογική "λογική" τους ταυτίζεται επαγγελματικά πάντα και απολύτως, με τις ιδιομορφίες και τις λεπτομέρειες της τοπικής λατρείας, αν δεν μπορούν να απαντήσουν στις διάφορες ερωτήσεις, όπως τον παλιό καλό καιρό, με καταδίωξη ή θάνατο, υιοθετούν την περιθωριοποίηση, τη σιωπή, ή τους χλευαστικσύς χαρακτηρισμούς. Ουδέποτε τους αγγίζουν οι υποδείξεις, όσο συνετές λογικές ή ηθικές κι αν είναι. Δεν τους απασχολούν τα επιχειρήματα... την στιγμή που μπορούν να κωφεύσουν ή να "εξαφανίσουν" αυτούς που τα παράγουν.

Αυτό ακριβώς προσπάθησαν να κάνουν και με τον Κοραή, για να επιστρέφουμε στον μεγάλο άντρα. Να τον υποβαθμίσουν, να τον σπιλώσουν και να ρίξουν πάνω του τη βαριά σκιά του αιρετικού και να καταδικάσουν τουλάχιστον μέρος του έργου του σε αφάνεια, μόνο που η λάμψη και το μέγεθος του Κοραή, δεν τους επέτρεψε να επιτύχουν ολοκληρωτικά τον στόχο τους.

Πράγματι, από την εποχή του και μέχρι σήμερα, πολλοί έλαβαν θέση επικριτική, με γενικότητες αφοριστικές και θεολογικές μεγαλοστομίες, ουδέποτε όμως τόλμησαν να σχολιάσουν λεπτομερώς, τις καυτές επισημάνσεις του Κοραή.

Παράδειγμα της σύγχυσης που τους διακατέχει ακόμα όταν πανικόβλητοι προσπαθούν να ανακηρύξουν τον Κοραή θεολογικά ημέτερο, ή αιρετικό, είναι το αφιέρωμα στον Κοραή «ΝΕΑ ΕΣΤΙΑ»,[80] όπου, αφού πρώτα τον αναγορεύουν: «μεγάλη ελληνική πνευματική μορφή», στην συνέχεια εξαπολύουν εναντίον του, όλο το σκοτεινό τους απόθεμα χαρακτηρισμών και κατάκρισης.

Στο εν λόγω αφιέρωμα: «Η ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ ΚΟΡΑΗ ΚΑΙ ΟΙ ΙΔΕΕΣ ΤΟΥ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΜΟΡΦΩΣΗ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ», φαίνεται καθαρά η μεθοδευμένη παρασιώπηση των ιδεών του Κοραή, αφού ούτε μια φορά (ούτε καν έμμεσα) δεν αναφέρεται η γνώμη του Κοραή για ίο άγιον φως! Πουθενά δεν θα διαβάσετε π.χ. ότι: «το άγιον φως, είναι πλάσμα ασεβές και αναίσχυντον... πλάσμα Λατίνων μοναχών και φραγκοπατερικόν γέννημα».

Ο λόγος για την παρασιώπηση των θέσεων του είναι απλός. Δεν έχουν τι να αντειπούν, γιατί απλούστατα η γέννηση του αγίου φω-

[80] ΝΕΑ ΕΣΤΙΑ έτος ΝΖ-1983 τόμος 113 Αθήνα 1983 τεύχος 1355.

τός, είναι πράγματι αυτή που ο Κοραής καταγγέλλει! Και φυσικά πουθενά δεν θα διαβάσετε, ούτε έναν χαρακτηρισμό του Κοραή, για την επαίσχυντη και διαχρονικά ανθελληνική συμπεριφορά του ιερατείου!

Το δήθεν αφιέρωμα, (και όλα τα παρόμοια) είναι μια έντεχνη διαστρέβλωση του έργου και της προσωπικότητας του Κοραή και μια καλή ευκαιρία αποκατάστασης, της σοβαρής βλάβης που υπέστη η εκκλησιαστική βιτρίνα από τον μεγάλο και τολμηρό δάσκαλο![81]

Στο εκτεταμένο αυτό πολυσέλιδο αφιέρωμα, στη θρησκευτικότητα του Κοραή, δεν υπάρχει ούτε μια σύντομη περιγραφή στο πενηντάχρονο έργο του εθνικού αναμορφωτή Κοραή... και φυσικά δεν θα διαβάσετε ούτε μια φράση απ' τις σοβαρότατες καταγγελίες του μεγάλου Έλληνα, για τα αμέτρητα σκανδαλώδη αίσχη της σκοταδιστικής συμπεριφοράς του ιερατείου. Απεναντίας, θα συναντήσετε σωρεία αόριστων χαρακτηρισμών και γενικών αφορισμών, από σύγχρονους και μεταγενέστερους επικριτές του. Ας δούμε όμως κάποιες γνώμες, για τον Κοραή από άσπονδους φίλους και δεδηλωμένους εχθρούς.

Κοδρικάς: «αντιεκκλησιαστικός, αντικληρικός και άθεος... θα έρθει ημέρα που θα αποδειχθεί ότι ο Κοραής προξένησε μεγαλύτερη βλάβη στο Γένος μας απ' ότι ωφέλεια» [83] Μέχρι σήμερα όμως, τα οφέλη των Ελλήνων από το έργο του Κοραή, σε όλα τα επίπεδα, δεν έχουν εξαντληθεί ακόμα!

Κ. Φλαμιάνος: «αίτιος (ο Κοραής!) της σκολιάς χορείας της εκκλησίας και του έθνους»!

Η επί δεκαοκτώ αιώνες, σκολιά πορεία του έθνους, (με έναν καταρράκτη ιστορικών αποδείξεων), χρεώνεται απολύτως στην δόλια συμπεριφορά της εκκλησίας. Η ίδια δε η εκκλησιαστική ηγεσία, μόνο οφέλη θα μπορούσε να αντλήσει, αν μπορούσε να αποσύρει τα ελεεινά ψευδοθαύματά της και τις αισχρές μαγγανείες της. όπως με θάρρος της υπέδειξε ο Κοραής.

Κάποιοι άλλοι προχωρούν περισσότερο!

[81] Ο λόγος περί τολμηρών δασκάλων είναι πράγματι θλιβερός, αφού σήμερα ř λιάδες εκπαιδευτικοί υφίστανται παθητικά τα βαριά δεσμά της κρατικής ιβοθοδοσίας και της δυσμενούς μετάθεσης, ακ* το ανθελληνικό «νευματικο καθεστώς πο υπουργείου παιδείας και θρησκευμάτων

[82] Γ. Γαλίτης Καθ. Παν. «Αι περί κλήρου ιδέα» ταυ Κοραή» 1960

Α. Μακράκης: «εθνοπλάνος, διαφθορέας των νέων (αυτό θυμίζει Σωκράτη!) ανδράποδο της ψευδοφιλοσοφίας, πρύτανης του σκοτισμού και της αποπλάνησης του έθνους. Δήλωνε θεϊστής, γιατί μετέβαλε την φιλοσοφία σε θρησκεία... Βολταίρος δε, εγέννησε τον Κοραή και Κοραής εγέννησε Καΐρη... και οι τρεις εκ πατρός διαβόλου». Όποιος είναι ανίκανος να άσκησει κριτική... φωνάζει ή *βρίζει!*

Αλλωστε μην αμφιβάλετε ότι πίσω απ' το δήθεν θεολογικό πάθος, συχνά κρύβονται ιδιοτελή ή και προδοτικά συμφέροντα! Ο εν λόγω Μακράκης, υπήρξε δάσκαλος, θεολόγος και γραμματέας του μητροπολίτη Αγαθάγγελου, στην Κωνσταντινούπολη ! Συ/γράμματά του είναι: «η πόλις Σιών, η θεμέλιος πέτρα της εκκλησίας», δίτομο έργο με «ερμηνείες στους Ψαλμούς του Δαβίδ»... και άλλα τέτοια... ελληνικά! Όταν ηγήθηκε πολιτικής κίνησης την ονόμασε «Μέγας Κωνσταντίνος» εις μνήμη εκείνου του κορυφαίου ανθέλληνα και παιδοκτόνου αυτοκράτορα! Καταλαβαίνετε λοιπόν πια κουρδιστά θεολογικά ανδράποδα επετέθησαν στον Κοραή!

Ο διορατικότατος Κοραής, από την αρχή της επανάστασης έγραφε, ότι η απελευθερωμένη Ελλάδα: «δεν χρεωστεί πλέον να αναγνωρίζει εκκλησιαστικόν αρχηγόν τον Πατριάρχην της Κωνσταντινουπόλεως, ενόσω η Κωνσταντινούπολη μένει μολυσμένη από την καθέδρα του ανόμου τυράννου». Προλεγόμενα στα πολιτικά του Αριστοτέλους. Παρίσι 1821.

Ο Κοραής με απλές σκέψεις, έβαλε από *τότε, τα* πράγματα σε ελληνοκεντρική βάση. Η πρόταση του εισακούστηκε και έκτοτε δικαιώθηκε απολύτως. Σήμερα, όσες Ελλαδικές Επισκοπές, υπάγονται στο Οικουμενικό Πατριαρχείο, (όπως η Κρήτη και κάποια νησιά του Αιγαίου) με τις εισφορές τους προς το Πατριαρχείο Κωνσταντινουπόλεως, τελικά φορολογούνται από την Τουρκία, χρηματοδοτούν τον τούρκικο επεκτατισμό... στο Αιγαίο!

Στη θέση αυτή του Κοραή, αποφάσισε να απαντήσει και ο πανταχού παρών. Γ. Μεταλληνός, ο γνωστός μελιστάλλακτος νεομυθολόγος,[83] (ο "γόης" με τα μαύρα, όπως θα 'πρεπε να τον αποκαλούν),

[83] Νεομυθολόγο αποκάλεσα τον Γ. Μεταλληνό στο βιβλίο μου Αβραάμ ο Μάγος, γιατί σε πανελλαδική τηλεοπτική εκπομπή, «περί θαυμάτων», (Σκάϊ 18/12/98) με αφέλεια (αισώπειας αλεπούς), περιέγραψε στον ελληνικό λαό, πως το παλιρροιακό κύμα που δημιουργήθηκε από την ηφαιστειακή έκρηξη της νήσου Θήρας, έφτασε μέχρι τις αφρικανικές ακτές, (700 χλμ) και μετά (δεν μας εξηγεί πως) το κύμα αυτό,

που φανερά δυσαρεστημένος από την επίδραση του Κοραή, στην δημιουργία του αυτοκέφαλου της Ελλαδικής εκκλησίας, καταλογίζει στον Κοραή ζημιά, στα οικουμενικά όνειρα της ορθοδοξίας.

Ο Γ. Μεταλληνός, άριστος χρήστης της πανάρχαιας θρησκευτικής διγλωσσίας, αποκαλεί τον Κοραή: «φωτιστή μεν και ευεργέτη του Γένους... πρωτοπόρο του ελληνικού διαφωτισμού... αλλά... ποτισμένο και φανατικά προσκολλημένο στις Δυτικές προκαταλήψεις... εισηγητή αλλιώτικων της εκκλησιαστικής ουσίας και της πνευματικής παράδοσης».

Τον αναγορεύει δε και γεννήτορα «της νεωτεριστικής μανίας των Νεοελλήνων διανοουμένων, περί της διάλυσης των μοναστηριών και της γενικότερης επίθεσης κατά του μοναχισμού».

Στην συνέχεια ο πονηρούλης παπάς, κάνει επίδειξη θεολογικής ρητορικής και αγιοσύνης στην πλάτη του Κοραή: «η ορθοδοξία δεν εσήμαινε για τον Κοραή, περισσότερο από μια θρησκευτική φιλοσοφία... δεν είδε την ορθοδοξία ως αποκεκαλυμμένο τρόπο ζωής και αγιοπνευματική εμπειρία... δεν οδηγήθηκε στην ενοίκιση του αγίου πνεύματος, όπως ο Παπαδιαμάντης... Χρησιμοποιεί τους Πατέρες με εκλεκτικισμό... Δεν μπόρεσε να καταλάβει ότι τα Ελληνορθόδοξα μοναστήρια, είναι χώρος αγιασμού*' και θέωσης...»

πέρασε απέναντι... στην Νεκρά θάλασσα, διασχίζοντας... 250 χιλιόμετρα αφρικανικού εδάφους!!! Σημειωτέων, ότι η έκρηξη αυτή συνέβη τον 16° OUJLX., ή κατά τους τελευταίους υπολογισμούς, (Γάλλων ερευνητών, από ηφαιστειακή σκόνη που βρέθηκε στην Γροιλανδία), η έκρηξη ορίζεται στο 1.760 π.Χ! Όλο αυτό δε, έγινε. δηλαδή πνίγηκε ολόκληρη η ανατολική Μεσόγειος, έγινε σκόνη ένα ολόκληρο νησί, καταστράφηκε ο Μινωικός πολιτισμός... για να θανατώσει ο θεός της Βίβλου, με χειρουργική ακρίβεια τους κακούς στρατιώτες του Φαραώ, που κατεδιωκαν τους καλούς φυγάδες Εβραίους της βιβλικής Εξόδου, που όμως σύμφωνα με δικούς τους υπολογισμούς, όλο αυτό, συνέβη τον 12° ατπ,Χ. δηλαδή αρκετούς αιώνες μετά την έκρηξη της Θήρας! Αν μετά απ' αυτό ο Γ. Μεταλληνός, δεν δικαιούται τον τίτλο του Παπα-παραμυθά, αφήνω εσάς να το κρίνετε!

[84] «ΝΕΑ ΕΣΤΙΑ» Δεκέμβριος 1983, τεύχος 1355.

Για το πόσο τα μοναστήρια είναι η όχι «χώρος αγιασμού» καρακεμπω στο βιβλίο του Θεμ. Κορνάρου Αγιον Όρος: ΑΓΙΟΙ ΧΩΡΙΣ ΜΑΣΚΑ όπου ο συγγραφέας που έζησε από κοντά την Αθωνική μοναστική ζωή. συγκρίνει το άγιον 6ρο^ με το νησί των λεπρών της Σπιναλόγκα και συνοψίζοντας τις εμπειρίες τον σε ΐ4* κοσι διαφορετικές μονές γράφει: «Τέσσερις χιλιάδες ρασοφόροι σπουδάζουν σ' όλη τους την ζωή πως Ου προσαρμόσουν στο πρόσωπο τους μια μάσκα, την μάσκα του υποκριτή. Αυτοί οι άνθρωποι ζούνε για να μεταδίδουν στο α\Ορώπινο σύνολο την πιο βρώμικη λέπρα, την λέπρα της ψυχής»! Αθήνα 1933. *CA*

Και τελειώνοντας ο παπα Μεταλληνός, κατακεραυνώνει τον Κοραή, λέγοντας πως ο δάσκαλος του Γένους, αγνοούσε εντελώς ένα παράξενο πνευματικό όπλο, τρομερής αποτελεσματικότητας: «ο Κοραής αγνοούσε το φαινόμενο της νοεράς ευχής»!

Όχι, δεν είναι δυνατόν! Ματαιοπονούσε λοιπόν ο Κοραής προσπαθώντας με την Ελληνική γραμματεία και την επίγνωση της ιστορίας να ξεσηκώσει τον πατριωτισμό των Ελλήνων... Αυτό που πραγματικά του έλειπε και το γνώριζαν οι παπα-Μεταλληνοί της εποχής του... ήταν λοιπόν: «το φαινόμενο της νοεράς ευχής»!

Φαντασθείτε πόσο ευκολότερα θα κέρδιζαν την απελευθέρωση τους, αν ο πολύμοχθος Κοραής και οι αιματοβαμμένοι αγωνιστές του 21, πολεμούσαν με το όπλο της... «νοεράς ευχής»!

Αλήθεια, πολύ θα ήθελα να δω τι θα απαντούσε έξαλλος στον κάθε Μεταλληνό της εποχής του, ο ίδιος ο Κοραής, αν τολμούσε να του πρότεινε... αγώνα με νοερές ευχές!

Επειδή όμως ο Κοραής, αναπαύεται σε τέτοιες ιστορικές δάφνες, που ο κάθε ασήμαντος Μεταλληνός, ούτε να ονειρευτεί δεν μπορεί, απαντούμε εμείς στην θέση του, με μια αισώπειο ειρωνεία: «κάποτε, μια αλεπού ρωτούσε συνεχώς έναν χωρικό για ίχνη λονταριού. Όταν ο χωρικός βαρέθηκε να την ακούει, της είπε: Μα γιατί ψάχνεις τα ίχνη του, έλα να σου δείξω που είναι το ίδιο το λιοντάρι. Τότε η αλεπού απάντησε, όχι, όχι, εγώ μόνο... τα ίχνη του ψάχνω». Αίσωπος.

Έτσι και ο κάθε αλεπουδόμυαλος θεολόγος, παπάς, ή αρχιερέας, ενώ απολαμβάνει την ελευθερία που του εξασφάλισε ο Κοραής, καμώνεται τον κριτικό και ανακαλύπτει ανεπάρκειες στο έργο των αγωνιστών και του λέοντα Κοραή! Κάποιοι δε, που ούτε ερωτήσεις δεν τολμούν να αντιμετωπίσουν δημόσια... του προτείνουν και θεολογικές βελτιώσεις! Τους απαντούμε λοιπόν πως: «όταν φύγει ο λέοντας... τότε η αλεπού βρυχάται»!

Η απίστευτα νεφελώδης αυτή σκέψη, για το τι αγνοούσε ο Κοραής, όταν σήκωνε ολόκληρη την Ελλάδα στα χέρια του, μας φέρνει στο νου, την περίπτωση ενός άλλου οιωνοσκόπσυ (θρησκόληπτου) Πολυδάμα, που επινοώντας κι αυτός οιωνούς και θεϊκά σημάδια, προσπαθούσε ν' αποφύγει τη μάχη! Έλεγε λοιπόν στον Έκτορα, ότι

εμπειρίες δε του Κορνάρου μικρά περιθώρια αμφιβολίας αφήνουν ακόμα και στους mo φανατικούς πιστούς.

αγνοεί τα θεϊκά σημάδια (οιωνούς) και πως αν... ο αετός πετάει προς τα αριστερά... δεν μπορεί να γίνει μάχη!

Στην θέση του όμως τον έβαλε η αγανακτισμένη απάντηση του πολέμαρχου Έκτορα: «εις οιωνός άριστος, αμύνεσθαι περί πάτρης... κι αν απ' αυτά που λες, εσύ ή άλλος κανείς τραβηχτεί από την μάχη, την ίδια στιγμή απ' το δικό μου χέρι θα χάσεις την ζωή σου». Ιλιάδα Μ.243-250. Οιωνούς λοιπόν και "νοερές ευχές", έψαχναν ανέκαθεν όσοι ήθελαν να αποφύγουν το καθήκον.

Στην συνέχεια, η αλεπού που βρυχάται, αφού πρώτα απόλαυσε ανενόχλητη την κακοποίηση της μνήμης του Κοραή και καμώθηκε τον λιονταροκυνηγό, μη μπορώντας να περάσει πάνω απ' το μεγαλείο του Κοραή, ο μάστορας αυτός της διγλωσσίας ο Μεταλληνός, κάνει στροφή και αναπάντεχα υποκλίνεται: «ο Κοραής αναγνωρίζεται ως πρότυπο χριστιανικότητας που ευεργέτησε το έθνος»!

Μα, αν τελικά ο Κοραής ήταν πρότυπο χριστιανικότητας, τότε γιατί αποκρύπτονται συστηματικά και παρασιωπόνται, όλες οι κριτικές του θέσεις, για τα μύρια στραβά κι ανάποδα της χριστιανικής ιστορίας; Γιατί δεν εισακούστηκε ποτέ το παραμικρό από τα τόσα κακώς κείμενα, που αυτός είχε επισημάνει;

Για τον εν λόγω λοιπόν παπά,[86] που απολαμβάνει στην Ελλάδα δημόσια μισθοδοσία, για να μπορεί ελεύθερα να σκορπάει σύγχυση πολυτελείας πάνω απ' τους ταλαίπωρους Έλληνες, πρόσφατα διαβάσαμε σε περιοδικό τα εξής συγκλονιστικά: «ο παπα Μεταλληνός τόσο στις τηλεοράσεις όσο και στις εξορμήσεις του ανά την Ελλάδα, ζητά να καταργηθεί η αφή της Ολυμπιακής Φλόγας (!!!) διότι αποτελεί, λέει, εκδήλωση αρχαιοπληξίας και ο ύμνος του Απόλλωνα έκφραση ειδωλολατρίας». Δαυλός 250 σελ ..212.

Αν η παραπάνω καταγγελία δεν διαψευστεί προσωπικά απ' τον παπα-Μεταλληνό, τότε μετά βεβαιότητας συμπεραίνουμε πως «οι τα φαιά φέροντες» συνεχίζουν ανενόχλητοι να κατεδαφίζουν τα ιερά και τα όσια της ένδοξης Ελληνικής αρχαιότητας. Αν η άκρως επιθετική και εχθρική αυτή απαίτηση δεν διαψευστεί, πρέπει να θεωρηθεί ως πολεμική ενέργεια κατά της πολιτισμικής κληρονομιάς των Ελλήνων! Όσο μένει αναπάντητη μια τέτοια προσβολή, μας

[86] Πρόκειται δυστυχώς για Λέκτορα Πανεπιστημίου και όχι έναν απλό παπα EU· ζομε το βιβλίο μας να βοηθήσει τον παπά Μεταλληνό, για να διαλέξει το φ<ης «Λ πρέπει να σβήσει, αυτό της ολυμπιακής φλόγας, όπως πρότεινε ο ίδιος, ή «τβ εξ ουρανού ψευδοκαταίβατα φώτα της Ιερουσαλήμ* όπως προτείνει ο Κοραής!

υποβιβάζει σε πραγματικά πρόβατα, άξια μόνο για να μας κατευθύνουν ρασοφορεμένοι γόητες!

Και επιτέλους, καιρός είναι να μας εξηγήσουν κάποιοι, αν τα (κατά Κοραή): «ψευδοκαταίβατα φώτα και τα αισχρά μηχανουργήματα των λαοπλάνων ιερέων» συγκρίνονται με τα παγκόσμια πολιτισμικά φώτα της Ολυμπίας[87] και αν οι (κατά Κοραή): «στρατιές (των) "μεθυσμένων" προσκυνητών (της Ιερουσαλήμ) που δεν αισχύνονται να ονομάζονται χατζήδες»... προάγουν πλανητική ειρήνη και παιδεία, ανάλογη των αρχαιοελληνικών ολυμπιακών αγώνων;!

Ο Χρ. Γιανναράς, είναι άλλος ένας γλυκομίλητος αντικοραηστής. Αλλος στριφτολόγος και μάστορας της θεολογικής απεραντολογίας, που θέλησε να προβληθεί, αφαιρώντας κάτι απ' την δόξα και τα έπαθλα του Κοραή. 0 στοχαστικά μελαγχολικός Γιανναράς, δεν διστάζει να κάνει λόγο για τον: «μυωπικό αλληθωρισμό του Κοραή» (!!!) λες και ο ίδιος είναι το τελειότερο υπό εξαφάνιση δείγμα ευφυΐας!

Βέβαια, σημειώστε πως, οι «θλιμμένοι Γιανναράδες» και οι «αλεπουδο-Μεταλληνοί», υπάρχουν σε κάθε θρησκεία και με μαύρα, κόκκινα ή κίτρινα ράσα, υπερασπίζονται με το ίδιο πάθος αδιακρίτως την οποιαδήποτε τοπική θεολογία! Το μόνο που δεν θα τους δείτε ποτέ να κάνουν, είναι να δέχονται με θάρρος και εντιμότητα, δημόσια ερωτήσεις ουσίας. Αν βέβαια, παρ' όλα αυτά, σφάλουμε στις εκτιμήσεις μας και κάποιοι αξιοπρεπείς ανάμεσά τους, τολμούν να δεχθούν δημόσια ερωτήσεις, η παράκληση προς όλους αυτούς τους οποιουσδήποτε μεγαλοθεολόγους είναι μόνιμη:

Παρακαλούμε να δεχθείτε δημόσια εροιτήσεις, πάνω στις κριτικές θέσεις του Κοραή και κατ' επέκταση γύρω απ' την Εβραϊκή Βίβλο, την Π. Διαθήκη, που αποτελεί την βάση της ορθόδοξης πίστης.

Όσο δεν αποδέχεστε αυτήν την πρόσκληση, που αφορά άμεσα το ευρύτερο κοινωνικό συμφέρον, η στάση σας αυτή, θα εκληφθεί αναπόφευκτα, ως έμμεση παραδοχή του πανικού και του τρόμου που σας διακατέχει, απέναντι στις ερωτήσεις μας.

[87] Τους Ολυμπιακούς αγώνες του 2004, αναμένεται να παρακολούθησου 4 δισεκατομμύρια τηλεθεατές!

Υπενθυμίζουμε δε, πως οι θρησκείες, που επιμένουν να περιφρονούν την κριτική σκέψη και τις ερωτήσεις, είναι πνευματικές δικτατορίες και έχουν ήδη επιλέξει την δρόμο της σίγουρης παρακμής!

Υπήρξαν βέβαια (για να επιστρέψουμε στον Κοραή) και άνθρωποι που κατάλαβαν, ότι ο μέγας αυιός διανοητής, δεν χωράει ολόκληρος στην κολυμβήθρα του Χριστιανισμού και αρκέσθηκαν στο να προσεταιριστούν ένα τουλάχιστον τμήμα της δόξας του.

0 Αρχ. Β. Στεφανίδης γράφει: «ο Κοραής έλαβε στάση μεσάζουσα καταπολεμάν αφ' ενός τους εχθρούς της προόδου, αφ' ετέρου τους χωρίζοντας (τους Έλληνες) από τας βάσεις του παρελθόντος.. θεωρούσε δε την βυζαντινή ιστορία μια διαρκή περίοδο κατάπτωσης παρακμής και υποδούλωσης».[8]

Ο Γ. Γαλίτης: «κανείς δεν μπορεί να αρνηθεί την κατά βάση τουλάχιστον ορθότητα των απόψεων του Κοραή. (!) την ειλικρίνεια και την αγνότητα των προθέσεων του». Η λογική τέτοιων σιβυλλικών δηλώσεων είναι απλή. Αφού λοιπόν, του αναγνωρίσουμε αγνές προθέσεις... μπορούμε εσαεί να αποκρύπτουμε και να αγνοούμε τις υποδείξεις ίου.

Ο Δ. Θερειανός τον αποκαλεί: «έξοχη μορφή της ελληνοχριστιανικής παιδείας».

Ο Βάμβας: «ο Κοραής δεν εβλασφήμει διότι ήλεγχε προς διόρθωσιν τους καταισχύνοντας τον ιερόν αυτών χαρακτήρα και διέφθειραν τον λαόν».

Ο Δ. Μπαλάνος: «ο Κοραής εφλέγετο υπό ιερός επιθυμίας να διορθώσει τα κακώς έχοντα... σήμερον, προς ανακαίνιση της εκκλησίας, πρέπει κατά πρώτον να ακουσθεί η ιερά φωνή του μεγάλου Έλληνος». Ο καθηγητής (πατρολογίας) Μπαλάνος, παραδόξως υπερασπιζόταν θερμά τον Κοραή και αναιρούσε τις κατηγορίες όλων εκείνων που παλαιοτέρα τον είχαν αποκαλέσει «άθεο» και «αιρετικό».[8]

Βασικά ο Κοραής υπήρξε ανεξίθρησκος Ο Αγγλος ιστορικός Φίνλεϋ, αποκάλεσε τον Κοραή: «εξοχότατο απόστολο της θρησκευτικής ανοχής». Στην Αγγλία μάλιστα χώρα εξόχως ευαίσθητη στις θρησκευτικές έριδες, δημιουργήθηκε πανεπιστημιακή εδρα

[88] «Εκκλησιαστική ιστορία» Αθήνα 1978 εκδ Παπαδημητρίο».
[89] Κάποιοι πράγματι όπως ο Π. Κοδρικάς, μίλησαν και για «κοραΧκή eipco^»

Κοραή. την οποία για ένα χρονικό διάστημα, είχε καταλάβει ο διάσημος ιστορικός και πολιτισμολόγος Arnold Toynbee.

Μετά από την σύντομη αυτή ξενάγηση στη ζωή την εποχή και το έργο του Κοραή. ένα νομίζω αξίζει περισσότερο απ' όλα να υπογραμμίσουμε και να συγκροτήσουμε, τον τρόπο που αυτός ο άνθρωπος θεράπευσε ένα έθνος! Ο εθνοθεραπευτής Κοραής, έκανε κάτι απλό, χτύπησε την πανταχού παρούσα θρησκευτική δεισιδαιμονία, την αναχαίτισε και δημιούργησε ζωτικό χώρο, για να εισρεύσουν στο εθνικό κορμί τα ζωογόνα νάματα της ελληνικής γραμματείας.

Η πνευματική ευεξία που κατάφερε να μετάδοσει ο γιατρός Κοραής, μεταγγίζοντας την αρχαιοελληνική γραμματεία στο επί αιώνες κατάκοιτο ελληνικό έθνος, αποτελεί την πλέον χειροπιαστή, ιστορική απόδειξη, της κραταιάς πνευματικής δύναμης που μπορούν να μεταδώσουν οι προγονικές αυτές ιδέες!

Στο ίδιο το ζωντανό εργαστήρι της ιστορίας λοιπόν, επιβεβαιώθηκε περίτρανα, η ζωογόνος πνευματική ανάγκη της επαφής των Ελλήνων με το ένδοξο, προχριστιανικό πολιτισμικό παρελθόν τους. Ευτυχώς για τον Κοραή, δεν έζησε για να δει στην μετ' επαναστατική Ελλάδα, το έργο του να συντρίβεται ανάμεσα στις συμπληγάδες τις ξενόδουλης εξουσίας και της προδοτικής θεολογίας.

Δυστυχώς για μας, μετά την επανάσταση του 21, το σκοταδιστικό πολιτισμικό σάβανο της θρησκοληψίας, απλώθηκε ξανά πάνω απ' την χώρα του Κοραή, γεμίζοντας τον ιερό τόπο της Ελλάδος με μοναστήρια και όχι πανεπιστήμια, με ναούς και όχι βιβλιοθήκες, με χρυσοφορεμένους θεοκάπηλους και όχι με σοφούς καθηγητές, με απατεώνες πολιτικούς, θεοκρατικά ανδρείκελα και όχι με βαθυστόχαστους εθνωφελείς πατριώτες. Όπου δε υπήρχε ή αναγκαία σοφία, συχνά απούσιαζε δυστυχώς και η ανδρεία!

Η λατρεμένη γη του Κοραή, έπεσε ξανά στην σκλαβιά της πολυπρόσωπης θεο-καπηλείας. Τα θεολογικά πνευματικά άχορα, προκάλεσαν ξανά στους Έλληνες πνευματική αποστέωση. Το συμβατό ζωογόνο "αίμα" και το πνευματικό οξυγόνο των Ελλήνων, έλειψαν ξανά απ' το ταλαίπωρο ελληνικό κορμί! Η ελληνική γραμματεία ξεχάσθηκε και ουδέποτε έγινε κτήμα των Ελλήνων!

Στην μετεπαναστατική Ελλάδα, η κερδώα θεολογία, όχι μόνο διέσωσε το κύρος και τα απίστευτα περιουσιακά της στοιχεία που συσσώρευσε επί τουρκοκρατίας, αλλά διατήρησε την προαιώνια

παρασιτική παπαδοκρατία και ανανέωσε τα δικαιώματά της πάνω στο υλικό και πνευματικό μέλλον των Ελλήνων.

Στην σημερινή Ελλάδα, η θρησκεία και το κράτος σφιχταγκαλιασμένα σε μια παραφύση ερωτική σχέση, που λέγεται «υπουργείο παιδείας και θρησκευμάτων» (!!!) αφανίζει μεθοδικά κάθε ευκαιρία πνευματικής ανάκαμψης των Ελλήνων, κρατώντας μακριά απ' την παιδεία, την πραγματική δύναμη των Ελλήνων, την ελληνική γραμματεία!

Πραγματικά δεν υπάρχει ηχηρότερη απόδειξη της εσκεμμένης αχρήστευσης των δυνατοτήτων αυτού του έθνους, από τη μεθοδευμένη απόκρυψη των πνευματικών του καταβολών και την οργανωμένη στέρηση της ελληνοκεντρικής παιδείας! Το έθνος εκείνο που πρώτο ανακάλυψε τις αρετές τις τέχνες και τις επιστήμες, καθώς και την φυσιογνωστική παιδεία, σήμερα υφίσταται δια νόμου την ανατολίτικη θρησκειοκεντρική παιδεία!

Ούτε μια απόπειρα κρατικής έκδοσης της ελληνικής γραμματείας, δεν έγινε μετά την προαναφερθείσα προσφορά του Κοραή! Το ελληνικό κράτος, με τις ευλογίες της υπερκείμενης θεολογικής εξουσίας, εσκεμμένα και μεθοδευμένα, στέκει ανάμεσα στους Έλληνες και την τεράστια πνευματική κληρονομιά τους, την παγκοσμίως λατρεμένη ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ!

Αν δεν υπήρχαν κάποιοι αξιέπαινοι ιδιώτες, ξένοι[90] και Ελληνες[91] (τους οποίους δημοσίως ευχαριστούμε) να αναλάβουν την έκδοση

[90] Για τριάντα χρόνια (από το 1972) το πανεπιστήμιο Irvine University· of California έχει επιδοθεί στο έργο της καταγραφής ίου πλούτου της σωζόμενης ελληνικής γραμματείας. Μέχρι το 2002 είχε αναλύσει πάνω από 6.625 έργα 1.823 συγγραφέων, και καταγράψει ένα σύνολο από 82.000.000 λέξεις που καλύπτουν μια περίοδο από τον Όμηρο μέχρι το 1453 μ.Χ., δηλαδή περισσότερο από 2000 χρόνια. (Τα στοιχεία αυτά είναι αϊτό προσωπική επικοινωνία με την κυρία Maria C. Pantelia TLG Project Irvine University of California 29/10/2002).

[91] Επαινούμε, συγχαίρουμε και ευχαριστούμε θερμά τον κ. Οδυσσέα Χατζόπουλο, των εκδόσεων Κάκτος, για την ηρωική απόφαση του. να εκδόσει ολόκληρη την αρχαιοελληνική γραμματεία! Σήμερα εγγίζει αισίως τους επτακόσιους συγγράφεις από τους δυο χιλιάδες που έχει κατά νου να εκδόσει! Τον παρακαλούμε δε και του ευχόμεθα να επεκτείνει την προσπάθειά του και στην Λατινική γραμματεία, που βρίθει αντιγραφών, απολεσθέντων ελληνικών κειμένων και ιδεών. Εκτός απ την ένδοξη υστεροφημία, που σίγουρα του επιφυλάσσει η ιστορία, εμείς τον αναγορεύουμε, άξιο συνεχιστή του εθνωφελούς έργου του Κοραή. μαζί με όσους ακολου-

ίων θησαυρών της Ελληνικής κληρονομιάς, ο ελληνικός λαός δεν θα μπορούσε ποτέ να υποθέσει, ούτε ποιος ήταν, ούτε τι ακριβώς του στέρησαν!

Δυστυχώς, η θλιβερή απραξία των ακαδημαϊκών, συμπληρώνει το πολιτισμικό δυστύχημα των Ελλήνων. Δυο αιώνες μετά τον Κοραή, δεν έχουν να επιδείξουν απολύτως τίποτε, στην κατεύθυνση της έκδοσης των αρχαιο-ελληνικών θησαυρών! Σε πρόσφατο συνέδριο στην φιλοσοφική σχολή της Θεσσαλονίκης, για την γλώσσα, θέσαμε ξανά το ζήτημα υπ' όψιν υπουργών και ακαδημίας και εισπράξαμε πάλι παχιά λόγια και υποσχέσεις.

Δυστυχώς, οι Έλληνες εξακολουθούν κυριολεκτικά να ζουν πάμφτωχοι, πάνω στα αμύθητα προγονικά τους πλούτη, επειδή έτσι το θέλουν κάποιοι ρασοφορεμένοι και μη “εθνοπατέρες[1]!

Έως ότου λοιπόν εμφανισθούν άνδρες σοφίας, αλλά και τόλμης ανάλογης του Κοραή με καυστικά, κριτικά και απομυθοποιητικά συγγράμματα ισάξια εκείνου... το ελπιδεμπορικό ιερατείο θα πλουτίζει ανενόχλητο, με το ίδιο αισχρό εμπόριο θαυμάτων και θα συνεχίσει να γυμνάζει τα ανακλαστικά του λαού μας, στην θρησκοληψία και τις δεισιδαιμονίες! ΓΥ αυτό, οι κραυγές του Κοραή και ο θρήνος της Ελληνικής Νομαρχίας, πρέπει να γίνουν ευρύτερα γνωστά και VO φυτέψουν τον ελληνικό σπόρο της αμφιβολίας, τον σπόρο του Κοραή και του Ανώνυμου, στις ψυχές των Ελλήνων.

Και για να μη νομίζει κανείς ότι δεν διαθέτουμε στοιχειώδη αίσθηση αναγκαίου συμβιβασμού, ξεκάθαρα δηλώνουμε ότι: μακάρι οι αγνοί θρησκευόμενοι, να αποκτήσουν την ελληνική ψυχή του Κοραή. Να καταδιώκουν ανελέητα την δεισιδαιμονία όπως εκείνος. Να καταγγέλλουν το αισχρό εμπόριο θαυμάτων όπως εκείνος. Να αποβάλουν την απεχθή λειψανολατρεία, την απάτη, τις σεμνοπανουργίες και τις ανατολίτικες θαυματο-μαγγανείες με τα ψεύτικα φώτα και τις δακρυσμένες εικόνες.

θούν το παράδειγμά του, όπως οι εκδόσεις Γεωργιάδη και άλλοι, που ακολουθούν· με αξιέπαινους ρυθμούς.

Στον Καναδά, πρόσφατα μου αφηγήθηκαν το εξής απίστευτο: Κάποιος επιτήδειος καλόγερος τοποθετούσε σε ψυγείο μια εικόνα και η υγροποίηση που παρουσίαζε εκτός ψυγείου, ερμηνευόταν σαν θαύμα της Παναγίας! Οταν σήκωσε εκατοντάδες χιλιάδες δολάρια και αποκαλύφθηκε η απάτη του, εξαφανίσθηκε κάπου στην Αμερική! Πρόσφατα απ’ τις ειδήσεις μάθαμε επίσης, ότι εικόνα του Χριστού δακρύζει μέσα στην αχανή Ινδία... προαναγγέλλοντας καινούργιους ορίζοντες θαυματο-θυμάτων! Κάποιοι που τόλμησαν να ζητήσουν να μεταφερθεί για εξετάσεις η

Μακάρι να ελέγξουν την ξέφρενη (πλουτοφόρα για τον κλήρο) ναοδομία. Να περιορίσουν τις αμέτρητες τελετές μνήμης των αρχαιο-εβραϊκών ηρώων! Να εγκαταλείψουν την ύπουλη διείσδυση στην παιδεία. Να σταματήσουν οριστικά τους αναθεματισμούς κατά των αρχαίων σοφών Ελλήνων, όπως συμβαίνει την Κυριακή της ορθοδοξίας. Να αποκηρύξουν, τουλάχιστον μέρος απ' το αηδιαστικό, ανθελληνικό, ιστορικό σύμπλεγμα του βαρβαρικού βυζαντινοχριστιανισμού[93] και να πουν την αλήθεια στα ελληνόπουλα, για την προδοτική ανάμιξη του ιερατείου στον χριστιανο-ραγιαδισμό της τουρκοκρατίας!

Να πάψουν να ρίχνουν στάχτη στα μάτια των ανθρώπων με κενές αγαπολογίες, αφού ιστορικά και επί σειρά αιώνων, δεν έχουν τίποτε να επιδείξουν στην κατεύθυνση αυτή! Να περιορίσουν τις ελπιδοαπάτες, πίσω απ' τις οποίες ελέω θεού συμβαίνουν τέρατα και σημεία. Να πάψουν να βυθίζουν τους ευαίσθητους και επιρρεπείς ανθρώπους, στον ύπνο του υπερβατικού μύθου και της ανατολίτικης μυστηριακής ζωής, γιατί σήμερα ξέρουμε πολύ καλά, ότι ακριβώς τα ίδια μυστηριακά και πνευματο-μεθυστικά παραμύθια, εμπορεύονται όλες οι οργανωμένες θρησκείες σε ανατολή και δύση από καταβολής κόσμου.

Αν ο χριστιανισμός είναι ο κήρυκας της πτώχειας, της αυτάρκειας και της συνδιαλλαγής, να μας το δείξουν κάποιοι ευτραφείς αστακοδίαιτοι[94] ρασοφόροι στην πράξη. Να κάνουν όχι φιλανθρωπικά έργα βιτρίνας, αλλά επιμορφώνοντας πρόθυμους ανθρώπους, που

εικόνα στο Νέο Δελχί, έλαβαν απ' τους πανέξυπνους ιερείς, την απάντηση, πως δεν μπορούν βέβηλα χέρια να αγγίξουν την θαυματουργή εικόνα!

Η απίστευτα ανθελληνική νομοθεσία του Βυζαντίου όπως παρουσιάζεται στα κείμενα: «Η ατιπαγανιστική νομοθεσία της ύστερης Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας μέσα από τους Κώδικες» Μετάφραση Αφροδίτης Καμάρα και εκδόσεις Κατάρτι. Πρόκειται για την αποκαλυπτικότερη απόδειξη του ανάερου γάμου, της πλέον ψευδόσεμνης θρησκείας και της χυδαιότερης αυτοκρατορίας όλων των εποχών, ενάντια στον δάσκαλο των εθνών Ελληνισμό. Μποράτε να παραγγείλετε το εξαιρετικό αυτό βιβλίο στο τηλ.: 210 / 3604793.

[94] Το καλοκαίρι του 2000, σε παραλιακό ταβερνάκι στο λιμάνι της Αμοργού, υπήρξα κατά σύμπτωση, αυτόπτης μάρτυς σε απίστευτο όργιο με αστακο-μακαρονάδες του Αρχιεπισκόπου Χριστόδουλου ! Δεκάδες αστακοί έμειναν αφάγωτοι, από τον ίδιο και τους ευτραφείς συνοδούς του, σε μια αλγεινή επίδειξη πλούτου και αφθονίας, σ' ένα νησί που βιώνει την εγκατάλειψη και δεν διαθέτει ούτε τις πλέον στοιχειώδεις ιατροφαρμακευτικές ανέσεις.

θα επανδρώσουν παραπαίοντα ιδρύματα σοβαρών παθήσεων,[95] όπου υπάρχει αιματηρή έλλειψη προσωπικού και στοιχειώδους αγάπης·

Αντί να τρέχουν στις εκκλησίες οι ηλικιωμένοι, για να κάνουν τον παπά να αισθανθεί σπουδαίος, ή για να εισπνεύσουν αρωματικά λιβάνια, ας βρουν έναν αξιοπρεπή τρόπο να δείξουν πραγματική κοινωνική αλληλεγγύη, καλύπτοντας πραγματικά τις ανάγκες αλλήλων.

Αντί να κάνουν συνέδρια για να καυχηθούν για την εκπλήρωση των καταστροφικών προφητειών της αποκάλυψης του Ιωάννη, καταστροφές για τις οποίες άλλωστε ευθύνονται οι ίδιοι, ας ασχοληθούν επιτέλους έντιμα με την μόνη θεάρεστη πλανητική ιερότητα, την οικολογία[96] Αντί με τα πανταχόθεν εισρέοντα αμύθητα ποσά του λαού, να οικοδομούν φρούρια, που θα στεγάσουν τις ακολασίες των καλογέρων, ας δημιουργήσουν κέντρα οικολογικών μελετών και ας συνδράμουν στην διάσωση της πλανητικής ζωής.

Βέβαια, θα ήταν ανεπίτρεπτο σφάλμα, να παραδώσουμε στα ιδιοτελή ιερατεία το οικολογικό άλλοθι, για να παίξουν πάνω του εξ' αρχής, το θέατρο της σωτηρίας!

Ας χρηματοδοτήσουν και ας ξανανοίξουν μια προς μια τις βιβλιοθήκες που έκαψαν και ας ομολογήσουν με συντριβή, ένα προς ένα τα ιστορικά ανομήματά της θρησκευτικής τους μισαλλοδοξίας, που στοίχισαν την ανυπολόγιστη πολιτισμική καταβαράθρωση της ανθρωπότητας και οπισθοδρόμηση των τεχνών, της ιατρικής και των γενικότερων πολιτισμικών αναζητήσεων.

Αν δεν μπορούν να αναλάβουν τίποτε απ' όλα αυτά, τους συνιστούμε να σκύβουν με συντριβή το κεφάλι, κάθε φορά που τα ξεκάθαρα ιστορικά στοιχεία τους ελέγχουν. Έτσι θα έκανε κάθε αληθινός άνθρωπος του θεού, κάθε ευσεβής παπάς και κάθε θεολογία που σέβεται τον εαυτό της και τον θεό που πιστεύει. Τίποτε λιγότερο δεν

[95] Έζησα από κοντά την εγκατάλειψη κρατικού ιδρύματος, όπου οι εκατοντάδες ασθενείς, δεν μπορούν ούτε το καθημερινό τους πιάτο να σύρουνε κοντά τους και δεν υπήρχε ούτε ένας χριστιανός, ούτε μια φιλανθρωπική οργάνωση να τους συμπαρασταθεί. Τα παχιά λόγια είναι ευκολώτερη από τις πραγματικές αγαθοεργίες!

Εκπληκτική και αξιέπαινη εξαίρεση, αποτελεί η θέση του προέδρου της ακαδημίας Μητροπολίτη Περγάμου Ιωάννη Ζηζιούλα, που σε άρθρο της εφημερίδας Ορίζοντες με τίτλο: «η θεολογία κατέστρεψε την γη», με εξομολογητική και απολογητική διάθεση δήλωσε: «Η θεολογία δημιούργησε το οικολογικό πρόβλημα και αυτή πρέπει να συμβάλει στην επίλυσή του», υιοθετώντας την άποψη του Αμερικανού ιστορικού Lynn White.

μπορεί να γίνει ανεκτό και οτιδήποτε διαφορετικό είναι... αηδιαστική υποκρισία και αμαρτωλές προφάσεις.

Επιτέλους ας ξυπνήσουν από τον λήθαργο της αυταρέσκειας και σε κάποιο βαθμό ας αναγνωρίσουν και οι θρησκευόμενοι, ότι η ανθρωπότητα δεν έχει άλλα περιθώρια, γιατί δίνει πλέον τον ύστατο αγώνα επιβίωσης, απέναντι στην δραματική πλανητική πραγματικότητα, που δημιούργησε η οικολογική αδιαφορία, που εξέθρεψαν πρώτες και καλύτερες οι τρεις "θεόπνευστες" αβρααμογενείς θρησκείες.

Κάποιοι πρέπει οπωσδήποτε να καταλάβουν, ότι η εποχή της Βυζαντινής θεολογικής αθλιότητας πέρασε και πολλά πρέπει να αλλάξουν στο μεσαιωνικό αυταρχισμό τους.

Μέχρι χθες, η αδιαφορία μας στοίχιζε ανθρώπους και χαμένες ευκαιρίες, όλα αυτά μπορούσαν να ξεπεραστούν... σήμερα όμως ολόκληρος ο πλανήτης τρίζει κάτω από το βάρος της αθλιότητάς μας και οι θρησκείες, οι μεγαλύτεροι ανθρώπινοι ιστορικοί σχηματισμοί, αντί να είναι το κέντρο της σοβαρότητας, παραμένουν το κουκλοθέατρο της αποχαύνωσης και του παλιμπαιδισμού.

Κάποιοι θρησκευόμενοι μπορεί ακόμα να μην καταλαβαίνουν για τι πράγμα μιλάμε, τι ακριβώς έρχεται κατά πάνω τους. Όμως πρέπει να καταλάβουν πως ούτε το χρήμα, ούτε οι εξουσίες, αλλά οι ιδέες που γεννιούνται από την καυτή ανάγκη είναι που καθορίζουν το μέλλον. Ας σημειώσουν προσεκτικά, ότι οι αρχαιοελληνικές ιδέες που κάποιοι νόμισαν ότι ξεριζώθηκαν οριστικά από προσώπου γης, ξαναγεννιούνται και επιστρέφουν μαζικά στην "γη" που τις γέννησε. Αν δεν παραμερίσουν, τότε θα περάσει από πάνω τους... η τεράστια σε πνευματικό εκτόπισμα και βάρος... ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΑ!

Κι αν ακόμα αποτύχει ο ελλαδικός ελληνισμός, σύντομα ο κόσμος ολόκληρος, θα υποχρεωθεί να κάνει τον σωτήριο ελληνικό ορθολογισμό σημαία του.

Προσκλητήριο δουλείας

«Αδελφική» κατά «Πατερικής διδασκαλίας».
Ο Κοραής κατακεραυνώνει τον πατριάρχη Ιεροσολύμων

Πριν σας αφήσω να απολαύσετε το αποκαλυπτικό κατηγορητήριο του Κοραή. κατά του ψευδωνύμου "αγίου" φωτός, ας δούμε μια α-

κόμα απίστευτη ομολογία της επαίσχυντης προδοτικής συμπεριφοράς των ρασοφόρων, κατά της επικείμενης ελληνικής επανάστασης! Την εντολή υποταγής στους Τούρκους του εθνοπατέρα Πατριάρχη Ιεροσολύμων Ανθιμου, που ο ίδιος, για να γλυκάνει το φαρμάκι ή για να μας θυμίσει τον συστηματικό ανθελληνισμό των "πατέρων" της εκκλησίας, την ονόμασε «Πατερική Διδασκαλία»!

Πρόκειται για την ανατριχιαστικότερη απόδειξη της θεολογικής παράνοιας και την καθαρότερη ιστορική απόδειξη, της φρικτής πνευματικής δουλοφροσύνης του ιερατείου! Πρόκειται αληθινά για ένα απίστευτο κάλεσμα δουλείας!

Η πολυσέλιδη αυτή (23 σελίδων) θεολογική οδηγία, του «Κυρ. Άνθιμου (1717-1808) ελέω θεού πατριάρχη της Αγίας πόλεως Ιερουσαλήμ και πάσης Παλαιστίνης», εμφανίσθηκε το 1798, λίγο μετά την δολοφονία του Ρήγα, δηλαδή παραμονές της ελληνικής επανάστασης. Αποτελεί εκπληκτικό ντοκουμέντο του χριστιανικού ανθελληνισμού! Προϊόν αισχρής θεολογικής διαστροφής και τρανή απόδειξη τυπικής θρησκευτικής χειραγώγησης, ενός δόλιου κληρικού, που διαφέντευε μαζί με τους ομοίους του, την τύχη των Ελλήνων!

Δουλικώτερος των δούλων και τουρκικότερος των Τούρκων, έγραψε την Πατερική Διδασκαλία: «με προτροπή του Σουλτάνου Σελίμ Γ', όστις εφοβήτο μήπως ευμενώς ακουσθούν υπό του ελληνικού έθνους τα της γαλλικής επαναστάσεως».[97] Τόλμησε δε, με δόλο, φθόνο και υστεροβουλία, να κάνει αισχρή θεολογική επίθεση, κατά των φυσιολογικών συμφερόντων του ελληνισμού, χαρακτηρίζοντας την τούρκικη κατοχή ως έργο της θείας πρόνοιας και σίγουρη οδό προς την μεταθανάτιο σωτηρία!

Εξ αρχής ο τουρκόφιλος Ανθιμος, υπενθυμίζει πως η Σιών και η Ιερουσαλήμ, δικαιούται να έχει τον πρώτο λόγο στην ζωή των Ελλήνων: «η χριστιανική πίστη εξ’ αρχής από Ιερουσαλήμ εκηρύχθη εις όλον τον κόσμο, καθώς είναι γεγραμμένον: εκ Σιών εξελεύσεται νόμος και λόγος Κυρίου εξ Ιερουσαλήμ».[98]

[97] Δ. Σ. Μπαλάνος γράφει: «Ο ίδιος ο βιογράφος του τον περιγράφει σαν ένδοξο συνεργάτη και εξαίρετο φίλο των Τούρκων. Ο Άνθιμος λοιπόν πέραν πάσης αμφιβολίας, υπήρξε γνωστός φιλότουρκος». Εγκυκ. Δρανδάκη «Ανθιμος»

Το πλήρες κείμενο λέει: «ο οίκος (θρησκεία) του Κυρίου (Γιαχβέ), θα στηριχθεί στις κορυφές των ορέων (εθνών) θα υψωθεί υπεράνω των βουνών (λαών) και όλα τα έθνη θα συρρέουν σ’ αυτόν και πολλοί λαοί θα πουν, εμπρός ελάτε

Στην συνέχεια, περιγράφει την θεολογική του πραμάτεια, ορίζοντας επί το θρησκευτικώτερον το νόημα της ζωής και παρουσιάζοντας τα απίστευτα κέρδη της πίστης: «ο θεός αποφάσισε να αποθνήσκει ο άνθρωπος και διαλυόμενος εις τα εξ ων συνετέθη, με καιρόν πάλιν τον παράδεισο να αποκτήσει και αφού γυμνασθεί καλώς εις την παρούσαν ζωήν και με τους πειρασμούς δοκιμασθεί ως ο χρυσός στο χωνευτήριο, να καταξιωθεί και πάλιν της μακαρίας εκείνης ζωής και αιωνίως να εντρυφά εις την δόξα των αγαθών με χαρά και ευφροσύνην αιώνιον».

Κατόπιν, ο τουρκόφιλος παπάς, ξεναγεί τα θύματά του, στην ιστορική ανάλυση της θεολογίας του: «αγαπητοί χριστιανοί πρέπει να θαυμάσουμε την άπειρον του θεού προς ημάς αγάπην. Δείτε τι οικονόμησεν ο ελεήμων πάνσοφος ημών Κύριος δια να φυλάξει αλώβητον την αγίαν και ορθόδοξον πίστιν ημών των ευσεβών και να σώσει πάντας. Ήγειρε εκ του μηδενός την ισχυράν αυτήν βασιλείαν των Οθωμανών, αντί της των Ρωμαίων ημών βασιλείας, η οποία είχεν αρχίσει τρόπον τινά να χωλαίνει εις τα της ορθοδόξου πίστεως φρονήματα και ύψωσε (ο θεός) την βασιλεία αυτή των Οθωμανών, περισσότερον από κάθε άλλην, δια να αποδείξει αναμφιβόλως, ότι θείω εγένετο βουλήματι και ουχί με δύναμη ανθρώπων και να πιστοποιήσει (ο θεός) πάντας τους πιστούς, ότι με αυτόν τον τρόπον ευδόκησε να οικοδομήσει μέγα μυστήριο σωτηρίας δια τους εκλεκτούς...»

Το συγκεκριμένο ερωτικό ειδύλλιο, μεταξύ δούλων και αφεντάδων, ξεπερνά κάθε φαντασία! Σκεφθείτε με τι ηδονή οι Τούρκοι θα διάβασαν μετά από αιώνες ολόκληρους ανεξέλεγκτης καταπίεσης, τους ίδιους τους πνευματικούς ηγέτες των σκλαβωμένων Ελλήνων, να τους αποκαλούν: «μέγα μυστήριο σωτηρίας»!

Και συνεχίζει ο ιεράρχης να οδηγεί με αγάπη τα πρόβατά του στην ιερή ελπιδοταΐστρα: «Αδελφοί μη πλανηθείτε εκ της σωτηρίας αυτής οδού, αλλά με γενναιότητα καταπατήστε τις μηχανές του διαβόλου και -νύν εγγύτερον ημίν η σωτηρία-. Κλείστε (λοιπόν) τ' αυτιά σας και μην δώσετε καμμίαν ακρόασιν εις τας νεοφανείς ταύτας ελπίδας της ελευθερίας. Και να είσθε κατά πολλά

ας ανέβουμε στο όρος του Κυρίου στον οικο (θρησκεία) του θεού του Ιακώβ, τον δρόμο του (τρόπο σκέψης του) να μας δείξει για να ακολουθούμε Διότι *σχ'* την Σιων (θα) βγαίνει ο νόμος και απ' την Ιερουσαλήμ (θα) κροέρχεται ο λόγος (η παιδεία)» (Β.Β.) Ησαΐας 2.2-3.

βέβαιοι, ότι αι δόξαι αύται και αι διδασκαλίαι (περί ελευθερίας) είναι ενάντιοι εις τα ρητά της θείας Γ ραφής και των αγίων Αποστόλων, που μας προστάζουν να υποτασσώμεθα εις τας υπερεχούσας αρχάς (εξουσίες) όχι μόνο εις τας επιεικείς αλλά και εις τας σκολιάς (διεστραμμένες), δια να έχωμεν θλίψιν εις τον κόσμον και να παραστήσωμεν καθαράς τω Χριστώ τας αισθήσεις ημών... Είναι λέγω (τα περί ελευθερίας) ενάντια εις την θείαν Γραφήν (εννοεί την εβραϊκή Βίβλο) και δεν προξενούν κανένα καλό της παρούσης ζωής, καθώς δολίως επαγγέλλονται, δια να σας γυμνώσουν από κάθε ουράνιο και επίγειο πλούτο».

«Απατηλαί είναι αδελφοί μου χριστιανοί αι διδασκαλίαι των νέων αυτών ελευθεριών. Και προσέξτε: Φυλάξατε στερεάν την πατροπαράδοτον σας πίστη και ως οπαδοί (ποδοσφαιρικός ο όρος) του Ιησού Χριστού, απαρασάλευτον την υποταγήν εις την πολιτικήν διοίκησην" που σας χαρίζει όσα αναγκαία μόνο εις την παρούσαν ζωήν και δεν προξενεί κανένα εμπόδιο ή βλάβη εις την ψυχική σας σωτηρίαν. Και η ρασοφορεμένη αλεπού της Σιών, καταλήγει: «τι ωφελείται άνθρωπος εάν τον κόσμον όλον κερδίσει, την δε ψυχήν αυτού ζημιωθεί;»

«Αι νεοφανείς αύται διδασκαλίαι, (περί ελευθερίας) ενάντιαι (είναι) εις την θείαν Γ ραφήν και την αποστολικήν διδασκαλίαν, ακόμη και αν ήτο να σας κάμουν να αποκτήσετε και όλα τα πλούτη του κόσμου, πάλιν πρέπει να είναι μισηταί, ως επινόησις του πονηρού διαβόλου, του αγρυπνούντος δια την ψυχικήν των χριστιανών απώλειαν. Πόσο μάλλον, όπου είναι υποσχέσεις ψευδείς και απατηλαί. Όχι πλούτη και δόξα, αλλά πτώχεια, δυστυχία, ακαταστασία και αντί της ελευθερίας, μια μισητή ολιγαρχία και τυραννία ως εκ της πείρας φαίνεται».

Δηλαδή, για όσους δεν το κατάλαβαν, ο άθλιος αυτός παπάς προτείνει, όχι μόνο να μην αφήσουν την ψυχοσωτήρια συνεργασία με την τουρκική αρχή, αλλά παραμένοντας στις αγκάλες των Τούρκων, να σωθούν από τα δεινά των πολιτικών συστημάτων της ελεύθερης Ευρώπης!

Προσέξτε την φράση: «Ως οπαδοί του Ιησού Χριστού, φυλάξτε απαρασάλευτη την υποταγή στην πολιτική διοίκηση» που αποτελεί μια ωμή πολιτικοποιημένη εφαρμογή του Χριστιανισμού.

[100] Ματθαίος 16.26.

«Αυτό το περί ελευθερίας νέον σύστημα, δεν είναι άλλο παρά μια σύγχυσις και ανατροπή των καλών διοικήσεων, μια οδός φέρουσα εις την απώλειαν και απλώς ειπείν. μια νεοφανεστάτη ενέδρα του πονηρού διαβόλου κατά των ορθοδόξων χριστιανών. Δεν θα κριθούμε άξιοι πάσης κατηγορίας, εάν δώσουμε και την παραμικράν ακρόασιν εις τοιαύτας δολίους και απατηλάς διδασκαλίας; Δεν θα παιδευόμεθα έπειτα (στην κόλαση!) δικαίως εάν γνωρίζοντες σαφέστατα την αλήθεια, ακολουθήσωμεν τους οδηγούς του ψεύδους εναντίων των εντολών του θεού;».

Ακολουθεί ένα μοναδικό ντελίριο ψυχολογικής καταπίεσης, που βασίζεται στον αρχέγονο φόβο του θανάτου και τις εβραιο-βιβλικές ψευδο-παραδείσιες φαντασιώσεις, που η μακραίωνη θρησκευτική παιδεία, κατάφερε να φυτέψει από την παιδική ακόμα ηλικία στο πνευματικό ορίζοντα των ψυχολογικών της θυμάτων. Μια αισχρή δαιμονοποίηση, κάθε απόπειρας απελευθέρωσης από τους Τούρκους, όπου δαίμονας και κόλαση είναι κατ' εντολή θεού, ο αγώνας για την λευτεριά και αγγελοφρούρητη λεωφόρος προς την αιώνια ζωή και τον παράδεισο, αναγορεύεται η υποταγή στην χριστιανική θρησκεία και τους Τούρκους!

«ΟΧΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ! Ας έχουμε σταθερότητα και φρόνηση (η προδοσία, εδώ αποκαλείται "φρόνηση")· Ας μη χάσουμε για μια ψευδή και ανύπαρκτη τάχα ελευθερία του παρόντος βίου, τους αμάραντους στέφανους της αιωνίου μακαριότητος (τον παράδεισο). Ας μη στερηθούμε τις ανεκδιήγητες αμοιβές Ας μην ακροασθώμεν ολότελα (ας κωφεύσουμε εντελώς, στα περί ελευθερίας) δια να καταισχύνομεν απαρηγόρητον τον διάβολο και να απολαύσουμε τα αγαθά εκείνα, που ο θεός ετοίμασε απ' αιώνος δια εκείνους που τον αγαπούν».

Και για να γίνει σαφές, ότι ο χριστιανός μάχεται μό\χ> κατά του διάβολου και των εισηγήσεων του περί ελευθερίας, προτείνει τον δικό του "ένοπλο'* αγώνα: «Ενδυναμωθήτε λοιπόν αδελφοί και ενδυθείτε την πανοπλία του θεού (όχι x άρματα της επα\άστασης) δια να ημπορέσετε να αντισταθείτε στις μεθοδεύσεις του διαβόλου»! Ω! δύσμοιρε Έλληνα, πόσα έχεις υποφέρει στα χέρια των "σωτήρων" σου!

Οργή και απερίγραπτη αηδία αισθάνεται κανείς» διαβάζοντας αυτά τα πνευματικά εμέσματα του Πατριάρχη Ιεροσολύμων! Αραγε

πόσα τέτοια θεολογικά σκουπίδια τάισαν αυτόν τον λαό! Η εκτρωματική αυτή θεολογική συλλογιστική, που σε μας θυμίζει επιεικώς, κοάσματα βατράχων, στα αυτιά πολλών πιστών, ήταν τότε, η θεολογική μελωδία, που οδηγούσε κατ' ευθείαν στους μεταθανάτιους παραδείσιους «κόλπους του Αβραάμ»!

Ο πανάθλιος αυτός παπάς, μισότρελος από τις θεολογικές του ιδεοληψίες, ή πανικόβλητος μπροστά στην ενδεχόμενη απώλεια της τουρκικής κηδεμονίας, επιστράτευσε το βαρύ πυροβολικό της μεταθανατολογίας, για να πείσει τους Έλληνες, να μείνουν... σκλάβοι στους Τούρκους! ! !

Και συνεχίζει ο περήφανος αυτός βαστάζος των Τούρκων, ο Ανθιμος Ιεροσολύμων, παρουσιάζοντας του σαρικοφόρους δυνάστες για πολλοστή φορά ως αίτιους της ψυχικής σωτηρίας των Ελλήνων και περίπου σαν την φυσική τάξη του κόσμου: «δεν υπάρχει εξουσία ει μη από θεού, (προς Ρωμαίους 13.1) κατέστησε λοιπόν εφ' ημάς ο Κύριος, αυτήν την υψηλή βασιλεία (των Τούρκων!) δια να είναι εις μεν τους Δυτικούς ωσάν χαλινός, εις δ· τους Ανατολικούς, ημάς, πρόξενος σωτηρίας».

Ο ιεράρχης ομολογεί εδώ, την πολιτική σκέψη του ιερατείου! Με την Τουρκιά πάνω στον σβέρκο των Ελλήνων, το ιερατείο είχε εξασφαλίσει μια κιβωτό θρησκευτικής μακαριότητας, αφού πρώτον, ωσάν χαλινός, εξασφάλιζε την απόσταση ασφαλείας από τους Καθολικούς, δεύτερον την μη επανεμφάνιση της ελληνικής (θύραθεν) παιδείας στους σκλαβωμένους Έλληνες και τρίτον την ιδιαιτέρως προνομιακή μεταχείριση του χριστιανικού ιερατείου, από τους συνεταίρους στην σκλαβιά των Ελλήνων Τούρκους!

Μάλιστα, προσπαθώντας να δικαιολογήσει ακόμα και την παρεμπόδιση της ανοικοδόμησης χριστιανικών εκκλησιών, που συχνά επέβαλαν οι Τούρκοι, ασκώντας έλεγχο ακόμα και στην θεολογική κινητικότητα των κληρικών, γράφει: «Δια τούτο και νεύει (ο θεός) εις την καρδίαν του βασιλέως τούτων των Οθωμανών, να έχει ελεύθερα τα της πίστεως ημών των ορθοδόξων και υπερεκπερισσού να τα διαφεντεύει και να παιδεύει ενίοτε και τους χριστιανούς, δια να έχουν πάντοτε προ οφθαλμών τον φόβο του θεού... Η δε εκκλησία του Χριστού (δηλαδή ο κλήρος) έχει πάσαν την ελευθερίαν καθώς και (επί Βυζαντίου) εκ των ομοπίστων ορθοδόξων βασιλέων, εις το να οικοδομώσιν εκκλησίας, καθώς εις κάθε γενεάν και γενεάν οικοδομήθησαν αδεία της κρατικής βα-

σιλείας, τόσοι περικαλλείς ναοί εις διαφόρους επαρχίας και τόπους. Και της βασιλείας ταύτης (της τουρκικής) η συγκατάνευση εγένετο εξ αρχής και μέχρι σήμερον. Και μη στοχαστεί κανείς ότι με το να εμποδίζονται καμμίαν φοράν οι πολλές οικοδομές των εκκλησιών κολοβώνεται η ελευθερία της χριστιανικής πίστης, άπαγε (όχι βέβαια)! Τούτο είναι δεισιδαιμονία κάποιων, το να λογαριάζουν μέγα μισθόν την οικοδομή των εκκλησιών... Και βεβαίως κατά θείαν συγκατάβασιν εμποδίζονται (απο τους Τούρκους) οι υπέρ το δέον περιφανείς οικοδομές των εκκλησιών... ώστε να έχουμε «το πολίτευμα ημών εν ουρανοίς» και να μην «έχουμε εδώ πόλιν διαμένουσα, αλλά την μέλλουσα (την μεταθανάτια!) να επιζητούμε»[1] ... όπου θα απολαύσουμε τα αιώνια και ανεκδιήγητα αγαθά, που ο πρώτος αποστάτης διάβολος (θέλοντας να μας στερήσει) εις τον τρέχοντα αιώνα εμεθοδεύθη. μιαν άλλη πονηριάν, δέλεαρ του διαβόλου, απάτην ξεχωριστήν και φαρμάκι ολέθριον, δηλαδή το νυν θρυλλούμενον σύστημα της ελευθερίας... κλείστε (λοιπόν) τα αυτιά σας και μην δώσετε καμμίαν ακρόασιν εις τας νεοφανείς ελπίδας της ελευθερίας».

Δεν σας φαίνεται ότι... ο μάγος της φυλής τρελάθηκε;

Τι να πεις και τι να σχολιάσεις! «φαρμάκι ολέθριο» η ελευθερία και «διαβόλου δέλεαρ»! Φόβητρο λοιπόν ο θεός και θέατρο τρόμου οι εντολές του! Μικρά φοβισμένα παιδάκια και οι θρησκευόμενοι, ανίκανοι για κοινωνικές πρωτοβουλίες. Αραγε αν υπήρχε ιδιαίτερος θεός για την παράνοια... θα ενέπνεε λιγότερη τρέλα;!

Σε τι διαφέρει αυτός ο θεολογικός κόσμος, αυτής της θρησκευτικής παράκρουσης, από τον πάλαι ποτέ κόσμο των αρχαίων μαγικών κοινωνιών, όπου ο αρχιμάγος χρησιμοποιώντας καταρράκτες από ευχές και κατάρες, άλλο δεν έκανε απ' το να μετουσιώνει σε θεολογικό παραλήρημα τις κοινωνικές του ορέξεις;

Απ' την άλλη, συχνά αναρωτιέμαι, πόσοι άραγε να είναι σήμερα οι άνθρωποι εκείνοι στους οποίους όλα αυτά φαίνονται πλέον όπως είναι, δηλαδή, ένας επικίνδυνός, δύσοσμος, διανοητικός βούρκος; Πόσοι βλέπουν καθαρά τον αισχρό θεολογικό βιασμό της ψυχής και

[101]Εβραίους 13.14.

την καταδίωξή μας από τις δεισιδαιμονίες της θεολογικής φαντασίας, Πόσοι νιώθουν το αισχρό εμπόριο μεγαλοστομίας; Δεν γίνεται εδώ, ξεκάθαρη η προσπάθεια ιδιοτελούς πολιτικής εκμετάλλευσης των ιδεών, που είχαν την ευκαιρία δια βίου να ενσταλάξουν με τα θρησκευτικά τους κηρύγματα; Ε, λοιπόν αυτή είναι η θρησκεία! Μια κρυφή πολιτική δύναμη, στην υπηρεσία του ιερατείου! Όσοι υπηρετούν την βιβλική πίστη, ακόμα και εν αγνοία τους, καταλήγουν πολιτικά υποχείρια της.

Όλη αυτή η πειθήνια υποταγή στα παραγγέλματα της πίστης, θυμίζει εντυπωσιακά την εκπαίδευσητης αρκούδας, όπου ανταμοιβές και καυτές τιμωρίες[102] μαθαίνουν στα ζώα αυτά μια αξιοθρήνητη πειθαρχία! Ποιος έδωσε στους ανθρώπους αυτούς, το δικαίωμα να μας συμπεριφέρονται σαν εκπαιδευόμενες αρκούδες; Να ασκούν πάνω σε λαούς και κοινωνίες, τέτοια αισχρή και εξαθλιωτική διανοητική βία; Τελικά, μήπως κι εμείς... αρκουδίζουμε ευχαρίστως;

Ποιοι είναι αυτοί και πως απέκτησαν το δικαίωμα να παρουσιάζουν το δικό τους θέλημα, σαν εντολή θεού και να χαρακτηρίζουν απιστία κάθε αντίρρηση στα σχέδιά τους; Ποιοι είναι επιτέλους όλοι αυτοί που κατάντησαν τον Θεό, εργαλείο πολιτικών εξελίξεων;

Μάλιστα το θεολογικό αυτό παραλήρημα του Άνθιμου, συνοδευόταν και από δισέλιδο ποιητικό πόνημα, που ούτε λίγο ούτε πολύ, ήθελε τους Έλληνες, χαρούμενα χριστιανικά υποζύγια, που ευχαρίστως και τραγουδώντας, υποτάσσονται στους αφεντάδες τους! Απολαύστε προεπαναστατική χριστιανική ποίηση. Μάλλον ποιητικό προσκλητήριο δουλείας!

«...Το κάθε γένος έλαβε τον εξουσιαστή του
και υπεκλίθη εις αυτόν με άκρα υποταγή του.
Τούτο λοιπόν της φύσεως θεσμός υπαγορεύει,
πόσον λοιπόν τα λογικά πράγματα χρεωστώσι
μ' ευπείθειαν κ' υποταγήν στον Ανακτα να ζώσι.

Αυτός είναι μετά θεόν ο εξουσιαστής των
ο πρύτανης των αγαθών και φύλαξ της ζωής των.
Θείοι κ' ανθρώπινοι ομού, νόμοι σφοδρώς προστάζουν

[10] Εξαιρετική εντύπο)ση μου προκάλεσε, η περιγραφή του τρόπου που αναγκάζουν τις αρκούδες να περπατούν όρθιες. Απλά, βάζουν μια πυρακτωμένη λαμαρίνα στα μπροστινά της πόδια και για να την αποφύγει, το ζώο αναγκάζεται να μάθει την ορθοστασία!

εις πίστην και υποταγήν μικρούς μεγάλους κράζουν.
Προ πάντων λέγει η Γ ραφή να κάμνωμεν δεήσεις
υπέρ των βασιλέων μας πάντοτε και επίσης.

Και πας ο ανθιστάμενος τοιαύτης εξουσίας,
εναντιούται φανερά της προσταγής της θείας.
Και πάλιν, να πειθώμεθα σ' αρχαίς υπερεχούσαις,
ως κατά θέλησιν θεού το κράτος κατεχούσαις
Απόδοτε τα Καίσαρος τω Καίσαρι (ο Χριστός μας) φωνάζει
και τω θεώ τα του θεού, αφεύκτως μας προστάζει.

Διότι είμεθα υπόχρεοι εις όλα τα ελέη,
όπου απολαμβάνουμε και γέροντες και νέοι,
ου μόνο να προσφέρωμεν κάθε περιουσίαν,
αλλά και βδελυττώμενοι και κάθε αναρχίαν.
Αυτό είναι θέλημα θεού, αυτό η σωτηρία.
Αυτή είναι η αληθινή πάντων η σωτηρία

...Αυτά ας τα φυλάξωμεν, θεόν ας φοβηθούμεν
και εις τον (Τούρκο) βασιλέα μας πιστώς ας υποταχθούμεν
Ταύτα ποιούντες άπαντες και εμμένοντες εδραίως,
αιώνιων ζωήν θα ζήσομεν και πρόσκαιρην βεβαίως.

Καταλαβαίνετε τώρα γιατί ο χριστιανο-θρεμμένος, ή καλύτερα ο χριστιανο-δεμένος Έλληνας, παρέμεινε σκλαβωμένος στους Τούρκους για πολλές εκατοντάδες χρόνια;! Το συγκεκριμένο χριστιανικό ποίημα, προτείνουμε να μεταφραστεί και να γίνει παγκοσμίως γνωστό, ως... ο ύμνος των χαρούμενων σκλάβων!

Πρόκειται βέβαια, για αρχαία, βρώμικα χαλδαιικά κόλπο, που χρησιμοποιούν την θεολογία, «επί το πολιτικότερον»[103] υποβιβάζοντας τον λαό, στο επίπεδο του αποχαυνωμένου κτήνους, που άγεται και φέρεται εύκολα, όταν' μπροστά του κουνάς τα φρεσκοκομμένα ελπιδόχορτα της σωτηρίας. Αυτός ο τρελόπαπας της Ιερουσα-

103 Στον Ι. Δαμασκηνό, διαβάζουμε για τον παππού του Αβραάμ τον Χαλδαίο Σβ» ρούχ: «από των χρόνων του Σερούχ, αρξάμενης της ειΛωλολατρΙας αί το μάλιστα πολιτικότερον .. (λάτρευαν) τότε τους παρ' αυτών τετιμημένους γύητας (δηλαδή μάγους) ή κάποιους (άλλους) άξια μνήμης έργα πράξαντας έπειτα Ας από των χρόνων του Θάρρα. πατρός Αβραάμ. 6ι' αγαλμάτων την πλάνη τη*; ειΛωλολατρΙας εισηγησάμενοι τους εαυτών προπάτορας 6Γ απεικονίαμων ετΙμησαν»! Ι. Δαμασκηνός: ΠΕΡΙ AlPK^UiN 3 1

λήμ, ο Ανθιμος, απειλεί εν τελεί τους Έλληνες, με τον θανάσιμο πνευματικό κίνδυνο της... ελευθερίας!

Να γιατί οι παπάδες, μαζί με τις ξεσελωμένες παραδουλεύτρες τους, τους θεολόγους, τους κατηχητές κι εκείνους τους Χατζηαβάτες της εξουσίας, τους ιεροκήρυκες, συνεχίζουν και σήμερα να διδάσκουν τον λαό μας μια θρησκευτική ιστορία απαλλαγμένη από οποιαδήποτε μομφή και ψεγάδι. Να γιατί δάσκαλοι ελευθερωτές σαν τον Κοραή, που τους έδειραν αλύπητα για να παραμερίσουν μπροστά στην αληθινή ιστορία, γνώση και παιδεία, είναι παραπεταμένοι στην σκοτεινότερη αφάνεια. Να γιατί θέλουν να εξουσιάζουν απόλυτα την ελληνική παιδεία, ώστε να εξασφαλιστεί μια νόμιμη επιλεκτική συσκότιση της ιστορίας, που θα παρουσιάζει στα ελληνόπουλα, μόνο το δήθεν ελληνοπρεπές ιστορικό προφίλ τους!

Το ιερατείο, για να εξασφαλίσει το διαχρονικό ακαταδίωκτο, για το μακραίωνο βιασμό του Γένους, περνάει συστηματικά τα Ελληνόπουλα από μια γραμμή παραγωγής πιστών, μετατρέποντας εγκαίρως τα παιδιά μας, σε ηθικο-πνευματικούς δούλους! Η θρηκειο-κεντρική παιδεία, δικαίωμα που κατοχύρωσαν οι παπάδες μετά την επανάσταση του 21, έγινε η σιδερένια πύλη του πνευματικού σκοταδισμού, απ' την οποία περνούν υποχρεωτικά όλα τα Ελληνόπουλα και αλυσοδένονται μεθοδικά, με τον θεολογικό σκοταδισμό.

Έτσι, η παιδεία μεταβάλλεται σε εκπαιδευτική δικτατορία και οι λειτουργοί της, σε έμμισθους αυλικούς της. Για τον λόγο αυτό η παιδεία των ελλήνων σήμερα, *δεν* περιέχει ούτε ίχνος από την κριτική σκέψη του Κοραή. Γενιά τη γενιά, ο Έλληνας πνευματικά αλυσοδεμένος και ανιστόρητος, κωπηλατεί ασταμάτητα στις "γαλέρες" της ανθελληνικής πολιτικο-θρησκευτικής εξουσίας.

Το καλοθρεμμένο παπαδαριό, αιώνες τώρα ανταγωνίζεται αθέμιτα τις εξουθενωμένες ελληνικές οικογένειες, εκτοπίζοντας ακόμα και πληθυσμιακά τους οικονομικά εξηντλημένους Έλληνες. Οι πολυμελείς οικογένειες των παπάδων, λόγω οικονομικής εξασφάλισης, ανέκαθεν είχαν και έχουν τόσα παιδιά, που τελικά θα πρέπει να γίνει σοβαρά λόγος, για πετυχημένο μοντέλο ευγονικής υπεροχής. Ζούμε κυριολεκτικά ανάμεσα στους πολυπληθείς εξ' αίματος συγγενείς των παπάδων, που επανδρώνουν κατά προτεραιότητα το δημόσιο, την πολιτική και εσχάτως επιτίθενται μαζικά στην παιδεία! Χιλιάδες κρυφο-ρασοφόροι, διορίζονται με χαριστικές διαδικασίες, σε κάθε βαθμίδα της παιδείας, για να ρυθμίζουν αποτελεσματικά την θεολο-

γική δοσολογία στην πνευματικότητα των νέων και να εξασφαλίζουν την πελατειακή σχέση των Ελλήνων με την εκκλησία!

Έτσι μόνο εξηγείται, ο απίστευτος βαθμός αδράνειας του ναρκωμένου έθνους των Ελλήνων! Όλα αυτά τα τρισάθλια πνευματικά σκουπίδια, βαπτιζόμενα εντός θεολογικής δεξαμενής αποκτούν όχι μόνο λάμψη "θεϊκή", αλλά και δράση μαγγανευτική, που προκαλεί μαζικό θεολογικό εθισμό, ικανό να μετατρέψει ένα αρχαίο περήφανο έθνος ερωτηματοποιών, παραγωγούς τεχνών και αρετών, σε πνευματικούς ζήτουλες και παθιασμένους καταναλωτές χαλδαϊκών σκουπιδιών!

Λέτε λοιπόν να αγνοούν όλα αυτά τα μνημειώδη ιστορικά αίσχη, οι σημερινοί μεγαλο-ιεράρχες της Ελλάδος; Λέτε να μην γνωρίζουν ότι μέγα μέρος των θρησκευτικών προκάτοχων τους υπήρξαν ελεεινοί υποτακτικοί της οθωμανικής αυτοκρατορίας; Μην αυταπατάσθε, αυτά και πολύ περισσότερα γνωρίζουν οι ρασοφορεμένοι αυτοί απατεώνες. Πρέπει και ο τελευταίος Έλληνας να καταλάβει, ότι κατά κανόνα, οι σημερινοί θεοκάπηλοι παπάδες, είναι «επί το πολιτικότερον», οι συνεχιστές της δουλοφροσύνης, που εξέθρεψαν οι ίδιοι οι πατεράδες τους επί τουρκοκρατίας.

Μετά από τόσες περίλαμπρες εκκλησίες και πολυτελή ιδρύματα, αναρίθμητα προσκυνήματα, αδιατάραχτη εκπαιδευτική δικτατορία, κοινωνικά αξιώματα, πλούτο, σκάνδαλα απερίγραπτου αίσχους, καθημερινές ραδιουργίες και ακολασίες... θέλετε να πιστέψω ότι ακόμα δυσκολεύεστε να δείτε, ποιοι είναι οι βιαστές της ιστορίας και ποιοι έχουν κάνει «πορισμό την ευσέβεια»;

Και επιτέλους, γιατί καυχόμεθα στο δώρο της νοημοσύνης, αν πουθενά δεν μπορούμε πια να διακρίνουμε την υπερβολή: Υπενθυμίζω μόνο, ότι στην Μονή Λειμωνών στην Μυτιλήνη, εκτός των μοναστηριακών κηρίων στο νησί, έκτισαν με έξοδα των κατοίκων, εκατόν είκοσι πέντε εξωκλήσια και σκοπεύουν να τα κάνουν 365, ώστε ένας άγιος να γιορτάζει καθημερινά! Ολα αυτά... ενώ δίπλα στην Κάλυμνο πεθαίνουν’ οι ψαράδες απ' τη νόσο των δυτών ή μένουν παράλυτοι επειδή δεν υπάρχει ένας (έστω και φορητός με ελάχιστο κόστος) θάλαμος αποσυμπίεσης! Ούτε καν ένα λειτουργικό ελικοδρόμιο, για την εξυπηρέτηση μεταφοράς των ασθενών και σε περιπτώσεις έκτακτων περιστατικών υγείας, αναγκάζονται, περνώντας απέναντι στην Τουρκία, να ζητούν ακόμα προστασία και περι-

θαλψη από τους Τούρκους, χους πάλαι ποτέ πολυαγαπημένους φίλους, του πατριάρχη Ιεροσολύμων Ανθιμου!

«ΑΔΕΛΦΙΚΗ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ»
ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΟΥΣ
ΕΙΣ ΠΑΣΑΝ ΤΗΝ ΟΘΩΜΑΝΙΚΗΝ ΕΠΙΚΡΑΤΕΙΑΝ ΓΡΑΙΚΟΥΣ

Όταν ο Κοραής, που βρισκόταν προσωρινά στην Ρώμη, διάβασε το πατριαρχικό προσκλητήριο δουλείας, έγινε έξαλλος και ανέλαβε να απαντήσει στον τουρκολάγνο Ανθιμο των Ιεροσολύμων, με το πρώτο εθνε/ερτήριο έργο του. Η συγκεκριμένη απάντηση του Κοραή, είχε σχεδόν χαθεί από προσώπου γης, αφού δεν υπήρχε σε καμιά βιβλιοθήκη της Αθήνας και ανεβρέθη τυχαία σε βιβλιοθήκη της Κοζάνης!

Με την «Αδελφική διδασκαλία» ο Κοραής έδωσε την πρώτη του δημόσια μάχη κατά της θρησκευτικής δουλοφροσύνης και του τουρκόφιλου ιερατείου: «μάχη εθνεγερτική που ανοίγει τους δρόμους της αντίστασης και του εικοσιένα. Κανένα βιβλίο του Κοραή δεν έχει την πνοή, την δύναμη, την τόλμη, το νεύρο, τον πόνο, την αγανάκτηση και το άχτι της Αδελφικής διδασκαλίας. Κανένα δεν έχει τόση ιστορικότητα μέσα του και δεν κλείνει τόσο πλατιά και τόσο βαθιά τον πόνο και τον πόθο του Γένους για λυτρωμό. Η αδελφική διδασκαλεία είναι σκεπασμένο ηφαίστειο. Σάλπισμα εθνεγερτικό και αντιστασιακό απ' τα πρώτα που ακούσθηκαν πάνω στο νιόσκαυτο τάφο του Ρήγα». Γ. Βαλέτας 1949.

Στην Αδελφική Διδασκαλία» ο Κοραής εκρήγνυται γράφοντας: «ή έχασε παντελώς η Μακαριότης του τας φρένας ή μετεσχηματίσθη εκ ποιμένος εις λύκον δια να σπαράξει»!

Μη έχοντας άλλη εξήγηση βγάζει τρελό τον πατριάρχη. «Η Πατρική Διδασκαλία είναι γεμάτη με τόσες βλαστήμιες κατά του ορθού λόγου... ώστε είναι αδύνατον να εγεννήθη από τον εγκέφαλο ενός συνετού πατριάρχου».

Ζώντας ο ίδιος στο εξωτερικό και κάνοντας αγώνα να παρουσιάσει τα δίκαια της σκλαβωμένης πατρίδας του, φοβάται: «μήπως οι Ευρωπαίοι, διαβάσουν το μωρόν τούτο σύγγραμμα και συμπεράνουν ότι τέτοια είναι όλων των Ελλήνων τα φρονήματα, πως είμεθα (δηλαδή) όχι μόνο δούλοι αλλά και φίλοι της δουλείας, όχι μόνο δέσμιοι, αλλά ότι καυχώμεθα εις τα δεσμά και την μαστίζουσα ημάς χείρα του τυράννου με ανδραποδώδες σέβας ασπα-

ζόμεθα. Ανάγκη λοιπόν να κηρύξουμε εις όλην την οικουμένη, αντιλέγοντας εις το μωρόν τούτο σύγγραμμα, ότι το κατά των τυράννων μίσος μας είναι ριζωμένο εις τας ημετέρας καρδίας».

Ο Κοραής στο συγκεκριμένο σύγγραμμα απαριθμεί τα πάθη των Ελλήνων, περιγράφοντας τους «αφόρητους φόρους» τους «εκτοπισμούς», τις μετακινήσεις πληθυσμών και τους ασταμάτητους ξεριζωμούς και τους αυτοεξορισμούς των Ελλήνων. «Ας μας πει ο φιλόσοφος αυτός (παπάς) αν ευρίσκεται ή ευρέθη ποτέ καμιά άλλη δημοκρατία, βασιλεία ή τυραννία, όπου να εχύθη τόσο αθώο αίμα, όσον έχυσαν μέχρι τώρα οι Τούρκοι, να επράχθησαν τόσες αρπαγές, ληστείες, καταδυναστεύσεις γυναικών, παιδιών και παρθένων βιασμοί, όσα πράττονται κάθε στιγμή και ώρα εις την Οθωμανική επικράτεια, όχι μόνο απ' αυτόν τον τύραννο αλλά και απ' όλα τα ανδράποδα εκείνα, που του τυράννου την αγριότητα με κολακείες και δώρα ηξεύρουν να εξαπατούν. Που εφάνη ποτέ τόση αχαλίνωτος εξουσία, όση βλέπουμε εις τους δυστυχείς τόπους της Τουρκίας... Φρικτή βλασφημία είναι (λοιπόν) να ονομάζει (ο πατριάρχης) τον Σουλτάνο Πρύτανη των αγαθών».

Στην συνέχεια, αποκαλεί «φιλότουρκο συγγραφέα» τον πατριάρχη και εξηγεί ότι τα χριστιανικά του επιχειρήματα, είναι μια επιλογή χριστιανικής δουλοφροσύνης, που εξυπηρετούν αυτόν και όχι τον λαό των Ελλήνων.

Αναγκάζεται να απαντήσει στην θεολογική γλώσσα, αντικρούοντας ένα προς ένα τα βιβλικά εδάφια του πατριάρχη και κατορθώνει να δείξει, ότι ακόμα και μέσα από την Καινή Διαθήκη, είναι αδύνατον να στηριχθεί η γελοία αυτή πατριαρχική εντολή εθελοδουλίας!

Αιτία δε της παρανοϊκής αυτής θεολογίας, λέει ο Κοραής, είναι η έλλειψη παιδείας και καταλήγει βροντοφωνάζοντας τα αυτονόητα «αντί να χτίζουν σχολεία, προτιμούν να ανοικοδομούν ναούς ή να ξεκινούν για την πολυδάπανη προσκύνηση των Ιεροσολύμων, έχοντας την κενοδοξία να ονομάζονται Χατζήδες, ομώνυμοι των ασεβών εκείνων προσκυνητών της Μέκκας».

«Καλά θα έκανε (ο πατριάρχης) να πει κάτι εναντίων των ανάξιων εκείνων ιερέων, που αντί να ζητούν πως να εξαλείψουν τέτοιες δεισιδαιμονίες, απεναντίας σπουδάζουν, πως να τις στηρίζουν στις καρδιές των απλοϊκών. Μετέβαλαν τους οίκους προ-

σευχής σε σπήλαια ληστών, πωλούντες ανερυθριάστως, μυστήρια και ευλογίες, κι αυτές ακόμα τις προς τον θεόν ικεσίες και αντί να αρκούνται εις διατροφάς και σκεπάσματα, νομίζουσι τον βίον αβίωτων αν δεν τρυφώσιν (διαβιούν) ως Σαρδανάπαλοι».[104]

Ο Κοραής γνωρίζει ότι τα συμφέροντα των Κληρικών και των Τούρκων ήταν παράλληλα, γι' αυτό γράφει: «φοβούνται (οι κληρικοί) την καταστροφή των Τούρκων ως ίδιαν αυτών καταστροφή και των Γραικών την ελευθερία (θεωρούν) ως απαρηγόρητον αυτών δυστυχία» Και συνεχίζει. «Αυτοί, (οι κληρικοί) μιλούν εύκολα για ευνομούμενη ελευθερία υπό των Τούρκων, επειδή παρανομίας πράττουσι αφόβως, υπό την άνομον επικράτεια των Τούρκων. Οι μισθωτοί αυτοί ποιμένες, δύνανται να απειλώσι χωρίς αιτίαν, να παιδεύωσι χωρίς έγκλημα, να αφωρίζωσι και να εξεκκλησιάζωσι χωρίς εξέτασιν και κρίσιν όντινα θέλουσι, εν ενί λόγω, να πράττωσι τα των Τούρκων...»

Και καταλήγει μετονομάζοντας την πατρική διδασκαλία όπως τις αξίζει, σε Σατανική διδασκαλία: «φρίττουν λοιπόν οι Γραικοί και φράσσουσι τας ακοάς αυτών εις τοιαύτη σατανικήν διδασκαλίαν».

Μεταφραστικές αθλιότητες και ο Κοραής

Πριν αποχαιρετίσουμε με συγκίνηση τον μεγάλο Κοραή, ευχόμενοι η παιδεία και η ιστορία των Ελλήνων να μην στερηθεί ποτέ το περήφανο και αδάμαστο πνεύμα του, θα ήθελα πολύ σύντομα να απαντήσω σε μια ιδιαίτερη κατηγορία που του προσάπτει ο Γ. Ματαλληνός γράφοντας: «ο Κοραής το 1808 ήταν εκείνος που πρώτος ερωτήθηκε από την Βιβλική Εταιρεία Λονδίνου, για το εγχείρημα της μεταφράσεως της Αγίας Γ ραφής στην Νεοελληνική. Και όχι μόνο ενθάρρυνε την προσπάθεια αλλ' ήταν εκείνος που συνέστησε η μετάφραση να γίνει από το εβραϊκό πρωτότυπο και

[104] Ο Κοραής δεν δίστασε να καταγγείλει τους φιλήδονους, γυναικωτούς ιεράρχες της εποχής του, αφού: «ο Σαρδανάπαλος ήταν ο θηλυπρεπέστερος βασιλιάς των Ασσυριών. Είχε γυναικεία φωνή και από τον Αθήναιο περιγράφεται ως εψιμυθιωμένος, (λευκοβαμμένος) κεκοσμημένος γυναικιστί (στολισμένος γυναικεία) γυναικείαν στολήν έχων, κατεξυρημένον έχων τον πώγωνα και μετά των παλλακίδων ξαίνων πορφύραν». Δειπνοσοφ. 12.528. «Σαρδανάπαλος, τας αφροδισιακός τέρψεις επιδιώκων ανδρός άμα και γυναικός» Ηράδ. 2.150.

όχι από την μετάφραση των Εβδομήκοντα (Ο') κείμενο της (ορθόδοξης) Εκκλησίας αναγνωρισμένο επίσημα... η μετάφραση από το εβραϊκό κείμενο (βασικά Μασσοριτικό) σήμαινε χρήση του εβραϊκού κανόνος, με 36 βιβλία, σε αντίθεση με τον ορθόδοξο κανόνα των 49 βιβλίων της Παλαιάς Διαθήκης». Φοπομαχικά Γ. Μεταλληνός σελ 53.

Γίνεται ολοφάνερο, ότι ο καθηγητής Μεταλληνός και η ιεραρχία, επιθυμούν παρά πολύ να φορτώσουν ένα ξεκάθαρα δικό τους εκκλησιαστικό έγκλημα στον Κοραή. Είναι απολύτως βέβαιο, πως η ανώτατη εκκλησιαστική ηγεσία, επιθυμούσε αυτήν την ευεργετική γι' αυτούς συρρίκνωση και συσκότιση της Παλαιάς Διαθήκης. Ακριβώς όπως είναι βέβαιο, ότι η Εκκλησία διέθετε ανέκαθεν αποτελεσματικούς μηχανισμούς δριμύτατων και απόλυτων απαγορεύσεων, που θα μπορούσαν να ματαιώσουν οποιαδήποτε απόπειρα κυκλοφορίας της Μασσοριτικής (Μασ.) Βίβλου ανάμεσα στους ορθόδοξους, που όμως, ουδέποτε ενεργοποιήσε.

Γιατί τόση υποκρισία κύριε Μεταλληνέ; Ο Κοραής ευθύνεται για τον εβραϊκό εξωραϊσμό του βιβλικού κειμένου; Δεν ανέχεστε σκανδαλωδώς μέχρι σήμερα, το μονοπώλιο της εβραϊκής έκδοσης της Βίβλου, αφήνοντας τους ορθόδοξους, να νομίζουν ότι η Μασσοριτική Βίβλος (βιβλικής Εταιρίας Λονδίνου με 36 βιβλία) που έχουν σπίτι τους, είναι η αρχική, η αυθεντική Βίβλος των Ορθοδόξων, ενώ ακόμα μέχρι σήμερα, η μετάφραση των Εβδομήκοντα (Ο) είναι η μόνη εγκεκριμένη από την ιερά σύνοδο Βίβλος των ορθοδόξων; Κάνατε ποτέ τίποτε γι αυτό;

Απαγορεύσατε ποτέ την Μασοριτική Βίβλο από τα σπίτια των ορθοδόξων; Γνωρίζουν καν οι ορθόδοξοι, ότι κυκλοφορούν δυο διαφορετικές εκδοχές της Παλαιάς Διαθήκης μια επίσημη και εγκεκριμένη από την ιερά σύνοδο η επονομαζόμενη των Εβδομήκοντα (Ο') με 49 βιβλία (πανάκριβη) και μια Προτεσταντική (και πάμφθηνη, αν όχι δωρεάν), χωρίς την ανάλογη έγκριση, με 36 βιβλία μόνο;

Δεν παραδώσατε προσφάτως (1997) ακόμα και την μετάφραση των Ο', στην Μασσοριτική μεταφραστική ομάδα της Εταιρείας Λονδίνου; Δεν εγκρίνατε το αποτέλεσμα που παρήχθη απ' τους

μασσοριτιστές του Λονδίνου, ως «μετάφραση των τεσσάρων κα**θηγητών»** ή «Β. Βέλλα» ή (Β.Β.);[105]

Δεν προσπαθείτε να εξαφανίσετε οριστικά την αυθεντική Ο', αντικαθιστώντας την μ' αυτήν την Μαοαοριτικοποιημένη (εβραιοδιορθωμένη) Εβδομήκοντα; Γιατί λοιπόν τόση υποκρισία, γλυκομίλητε κύριε Μεταλληνέ; Ο Κοραής φταίει για όλη αυτή την μεταφραστική πλεκτάνη;

Προφανώς ο ελληνόμυαλος Κοραής, στην ταραγμένη εκείνη εποχή σκέφτηκε πως μια μείωση της εβραϊκής Βίβλου κατά 13 ολόκληρα βιβλία, θα ήταν οπωσδήποτε συμφέρουσα για τον Ελληνικό λαό! Ίσως να σκέφτηκε πως, όσο λιγότερη εβραϊκή σκέψη συσσωρεύεται στο ελληνικό κεφάλι, τόσο μικρότερη θα είναι και η επί το εβραϊκότερον αλλοτρίωσή του! Αλλωστε, είναι σίγουρο ότι ο Κοραής ένιωθε ότι ο Ελληνισμός δεν είχε ανάγκη από εβραϊκά πνευματικά δάνεια, που αποτελούν αιτία συστηματικής πνευματικής υποδούλωσης.

Δεν μπορούσε φυσικά να υποθέσει, ότι συνεργαζόμενος με τον Ν. Βάμβα, τον εισαγωγέα από την Αγγλία της Μασσοριτικής έκδοσης (Βιβλικής Εταιρίας Λονδίνου) στην Ελλάδα, διευκόλυνε την διάδοση μιας φρικτά εξωραϊσμένης Βίβλου, που ο βαθμός της επέμβασης των Εβραίων διορθωτών της, γίνεται κατανοητός και μόνο απ' την εσκεμμένη αφαίρεση, 13 ολόκληρων βιβλίων, από την αρχική μορφή της!

Οι επιλεκτικές αυτές αφαιρέσεις, όχι μόνο ξεπερνούν το 25% των βιβλίων της αρχικής Βίβλου, αλλά είναι και μια άμεση απόδειξη και για τον πιο δύσπιστο, το πόσο κατακρεουργήθηκαν και τα υπόλοιπα βιβλία της αρχικής Βίβλου, στα χέρια των παραποιητών Ραββινομασσοριτών!

[105] Παρ όλες τις εκτεταμένες μεταφραστικές επεμβάσεις και αλλοιώσεις θα βρείτε στην συγκεκριμένη επίτομη Βίβλο (μετάφραση Β. Βέλλα με τα μπλε εξώφυλλα) το σύνολο των βιβλίων (Μακαβαίους, Τωβίτ, Ιουδήθ κ.α.) που έχουν εξαιρετικό ενδιαφέρον και λείπουν από τις κοινές Μασοριτικές μεταφράσεις. Τη συνιστώ ενθέρμως, σ' όλους όσους θέλουν να αποκτήσουν άποψη για την μετάφραση των Ο' ή Εβδομήκοντα. Γραμμένη σε σημερινή κατανοητή γλώσσα, προσφέρει, για πρώτη φορά, ανεπανάληπτες ευκαιρίες γνωριμίας με τους απίθανους μάγους που την έγραψαν και δυνατότητες εύκολης ανακάλυψης του δόλου της πονηριάς και της μαγείας τους και στα 49 βιβλία της Παλαιάς Διαθήκης! Είναι ένα κορυφαίο βοήθημα, που πρέπει να έχουν όλοι οι αμφισβητίες Έλληνες!

Εκτός από τις συγκεκριμένες αφαιρέσεις ολόκληρων βιβλίων, οι διαχρονικοί αυτοί επαγγελματίες Εβραίοι εξωραϊστές των Γραφών, παραποίησαν (συστηματικά και με σχέδιο), γράμματα, λέξεις, φράσεις ή ολόκληρα κεφαλαία.[106] Αντικατέστησαν ή αφαίρεσαν νοήματα, αφαιρώντας ολόκληρα εδάφια και προλόγους ή αποκρύπτοντας επιλόγους.

Όλα αυτά στην προσπάθεια τους να κρύψουν τις εμφανείς απάτες και τις χονδροειδείς αρχαιο-εβραϊκές θεουργίες και να ανανοηματοδοτήσουν την εβραϊκή Βίβλο, που άλλο στόχο δεν εξυπηρετεί απ' το πανάρχαιο σχέδιο των Πατριαρχών, για θεολογτκή κυριαρχία πάνω <πα αφελή έθνη.

Τελικά, συναπαριθμώντας τους κλυδωνισμούς που προκάλεσε η σφοδρή κριτική του Κοραή στην εκκλησιαστική μακαριότητα, ο Μεταλληνός παραδέχεται: «ο Γ' τόμος των Ατακτων του Κοραή ήταν αληθινή βόμβα στα σπλάχνα της ελληνικής (εννοεί εκκλησιαστικής) πραγματικότητας». Φωτομαχικά Γ. Μεταλληνός σελ 54.

Διαβάστε τώρα, όσοι φυσικά καταφέρατε να συγκροτηθείτε, την εκπληκτική απομυθοποίηση του δήθεν αγίου φωτός της Ιερουσαλήμ, από το ευλογημένο χέρι του εκπληκτικού Κοραή!

Ε Λ Λ Α Σ
Αναπολώντας το αρχαίο μεγαλείο

[106] Παραδείγματα για τις έντεχνος αυτές αλλοιώσεις θα βρείτε στα βιβλια μου της σειράς ΒΙΒΛΙΚΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ, Το Μεγάλο ψέμα. Ο Ένο*λος Δο .
άμ ο Μάγος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Β'

ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΥ ΚΟΡΑΗ:
«ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΟΙΣ ΑΓΙΟΥ ΦΩΤΟΣ».

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΟΥ ΔΙΑΛΟΓΟΥ:

ΦΩΠΟΣ
ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΣ

Φ. *Σ* έρώτησα καί άλλοτε, καί δέν ήθέλησες ποτέ νίn μέ φανέρωσης καθαρά τήν γνώμην σου.

Κ. Περί τίνος;

Φ. Περί τού εις τήν 'Ιερουσαλήμ θαυματουργουμένου άγίου φωτός.

Κ. Άγιον φως άλλο δέν γνωρίζω παρά τό «Φως έκ φωτός, θεόν άληθινόν έκ θεού άληθινοϋ» ώς τό μαρτυρεί τό Σΰμβολον τής πίστεως

Φ. Ούδ' έγώ άμφιβάλλω περί τούτου. Άλλ' εις τούτου τού Φωτός τόν τάφον, άν πιστεύσωμεν τούς άγιοταφίτας καί τούς έπιστρέφοντας άπό τήν 'Ιερουσαλήμ προσκυνητάς, φαίνεται κατ' έτος άλλο φώς ύλικόν, έκ τοΰ όποιου άνάπτουν οί προσκυνηταί τάς λαμπάδας των.

Κ. Τρόπους καί μέσα νά φωτίζωσι τό σκότος εΰρήκασιν οί άνθρωποι πολλά, καί ή πρόοδος τής φυσικής έπιστήμης τούς έδίδαξε πλειότερα. Εις τά φωτισμένα τής Ευρώπης έθνη σήμερον, τό πλέον άσθενές παιδάριον, ή πλέον χυδαία γυνή, άνάπτουν φως, εις ριπήν όφθαλμού, μέ τά γνωστά φωσφορικά πυρεία (briquets phosphoriques).

Φ. Τά γνωρίζω.

Κ. Μέ κανένα τρόπον παρόμοιον πιθανόν ότι άνάπτει τις πρώτον έπάνω τού άγίου τάφου τήν λαμπάδα του, κ' έπειτ' άπ' αύτήν οί λοιποί τάς ΐδικάς των.

Φ. Όχι μέ τούτους, τούς γνωστούς τρόπους άλλ' έξ ουρανού, λέγουν, καταβαίνει τό Φως.

Κ. Έξ ούρανοΰ ψευδοκαταίβατα φώτα, μας έφύλαξεν ή Ιστορία πολλά. 'Ενθυμάσαι βέβαια, τί λέγει ο Παυσανίας περί τών ναών τής Λυδίας, όπου οί 'Ιερείς άνάπταν τά ξύλα διά τάς θυσίας μέ πύρ άόρατον[107]. Τοιούτόν τι έγίνετο εις τήν Έγνατίαν, πόλιν Ίταλικήν[108]. Τοιούτον εις τήν Μακεδονίαν εις τό Ιερόν τού Διονύσου[109]. Τοιούτον άκόμη είς τήν νήσον Τήνον[11], καί εις όχι όλίγας άλλας πόλεις τής Άσίας καί τής Εύρώπης. Ταύτα ησαν τά προ Χριστού. Άν θέλης νεώτερα, άνάγνωσε τόν Ζώσιμον, συγγραφέα τής πέμπτης μετά Χρ ιστόν έκατονταετηρίδος.

Φ. Τον άνέγνωσα, άλλά δέν ένθυμοΰμαι τί λέγει.

Κ. Ιστορεί μέ μεγάλην εύλάβειαν (ώς έθνικός) τό φαινόμενον κατά τήν έορτήν τής 'Αφροδίτης εις τόν άέρα φώς πότε μέν σφαιροειδές, πότε δέ είς σχήμα λαμπάδος καί τόν άπειρον χρυσόν καί άργυρον, όσον έθησαύριζαν οί ' Ιερείς δι' αύτό.[111]

Φ. Πού καί πότε;

Κ. Σέ ειπα, κατά τήν πέμπτην έκατονταετηρίδα. 'Ο δέ τόπος ήτον είς τήν Συρίαν, είς αύτό τής Αφροδίτης τό ' Ιερόν, πλησίον τής 'Ηλιουπόλεως . Είς τήν έορτήν ταύτης τής θεάς έθαυματουργεϊτο τό θαύμα.

Φ. Άλλ έκεινα ήσαν μηχανουργήματα λαοπλάνων Ιερέων έθνικών. 'Εγώ λαλώ περί χριστιανών.

Κ. Μέ λέγεις λοιπόν θαύμα έθνικόν ένεργούμενον από χριστιανούς, ήγουν πράγμα άδύνατον.

Φ. Δέν πιστεύεις λοιπόν τά θαύματα!

[107]Παοσαν. V, 27.
[108]PUN. II, 107. HORAT Salyr 1,5, "99.
[109]Άριστοτέλ. Περί θαυμασ. άκυυσμ κεφ. 133.
[110] Άριστοτέλ. Περί θαυμασ. άκουαμ.
[111] Ό Ζώσιμος (Τσιρ. I. 58) λεγει, οτι τοθαυμαέγίνετοεωςτονκαιρόν τοτ): «Μέχρι τών καθ' ήμάς χρόνον.» Τό Ίερόν τί|ςΑφροδιτης έπονομαζομένης Άφακίτιδος. κατεσκάφη απο tόν Μέγαν Κωνσταντινον, κατά τήν τετάρτην Εκατονταετηρίδα
[112]Η Ήλιούπολις είναι η σήμερον ονομαζομένη Βαλβέκα (Balbek).

K. Δέν ήπίστησα ποτέ είς τά άληθινά θαύματα, άλλά βλέπεις ότι έγιναν πολλάκϊς, κ’ ένδεχόμενον νά γίνωνται άκόμη, άπό μή Χριστιανούς, καί ψευδοθαύματα. Τί παράδοξον, αν εύρέθησαν καί μεταξύ Χριστιανών τοιούτοι θαυματουργοί.

Φ. Μέ βάλλεις είς δεινήν άπορίαν.

K. Δέν πρέπει ν’ άπορής, άν έχης Ιδέαν άκριβή τού θαύματος. Τί όνομάζεις θαύμα;

Φ. Έργον τής παντοδυναμίας τού θεού έναντίον τών νόμων τής φύσεως.

K. Είναι λοιπόν τό θαύμα άταξία τής φύσεως. Τίς έδιάταξε τήν φύσιν; τίς έδωκε νόμους σταθερούς είς αύτήν, όποιους βλέπομεν καθημέραν άπαραβάτους, είς ζώα, είς φυτά είς ορυκτά, ήλιον, σελήνην, άστέρας, είς ένα λόγον, είς τόν ουρανόν καί είς τήν γήν;

Φ. ' Η άπειρος δύναμις καί σοφία τού δημιουργού τής φύσεως.

K. Άπό τήν άπειρον λοιπόν ταύτην σοφίαν τού τεχνίτου συμπεραίνεται, ότι θαύματα | δέν έπρεπε νά γίνωνται όλότελα, | νά συμβαίνωσι σπανιώτατα καί διά μεγάλας άνάγκας. "Εν άπό τά άπαραιτήτως άπαιτούμενα είς τήν έννοιαν τού θαύματος είναι ή σπανιότης, Θαύμα ένεργούμενον συχνά, δέν είναι πλέον θαύμα, καί δστις τό πιστεύει, κατηγορεί άτεχνίαν τού Δημιουργού, ότι δέν έδυνήθη νά δημιουργήση κόσμον τέλειον, ούδέ νά δώση νόμους είς αύτόν τοιούτους, όποιοι νά μη ταράσσωνται, μηδέ νά άτακτώσι καθημέραν. Ή τί ήθελες όνομάσειν, παραδείγματος χάριν, ώρολογάν, τού όποιου τά ωρολόγια, άντί νά γυρίζωνται μίαν φοράν καθημέραν, διά νά κινώνται άδιακόπως είκοσιτέσσαρας ώρας, είχαν χρείαν νά γυρίζωνται πάσαν ώραν; Τεχνικός σε φαίνεται τοιοΰτος ωρολογάς;

Φ. Ούδ’ ώρολογάν δλως ήθελα τόν όνομάσειν.

K. Πόσον μάλλον λοιπόν ό πάνσοφος τής φύσεως άρχιτέκτων, I ’Αριστοτέχνης θεός, ώς τόν όνομάζει ό Πίνδαρος , έπρεπε νά δώση είς τήν φύσιν δρόμον άδιάκοπον.

Φ. Δέν έμπορείς δμως νά άρνηθης δτι τόν έδιάκοψε πολλάκις.

113 Παρά Πλουτάρχ. Περί τών ύτω χο\> θ. βραδ. τ ιμωρουμ. 4, σελ. 220.

Κ. Ναί, όχι όμως πολλάκις, αλλά σπανιώτατα, καθώς είπα, καν διά μεγάλας άνάγκας. Τοιαύτη άνάγκη συνέβη είς τήν φανέρωσιν τοϋ άληθινού θεοΰ, πρώτον διά τής 'Ιουδαϊκής, έπειτα διά τής Χριστιανικής θρησκείας, τής όποίας πρόδρομος έγινεν ή 'Ιουδαϊκή. ' Η άπαράβατος τάξις τής φύσεως, ό άδιάκοπος δρόμος καί ή σταθερά διαδοχή τών ώρών τοϋ ένιαυτού, κατά τάς διαφόρους σχέσεις του ήλίου πρός τήν γήν έκαμε τούς άνθρώπους νά πιστεύσωσι δημιουργόν αύτόν τόν ήλιον, έπειτα καί τούς λοιπούς άστέρας, καί νά προσφέρωσιν είς αυτούς τήν χρεωστουμένην είς τόν άληθή Δημιουργόν λατρείαν[114]. Τοιαύτη καί τοσαύτη τού άνθρωπίνου γένους πλάνη πώς άλλως είχε νά διαλυθή παρά μέ τήν φανέρωσιν τού Δημιουργού τής φύσεως δστις δέν ήτο δυνατόν νά γνωρισθή χωρίς θαυμάτων; Θέλεις μεγαλητέραν τής άνάγκης ταύτης άνάγκην άλλην;

Έφανερώθη λοιπόν είς τούς άνθρώπους ό άληθής Δημιουργός τής φύσεως μέ τά θαύματα πρώτον τής Παλαιάς, έπειτα καί τής Νέας διαθήκης, όσα έθαυματούργησεν ό Χριστός, καί μετ' αύτόν οί άπόστολοί του καί οί μετ' αύτούς, έως νά έξαπλωθή καί νά στερεωθή ή κηρυχθεΐσα άπ' έκείνους θρησκεία.

Φ. Καί λοιπόν δέν γίνονται πλέον θαύματα;

Κ. Όχι, πλήν άν μάς καταλάβη πάλιν παρομοία άνάγκη.

Φ. Καλέ τί λέγεις!

Κ. Δέν τό λέγω έγώ, αύτοί πρώτοι οί κηρύξαντες τό εύαγγέλιον 'Απόστολοι λέγουν ρητώς, δτι τά θαύματα έγίνοντο έξανάγκης είς μαρτυρίαν καί βεβαίωσιν. δτι τό κήρυγμά των ήτο διδασκαλία θεόπνευστος: «Έξελθόντες έκήρυξαν πανταχού, τού Κυρίου συνέργουντος, καί τόν λόγον ΒΕΒΑΙΟΥΝΤΟΣ διά τών έκακολουθούντων σημείων [1!]. Καί πάλιν: ά Παρρησιαζόμενοι ἐπὶ τφ Κυρίφ τά ΜΑΡΤΥΡΟΥΝΤΙ τφ λόγφ τής χάριτος αυτού, καί διδόντι σημεία καί τέρατα γίνεσθαι διά τών χηρών αυτών [116].» Τό

[1] «Πρός τόν ήλιον καί τήν σελήνην, καί πρός πάντας τούς άσέρας. καί πρός πάσαν τήν στρατιάν τού ούρανού, & ήγάπησαν, καί οίς έδούλεοσαν... καί οίς προσεκύχησαν αύτοϊς.» Ιερεμ. η , 2.

[115]Μάρκ. ις[1],20.

[116]Πράξ. Άποστόλ. ιδ', 3. 18r καί τήν Πρός Έβρ. β[1],4.

λέγουν *έπειτα* άνδρες άξιόπιστοι, οί πατέρες τής Εκκλησίας, καί έξαιρέτως ό Χρυσόστομος, όμολογοϋντες, δτι είς τούς χρόνους αύτών δέν έγίνοντο πλέον θαύματα.

Φ. Νά μή πιστεύσω λοιπόν όσα λέγουν περί τού άγίου φωτός;

Κ. 'Οχι, έπειδή ούδ' δ Χρυσόστομος τό έπίστευεν ή μάλλον ούδέ τό έγνώριζε, διότι, άν είς τόν καιρόν του έθαυματουργεΐτο τό άγιον φως, πώς ήτο δυνατόν νά λέγη ότι δέν έγίνοντο πλέον θαύματα;

Φ. Λέγεις λοιπόν λαοπλάνους τούς άγιοταφίτας.

Κ. Άπαγε! φίλε. ούδ' έσέ συμβουλεύω νά δώσης είς αύτούς τόσον αίσχρόν έπίθετον. Δέν ένθυμάσαι τί λέγει ό Χριστός;

Φ. Τί;

Κ. «δς άν ειπη τφ άδελφφ αύτού, Μωρό, ένοχος έσται είς τήν γέενναν τού πυρός».

Φ. Άλλ' άν δέν ήναι μωροί, άκολουθει, δτι είναι πανούργοι, θησαυρίζοντες χρήματα μωρών.

Κ. Χερότερον άκόμη τούτο, έπειτα συλλογίσου, δτι κατηγορείς όχι μόνον τούς αύτουργούς τοϋ θαύματος, τούς καί μόνους άξιους κατηγορίας, άλλ' αύτόν τόν Μακαριώτατον τής 'Ιερουσαλήμ Πατριάρχην. Κατηγορείς τούς λοιπούς τρεις Πατριάρχας, όλους τούς 'Αρχιερείς μας, δλον τόν κλήρον τής Ανατολικής έκκλησίας, οί όποιοι δέν ήθελαν ύποφέρειν τοιούτον όνειδος, έάν...

Φ. Διά τί λοιπόν τό ύποφέρουν, διά τί δέν καταλύουν τοιούτον θαυματούργημα;

Κ. 'Επιθυμούν, μήν άμφιβάλλης, τήν κατάλυσίν του, άλλ' είναι τάχα είς τήν έξουσίαν των;

Φ. Δέν είναι είς τήν Έξουσίαν των! Άπό τίνος λοιπόν έξουσίαν κρέμεται;

Κ. Τού καιρού, τής έξαπλώσεως τών φώτων είς τόν κοινόν λαόν. Δέν έπλασαν αύτοί τό θαϋμα. το εύρήκασιν άπ' άλλους πρό πολλοϋ πλασμένον, καί δέν τολμούν νά τό σαλεύσωσι.

Φ. Τίνα φοβούνται;

Κ. Αύτούς τούς Άραβας ληστάς, οί όποιοι συμμερίζονται μέ τούς άγιοταφίτας τά κέρδη τοϋ θαύματος, αύτούς (τό πλέον

άξιοθρήνητον) τούς κατέτος τρέχοντας μωρούς προσκυνητάς τού θαύματος. ' Η νομίζεις εύκολον μετά μακράν καί πολυχρόνιον πλάνην, νά φανέρωσης είς τούς πλανημένους, ότι έθαυματούργεις διά νά τούς πλανάς;

Φ. Είπες, ότι δέν έγνώρ ιζεν ό Χρυσόστομος τό θαύμα τούτο. Έπεθύμουν νά μάθω, άν έγίνετο κάν είς τόν καιρόν τών ’Αποστόλων.

Κ. Όχι βέβαια, πλην μίαν μόνην φοράν, είς την άνάστασιν τοϋ Χριστού, όταν έφάνη ό άγγελος είς τόν τάφον του. Επειδή, κατά τοϋ Εύαγγελιστοϋ τήν μαρτυρίαν, ή μορφή τοϋ άγγέλου ώμοίαζε τήν άστραπήν, άκολουθει ότι καί όλος ό τάφος έφωτίσθη.

Φ. Ίσως έκ τούτου έλαβε τήν άφορμήν τό θαύμα.

Κ. Καί πόθεν δέν λαμβάνουν άφορμάς οί θαυματοπλάσται; άλλά τούτο έγινε μίαν μόνην φοράν, ώς είπα.

Φ. Είσαι βέβαιος, ότι δέν έφωτίσθη ό τάφος καί τό έξης έτος, καί τά άκόλουθα, καθώς φωτίζεται τήν σήμερον.

Κ. Βέβαιος, καθώς δέν άμφιβάλλω ότι σέ βλέπω τήν ώραν ταύτην παρόντα.

Φ. Πόθεν;

Κ. Πρώτον άπό τήν φύσιν αύτοϋ τοϋ πράγματος, έν καί τό αύτό θαύμα δέν γίνεται πλήν μίαν μόνην φοράν, καί διά μεγάλη, ώς έλέγαμεν, άνάγκην, όποία ήτον ή άνάγκη νά βεβαιωθή τοϋ Χριστού ή άνάστασις είς τούς γνωρίσαντας αύτοϋ καί τήν ζωήν καί τόν θάνατον, τό έξής καί τά άκόλουθα έτη δέν ήτον άνάγκη πλέον ούδεμία νά άνανεωθή τό αύτό πάλιν θαύμα. Βεβαιοϋται προσέτι ή παύσις τοϋ θαύματος άπό τήν περί αυτού σιωπήν αύτών τών άποστόλων καί τών καθεξής παλαιών χριστιανών. * Ας ύποθέσωμεν προσώρας δυνατήν τήν έτήσιον άνανέωσιν τοϋ θαύματος είχαν ισχυροτέραν άπόδειξιν άλλην παρά τοϋτο οί πρώτοι κήρυκες του Ευαγγελίου, διά νά πείσωσι τούς Ιουδαίους καί τούς Έλληνας νά έπιστρέφωσιν είς τόν Χρίστον;

Φ. Όχι βέβαια.

Κ. Ή ίσχυροτάτη όλων τών άποδείξεων ήτο...

Φ. Τό «Έρχου καί ΐδε».

Κ. Καί μ’ δλον τούτο δέν τήν έμεταχε ιρίσθησαν ποτέ. Φέρουν πολλάς άλλας άποδείξεις, ένεργούν άλλα τινά θαύματα, χύνουν αύτό των τό αιμα, διά νά πιστώσωσι τήν ένσαρκον οικονομίαν, καί σιωπούν τήν ίσχυροτάτην όλων των άποδείξεων,τήν έτήσιον έπιφάνειαν τού άγίου φωτός, σιωπά περί αυτής τό Εύαγγέλιον, σιωπούν αί Πράξεις καί αΐ Έπιστολαί των ’Αποστόλων. Πώς άλλως έχεις νά έξηγήσης τήν τόσην σιωπήν;

Φ. Πώς άλλως, μά τήν άλήθειαν, πλήν διότι δέν έφαίνετο κατέτος εις τού Χριστού τον τάφον άγιον φως.

Κ. Τήν αύτήν σιωπήν έφύλαξαν καί **οί** πατέρες τής Εκκλησίας.

Φ. Ώνόμασες τόν Χρυσόστομον.

Κ. Όχι μόνον αύτός, άλλά καί όλοι οί σύγχρονοί του πατέρες έσιώπησαν. 'Ο Επίσκοπος τής Νύσσης Γρηγόριος, αδελφός τού μεγάλου Βασιλείου, γράφει έπιστολήν πρός φίλον δστις τόν ήρώτησεν, άν χρεωστή ό χριστιανός νά ύπάγη είςτά Ιεροσόλυμα...

Φ. Τήν έγνώρισα, άλλά δέν τήν άνέγνωσα μέ πολλήν προσοχήν, έπειδή έπίστευσα τούς νομίζοντας αύτήν όχι γνησίαν τού Νύσσης έπιστολήν.

Κ. Έπρεπε πρώτον, έπειδή γνωρίζεις καλά τήν έλληνικήν γλώσσαν, νά μή πιστεύσης άλλον παρά τούς όφθαλμούς σου, παραβάλλων τήν έπιστολήν μέ τά λοιπά τού Γρηγορίου συγγράμματα, καί ούτω νά κρίνης, άν τό ύφος αύτών συμφωνή. " Επειτα, άν είχες χρείαν καί μαρτύρων, νά πιστεύσης τούς ένδόξους κριτικούς, καί οχι Καρδιναλίους και Ίησούΐτας.

Φ. Λέγε με, έπειδή δέν ένθυμούμαι καλά τήν έπιστολήν, Τί άπεκρίθη | Γρηγόριος εις τόν έρωτήσαντα φίλον του; τούτο έπιθυμώ νά μάθω.

Κ. Τόν παραγγέλλει όχι μόνον νά μήν ύπάγη αύτός, άλλά νά συμβουλεύη καί τούς άλλους νά άπέχωσιν άπό τό ταξείδιον τής ' Ιερουσαλήμ[117], ώς πλειοτέρας βλάβης παρά ψυχικής

117 «Συμβούλευσον ουν, άγαπητέ, τοίς αδελφοΐς έκδημεϊν &πό τού σώματος πρός τόν Κύριον, καί μή άπό Καππαδοκίας είς Παλαιστίνην.» Γρηγόρ- Νύσσ.

άφελείας πρόξενον, διά τά εκεί συμβαίνοντα τότε πολλά άτοπα...

Φ. Τά όποια σήμερον είναι καί πλειότερα καί χειρότερα.

Κ. Είς δλην ταύτην τήν έπιστολήν λαλεΐ περ i άλλων σημείων τής έκεί παρουσίας τού Χρίστου, ένεργηθέντων είς τόν καιρόν τών ’Αποστόλων, περί δέ του άγίου φωτός δέν λέγει τίποτε. Πώς σε φαίνεται τούτο;

Φ. Παράξενον.

Κ. Άκουσε παραξενώτερον άλλο. Αύτός ό όλίγον αρχαιότερος τού Χρυσοστόμου Πατριάρχης Ιεροσολύμων Κύριλλος...

Φ. Τόν συγγραφέα τών Κατηχήσεων λέγεις.

Κ. Ναί, τόν Κατηχητήν Κύριλλον.

Φ. ’Επειδή ήτο Πατριάρχης 'Ιεροσολύμων, έπειδή έκατήχει είς τά 'Ιεροσόλυμα, πιθανόν δτι είς τάς κατηχήσεις του λέγει τί καί περί τού άγίου φωτός.

Κ. Ούδέ γρύ, φίλε.

Φ. ’Εξέτασες τούς Δυτικούς πατέρας;

Κ. Καλά μ’ ένθύμισες τούς Δυτικούς, εις έξ αύτών, ό Ιερώνυμος, διέτριψε πολύν καιρόν είς τήν 'Ιερουσαλήμ καί άπέθανεν είς τήν Βηθλεέμ, καί όμως, ούδ’αύτός δέν ϊδε τό άγιον φώς. Έξεναντίας, γράφων πρός Παυλίνον τινά δστις έμελέτα νά ύπάγη είς τήν ' Ιερουσαλήμ, τόν συμβουλεύει νά άπέχη άπό τό ταξείδιον.

Φ. ’Ιδού λοιπόν τέσσαρες άπό Χριστού έκατονταετηρίδες, είς τάς όποίας δέν όνομάζεται τό μέγα τούτο θαύμα.

Κ. Μή φοβηθης νά προσθέσης καί τέσσαρας άλλας τάς άκολούθους.

Φ. Τούτο κάμνει δυσκολωτέραν την άπορίαν. Πότε λοιπόν ήρχισε νά φαίνεται φώς είς τόν τάφον τοϋ Χριστού; Τίς πρώτος έγινεν άρχηγός τής δείξεώς του;

Κ. Δέν είναι δυνατόν ούτε τόν άρχηγόν, ούτε τόν καιρόν τής πρώτης αύτοϋ δείξεως, ή μάλλον πλάσεως, άκριβώς νά διορίσωμεν. Τούτο μόνον μάς λέγει ή ιστορία, πότε πρώτον ήκούσθη όνομα άγίου φωτός.

Φ. Πότε;

Κ. Κατά τήν έννάτην έκατονταετηρίδα.

Φ. Τίς πρώτος άπό τούς άγιοταφίτας τό ώνόμασε;

Κ. Δέν ήτο άγιοταφίτης, άλλ'ένας άπό τής Δυτικής έκκλησίας τούς Μοναχούς.

Φ. "Α! 'Α! 'Α!

Κ. Είςτί άπορείς, καί τί θαυμάζεις;

Φ. Μ έκαμες νά ύποπτεύωμαι, μή μας έπλασαν τό θαύμα οί Δυτικοί, έπειδή καί πρώτοι τό ώνόμασαν.

Κ. Δέν είναι άτοπος ή ύποψία σου, μάλιστα άν παρατηρήσωμεν, ότι κάνεις άπό τούς ζήσαντας είς τό μεταξύ διάστημα τής τετάρτης καί τής δωδεκάτης έκατονταετηρίδος Ανατολικούς Πατέρας, τόν Θεοδώρητον, τόν ' Ιλάρ ιον, τόν 'Ισίδωρον, τόν Βασίλειον Σελεύκειας, Ίωάννην τόν Δαμασκηνόν, αύτόν τόν σοφώτατον Πατριάρχην τής Κωνσταντινουπόλεως Φώτιον, καί τούς καθεξής, δτι κάνεις λέγω άπάύτούς δέν έγνώρισεν ούδ'ώνόμασεν άγιον φώς.

Φ. Είπέ με λοιπόν τόν Δυτικόν Μοναχόν, πότε καί πώς τό ώνειρεύθη.

Κ. Ώνομάζετο Βερνάρδος, Γάλλος τό γένος, Μοναχός τού τάγματος τών Βενεδικτείων, άπό τό περίφημον Μοναστήριον τού όρους άγίου Μηχαήλ [11β]. Κατά τό 870 έτος ύπήγεν είς τήν Ιερουσαλήμ (δτε ή ' Ιερουσαλήμ είχε περάσειν είς τών Σαρακηνών τάς χείρας), είς προσκύνησιν τοϋ άγίου τάφου. Έκείθεν έπιστρέφων ό Βερνάρδος ούτος, έδιηγήθη καί τό θαύμα τοϋ άγίου φωτός, ώς μάρτος αύτόπτης, καί ώς ένεργούμενον συνήθως κατέτος, τό μέγα σάββατον.

Φ. 'Ιδού λοιπόν έγίνετο τό θαύμα καί προ τοϋ Βερνάρδου.

Κ. Ούδ'έγώ σέ είπα, δτι πρώτος πρώτην φοράν τό ίδεν 6 Βερνάρδος· άλλ' ότι άπ' αύτού πρώτου τό στόμα ήκούσθη καί είς τήν 'Ανατολήν καί είς τήν Δύσιν τδνομα τοϋ άγίου φωτός. Σημείωσε μόνον άκριβώς τό έτος 870, διότι έκ τούτου έχομεν νά άνακαλύψωμεν καί τήν άρχήν τοϋ θαύματος.

[118] Mont-Saint-Michel, Abbaye de Bénédictins. Ίδε BECKMANN, Litteratur. der alter. Reisebeschreib, Π, S. 517-520.

Φ. Συμπίπτει σχεδόν μέ τούς χρόνους τού Πατριάρχου Φωτίου "[9].

Κ. Τόν όποιον ΐδαμεν δτι δέν έγνώριζε τό θαύμα. Πότε έπήραν οί Σαρακηνοί τήν 'Ιερουσαλήμ άπό τούς 'Ρωμαίους Αύτοκράτορας;

Φ. Είς τάς άρχάς τής έβδόμης έκατονταετηρίδος (λέγει ή ιστορία), δτε ήρήμωσαν καί τάς μεγαλοπρεπείς οικοδομάς καί τάς έκκλησίας δσας έκτισεν ό Μέγας Κωνσταντίνος καί ή μήτηρ αύτού Ελένη.

Κ. Πρόσθες καί δσας άλλας, μετά σχεδόν 110 έτη, έκτισεν ή χωρισμένη άπό τόν άνδρα της Θεοδόσιον τόν δεύτερον, δι' ύποψίαν μοιχείας, Αύτοκρατόρισσα Εύδοκία. Καί δμως ούτε λέγεται, ούτ' άκούεται τό θαύμα τού άγίου φωτός είς τήν ιστορίαν τών τόσων λαμπρών στολισμάτων, τά όποια έγιναν άφορμή νά συντρέχωσιν είς τήν 'Ιερουσαλήμ προσκυνηταί καί άπό τήν Δύσιν, έως δλην τήν έκτην έκατονταετηρίδα Ή συμβάσα έπειτα έρήμωσις αύτών άπό τούς Σαρακηνούς έπαυσε καί τούς προσκυνητάς, έως πρός τά τέλη τής ογδόης δτε Ι Αύτοκράτωρ τής δύσεως Μέγας Κάρολος (Charlemagne), λαβών τήν άδειαν άπό τόν τότε Καλιφάν (Calife), τόν περιβόητον Άαρών Άλ 'Ρασχίδ, έστόλισε πάλιν τήν 'Ιερουσαλήμ μέ έκκλησίας καί μοναστήρια, καί ανανέωσε τόν ζήλον τών προσκυνητών, πλειοτέρων δμως τώρα άπό την Δύσιν παρά άπό τήν 'Ανατολήν.

Φ. Διά τί πλειοτέρων άπό τήν Δύσιν;

Κ. Πρώτον μέν, διότι ήτο Δυτικός Αύτοκράτωρ δ άνακαινιστής καί Δυτικοί οί κρατούντες τά άνακαινισθέντα ιερείς καί Μοναχοί, έπειτα καί διότι έκυοφορεϊτο τότε τό μέλλον μετ' όλίγους χρόνους νά γεννηθη σχίσμα τών δύο έκκλησιών. Καθώς οί δύο Αύτοκράτορες τής 'Ανατολής καί της Δύσεως δέν έκαλόβλεπαν ένας τόν άλλον, παρόμοια καί άπό τούς δύο Ίεράρχας, τής νέας καί τής πρεσβυτέρας Ρώμης ό Πάπας δέν ύπόφερε ν' άκούη τόν Πατριάρχην τής Κωνσταντινουπόλεως έπωνομαζόμενον Οίκουμενικόν, καί ούτος πάλιν τόν Πάπαν, Καθολικόν
Άκρον 'Αρχιερέα.

[19] Ό Φώτ ιος ήκμαζε κατά τό 857 έτος

Φ. "Οθεν έμειναν οί Δυτικοί μόνοι σχεδόν κτήτορες καί κύριοι τού άγίου τάφου.

Κ. Όχι όμωςάτάραχοι διά παντός.

Φ. Τίς τούς έτάραξε;

Κ. Ό θάνατος τού Καλιφά, καί μετ' όλίγον τοϋ Καρόλου[120], τών όποιων ή φιλία έσωζε καί τήν ήσυχίαν τών άγριων έκείνων τόπων. 'Αφού έκεϊνοι άπέθαναν, οί Άραβες ήρχισαν τάς συνήθεις ληστείας καί καταδρομάς, αί όποϊαι φυσικά ώλιγόστευσαν τόν άριθμόν τών προσκυνητών, καί έπομένως τά κέρδη τών Λατίνων Μοναχών...

Φ. Μεγάλην δυστυχίαν τών Μοναχών με λέγεις· άλλά δέν βλέπω άκόμη τό άγιον φώς, ούδέ...

Κ. Αύτό έμελλα νά σέ δείξω, άν δέν έδιάκοπτες τόν λόγον μου. Οί Μοναχοί, ώς φρόνιμοι, δέν ήργησαν νά θεραπεύσωσι τήν δυστυχίαν, έπινοήσαντες τό θαύμα τοϋ άγίου φωτός. Τούτο καί τών ήλιθίων 'Αράβων τήν άγριότητα ήλπίζετο νά μετριάση όπωσοϋν, καί τών προσκυνητών τόν ήλίθιον ζήλον νά ένισχύση.

Φ. Δέν εϊχα λοιπόν άδικον (άν είκάζης όρθώς) ύποπτευόμενος άρχηγούς τοϋ θαύματος τούς Δυτικούς.

Κ. Ή εικασία δέν είναι ίδική μου. Άκουσε τί λέγει ένας άπό τούς έμπειροτέρους τής έκκλησιαστικής Ιστορίας νεωτέρους θεολόγους· «Ή άρχή τοϋ φωτός τούτου συμπίπτει μέ τούς χρόνους τού Μεγάλου Καρόλου. 'Ο Κάρολος, καθώς είναι γνωστόν είς τούς γνωρίζοντας τάς πράξεις τού Αύτοκράτορος τούτου, έζήτησε διά πρέσβεων τήν φιλίαν τοϋ Άαρών Ρασχίδ, κρατραοτάτου βασιλεως τής Περσίας, καί Καλιφά τών Σαρακηνών, είς τόν όποιον τότε ύπετάσσετο ή πόλις Ιερουσαλήμ, ώς και όλη ή Παλαιστίνη καί ή Συρία. Λαβών τήν άδειαν άπό τόν Άαρών ό Κάρολος, έσπούδασε νά κάμη πολλά νέα είς τήν Ιερουσαλήμ, έμβασε τούς Λατίνους είς τό ιερόν τοϋ άγίου τάφου, έφρόντισε νά κτίση ξενοδοχεΐον διά τούς έρχομένους προσκυνητάς άπό τήν Δύσιν, έσυνάθροισε βιβλιοθήκην, καί κατεπλούτισε τόν άγιον τάφον καί τόν περ ιέχοντα ναόν μέ δώρα.

[120] Ο Καλιφάς απέθανε κατά το 809 και ο Κάρολος κατά το 814° έτος από Χριστού.

Παρακινηθέντες έκ τούτων οί Λατίνοι έταξείδευαν συχνότερα παρά ποτέ εις τούς άγιους τόπους- μάλιστα έπειδή τό ταξείδιον έγίνετο εύκολώτερον καί άσφαλέστερον, διά τό πρός τόν Κάρολον σέβας των Σαρακηνών. Άφού όμως άπέθανεν (809) ό Άαρών, καί μετ' όλίγους χρόνους (814) ό Κάρολος, ί εύτυχία τών προσκυνητών τοϋ άγίου τάφου ήλαττώθη παραπολύ. Οί Μωαμεθανοί, έπιστρέψαντες είς την προτέραν αύτών φύσιν, ένωχλούσαν καί τόν άγιον τάφον καί τούς φύλακας αύτοϋ μέ παντός είδους άδικίας, καί έμεταχειρίζοντο ώς δούλους τούς έρχομένους άπό τήν Εύρώιτην ξένους.

Ταύτην την δυστυχίαν ύποπτεύομαι δτι έγινεν αιτία καί άφορμη τού θαύματος. Έπειδή τών προσκυνητών ό άριθμός ώλιγόστευε καθημέραν, διά τόν φόβον τών κινδύνων τοϋ ταξειδίου, τόν έπικείμενον έκ μέρους τών έχθρών τού χριστιανικού όνόματος, οί φύλακες τοϋ άγίου τάφου, μήν έχοντες πλέον πώς νά χορτάσωσι τήν άπληστίαν τών Σαρακηνών, καί νά πληρώσωσι τάς Ιδίας των χρείας ένόμισαν πράγμα συγχωρημένον νά έλαφρύνωσι μέ πλαστόν τι θαύμα τήν δυστυχίαν των, αύξάνοντες πάλιν τόν άριθμόν τών έξωθεν έρχομένων χριστιανών. Καί πιστεύω, δτι τό θαύμα έπενοήθή πλέον άπό τούς τότε εύρισκομένους είς τήν Ιερουσαλήμ Λατίνους, παρά άπό τούς Σύρους, Γραικούς, ή άλλους τής Ανατολής κατοίκους... Οί Λατίνοι είναι έπιδεξιώτεροι εις τά τοιαϋτα· καί ταύτην αύτών τήν έπιδεξιότητα νά πλανώσι τόν λαόν μέ πλαστά θαύματα, είς τούς χρόνους τοϋ Καρόλου μάλιστα, δέν τήν άρνοϋνται ούδ' αύτοί οί πλέον λόγιοι καί πλέον ενάρετοι τής έκκλησίας των άνδρες». Πώς σε φαίνεται τοϋ συγγραφέως ή εικασία;

Φ. Πολλά πιθανή, καί τολμώ είπεΐν βέβαια. Σέ εύχαριστώ, δτι έσήκωσες μέγα βάρος άπό τήν ψυχήν μου· δτινος καί άν ήναι τό πλάσμα, δέν τό έπλασε βέβαια ή εκκλησία μας. Τούτο μόνον μέ λυπεί, δτι τό έδέχθη. Πότε έπέρασεν είς χεΐρας τών Γραικών, ή μάλλον τών Γραικορωμαίων;

Κ. Ό χρόνος δέν έδιωρίσθη ακριβώς, συμπεραίνει' δμως άπό τήν άκολουθίαν τής ' Ιστορίας. * Ιδαμεν δτι ή συμβάσα μεταβολή τών άγιοταφιτικών πραγμάτων, τήν έννάτην έκατονταετηρίδα, μετά τόν θάνατον τοϋ Άαρών καί τοϋ Καρόλου, έδωκεν άφορμήν είς τήν γέννησιν τοϋ θαύματος. Ούτω γεννημένον, τό έτρεφαν καί τό έξωοποιούσαν κατ' έτος

οί τρεφόμενοι καί τρυφώντες &π= αύτό πατέρες του, έως περί τάς άρχ&ς τής ένδεκάτης έκατονταετηρίδος, δτε ό Σουλτάνος τής ΑΙγύπτου, Άχέμ Βαμριλλάχ (Machem Bamrillah), άκούσας δτι έγίνετο μέ δόλον τών ιερέων, θαύμα έτήσιον είς τήν Ιερουσαλήμ, ώργίσθη τόσον, ώστε καί τόν ναόν τοϋ άγίου τάφου κατέσκαψε καί δλα τά εύρεθέντα είς αύτόν πλούτη έμετάφερεν εις τόν βασιλικόν θησαυρόν[121].

Φ. Ώς έπαυσε πάλιν τό θαύμα.

Κ. Πρός όλίγον καιρόν τόσον έπικερδές έργαστήριον, τοϋ όποιου τά κέρδη άπέλαυσαν διακοσίους σχεδόν χρόνους οί Δυτικοί Μοναχοί, δέν ήτο πιθανόν δτι έμελλαν νά τό άμελήσωσι πολύν καιρόν κατασκαμμένον. Έκίνησαν πάντα λίθον, έωσοϋ έσυγχωρήθησαν πάλιν νά τό άνεγείρωσιν[122] άπό συνεισφοράς τών πανταχοΰ εύρισκομένων χριστιανών καί ούτω πάλιν έπραγματεύοντο τό θαύμα, όχι δμως παντάπασιν άνενόχλητοι καί άπό τούς Σουλτάνους, καί έτι πλέον άπό τούς πλησιεστέρους Αραβας, τών όποιων τήν άγριότητα ήναγκάζοντο νά χαλινόνωσι μέ βαρυτάτους φόρους.

Φ. Δέν ήτον άρκετόν τό θαύμα νά τούς χαλινώση;

Κ. Τούτο έπρεπε νά ένεργήση είς τάς ψυχάς τών 'Αράβων, άν ήτον άληθινόν θαύμα. Διά παρομοίας άνάγκας γίνονται τά θαύματα, καί δμως οί καλοί θαυματουργοί ούτοι, κάνένα Αραβα δέν έπέστρεψαν είς τού Χριστού τήν πίστιν τό θαϋμά των ένεργειτο εις μόνα τά πουγγία τών προσκυνητών, οί όποιοι έκατήντησαν είς τόσην μωρίαν, ώστε νά τρέχωσι κατέτος είς τήν Ιερουσαλήμ, όχι πλέον κατ’ άνδρας μερικώς, άλλά κατά χιλιάδας άνδρών. Τοιαύτη σονοδία, έπτά χιλιάδων Γερμανών, έκίνησαν κατά τό 1064 έτος είς προσκύνησιν τού άγίου τάφου, καλώς ώπλισμένοι διά νά άντιστέκωσιν είς τάς καταδρομάς τών ’Αράβων[123].

Φ. Έδώ έχρειάζετο νέον άλλο θαύμα, νά πείση τούς Άραβας ν’ άφίνωσιν ήσύχους καί τούς προσκυνητάς, καί τούς Λατίνους Μοναχούς.

[121] MOSHEM, de lum in. sanct. sepulcr. § XI, pag. 256.

[122] Διά μεσιτείας (λέγουν οί Ιστορικοί) τής μητρός τού Βαμριλλάχ, ήτις ήτο χριστιανή, όνομαζομίνη Μαρία. Κατ’ άλλους, μετά τόν θάνατον τοϋ Βαμριλλάχ, άπό τόν υιόν του Δαέρ, καί κατ ’ άλλους, άλλης. MOSHEM, de lumin. Sanct. Sepulcr. § XII, pag. 261.

[123] Ίδε Λεξικ. Βιογραφ, τόμ. IX, σελ. 233, Άρθ. Urbaiu Π, έκδ. 1789.

Κ. Τô ένήργησαν καί τούτο, όχι κυρίως θαΰμα, πολλά θαυμάσιον δμως έργον.

Φ. Ποιον;

Κ.' Επενόησαν νά κυριεύσωσιν αύτοί, άρπάζοντες τήν Ιερουσαλήμ άπό τούς Σουλτάνους, και ύποτάσσοντες τούς Αραβας.

Φ. Τούς σταυρικούς πολέμους (σταυροφορίες) λέγεις.

Κ. Μόλις έπέρασαν πεντήκοντα χρόνοι άπό τήν τελευταίαν άνέγερσιν τού Ίεροσολυμιτικού ναού καί έκηρύχθη (1095) ό πρώτος σταυρικός πόλεμος, καί άναγορεύθη (1099) βασιλεύς χριστιανός τής Ιερουσαλήμ, καί σχεδόν όλης τής Παλαιστίνης, Γοδεφρίδος ό Βουίλλών[124]. Τούτο ήτον άληθώς άξιον νά δοξολογηθή, άν όχι ώς θαύμα, ώς έργον κάν θαυμασιώτατον, άν έγεννάτο άπό ζήλον άληθινόν, καί δχι άπό θεοβλάβειαν τών Λατίνων χριστιανών τών όποιων (ώς είπαν άλλοτε περί τού πολέμου τών ' Ιεβουσαίων κατά τού Δαυίδ, ότι «Άντέστησαν οί τυφλοί καί οί χωλοί[125],» μέγα μέρος τοϋ κινήσαντος στρατεύματος νά έλευθερώση άπό τούς Σαρακηνούς τήν πόλιν τοϋ Δαυίδ, ήσαν άληθώς τυφλοί καί χωλοί τήν ψυχήν, έπειδή έπίστευαν, ότι ή άπόκτησις τής Ιερουσαλήμ έμελλε νά έξαλείψη δλας τάς πρό τής έκστρατείας άνομίας των, καί δσας δεν έπαυσαν νά άνομώσιν είς αύτήν τήν έκστρατείαν, καταστρέφοντες πόλεις, ληστεύοντες, φονεύοντες άνδρας καί γυναίκας άθώους, βιάζοντες παρθένους, είς ένα λόγον, πράσσοντες δσα άπαγορεύει μέ άπειλήν κολάσεως ό Χριστός, τού όποίαυ έφεραν σημεΐον τόν σταυρόν.

Φ. Ή έκστρατεία δμως αύτη δέν ήτον έργον τών φραγκοπατέρων τής Ιερουσαλήμ.

Κ. Έπειδή γνωρίζεις τήν Ιστορίαν τών σταυρικών πολέμων, έλησμόνησες δτι αύτοί έδωκαν την άφορμήν τής έκστρατείας, προσκλαιόμενοι καθημέραν είς τούς κατά τήν Εύρώπην όμοθρήσκους των διά τά έκ τών Σαρακηνών κακά; Έλησμόνησες δτι δ αίτιος τοϋ πρώτου σταυρικού πολέμου

[124] Godefroi de Bouillon. Ιδε Muller, Hist. UniceiseL, Trad. Fnmc. tom Π, peg. 389.
hs Βασιλ. Β. «*. 6.

ήτο Μοναχός, ότι έστρατήγησεν αυτοπροσώπως μέρος τοϋ στρατεύματος; Έλησμόνησες ότι είς τό στράτευμα τούτο ήσαν καί πολλά ι μυριάδες άλλων Μοναχών, περιζωσμένων άγγέλου έξολοθρευτοΰ ρομφαίαν;

Φ. Πέτρον τόν έρημίτην (Pierre Γ Hermite) λέγεις.

Κ. Ναί, τόν Πέτρον τούτον ή Κουκοπέτρον (Cucupietre), ώς τόν όνομάζει ή Κομνηνή Άννα[126]. Ο Κουκουπέτρος ούτος, έπιστρέφων άπό τήν ' Ιερουσαλήμ, όπου είχεν ύπάγειν είς προσκύνησιν, ίστόρησεν είς τόν Πάπαν Ούρβανόν τόν δεύτερον όσα κακά έπασχαν άπό τούς Σαρακηνοϋς ο i έκεϊ ύπάγοντες προσκυνηταί, μέ τόσον ένθουσιασμόν, ώστε ό Πάπας, δστις έπεθύμει τήν άπόκτησιν τής 'Ιερουσαλήμ, τής Αίγύπτου καί όλης τής Ανατολής, άν ήτο δυνατόν, έδέχθη τόν Κουκουπέτρον ώς εύτυχές εύρημα, καί τόν έκρινε μόνον ίκανόν νά ένθουσιάση τούς ήγεμόνας τής Εύρώπης είς τόν κατά τών Σαρακηνών πόλεμον τό όποιον καί έκατώρθωσε[127]. Άφοϋ λοιπόν έκυρίευσαν τήν ' Ιερουσαλήμ, άφίνω σε νά συλλογισθής, άν έσυνέχισαν τό θαύμα τού άγίου φωτός.

Φ. Δίκαιον είχαν νά τό ένεργώσιν, ώς καί πρότερον, έπειδή αύτοί καί τό έφευρήκασι.

Κ. Καί τό ένεργοϋσαν μέ τόσην προθυμίαν καί χαράν, ώστε δλον τό διάστημα, όσον έκράτησαν τήν Ιερουσαλήμ, έμπορεΐ δικαίως νά όνομασθή ό Χρυσούς αιών τών Μοναχών τής Ρώμης. Οί προσκυνηταί έτρεχαν πανταχόθεν είς τήν Ιερουσαλήμ, φωνάζοντες τώρα μάλιστα, δ,τι έφώναζαν τήν τετάρτην έκατονταετηρίδα οί Ανατολικοί, ώς πλήρωσιν τής Δαυϊτικής προφητείας «Προσκυνήσωμεν εις τόν τόπον ού έστησαν οί πόδες αύτοϋ».

Φ. Ά! Τόν ψαλμόν τοϋ Δαυίδ ένόμισαν προφητείαν περί τής μελλούσης προσκυνήσεως τών 'Ιεροσολύμων! Θαυμάζω πώς δέν έπροσάρμοσαν καί δ,τι λέγει κατωτέρω είς τόν αύτόν ψαλμόν ό προφήτης, περί τών 'Ιουδαίων ιερέων τής Ιερουσα?νήμ.

Θυγάτηρ τοϋ Αύτοκράτορος 'Αλεξίου τοϋ Κομνηνοϋ.

VOLTAIRE, Essai sur les moeurs et l’esprit des nations, chap.54 MULLER Histoir. Universel. Trad. Franc, tom. Π, pag. 387; DAUNOU, Essai Historiq. sur la puissance temporel, des Papes, tom. I, pag. 141, et pag. 193, 194.

Κ. Καλά σοϋ ήλθεν είς τόν νούν ή άκολουθία τοϋ ψαλμοΰ, διότι, μά τήν άλήθειαν, άν τά πρώτα λόγια άπέβλεπαν τούς προσκυνητάς, τά άκόλουθα εύλόγως *έπρεπε* νά προσαρμοσθώσιν είς τούς θησαυρίζοντας τά δώρα τών προσκυνητών Ιερείς «Τ ήν Θήραν αύτής εύλογών ευλογήσω, τούς πτωχούς αύτής χορτάσω άρτων, τούς ιερείς αύτής ένδύσω σωτηρίαν, καί οί όσιοι αύτής αγαλλιάσει άγαλλιάσονται[12]®.»

Φ. Έκράτησε πολύν καιρόν ή ευλογημένη Θήρα, τό χρυσούν τούτο κυνήγιον τών Λατίνων ιερέων;

Κ. 'Ογδοήκοντα όκτώ έτη έθρεψαν μέ τό θαύμα τούτο τήν άκολασίαν των, έωσού έπέρασε πάλιν είς χείρας τών 'Ανατολικών ό άγιος τάφος.

Φ. Πώς;

Κ. Ό περίφημος Σαλαδΐνος, Σουλτάνος τής Αίγυπτου, άφού άπέκτησε τήν 'Ιερουσαλήμ (1187), έχάρισε τόν άγιον τάφον είς τούς 'Ανατολικούς[129].

Φ. Διά τί όχι εις τούς Δυτικούς;

Κ. Πρώτον, διότι έλαβε τήν πόλιν άπό τούς Δυτικούς, ώς άπ έχθρούς, μέ πολλήν αιματοχυσίαν έπειτα διότι είχε καί φίλον τόν τότε βασιλεύοντα Γραικορωμαϊον Αύτοκράτορα, 'Ισαάκ τόν Αγγελον, δστις είχε συμμαχήσειν μ'αύτόν.

Φ. Χριστιανός σύμμαχος τών Σαρακηνών κατά Χριστιανών!

Κ. Τί ήθελες νά κάμη; Διά νά μήν άφανισθή άπό τούς σταυροφόρους, ήναγκάσθη νά προσδράμη είς τόν Σαλαδίνον '

Φ. Πιθανόν ότι έλύπησε πολύ τούς Δυτικούς ή μετάβασις τού άγίου τάφου είς τάς χείρας τών 'Ανατολικών.

Κ. Τόσον πολύ, ώστε ό Πάπας Ούρβανός ό τρίτος άπέθανεν άπό τήν λύπην τής άγγελίας τής άλώσνως .

Φ. Καί έχαροποίησεν έξεναντίας τούς'Ανατολικούς.

Κ. Χωρίς άμφιβολίαν.

Φ. Τό θαύμα δέν με λέγεις τί άπέγινε;

128 Ψαλμ. ρλβ\ 15-16.

129 VOLTAIRE, Essai sur les moeurs et l'esprit des nations, châp. 56,

130 MULLER, Hisloir. Universel Trad Franc, tom. Π. pag 410

Κ. Έπέρασε και τούτο έντάμα μέ τόν τάφον είς τούς ’Ανατολικούς.

Φ. Άτοπον τούτο- έχρεωστούσαν νά λάβωσι τόν τάφον τού Χριστού χωρίς τό θαύμα, διά νά δείξωσι κάν δτι τόν έσέβοντο πλέον παρά οί Δυτικοί.

Κ. Δεν έκαμαν βέβαια καλά' μή τούς κρίνης δμως τόσον αύστηρά. Ή τότε καταλαβούσα τό γένος δλον βαρβαρότης τούς έκαμε νά συγχύσωσι τά συμφέροντα είς τήν Εκκλησίαν, μέ τά κοσμικά κέρδη. Έπραξαν δ,τι ήθελε πράξειν καί πάς άλλος κοσμικός, δστις κληρονομών έργαστήριον πλούσιον, συχναζόμενον άπό πολλούς άγοραστάς, δέν τό κλείει, έξεναντίας φροντίζει καί τάς πραγματείας ν’ αύξηση, καί τούς άγοραστάς νά πολυπλασιάση.

Φ. Ωραία άπολογία! 'Ωραία παραβολή πραγματειών άνθρωπίνων μέ τήν πραγμάτευσιν τών θείων!

Κ. Η παραβολή δέν γίνεται άπολογία· ούδ’ έγώ τήν έκαμα διά νά τούς δικαιώσω. Άλλ’ όταν τις κρίνη τινά, χρεωστει νά έξετάζη τάς πράξεις του σχετικώς πρός τάς περιστάσεις, καί έξαιρέτως πρός τόν χρόνον δτε έζησε, καί πρός τούς άνθρώπους μέ τούς όποιους συνέζησε. Τοιούτον δόλον δέν ήθελαν βέβαια δεχθήν οί Ανατολικοί είς τούς χρόνους τών Γρηγορίων καί τών Χρυσοστόμων. Άλλά τόν εύτυχή καιρόν έκεϊνον έδιαδέχθησαν οί δυστυχέστατοι τελευταίοι χρόνοι τών Γραικορωμαίων Αύτοκρατόρων.

Οί βασιλείς (οί όποιοι ποτέ δέν γίνονται κακοί χωρίς νά μεταδώσωσιν είς τούς λαούς τήν κακίαν των) ήσαν τοιούτοι, ώστε νά σφάζωσιν ενας τόν άλλον, διά νά σφετερίζωνται τόν αύτοκρατορικόν θρόνον, κλονούμενον καί άπό τάς καταδρομάς είς τήν μικράν Άσίαν τών Τούρκων, καί άπό τάς έπιβουλάς καί λεηλασίας τών Σταυροφόρων ήγεμόνων τής Εύρώπης. Οί λόγιοι πάλιν άνδρες (φυσικά διδάσκαλοι καί παιδευταί τού γένους) έμεταμορφώθησαν είς άθλιους σχολαστικούς, στερημένους άπό πάσαν κρίσιν καί γεύσιν τού καλού, τό όποιον ένόμιζαν, δτι στέκει είς έλληνικά λεξείδια βαρβάρως συμπλεκόμενα.

Φ. Πολλά πάλιν αύστηρά κρίνεις καί σύ τούς λογίους.

Κ. ’Επειδή γνωρίζεις τήν Βυζαντινήν ιστορίαν, άπορώ πώς έλησμόνησες τόν Μανασην, τόν Τσέτσην, τόν Πτωχοπρόδρομον, τόν Νικήταν, καί άλλους πολλούς τοιούτους τής

αύτής έκείνης δωδεκάτης έκατονταετηρίδος, συγγραφείς ή ποιητάς, δτε έπερασεν ό άγιός τάφος άπό τούς Δυτικούς είς τών 'Ανατολικών τήν έξουσίαν. Τοιούτοι ήσαν οί φωστήρες έκείνου τού αίώνος.

Φ. 'Ονόμασε τους μάλλον σκοτιστήρας, δέν θέλω λησμονήσειν ποτέ τήν όποίαν μ' έπροξένησεν άηδίαν ή άνάγνωσίς των.

Κ. Άν έζης έκεϊνον τόν καιρόν, ήθελ£ σ' εύφραίνειν ή άνάγνωσίς των, ώς εύφραινε πολλούς τών τότε, πλέον παρά τήν άνάγνωσιν τών ένδόξων Ελλήνων ποιητών καί συγγραφέων, καί ώς εύφραινε τούς μικρόν προτέρου έκείνων (τής ένδεκάτης έκατονταετηρίδος) ό Πισίδης πλέον παρά τόν Εύριπίδην131.

Φ. Ι Ισως. Άλλά τίς κοινωνία τού άγίου φωτός μέ τών σχολαστικών τήν άκρισίαν;

Κ. Κοινωνία άδιάλυτος. Ή πιστεύεις, όταν φθαρή τό λογικόν είς αυτά του τά γεννήματα, τούς λόγους, δτι τού μένει πλέον δύναμις νά διακρίνη τά ύπέρ λόγον τής θρησκείας θαύματα άπό τά πλάσματα τών λαοπλάνων; 'Εξέτασε τήν ιστορίαν· αί θρησκευτικαί δόξαι τών έθνών ήκολούθησαν πάντοτε τήν αύξησιν ή τήν έλάττωσιν τής λογικής των παιδείας. Όπου βλέπεις βάρβαρον έθνος, συμπέρανε δτι δέν έχει θρησκείαν άληθή, ή τήν έμόλυνε μέ μύθους· δπου βλέπεις θρησκείαν μολυσμένην, συμπέρανε, δτι καί ή βαρβαρότης τών πιστευόντων είναι άνάλογος τού μολυσμού, όλίγη, άν ό μολυσμός περιορίζεται είς όλίγα τινά, πολλή, άν έκεϊνος άμαυρώση τήν θρησκείαν όλότελα.

Φ. Τού βαρβάρου έθνους βάρβαροι πρέπει λοιπόν νά ήναι καί οί ίερεϊς.

Κ. Τούτο ένοούσα κ' έγώ λέγων, δτι είς τόν καιρόν τών Γρηγορίων καί τών Χρυσοστόμων ούτ' ήτον, ούτ' ήδύνατο νά πλασθη άγιον φώς. Πότε έπρωτοπλάσθη;

Φ. Τήν έννάτην έκατονταετηρίδα έλεγες.

Κ. ' Ηγουν, δτε τό σκότος τής άπαιδευσίας έπαχύνετο έπιπλέον. Ποιοι τό έπρωτόπλασαν;

[1] Ίδε Μύθ. Α Irrem συναγωγ. Προλεγομ. σλε. λα', ϊκδ. Κορ.

Φ. Οί Δυτικοί χριστιανοί έλεγες.

Κ. Οί άσυγκρίτως **δηλαδή** βαρβαρώτεροι παρά τούς τότε 'Ανατολικούς. Πότε **έπέρασεν** άπό τάς χεΐρας **των** Δυτικών είς τούς 'Ανατολικούς;

Φ. Τήν δωδεκάτην έκατονταετηρίδα, είπες.

Κ. Ότε δηλαδή ή βαρβαρότητς τών 'Ανατολικών όλίγον έδιάφερεν άπό την βαρβαρότητα τών Δυτικών. Είς τοιαύτην έλεεινήν κατάστασιν τού γένους, τί ήθελες νά κάμωσιν οί άγιοταφίται ιερείς; Έπραξαν βέβαια (πάλιν τό λέγω) κακά, υίοθετήσαντες τό γέννημα τών Δυτικών έπραξαν όμως, δ,τι ήθέλαμεν πράξειν ίσως καί σύ κ'έγώ, άν έζώμεν είς τούς δυστυχείς έκείνους χρόνους.

Φ. Τούτο ίσως δικαιόνει τούς θεωρούντας καί πιστεύοντας ώς άληθές τό ψευδές θαύμα, άλλ' όχι καί τούς θαυματουργούς αύτού' δικαιώνει τούς μωρούς, όχι τούς πανούργους. Άλλά καί μεταξύ μωρών **πώς** εύρίσκονται πανούργοι; Είναι καί τούτο άπορον.

Κ. Αί! φίλε μου. Ή μωρία τών άνθρώπων δέν όμοιάζει κατά πάντα τήν μωρίαν τών κτηνών. Τά κτήνη είναι έξίσου όλα μωρά- δέν έγνώρισες βέβαια ποτέ πρόβατον, παραδείγματος χάριν, προβάτου φρονιμώτερον.

Φ. Όχι ποτέ.

Κ. Άλλά μεταξύ μωρών άνθρώπων εύρίσκονται πάντοτε καί τινές τών όποιων **ή** μωρία δέν είναι προβατική. Ένα τοιούτον άνθρωπον, περικυκλωμένον άπό μωροτέρους του, νόμισε **ότι** είναι περικυκλωμένος άπό τόσα πρόβατα, άπό τόσους πειρασμούς, ικανούς νά τόν έξυπνίσωσι, καί νά τού άναπτύξωσι **τήν** όποίαν τρέφει φυσικά ό άνθρωπος κλίσιν, νά άποκτά καί νά ίσχύη πλέον παρά τούς άλλους, είς ένα λόγον, νά τόν κάμωσι πανούργον.

Φ. Όχι βέβαια έμέ, καί άν ήθελαν εισθαι μωροί όλοι χωρίς έξαίρεσιν όσους συναναστρέφομαι.

Κ. Μή λαλής, φίλε, μεγάλα. Πτύσε είς τόν κόλπον σου, ώς λέγει ή χυδαϊκή παροιμία. Δέν ένθυμάσαι την θείαν παραγγελίαν τού Χριστού;

Φ. Ποίαν;

Κ. Νά λέγωμεν νύκτα καί ήμερα προσευχόμενοι «Μή είσενέγκης ήμάς εις πειρασμόν.» Μè περικυκλώνεις άπό μωρών άνθρώπων χορόν, έτοιμων νά κενώσωσι τά πουγγία των, καί σέ φαίνεται παράξενον, άν έτοιμασθώ κ' έγώ νά γεμίσω τό ίδικόν μου! Μέ συνοδεύεις μ' άνθρώπους ζητοϋντας πού νά ρήξωσι τά φλωρία των, καί άπορείς δτι τούς προσκαλώ κ'έγώ μέ τόν δίσκον μου! Όστις έπιθυμεϊ διά μωρίαν νά πτωχεύση, διεγείρει φυσικά είς τού πανούργου τήν ψυχήν τήν έπιθυμίαν νά πλουτήση.

Φ. 'Αρκετά έδικαιολόγησες τούς τότε άγιοταφίτας, ώς άνθρώπους πειραζομένους άπό σφοδρούς πειρασμούς· άλλά περί τών σημερινών τί έχεις ν' άπολογηθής, έπειδή οί πειρασμοί έπαυσαν πλέον, διά τήν άρχομένην έξάπλωσιν τών φώτων είς τό γένος;

Κ. 'Επειδή ή έξάπλωσις δέν είναι πολύς καιρός άπού ήρχισεν, είπέ μάλλον, δτι ήλαττώθησαν οί πειρασμοί, όχι δτι έπαυσαν όλότελα. Όταν ό κοινός λαός πληροφορηθή, δτι «' Η βασιλεία τού θεού εντός ημών έστι,» ώς λέγει τό Εύαγγέλιον, δτι άπό τήν θέλησιν καθενός κρέμεται νά καταστήση τήν ψυχήν του κατοικίαν τού Χριστού, ούδ' έχει χρείαν νά ύπάγη νά ζητή τόν τάφον του είς τήν Ιερουσαλήμ, είς ένα λόγον, δταν παύση νά χύνη έλαιον είς τόν λύχνον, τότε θέλει παύσειν ν' άνάπτεται κατέτος άγιον φώς. 'Αρκεί κατά τό παρόν δτι καί τών προσκυνητών ό αριθμός όλιγοστεύει καθημέραν, καί μεταξύ τού κλήρου τής 'Ανατολικής έκκλησίας πολλά όλίγοι έμειναν σήμερον οί έγκωμιάζοντες τό θαύμα.

Φ. Είς τούτο ίσως πλανάσαι. 'Εγώ δέν ήθελα τολμήσειν νά λέγω, δσα λέγεις, διά τάς ένδεχομένας έκ μέρους τών θαυματουργών συκοφαντίας.

Κ. Ούδ' έγώ, φίλε, τολμώ νά τά λέγω είς δλους· είς έσέ τά είπα, έπειδή μέ ήνάγκασες νά σού φανερώσω τήν γνώμην μου, καί εις έσέ παρακαλώ νά μείνωσιν άπόβρητα. 'Ενθυμούμαι τί έπαθα, κρίνων τό φαινόμενον είς τήν Ιερουσαλήμ ίχνος τοϋ ποδός τοϋ Χριστού, δτε...

Φ. Πώς; Πνονται παρά τό άγιον φώς καί άλλα θαύματα;

Κ. Καί πολλά καί παράδοξα, άν πιστεύσωμεν τούς Ιδόντας καί ίστορήσαντας αύτά. ν Ιδαμεν δτι οί Ι ραι κόρωμα ιο ι Αύτοκράτορες έστόλισαν τήν Ιερουσαλήμ μέ έκκλησίας,

μοναστήρια καί άλλα άναθήματα ιδαμεν, δτι έπειτα καί 6 Αύτοκράτωρ τής Δύσεως, έρημωθέντα άπό τούς Σαρακηνούς τά άνεκαίνισε, καί έπρόσθεσεν εις αύτά ϊδιά του άλλα πολλά. 'Αφού ό άγιος τάφος έπέρασεν άπό τούς Δυτικούς είς τάς χείρας τών 'Ανατολικών, οί Γραικορωμαίοι Αύτοκράτορες τής δωδεκάτης καί τών καθεξής εκατονταετηρίδων, μέχρι τής άλώσεως, δέν ήμέλησαν ούδ' αύτοί νά στολίζωσι τήν γήν τής ' Ιερουσαλήμ, δι' έξάλειψιν όσων έχυναν αιμάτων συγγενικών, καί δσων άδικιών άδικούσαν καθημέραν τούς ταλαίπωρους ύπηκόους των, τούς όποιους έπαράδοσαν τελευταίον είς έθνος άλλότριον. Εις όλα ταύτα τά μοναστήρια ή έκκλησίας τής Ιερουσαλήμ έγίνοντο καί γίνονται ίσως άκόμη θαύματα. Παραδείγματος χάριν, τό όποιον έλεγα Ιχνος τού ποδός τού Χριστού, θαύμα τόσον πλέον άτοπον, δσον ούδ' έφρόντισαν κάν νά συμφωνήσωσι τήν περί αύτού ιστορίαν οί πλάσαντες αύτό· διότι άλλοι τό έπροσκόλλησαν είς τήν Μεταμόρφωσιν, καί άλλοι είς τήν Άνάληψιν τού Χριστού.' Ιδού καί άλλο θαύμα, άν άγαπάς ν' άκούης θαύματα.

Φ. Λέγε μόνον.

Κ. Είς τόν πρόναον τής έκκλησίας τού 'Ιωακείμ καί τής Αννης, γονέων τής Θεοτόκου, ήτο δένδρον, τό όποιον κατέτος είς τά Γενέθλια τής Παρθένου, έβλάστανε καρπούς· άπό τούτους έτρωγαν μέ μεγάλην εύλάβειαν όσαι στεΐραι έπεθύμουν νά τεκνογονήσωσιν. Άρίθμει τά θαύματα, άν άγαπάς ν ' άκούσης καί άλλα.

Φ. Ναί, άριθμώ- δύο, τό ίχνος τού ποδός τού Χριστού, καί ό κατ' έτος βλαστάνων τεκνογόνος καρπός.

Κ. Πρός τό τείχος τής πόλεως, είναι ό τάφος τής άγίας Πελαγίας. Όστις περιεργασθή νά περάση τό μεταξύ διάστημα τού τείχους καί τού τάφου, πρέπει πρώτον νά έξομολογηθή μίαν μόνην άμαρτίαν άν άφήση άνεξομολόγητον, δέν τό περνά χωρίς κίνδυνον νά συσφιγχθή άπό τά μάρμαρα τού τείχους καί τού τάφου, καί νά σχάση. Δύο προσκυνηταί[12] αύτόπται ιστορούν τό θαύμα. Κατ' άλλον όμως τρίτον, κ' έκείνον αύτόπτην, τό θαύμα γίνεται είς τόν ναόν τού άγίου

[132] ΠΕΡΔΙΚ. Έκφρ. τών έν ϊεροσολ. κυρ. θεμ. ΑΝΩΝΥΜ. 'Απόδειξ. περί τών Ιεροσολ, έν τοϊς Συμμίκτ. Λέοντ. Άλλατ. βιβλ. Α', σελ. 72 και 87.

Γεωργίου, όπου δέν είναι πλέον τάφος καί τείχος, άλλά μάρμαρον τρυπημένον, διά του όποιου γίνεται ή διάβάσις[133].

Φ. Δέν τό άριθμώ τοϋτο, έπειδή δέν συμφωνούν οί ίστορήσαντες.

Κ. Έξεναντίας, άρίθμησέ τα δύο. Τί παράξενον, άν τό αύτό θαύμα έγίνετο και εις τόν τάφον τής άγίας Πελαγίας καί εις τόν ναόν τού άγίου Γεωργίου;

Φ. Ούτω λοιπόν γίνονται τέσσαρα.

Κ. Άναμφιβόλως τέσσαρα. Είς τόν αύτόν ναόν, πλησίον τού τρυπημένου μαρμάρου, βρύει κατέτος τρεις ώρας τό αίμα τοϋ άγίου Γεωργίου τήν ήμέραν τής έορτής του .

Φ. Τοϋτο είναι πολύ παραδοξότερον παρά τό γινόμενον θαύμα άπό τούς Δυτικούς, είς τήν Νεάπολιν, μέ τού άγίου Ίανουαρίου τό αίμα.' Νά τό άριθμήσω λοιπόν πέμπτον.

Κ. Ναί, πέμπτον.

Φ. Υποπτεύομαι μή καί τούτο έπέρασεν είς ημάς, καθώς καί τό άγιον φώς, άπό τούς Δυτικούς. Πιθανόν ότι οί Σταυροφόροι, κινήσαντες άπό διάφορα μέρη τής Εύρώπης, άφού έκυρίευσαν τήν Ιερουσαλήμ, έμβασαν είς αύτήν άλλος άλλο θαύμα, ό,τι καθείς έγνώριζε θαυματουργούμενον εις τήν πατρίδα του. Οί Νεαπολιται, έχοντες πρόχειρον τό θαύμα τοϋ άγίου Ίανουαρίου,[135] τό έπροσκόλλησαν είς τόν άγιον Γεώργιον τής Ιερουσαλήμ.

Κ. Ή ύποψία σου μοϋ ένθυμίζει άλλην άλλου τινός υποψίαν, τήν όποίαν έλησμόνησα καταρχάς.

Φ. Ποίαν;

Κ. Ότι καί αύτό τό άγιον φως κατά μίμησιν παρομοίου θαύματος θαυματουργουμένου πρότερον είς τήν Εύρώπην, έπλάσθη άπό τούς Δυτικούς.

Φ. Ά! Είς ποιον μέρος τής Εύρώπης έθαυματουργεϊτο;

[13] ΕΓΠΦΑΝ. ΜΟΝΑΧ. Δνήγησις κ.τ.λ. έν τοϊς αύτοϊς Συμμίκτ. σελ. 53.
[134]ΕΓΠΦΑΝ. έν τοϊς Συμμίκτ. σελ. 53.
[135] Το «αίμα του Αγίου Ιανουάριου» απομυθοποίησε ένας χημικός περίπου προ τριετίας, αποδεικνύοντας 6η πρόκειται για οξείδια συγκεκριμένου μετάλλου, (σιδήρου;) που ρευστοκοιούνται εντός της φιάλης, μόνο αν αναχινηθσΰν με συγκεκριμένη ταχύτητα! Το θέμα έλαβε εκτεταμένη δημοσιότητα, αλλά ουδόλως σνγκίνησε τους ψευτο-θαυματοποιούς της Δυτικής εκκλησίας!

Κ. ' Η Ραδεγόνδή (Radegonde) σύζυγος τοϋ βασιλέως τής Γαλλίας Κλοταίρου (Clotaire), μνημονευομένη μέχρι τής σήμερον ώς άγία, έκτισε κατά τό 569 έτος άπό Χριστού, εις τήν πόλιν Πικταΰϊον (Poitiers) μοναστήριον Καλογραιών, είς τό όποιον καί έμόνασεν έπειτα, ζώντος άκόμη τού άνδρός της. Αΰτη λοιπόν ή 'Ραδεγόνδή, έπιθυμοϋσα να καταστήση τό μοναστήριον κατά πάντα άξιοσέβαστον, τό έστόλισε μέ πολλών άγιων λείψανα, μετακομισμένα μέ βαρύτατα έξοδα άπό τήν ’Ανατολήν δθεν έλαβε δωρεάν καί. άλλα άπό τόν τότε βασιλεύοντα τών "Ρωμαίων Αύτοκράτορα, ’Ιουστίνον τόν δεύτερον[136], μεταξύ τών όποιων ήτο καί μέρος τοϋ τιμίου ξύλου. Δέν ήρκέσθη είς ταϋτα ή "Ραδεγόνδή, άλλ ηθέλησε νά ένεργώνται καί θαύματα είς τό μοναστήριόν της.

Φ. Μεγάλην ήδονήν έπροξένησεν είς τάς Καλογραίας ή εύσεβής βασίλισσα.

Κ. Καί κέρδος όχι μικρόν. Έν άπό τά θαύματα τοϋτα ήτο καί τό άγιον φώς.

Φ. Τό άγιον φώς! Ευλογημένε καί δέν με το έλεγες άρχήτερα!

Κ. Όχι όμως κατά πάντα όμοιον τού Ίεροσολυμικοῦ φωτός.

Φ. Καθώς ουδέ τό αίμα τοϋ άγίου Γεωργίου τής 'Ιερουσαλήμ ώμοίαζε κατά πάντα τό αίμα τοϋ άγίου Ίανουαρίου τής Νεαπόλεως.

Κ. Παρόμοιόν τι. Είς τοϋ Πικταυΐου τό Μοναστήριον έφαίνετο τήν μεγάλην παρασκευήν, καί όχι τό μέγα σάββατον, ώς είς τήν Ιερουσαλήμ...

Φ. Δέν βλάπτει τής ήμέρας ή διαφορά.

Κ. Ούδ’ άναπταν άπ’ αύτό λαμπάδας, καθώς άπό τό φώς τοϋ άγίου τάφου, άλλά κατέλαμπε μόνον τήν έκκλησίαν, όπου τό έπρόσμεναν προσευχόμενοι οί πιστοί.

Φ. Ούδέ τοϋτο βλάπτει, άρκεῖ ότι τό έπρόσμεναν, καί δτι τό έβλεπαν τήν προ τής άναστάσεως έβδομάδα.

Οότος ήτον ό ’Ιουστίνος, δστις εφόνευσε τόν έξάδελφον καί όμώνυμόν του ’Ιουστίνον, δστις έκυβερνάτο άπό τάς συμβουλάς τών αΰλικών καί τής γυναικός του Σοφίας, καί δστις έχασε τήν ’Ιταλίαν (Ίδ. τήν Γαλλικήν Βιογραφ, εΐςτά κεφ. Justin Π, και Radegonde).

Κ. ’Αρκεί βέβαια νά άποδείξη τήν όμοιότητα των δύο φώτων, καί τήν γένεσιν τοΰ ένός άπό τό άλλο, τού Ίεροσολυμικοϋ λέγω άπό τό Πικταυϊκόν καί μάλιστα, έπειδή, δτε έθαυματουργείτο εις τήν Γαλλίαν τό θαΰμα τούτο, ούδέ τδνομα άκόμη τοϋ άγίου φωτός έγνωρίζετο εις τήν 'Ιερουσαλήμ, ούδ εις όλην τήν ’Ανατολήν.

Φ. Έγώ δέν άμφιβάλλω πλέον ούτε περί τούτου ούτε περί τών άλλων θαυμάτων τής 'Ιερουσαλήμ, δτι τά χρεωστοϋμεν δλα είς τούς Δυτικούς. Παρά τό άγιον φώς ήριθμήσαμεν πέντε. Λέγε με τά λοιπά.

Κ. Ό καιρός θέλει μέ λείψειν, φίλε, νά σέ τά διηγηθώ δλα. Διά τό συντομώτερον, σέ πέμπω είς τούς Γραικορωμαίους συγγραφείς, δσοι έλάλησαν περί τών 'Ιεροσολύμων άπό τό μέσον τής δωδεκάτης έκατονταετηρίδος καί κάτω, έπειδή προ ταύτης, ιδαμεν δτι κανείς άπό τούς ’Ανατολικούς, είτε πατέρας έκκλησίας, εΐτ’ ιστορικούς άλλους, δέν έγνώριζε τό θαύμα.

Φ. "Ενα μόνο άπό τούς Γραικορωμαίους τούτους όνομαζόμενον Ίωάννην Φωκάν άνέγνωσα...

Κ. Καί δμως, άν έπαρατήρησες, ούδ’αύτός λέγει τίποτ περί τοϋ άγίου φωτός, μ’ δλον δτι ήτον ίερεύς, καί ύπήγεν εις τήν Ιερουσαλήμ κατά τό 1185 έτος, ήγουν δύο έτη πριν ό Σαλαδίνος τήν έπάρη άπό τούς Λατίνους.

Φ. Τό έσιώπησεν ίσως, διά τήν πρός τούς Λατίνους έχθραν.

Κ. Ίσως.

Φ. Τίνες είναι οί λοιποί;

Κ. Προ τού Φωκά, τόν όποιον άνέγνωσες, είναι δ όνομαζόμενος Βαρθολομαίος, δστις ύπήγε δίς είς τήν Ιερουσαλήμ, κατά τό 1158 κα ί τό 1168 έτος, ήγουν δτ ’ έκράτουν άκόμη την Ιερουσαλήμ οί Λατίνοι, κ’έγινεν αύτόπτης τοϋ θαύματος.

Φ. Έπειτα;

Κ. Έπιφάνιός τις Μοναχός, δστις διηγείται τό όποιον έλεγα θαύμα περί τοϋ αίματος τού άγίου Γεωργίου. Μετ’ αύτόν είναι Περδίκκας ό Έφέσιος· ούτος έγραψε διά στίχων. Μετά τόν Περδίκκαν άλλος τις ’Ανώνυμος.

Φ. Πότε έζησαν οΐ τρεις ούτοι;

Κ. Δέν εϊν' εύκολος ό διορισμός τοΰ χρόνου. Εικάζουν δμως δτι ό 'Ανώνυμος και ό Περδίκκας, ήκμαζαν τήν δεκάτην τετάρτην έκατονταετηρίδα· τής αύτής έκατονταετηρίδος νομίζω καί τόν ' Επιφάνιον τόσον είναι βάρβαρον καί τό λεκτικόν καί τό πραγματικόν αύτών, καί έξαιρέτως τοΰ Περδίκκα καί τοΰ 'Ανωνύμου.

Φ. Τίς άλλος έμεινε;

Κ. Είς τήν αύτήν έκατονταετηρίδα έμπορείς άκόμη νά τάξης καί τόν Αύτοκράτορα Ίωάννην τόν Καντακουζηνόν, δστις έβασίλευσεν άπό τοΰ 1347 έως τό 1355 έτος. Αυτός έγραψεν 'Απολογίαν τής χριστιανικής θρησκείας κατά τοΰ Μωάμεθ' εις τήν όποίαν φέρει καί τό άγιον φώς, ώς άπόδειξιν τής άληθείας τού χρ ιστ ιαν ισμοΰ.

Φ. Άπόδειξιν έπιτηδειοτέραν νά καταργήση παρά νά στήριξή τόν χριστιανισμόν. Ώ τόν σοφώτατον Αύτοκράτορα! Ούτως άποδείχνουν οί Ούλεμάδες καί οί Δερβίσαι τόν μωαμεθισμόν. Έχεις άλλον μάρτυρα;

Κ. Έχω, άλλά τόσον ύπερβαίνει τούς άλλους, δλους είς τήν άπλότητα (διά νά μή προφέρω άλλο τι βαρύτερον), ώς' έντρέπομαι τήν μαρτυρίαν του.

Φ. Πώς τόν δνομάζεις;

Κ. Χριστοφόρον, έπονομαζόμενον Άγγελον, τήν πατρίδα Πελοποννήσιον. Περί τάς άρχάς τής δεκάτης έβδόμης έκατονταετηρίδος (1610), φεύγων τάς καταδρομάς τών Τούρκων, ύπήγεν είς τό Λονδΐνον, δπου ίστόρησεν είς τούς Αγγλους τό θαύμα τού άγίου φωτός.

Φ. Ώςαύτόπτης βέβαια.

Κ. 'Εξακοής φαίνεται δτι τό έδιηγήθη· ούδ' ήρκέσθη είς τούτο μόνον δ καλός ούτος χριστιανός, άλλ'έπρόσθεσε καί άλλο δχι μικρότερον τεράστιον, έτήσιον καί τούτο, ώς τό άγιον φώς.

Φ. Είς τήν Ιερουσαλήμ;

Κ. 'Οχι' καί τούτο είναι τό τερατωδέστερον. Είς τήν Αίγυπτον ένεργείται τό θαύμα κατέτος· άρχίζει τήν μεγάλην πέμπτην, καί κρατεί έως τής άναλήψεως. Είς δλον τοϋτο τό διάστημα η πλησίον τοΰ Νείλου γή έξερνά νεκρών σώματα.

Φ. Τερατώδες, **μα** τήν άλήθειαν! Δέν λέγει αν τά νεκρά τούτα σώματα έμψυχόνωνται, άφοΰ **ή.γη τά** έξεράση; διότι συμπεραίνω, ότι καθώς άπό την άληθώς θαυματουργηθεισαν πρώτ-ην έκείνην λάμψιν είς τόν τάφον, την ώραν της άναστάσεως τοϋ Χριστού[17], έπλασαν τό κατέτος θαυματουργούμενον άγιον φώς, παρόμοια καί άπό τήν γενομένην άνοιξιν τών μνημείων καί πολλών νεκρών άνάστασιν έπενσήθη τό πλησίον τοϋ Νείλου γινόμενον κατ' έτος θαύμα.

Κ. Σιωπά περί τούτου, άρκούμενος είς μόνην την μαρτυρίαν τοΰ Ησάίου, δστις (ώς δέν άμφιβάλλει ό Χριστοφόρος) έπροφήτευσε καί περί τών δύο θαυμάτων.

Φ. Τοΰ Ήσαΐου τήν προφητείαν έπιθυμώ ν' άκούσω.

Κ. Άκουέ την άπό τό στόμα τοϋ Χριστοφόρου· «'Ασφαλώς λέγει, περί τοϋ 'Αγίου Φωτός, καί περί τοϋ σταυρού τοϋ εύρεθέντος έν Ιερουσαλήμ, λέγων, Ήξει πάσα σαρξ τοϋ προσκυνήσαι ενώπιον έμοϋ είς ' Ιερουσαλήμ, είπε κύριος..».[139]. Περί δέ τής δψεως τών νεκρών λέγει, «Καί έξελεύσονται, καί δψονται τά κώλα τών άνθρώπων τών παραβεβηκότων έν έμοί. Ό γάρ σκώληξ αύτών ού τελευτήσει καί τό πϋρ αυτών ού σβεσθήσεται, καί έσονται εις δρασιν πάση σαρκί[140]». Πώς σε φαίνεται τό ΑΣΦΑΛΩΣ τού Χριστοφόρου;

Φ. Άσφαλεστάτη λογική!

Κ. Κατά τήν λογικήν τών γραϊδίων.

Φ. **Έμειναν** άλλοι παρά τούς όνομασθέντες μάρτυρας τοϋ άγίου φωτός;

Κ. Ήμποροΰσα άκόμη νά άναφέρω δύο· άλλ' είς τί ήθελαν χρησιμεύσειν, άν ήσαν καί μόριο ι; τό άδύνατον δέν γίνεται ποτέ δυνατόν, καί άν δλοςό κόσμος μαρτορήση τήν ϋπαρξίν του.

Φ. Είπέ μέ τους δμως.

137Ματθ. κη\ 3

138 Ματθ. ΚÇ. 52-53.

139 Ήσαΐου ξς\ 23.

140Αΰτ. αύτ. 24.

Κ. Δύο Πατριάρχαςτής Ιερουσαλήμ.

Φ. Καί Πατριάρχαι μαρτυροϋντες! Τούτο, αν δέν ήν' έσχάτη νέκρωσις τού Λογικού, δέν έχω πλέον τί νά τό όνομάσω. Τίνες είναι οί δύο Πατριάρχαι τής Ιερουσαλήμ;

Κ. 'Ο Νεκτάριος, δστις έπατριάρχευσε μετά τά μέσα τής δεκάτης έβδόμης έκατονταετηρίδος (1660), καί ό Χρύσανθος, ό περί τάς άρχάς τής δεκάτης όγδόης (1707). Τόν Νεκτάριον μανθάνω άπ' άλλους[141], δτι έγενεαλόγει τό κατέτος φαινόμενον άγιον φώς, άπό τό πρώτον έκεΐνο, τό όποιον έλαμψεν είς τόν τάφον τού Χριστού, τήν ώραν τής άναστάσεως. Τοΰ Χρυσάνθου δέν έχω πλήν τό έπιγραφόμενον «Έγχειρίδιον περί τής κατ' έξοχήν ύπεροχής τής άγιας πόλεως τής 'Ιερουσαλήμ κ.τ.λ.». Τό δίκαιον όμως άπαιτει νά όμολογήσω, δτι ό Χρύσανθος είς δλον τούτο τό Έγχειρίδιον, άν καί δυσχυρίζεται ν' άποδείξη σχεδόν χρέος άπαραίτητον παντός Χριστιανού τήν παρουσία προσκύνησιν τοΰ άγίου τάφου ή κάν τήν πεμπομένην είς αύτόν έλεημοσύνην, άν καί πολεμή τούς συγχρόνους του Σιναΐτας, οί όποιοι έκήρυτταν, ώς καί κηρύττουν άκόμη, πλέον θεάρεστον τήν προσκύνησιν τοΰ Σινά όρους παρά τήν προσκύνησιν τοΰ άγίου τάφου, άν καί σπουδάζη νά δείξη καί αύτοΰ τοΰ Γρηγορίου Νύσσης τήν έπιστολήν ψευδεπίγραφον, μ' δλα ταΰτα δέν έτόλμησε νά προφέρη τονομα τοΰ θαύματος ρητώς.

Φ. Χάριν μεγάλην πρέπει νά χρεωστούμεν είς τόν Χρύσανθον κάν διά τήν σιωπήν του.

Κ. 'Ο Χρύσανθος έγραψε Σφαιρικά, καί Γεωγραφικά τών όποιων τήν έπιστήμην ειχεν άποκτήσειν είς τάς 'Ακαδημίας τής Εύρώπης. Πώς ητο λοιπόν δυνατόν, άνθρωπος στολισμένος μέ παιδείαν, καί μάλιστα Πατριάρχης, ήγουν λειτουργός θρησκείας, τής όποίας ό άρχηγός όνομάζεται ΑΛΗΘΕΙΑ, νά μαρτυρήση περί πράγματος ψευδούς; Πώς ήθελε τολμήσειν νά βεβαιώση αύτός ύπαρξιν θαύματος (καί θαύματος άδιακόπως ένεργουμένου), περί τοΰ όποιου έσιώπησαν τόσοι Πατέρες τής Έκκλησίας, όσους ϊδαμεν άνωτέρω, Βασίλειον, Χρυσόστομον, τόν θεολόγον Γρηγόριον, τόν Νύσσης Γρηγόριον, 'Ιερώνυμον, Αύγουστΐνον, αύτόν τόν Κύριλλον, Πατριάρχην τής αύτής πόλεως, ώς καί ό

[141] MOŠHEM, De lumin. Sanct. Sepulcr. " V, not. 4, pag. 231.

Χρύσανθος, άλλ' άσογκρίτως κατά πάντα **άνώτερον τοϋ** Χρυσάνθου...;

Φ. Δέν λέγεις τούς 'Αποστόλους;

Κ. Αύτούς έμελλα νά προσθέσω· διότι μόνων αύτών ή σιωπή άρκει νά καταστήση άπιστον τό θαύμα, καί άν τό έμαρτυροϋσαν όλοι τής Έκκλησίας οί Πατέρες. Άλλά τώρα, βλέπεις, σιωπούν οί Απόστολοι, σιωπον τόσοι Πατέρες μετά τούς Αποστόλους, είς πολλών έκατονταετηρίδων διάστημα. Μετά τόσον μακράν καί τοσούτων άγίων άνδρών σιωπήν, πώς δύναταί τις νά πιστεύση θαύμα, πρώτην φορά τήν έννάτην έκατονταετηρίδα, καί άπό πρώτους τούς Δυτικούς άκουόμενον, καί πάλιν άπό πρώτους αύτούς καταφρονούμενον, ή κάν δισταζόμενον;

Φ. Δισταζόμενον! Έπειδή αύτοί τό έγέννησαν, ώς άπέδειξες, μέ ποίον πρόσωπον τολμούν νά άποκηρύξωσιν ώς νόθον τό ίδιον τέκνον;

Κ. Λέγουν, ότι άντί τού γνησίου ούρανοκαταιβάτου άγίου φωτός, τό όποιον κατέλαμπεν αύτούς, δτ' έκρατοϋσαν τήν Ιερουσαλήμ, έπλασαν οί Γρακοί, μετά τήν έξωσιν έκείνων, νέον άλλο φώς.

Φ. Απίστευτος είναι τόση άναισχυντία.

Κ. Καί δμως σέ λέγω τήν άλήθειαν. ' Ενόσψ είχαν τό μονοπώλιον, το θαύμα ήτο θαύμα άφοϋ έπέρασεν είς χείρας τών Ανατολικών, καί ή πραγματεία καί τά κέρδη της έκρίθησαν κίβδηλα.

Φ. Ώ τής άναισχυντίας!

Κ. Είναι όμως τινές έξ αύτών...

Φ. Οί όποιοι τό πιστεύουν;

Κ. Όχι μέ καθαράν όμολογίαν δλοι· τινές μέν σιωπούν, ή λαλούν περί αύτοϋ ίστορικώς, χωρίς φανέρωσιν τής γνώμης των, άλλοι δέ καί δικαιολογούν τούς Γρακούς. ώς άναγκαζομένους νά καταφεύγωσιν είς τοιούτον δόλον.

Φ. Άπό ποίαν άνάγκην;

Κ. Διπλήν, ή μάλλον τριπλήν άνάγκην. Λέγουν, ότι οί Γραικοί (καί τοϋτο άποβλέπει δλην τήν Άνατολικην Εκκλη**σίαν, όχι μόνους τούς ' Ιεροσολυμίτας). άφοϋ μίαν φοράν**

έπαράλαβαν άπό τούς Δυτικούς πλασμένον τό θαύμα, άμελήσαντες Ισως καταρχάς δι’ άλλας αίτιας να τό καταργήσωσι, τό έμεταχειρίσθησαν έπειτα ώς δπλον έπιτήδειον νά πολεμώσι τήν καινοτομηθεϊσαν (1582) άπό τόν Πάπαν Γρηγόριον τόν δέκατον τρίτον διόρθωσιν τού Μηνολογίου, καί άκολούθως τής έορτής τού Πάσχα.

Φ. Δέν καταλαβαίνω.

Κ. Δέν καταλαμβάνεις, δτι, κατά τήν διόρθωσιν ταύτην (τήν όποίαν, πλην ήμών καί τών "Ρώσων, δέχονται σήμερον δλα τά χριστιανικά έθνη τής Εύρώπης), συμβαίνει πολλάκις νά έορτάζωμεν τό Πάσχα μακράν μετά τήν αύτήν τών Δυτικών έορτήν; Τό άγιον φώς, φαινόμενον είς τών ’Ανατολικών, καί όχι τών Δυτικών, τό Πάσχα, δείχνει φανερά, δτι τό παλαιόν μηνολόγημα (vieux style) τοΰ ’Ιουλίου Καίσαρος είναι τό μόνον άληθές, καί ή κατ’ αύτό γινομένη έορτή τοΰ Πάπα ή μόνη άψευδεστάτη, καί όχι τοΰ Πάσχα Γρηγορίου τό μηνολόγημα (nouveau style), άν καί μαρτυρημένον άπ’ δλους τούς νέους ’Αστρονόμους, καί μάλιστα τούς ’Αστρονόμους τών Λουθηρανών καί τών Καλβίνων, οί όποιοι, καί μή θέλοντες έδέχθησαν τών έχθρών αύτών, τών Παπ ιστών, τήν διόρθωσιν, άναγκασμένοι άπό τήν άλήθειαν.

Φ. ’Αθλία άπόδειξις! διότι καί ήμείς καί οί 'Ρώσοι μετ’ όλίγους χρόνους τήν αύτήν άνάγκην μέλλομεν νά πάθωμεν.

Κ. Καί δμως είς ταύτην τήν άπόδειξιν θριαμβεύει καί ό καλός Χριστοφόρος- καί δέν τόν μέλει (λέγει) τίποτε περί σοφίας άνθρώπων.

Φ. Ά! Δέν μέλει τόν Χριστοφόρον περ ί σοφίας άνθρώπων.

Κ. Ούτ’ αύτόν, ούτε τούς παρόντας τότε αύτόπτας τών δύο θαυμάτων.

Φ. Καί δμως ή άνθρωπίνη σοφία είναι δώρον καί άπό^ροια τής άπειρου τοΰ θεοΰ σοφίας.

Κ. Διά τούτο, άν τό έπαρατήρησες, κάνεις άπό τούς καταφρονητάς τούτους τής άνθρωπίνης σοφίας, δέν σέβεται τήν θείαν σοφίαν. Διά τούτο συκοφαντούν τήν φιλοσοφίαν, διότι φοβούνται μή μεταχειρισθή κατ’ αύτών αύτά τά δπλα τής θείας σοφίας, τήν όποίαν αύτοί ψευδώς έπαγγέλονται. Παραδείγματος χάριν, τής θείας σοφίας οί λόγοι

περιέχονται είς τό Εύαγγέλιον καί τάς έπιστολάς των ’Αποστόλων.

Ή φιλοσοφία, ήτις δέν άσχολειται είς μόνας τάς φυσικάς έπιστήμας, άλλά καί είς τήν Ήθικήν καί είς τήν Θεολογίαν, καί άπλώς είς όσα δίδουν άφορμήν έρεύνης καί κρίσεως μετάξι) άληθείας καί ψεύδους, ή φιλοσοφία λέγω, όταν δέν έμπορή νά τούς πολεμήση μέ τά ίδιά της όπλα, όπλίζεται τά άκαταμάχητα τής Ίεράς γραφής όπλα. Τί άλλο συχνότερον εϋρίσκομεν είς αύτήν παρά την άγάπην τής άληθείας καί τήν άποστροφήν τοϋ ψεύδους; Αύτή μάς έπροφήτευσεν ότι μέλλουν νά γεννηθώσιν είς τήν Χριστιανικήν θρησκείαν πονηροί καί γόητες άνθρωποι , ύποκριταί, ψευδολόγοι, ψευδόχριστοι, πλανώντες τούς άνθρώπους μέ δαιμονικάς διδασκαλίας[143], πλεονέκται, έμπορευόμενοι τούς χριστιανούς μέ πλαστούς λόγους[144], μέ μύθους γραώδεις μέ ψευδή θαύματα[146], διά νά τρέφωσι τάς καθημερινάς τρυφάς καί νά πληρόνωσι τάς ήδονάς των[147].

Φ. "Ολα ταϋτα καλά, φίλε μου, κ’ ήθελαν εϊσθαι πολύ καλήτερα, άν ήτον άκίνδυνος ή φανέρωσίς των.

Κ. Διά τοϋτο σ’ έπαρακάλεσα κ ' έγώ, νά μείνωσιν άπόρρητα μεταξύ μας όσα έλαλήσαμεν περί τοϋ άγίου φωτός. Μ' δλον τοϋτο ίσως έσύμφερε νά πληροφορηθώσι κάν οί καλοί μας άγιοταφιται τήν όποίαν εως τώρα δέν έγνώριζαν άλήθειαν...

Φ. Ποίαν άλήθειαν;

Κ. Ότι δέν έπλασαν αύτοί τό άγιον φως, άλλ’ δτι πλασμένον τό έλαβον άπ’ άλλους.

Φ. Έχρεώστουν (πάλιν σέ λέγω) δχι νά τό λάβωσιν, άλλά νά το άποβάλωσιν ώς πλασμένον άπό τούς Δυτικούς.

Κ. Αι! φίλε, σέ είπα κ’ έγώ νά μή τούς κρίνης τόσον αύστηρά· συμπεραίνεις άπό τοϋ Χριστοφόρου τούς λόγους, δτι ήναγκάσθησαν είς τούς τελευταίους χρόνους (κατ’ έκεϊνον

142 Πρός Τιμόθ. Β,γ', 13.
143 Πρός αύτ. Α, δ’, 1-3.
144 Πέτρ. Β, β’,3
Πρός Τιμόθ. Α, εx’ ,4,6*, 7, Β, S’,4 Πρός Τίτ. α', 14.
146 Ματθ. κδ’, 24. Πρός Θεσσαλον. Β, β', 9.
147Πέτρ. Β.β’,13.

ίσως τόν καιρόν, δτε έμελετοΰσαν τήν κατάργησιν αύτοϋ) νά τδ διατηρήσωσι, Ι μάλλον νά ύποφέρωσι τήν διατήρησιν αύτοί), φοβηθέντες τήν νεαν μηνολογίαν τοΰ Πάπα Γρηγορίου.

Φ. Ή νέα μηνολογία δμως ήτον άληθές δώρον, τό όποιον έπρεπε νά δεχθώσι καί άν έπροσφέρετο άπό είδωλολάτρας·

Κ. Έλησμόνησες φίλε, πόσην ίσχύν έχουν αί προλήψεις; Δέν συλλογίζεσαι, δτι άκόμη σήμερον μετά 250 έτη άπό τής διορθώσεως τοΰ μηνολογίου έπιμένομεν άκόμη καί ήμεΐς καί οί 'Ρώσοι είς τό σφαλερόν μηνολόγιον; δτι καί αύτοί οί Λουθηροκαλβϊνοι δέν τό έδέχθησαν πλήν μετά πολλούς χρόνους μετά τήν διόρθωσιν, διά μόνην τήν κατάρατον πρόληψιν δτι ό διωρθωτής τοΰ μηνολογίου ήτο Πάπας. Καί δμως οί Λουθηροκαλβϊνοι, κατ' έκείνην τοΰ χρόνου τήν περίοδον δέν ήσαν είς τήν δυστυχή κατάστασιν τής βαρβαρωθείσης ' Ελλάδος, άλλ' είχαν έπιστήμας, είχαν άστρονόμους, ικανούς νά κρίνωσιν, άν ή διόρθωσις τοΰ Πάπα ήτον άναγκαία ή δχ ι.

Φ. Άς μάς συγχωρηθή προσώρας ή άποβολή τής Παπικής διορθώσεως, έπειδή καί σοφωτέρους άλλους έκυρίευσεν ή αύτή πρόληψις· άλλά δέν βλέπω τήν άνάγκην νά βεβαιώσωμεν καί μέ θαΰμα τήν πρόληψιν.

Κ. Άναγκαίον ένομίσθη άπ' έκείνους τότε νά θεραπεύσωσι τό κακόν μέ άλλο κακόν, ώς συμβαίνει είς τούς σκοτιζομένους άπό προλήψεις.

Φ. 'Αρκετά περί τής πρώτης ταύτης άνάγκης, άν καί δέν άρκή νά δικαιώση τούς άναγκαζομένους. Είπέ με τήν δευτέραν καί τρίτην.

Κ. 'Αναγκάζονται δεύτερον οί 'Ανατολικοί νά λέγωσι πρός τούς Τούρκους, όταν ούτοι τούς ονειδίζωσιν ώς ψευδοθαυματουργούς, ότι διά τούτο ένεργοΰν τό θαύμα, διά νά δύνανται νά πληρόνωσι πρός αύτούς τούς έπιβαλλομένους βαρυτάτους φόρους.

Φ. 'Εάν άλλως νά κρατήσωσι τόν άγιον τάφον δέν ήναι δυνατόν, διά τούς βαρείς φόρους, παρά μέ θαΰμα πλαστόν, προτιμότερον νά άφεθή ό άγιος τάφος, παρά νά άτιμάζεται ό ένταφιασθείς Χριστός μέ πλάσματα. Λέγε τήν τρίτην.

Κ. ' Η τρίτη είναι σχεδόν ή αυτή καί τήν όποίαν έλεγ άρχήτερα, ό κίνδυνος δηλαδή, μή ή φανέρωσις τής πλάνης τοϋ θαύματος, ψυχράνη τούς Χριστιανούς καί πρός τάς λοιπάς τελετάς, ίσως καί πρός αύτά τά δόγματα τής θρησκείας. Τοιαύτην άπολογίαν άπολογεϊται *υπέρ* τών 'Ανατολικών ένας άπό τούς Γάλλους περιηγητάς. «Οί Πατριάρχαι των (λέγει), δέν τούς σύρουν άπό τήν πλάνην, διότι είναι πολλάκις έπικίνδυνος ή κατάργησις τινων τελετών άδιαφόρων, ώς δυναμένη νά ψυχράνη τήν πίστιν. Καί βέβαια άν έπεχείρει τις νά φανερώση εις τούς Χριστιανούς, οτι τό άγιον φώς δέν καταβαίνει άπό τόν ούρανόν, ήθελαν ίσως διστάσειν και περί τής άληθείας τών δογμάτων τής πίστεως, ή κάν μετριάσειν τήν είς τούς αγίους τόπους εΰλάβειαν, όπου υπάγουν κατ' έτος άπ' δλα τά μέρη τής 'Ανατολής, διά νά ΐδωσιν, δ,τι δέν βλέπουν, άν καί δισχυρίζωνται δτι τό βλέπουν.

Φ. Τοιαύτην άπολογίαν, φίλε, άς τήν κάμη, άν άγαπά, ό καλός σου Γάλλος, διά τούς θαυματουργούς Μοναχούς τής έκκλησίας του. Τελετάς άδιαφόρους όνομάζει τά ψευδή θαύματα! καί νομίζει συγχωρημένον νά υπερασπίζεται ή θρησκεία μέ παντοίους δόλους καί πάσης λογής άνομήματα. Θαυμαστή θρησκεία, ήτις έπιστηρίζεται είς πλαστά θαύματα! Τοιούτων θαυμάτων εχουσι χρείαν αί ψευδο-θρησκεϊαι, καί όχι ή παραδοθεΐσα άπό τόν Χριστόν θρησκεία.

Κ, Λέγεις σχεδόν όσα λέγει καί ένας άπό τούς άντιπαπιστάς θεολόγους, κατακρίνων τοϋ **Γάλλου** τούτου τήν άπολογίαν.

Φ. Τί λέγει; έπιθυμώ νά τάκούσω.

Κ. Λέγει ότι, κατά τοϋ Γάλλου τήν κρίσιν. συγχωροϋνται πάσης λογής άνοσιουργίαι καί ύβρεις κατά θεού καί **άνθρώπων,** διά νά παρακινήται ό λαός όχι νά πιστεύη, άλλά νά δοξάζη μόνον άληθινήν τήν παραδοθεΐσαν άπό τόν Ίησοϋν Χριστόν θρησκείαν.

Φ. Κρίσις τοϋ θεολόγου δικαία καί σύμφωνος μέ τού 'Αποστόλου τούς λόγους, «Μή ποιήσωμεν τά κακά, ί να έλθη τά αγαθά[148]» ή άληθής θρησκεία όχι μόνον δέν ασφαλίζεται

[141] Πρός Τωμ. 7. 8

μέ τήν άπάτην, άλλά καί τρέχει μέγαν κίνδυνον νά καταφρονηθή παντάπασι, καί νά συναριθμηθή μέ τάς ψευδείς θρησκείας, όπότε μεταχειρίζεται αυτά έκεΐνα μέσα όσα συνεργούν είς στερέωσιν έκείνων. Σήμερον κάν, δτε ήρχισεν ή ταλαίπωρος 'Ελλάς νά φωτίζεται, χρεωστοΰν οί Ιερωμένοι μας νά παύσωσι τό θαυματούργημα, τό όποιον άτιμάζει τόσον τήν θρησκείαν.

Κ. **Είπέ** δτι καί φθείρει τά ήθη **τοΰ** λαοΰ.

Φ. Περί τής φθοράς τών ήθών δέν άμφιβάλλω. Έμποδίζοντες τήν έξάπλωσιν τών φώτων, έμποδίζουν άκολούθως καί πάσαν χρηστοήθειαν.

Κ. Οί ιερείς μας δμως έπαινοΰν ταύτην τήν έξάπλωσιν

Φ. Πολλά όλίγοι έξ αύτών. Έπειτα, τί ώφελεΐ ό ψιλός έπαινος, δταν έξ ένός μέρους έγκωμιάζωσι, καί άπό τό άλλο άσωτεύωσι τόσα μέσα, διά τών όποιων άποκτώνται τά φώτα;

Κ. Πώς άσωτεύουν;

Φ. Δέν σε λανθάνει βέβαια πόσαι χιλιάδες προσκυνητών ύπάγουν κατέτος είς τήν 'Ιερουσαλήμ, καί πόσας μυριάδας γροσίων έξοδεύει καθείς έξ αύτών, διά νά άξιωθή νά ϊδη τό άγιον φώς.

Κ. Έχεις δίκαιον. Πιθανόν, ότι πολλαί μυριάδες άργυρίων δαπανώνται ματαίως είς αύτό.

Φ. Πρόσθες καί δσας έξοδεύουν οί ταλαίπωροι Γρακοί είςτά σπαρμένα καθ’ δλην τήν Άσιανήν καί Εύρωπαίαν Ελλάδα μετόχια τών ' Αγιοταφιτών, διά τήν πρός τό άγιον φώς εύλάβειαν.

Κ. ’Αν προσθέσης καί ταύτα, γίνονται νομίζω πολλότατα έκατομμύρια γορσίων έπειδή, μά τήν άλήθειαν, τών 'Αγιοταφιτών τά μετόχια βλέπω πολύ πλουσιώτερα τών άλλων.

Φ. Ίσως μόνος δ άγιος τάφος φορολογεί τών Γραικών τό γένος φόρον, δσον δέν λαμβάνουν δλα τάλλα μοναστήρια έντάμα. ’Αφίνω σε τώρα νά συλλογισθής, έάν μέ τόσην άργυρίου ποσότητα, άντί δύο | τριών ταπεινών άκόμη σχολίων έπιστημονικών, δέν έδυνάμεθα νά έχωμεν πολλά γυμνάσια στολισμένα μέ πολλούς διαφόρων έπιστημών καί τεχνών διδασκάλους· άντί διακοσίων νέων σπουδαζόντων είς τήν φωτισμένην Εύρώπην, τετρακοσίους ή πεντακοσίους· έάν με

τόσα μέσα φωτισμού, δέν ήθελ' είς πολλά μικρόν χρόνου διάστημα η ταλαίπωρος ' Ελλάς συνερίζεσθαι μέ τά σοφώτερα έθνη τής Εύρώπης.

Κ. Δέν σε λέγω τό έναντίον.

Φ. Ώ δυστυχία! Ώ μωρία! Ώ τυφλότης! Άρα έσυλλογίσθησαν ποτέ πόσην ζημίαν προξενούν είς τό γένος, γινόμενοι έμπόδιον τής προκοπής καί τής εύδαιμονίας τών Ελλήνων; ή νομίζουν τάχα, δτι δέν είναι αύτοί μέλη τού γένους, άλλ' άφοϋ έρασοφόρησαν έπαυσαν πλέον νά ήναι Έλληνες;

Κ. Καί τήν προξενουμένην άπ' αύτούς ζημίαν συλλογίζονται πολλοί έξ' αύτών, καί τό γένος άγαπούν, καί μέλη του νά ήναι καί νά λέγωνται καυχώνται. Άλλά τί νά κάμωσι πώς νά καταργήσωσι τό ψεύδος;

Φ. Βάλλοντες εις τόπον αύτού τήν άλήθειαν.

Κ. Αί! φίλε μου, τό πράγμα δέν είναι όσον τό φαντάζεσαι εύκολον.

Φ. Καλέ τί λέγεις! ή άλήθεια δυσκολεύεται νά λάβη τόν τόπον τού ψεύδυς! ό Χριστός τόν τόπον τοϋ Σατανά! Τούτον όνομάζει ό Χριστός «Πατέρα τού ψεύδους[149]» περί δέ έαυτοϋ τί λίέγει; «Έγώ εἶμί ή όδός καί ή άλήθεια *».

Κ. Τήν άλήθειαν! τήν άλήθειαν! Έλησμόνησες, βλέπω, τήν Παροιμίαν. «Η άλήθεια είναι μαλλώτρια.»

Φ. Καταλαμβάνω. Παραβάλλεις λοιπόν τούς άγιοταφίτας μέ τούς σταυρωτάς Φαρισαίους;

Κ. Άπαγε! φίλε μου, άπαγε! Έξεναντίας τούς λυπούμαι, δτι, έπιθυμοϋντες καί αύτοί τήν παϋσιν τής άπάτης, δέν εΰρήκασιν έως τήν σήμερον τον τρόπον νά τήν παύσωσιν. Όλοι (άν έξαιρέσης όλίγους τινάς γόητας) ύποφέρουν τό θαυματούργημα, όχι μέ σκοπόν νά πλάνώσιν, άλλά διά τόν φόβον μή ταράξωσιν, ώς είπα, τούς πλανωμένους άνακαλύπτοντες τήν πλάνην.

Φ. Άλλο πάλιν τούτο παράδοξον.

k Ειπε μάλλον οτι είναι άπό τά συμβαίνοντα συνήθως εις τούς πλανωμένους. Η δεισιδαιμονία, καθώς όλα τά πάθη άφού μίαν φοράν κυριεύση ώς έξις τόν άνθρωπον, του ζαλίζει τόν νούν ζάλην άσυγκρίτως ταραχωδεστέραν τής προξενουμένης άπό τήν μέθην ζάλης. Δοκίμασε ν' άρπάσης άπό χείρας μεθυσμένου τό ποτήρι ον. καί θέλεις ίδείν πόσον άγριαινεταικατασουΔοκιμασενακηρυξηςεις τους προσκυνητάς, ότι ματαιως έξοδεύουν τόσα χρήματα, ματαίακ κοπιάζουν τάξει δεύοντες μακράν διά θαύμα, τό όποιον καθένας άκόπως και χωρίς δαπάνην, καθήμενος είς τόν οϊκόν τον δύναται νά θαυματουργή, όχι τό μέγα σάββατον μόνον, άλλά καθημέραν, καθώραν, κατά πάσαν στιγμήν. Δοκίμασε, λέγω νά διδάξης τήν τόσον άπλήν αλήθειαν τα ύ την, καί θέλεις ίδείν στράτευμα προσκυνητήν μεθυσμένων, ή (ώς δέν αίσχύνονται νά όνομάζωνται) Χατζήδων, στρα τηγούμενον άπό ολίγους θρασύ τάτους γόη τας, πνέοντας τόν όλεθρόν σου, ώς άνατροπέως τόν καθεστώτων.

Φ Και λοιπόν διά τους μεθυσμένους τούτους πρέπει ή ταλαίπωρος 'Ελλάς νά γυμνώνεται άπό τά μέσα τής εις τάς έπιστήμας και τέχνας προκοπής, και (τό πλέον άξιοθρήνητον) νά ονειδίζεται άπό τους αλλογενείς, ώς καταντήσασα εις ανίατον βαρβαρότητα, ή μάλλον εις άληθινήν νηπιώδη μωρίαν;

Κ.. Ναί, φίλε, διά τούτους. Οί μεθυσμένοι πρώτον πρέπει νά άνανήψωσι, καί νά έντραπώσι διά τάς άσχημοσύ νας τής μέθης, και τότε παύουν άφ* έαυτών και οι γόητες νά κερνώσιν εις αυτούς τό φαρμακερόν τής δεισιδαιμονίας κέρασμα.

Φ. Δικαίως ήθελες άπολογεΐσθαι ύπέρ αυτών, άν έσιωπούσαν κάν περί τής εις Ιερουσαλήμ προσκυνήσεις. Άλλ' αυτοί έξεναντίας, οχ ι μόνον τήν κηρύττουν, ώς έργον σχεδόν άναγκαίον εις σωτηρίαν, όχι μόνον δέν πιχύουν νά παρα> κινώσι τούς άπλουστέρους \·ά τρέχωσιν είς τήν Ιερουσαλήμ, διά νά άσωτεύωσιν έκει ό.τι χρεωστούν *ά οίκονομώσιν εις ανατροφήν tΆν ιδίων τέκνων, ή άλλην κοινήν ωφέλειαν τυύ γένους τινά, άλλά καί όσους ύποπτεύονται ή άκούουν εμποδίζοντας τής Ιερουσαλήμ τό ταξείδιον δέν a ισχύνοντα ι νά διαβάλλωσιν ώς ασεβείς.

Κ. Έφάνησαν καί τινές τοιούτοι, ώστε νά διαβάλλωσι τους άθώους. άλλά δέν είναι ουδέ τούτο κοινή νόσος τού κλήρου μας.

Φ. Τούς Σινάίτας Ισως ζητείς νά εξαίρεσης· τούτων δμως ό σκοπός (άν πιστεύσωμεν και τούτων τούς άντ ι κατηγόρους άγιοταφίτας) είναι όχι νά έλευθερώσωσι τούς Χριστιανούς άπό τήν πλάνην, άλλά νά τούς σύρωσιν, αύτούς και τούς θησαυρούς των, άπό τήν Ιερουσαλήμ είς τό Σίναιον όρος.

Κ. Δέν άντιφέρονται μόνοι οι Σιναίται εις τό θαύμα τής Ιερουσαλήμ. Παρά τούτους γνωρίζω πολλούς άλλους σεβασμίους έκκλησιαστ ικούς, ο ι όποιοι επιθυμούν νά έλευθερώσωσι τήν Άνατολικήν έκκλησίαν άπό τό όνειδος τού αισχρού θαυματουργήματος* άλλά άναγκάζονται (πάλιν τό λέγω) νά σιωπωσι. διά τούς μεθυσμένους.

Φ. Έξεύρεις τί συλλογίζομαι μέσον ικανόν. κατά τήν κρίσιν μου. νά ταχύνη τήν άνάνηψιν των μεθυσμένων;

Κ. Τί;

Φ. Νά δημ οσ ι εύσωμε ν διά τού τύπου όσα μου ιστόρησες περί τής άρχής και προόδου τού άγίου φωτός.

Κ. Μέσον θαυμαστόν νά μάς λιθοβολήσωσι καί τούς δύο. Λεν είν'άκόμη καιρός τοιαύτης δημοσιεύσεως.

Φ Έπέρασε και ό καιρός τής λιθοβολίας. Έδισταζα ν* έγώ καταρχάς. άλλά τώρα μ' έθάρρυναν ai τόσαι σου αποδείξεις. Ή φοβείσαι μή μας κηρύξωσιν άθεους.

Κ. Και τό κρίνεις τούτο μ ικρόν:

Φ. Μέγα mi δεινόν άλλά π με μέλει, άν μέ σύκο* φαντήσωσιν ώς άθεον, όταν ή συνείδησίς μου μαρτυρή. ότι δέν έδίστασα ποτέ περί τής ύπάρξεως τού θεού; Πολύ δεινότερον ήθελ' εϊσθαι, έάν. δυνάμενος νά δείξω είς τούς ομογενείς. πώς θέλει ό θεός νά λατρεύεται, έσιωπούσα διά τής συκοφαντίας τόν φόβον. Ενς τού βίου τήν σνηνην δστις αναλαμβάνει φιλοσόφου πρόσωπον. πρέπει να τό δραματίζη. ώς ύπαγορεύουν τής φιλοσοφίας ο ι νόμοι. μηδε να τό φθείρα χαριζόμενος εις ολίγους τινάς άναισθήτους των καλων θεατάς.

Κ. Φίλος τής σοφίας και τής άληθείας έπαγγέλομαι κ έγώ. νά σ έξομολογηθϋ όμως τήν άλήθειαν. δέν αισθάνομαι πολλήν

δρεξιν ούτε νά λιθοβοληθώ, ούτε νά δνομασθώ άθεος, ούδέ πιστεύω, δτι χρεωστώ νά κινδυνεύσω τήν τιμήν και τήν ζωήν μου, διά νά φωτίσω τούς μωρούς... Τί κινείς τήν κεφαλήν;

Φ. "Οτι, φίλε μου, φοβούμενος άθεότης συκοφαντίαν, λέγεις δμως καί φρονείς, δ,τι έφρονούσαν οί άθεοι.

Κ. Πώς;

Φ. 'Ι λησμόνησες τί έλεγε περί τού ύπέρ τής πατρίδος ζήλου ό περιβόητος τήν άθέιαν Θεόδωρος; Κατά τούτον, δέν χρεωστεί ό φρόνιμος άνθρωπος νά θυσιασθή άν ή χρεία τό καλέση, διά τήν πατρίδα του, έπειδή πατρίς είναι δλος ό κόσμος, ούδέ νά μωρανθή αύτός, διά νά ώφελήση τούς μωρούς[151].

Κ. Είς τούς κόρακας καί ό Θεόδωρος καί τδ δόγμα του! Ότι είμαι έτοιμος νά θυσιασθώ ύπέρ τής πατρίδος καί τοϋ γένους μου, ούδέ σύ άμφιβάλλεις, νομίζω, περί τούτου, άλλ' έπειδή δέν ήλθεν άκόμη δ καιρός τής ώφελείας, είς τί χρησιμεύει ή θυσία;

Φ. Καί τίς σε έφερεν εις τόσην άπελπισίαν; Σύ αύτός έπαρατήρησες καί ώμολόγησες, ότι τών μωρών ό άριθμός όλιγοστεύει καθημέραν, διά τήν ένεργουμένην των φώτων έξάπλωσιν.

Κ. Άλλ' είπα καί δτι δέν είναι πολύς καιρός άποϋ ήρχισεν ή έξάπλωσις. Τό πλήθος τών μωρών ύπερβαίνει άκόμη πολύ τόν άριθμόν τών φρονίμων.

Φ. Όσον μωρούς καί δσον πολλούς καί άν ύποθέσης τούς μωρούς μας, δέν έφθασαν είς τόσην άλογίαν, ώστε νά μή κλονηθώσιν, άναγινώσκοντες τήν όποίαν έκαμες άκριβή ιστορίαν τοϋ άγίου φωτός. Έως τώρα δέν τήν έγνώριζαν ούτ' αύτοί, ούτε πολλοί άπό τούς φρονίμους, καθώς ούδ' έγώ άκόμη. Δύο μόνους ή τρείς άν κερδήσωσιν οί λόγοι σου, έπλήρωσες τό πρός τήν πατρίδα σου χρέος, μεταβάλλων άληθώς (ώς έσυμβούλευεν δ Δημοσθένης τούς Αθηναίους) τά θεωρικά είς στρατιωτικά, καί μεταφέρων είς τάς χρείας τής πατρίδος τά μωρώς έξοδευόμενα είς θέαν θαύματος

«Έλεγε 6è 6 Θεόδωρος καί εύλογον είναι, τόν σπουδαίον μή ίξαγαγείν Φπέρ τΐ|ς πατρίδος έαυτόν, άποβαλεΐν γίχρ τήν φρόνησιν ίνεκ« τί|ς τών ώφρόνων ώφελείας, είναί τε πατρίδα TÖV κόσμον». Διογέν. Λαέρτ.

πλασμένου &πό φραγκοπατέρας έχθρούς άσπόνδους τής ’Ανατολικής έκκλησίας. Ελευθερώνεις δ’ ένταυτφ καί τήν έκκλησίαν μας άπό όνειδος τόσον μάλλον άδικον, δσον όνειδιζόμεθα άπ’αύτούς έκείνους οί όποιοι μάς κατέστησαν άξίους όνειδισμού. Άλλ’ άς ύποθέσωμεν καί τό χειρότερον, δτι δέν έκέρδησες κάνένα άπό τούς μωρούς. οί φρόνιμοι θέλουν δώσεIV προσοχήν είς τούς λόγους σου. καί ένδυναμούμενοι άπ’ αύτούς, έμποροϋν εύκολώτερα νά πολεμώσι τάς δεισιδαιμονίας. Τέλος ύποθέτο) καί τό χείριστον, ότι ούδέ φρόνιμοι έμειναν πλέον είς τό γένος άλλά, κατά τήν Δαυΐτικήν μαρτυρίαν, «Πάντες έξέκλιναν, άμα ήχρειοιθησαν, ούκ έστιν έως ένός[152]» ούδ’ ή τόσον έλεεινή κατάσιασις άρκεΐ νά δικαιολογήση τήν σιωπήν τού φιλοσόφου.

Κ. Τότε όμως λαλεί είς τούς τοίχους τής πόλεως καί όχι πλέον είς τούς πολίτας

Φ. Όχι βέβα ια είς τούς ζωντας καί παρόντος, άλλά τότε ή φωνή του γίνεται κατά τής ζώσης καί παρούσης γενεάς άληθής διαμαρτυρία, ήτις δύναται νά χρησιμεύση, είς τούς πολίτας τής έπερχομένης γενεάς· τότε, όνειδίζων τούς συγχρόνους, προοδοποιεΐ καί εύκολύνει τήν διόρθωσιν τών μεταγενεστέρων όμογενών. Ό θάνατος χωρίζει μόνα μας τά σώματα άπό τούς ζώντας, άλλά δέν άφανίζει καί τάς ψυχικάς ημών πρός αύτούς σχέσεις· μάς έλευθερώνει άπό τά μερικά πρός τούς συγχρόνους πολίτας χρέη καί καθήκοντα, άλλ’ όχι καί άπό τό είς τήν πατρίδα άίδιον χρέος. Πολλά όλίγους ώφέλησεν ή διά ζώσης φωνής διδασκαλία τού Σωκράτους κ’ ήθελε περιορισθή είς έκείνων μόνον τών όλίγων τήν ώφέλειαν, άν δέν έφρόντιζαν οί μαθηταί του νά μάς τήν παραδώσωσιν έγγράφως. Πόσαι, νομίζεις, μυριάδες Ἑλλήνων, άφοϋ έπαυσε νά ζή ό Σωκράτης ώφελήθησαν, καί πόσαι μέλλουν νά ώφεληθώσιν άκόμη, έως στέκει ό κόσμος, άπό τά Απομνημονεύματα τοϋ Ξενοφώντος; διά νά μή λέγω τά φωτισμένα άλλα έθνη, όσοι τά άναγινώσκουν μεταφρασμένα είς τήν γλώσσάν του καθένας. Δέν βλέπεις ότι ήρχισαν νά φαίνωνται καί είς ήμάς τής σωκρατικής διδασκαλίας οί καρποί[1] ;

[132] Ψαλμ. νγ', 3.

[153] «Ει δν«ς ήμεν ωφέλιμοι, ονχί πολύ μάλλον όποθανόντις... Καί νύν Σωκράτους ώποθανόντος, ούδίν ήττον. ή καί πλεϊον, ωφέλιμός έστιν ή μνήμη ών fti ζών έπραξεν ή fine.» (Ηκικτήτ. Διατριβ. IV. α’, § 168-169).

K. Πολλά όλίγοι.

Φ. Πολλά όλίγοι βέβαια άκόμη· διότι έως τώρα έσπείροντο είς των νέων τάς ψυχάς άπό σχολαστικούς, γραμματικός καί

οχι φιλοσοφικός. Δέν σε λανθάνει, ότι καθώς είς τής θρησκείας, παρόμοια καί είς τής φιλοσοφίας τά παραγγέλματα, όστις έξετάζει μόνας τάς λέξεις, μόνην αύτών τήν σύνταξιν καί τούς κανόνας τής συντάξεως, είς ένα λόγον, όστις προσκολλάται είς μόνον τό γράμμα, δυνατόν νά γένη καλός γραμματικός, τρέχει όμως καί μέγαν κίνδυνον νά γένη μωρός καί κάκιστος άνθρωπος. Άλλά βλέπεις τώρα, άφού ήρχισαν οί διδάσκαλοί μας νά παραδίδωσι τών παλαιών φιλοσόφων τά συγγράμματα μέ μέθοδον όρθοτέραν, πόσον διαφέρουν οί σημερινοί μας νέοι άπό τούς πρό τριάκοντα έτών νέους. Τούτους μόνους άρκεΐ νά συλλογισθης, ότι θέλουν καταλάβειν πάραυτα τόν παρόντα Διάλογον, καί προσπαθήσειν νά τόν κάμωσι καταληπτόν καί είς τούς όμογενείς των, δείχνοντες είς αύτούς, πόσον είν' αίσχρόν οντες Έλληνες καί Χριστιανοί νά έπωνομάζονται Χαντσήδαι, έπωνύμιον καί βάρβαρον καί άντιχριστιανικόν. Τούτο μόνον έπεθύμουν, νά προσθέσης είς τό τέλος τού Διαλόγου σύντομον τινά περίληψιν όσων Ιστόρησες περί τού άγίου φωτός·

K. Άνακεφαλαίωσιν λέγεις;

Φ. Άνακεφαλαίωσιν, 'Επίλογον, Περιοχήν, όνόμασέ την όπως άγαπάς, άλλά νά περιλαμβάνη χρονολογικώς καί συντόμως τήν ιστορίαν τού θαύματος.

K. ' Ακουε, άν ď άρέκη τό έξής σχεδίασμα τής άνακεφαλαιώσεως.

Φ. Μέ κάμνεις χάριν νά τήν σχεδιάσης.

K. Προσθέτο) λοιπόν τά έξής: Τό σήμερον κατ' έτος φαινόμενον, κατά τό μέγα σάββίατον, θαΰμα τού άγίου φωτός δέν έθαυματαυργείτο είς τούς χρόνους τών 'Αποστόλων. Μετά τούς Αποστόλους, δέν τό έγνώρισαν ούτε τής Ανατολικής ούτε τής Δυτικής έκκλησίας οί πατέρες· έξεναντίας τινές έξ αύτών καί αυτό τό είς προσκύνησιν τού άγίου τάφου

γινόμενον ταξείδιον έμπόδισαν (έμποδισμόν άτοπον, αν άληθώς έγίνετο τοιούτον θαύμα). ΟΙ ίστορήσαντες τήν είς Ιερουσαλήμ παρουσίαν, πρώτον τής ' Ελένης μητρός τοϋ μεγάλου Κωνσταντίνου, έπειτα τής Αύτοκρατορίσσης Ευδοκίας δέν λέγουν τίποτε περί τοϋ θαύματος.

569 έτος. Παρόμοιόν τι φώς δμως έθαυματουργείτο, όχι εις τήν Ιερουσαλήμ, άπό Μοναχούς ’Ανατολικούς ούδέ τό μέγα σάββατον, άλλ’ άπό Μοναχούς Δυτικούς κατά τήν μεγάλην παρασκευήν, εις πόλιν τής Γαλλίας τό Πικταυϊον, εις μοναστήριον καλογραιών, κτισμένον περίπου τό 569 έτος άπό βασίλισσαν τής Γαλλίας.

622. Τό έτος τοϋτο έπήραν ο ί Σαρακηνοΐ άπό τούς Γραικορωμαίους Αύτοκράτορας τήν Ιερουσαλήμ, καί τήν ήρήμωσαν. Θρηνεί τήν άλωσιν ταύτην ή ιστορία, διά τήν έξανάγκης παϋσιν τών προσκυνητών άλλά δέν λέγει τίποτε περί άγίου φωτός

800. Περ ί τό έτος τοϋτο, ό Αύτοκράτωρ τής δύσεως Μέγας Κάρολος έλαβεν άπό τόν τότε Καλκράν τών Σαρακηνών τήν άδειαν νά στολίση πάλιν τήν Ιερουσαλήμ μέ ναούς καί μοναστήρια. Όθεν ήρχισαν νά συντρέχωσι πανταχόθεν εις προσκύνησιν τοϋ άγίου τάφου, πλειότεροι όμως άπό τήν Δυτικήν παρά άπό τήν Άνατολικήν έκκλησίαν. Άλλ’ ούδέ τώρ’ άκόμη άκούεται όνομα άγίου φωτός

809. ’Αποθνήσκει ό Μέγας Κάρολος

814. ’Αποθνήσκει ό φίλος τοϋ καρόλου Καλιφάς Όθεν ήρχισε πάλιν νά ένοχλήται άπό τούς Άραβας ό άγιος τάφος καί άκολούθως νά όλιγοστεύη τών προσκυνητών ό άριθμός καί τά άπ’ αύτοϋ κέρδη τών Δυτικών Μοναχών. Πιθανόν ότι άπό τούτο τό έτος (814) καί κάτω έπλασαν οί Δυτικοί Μοναχοί τό άγιον φώς, έπιθυμοϋντες νά έξανάψωσι τόν ζήλον τών προσκυνητών.

870. Διότι πρώτην φοράν ήκούσθη τόνομα τοϋ άγίου φωτός άπό πρώτου Μοναχού Δυτικού στόμα, τοϋ Γάλλου Βερνάρδου, έπιστρέφοντος άπό τήν Ιερουσαλήμ, όπου είχεν ύπάγειν τό έτος τοϋτο 870.

1007. Κατασκάπτουν οί Σαρακηνοΐ τάς λαμπράς οικοδομάς τοϋ Μεγάλου Καρόλου· καί παύει πάλιν τό θαύμα πρός καιρόν. Ήρχισε δεύτερον νά ένεργήται, άλλά μέ μεγάλας τών προσκυνητών δυσκολίας διά τάς καταδρομάς καί ληστείας τών Αράβων, έως περί τά τέλη τής ένδεκάτης έκατονταετηρίδος.

1095. Αί δυσκολίαι αυται έδωκαν άφορμήν είς τούς Σταυρικούς των Δυτικών πολέμους. Ό πρώτος συνέβη κατά τό 1095 έτος δτε έπηραν οί Σταυροφόροι τήν 'Ιερουσαλήμ άπό τάς χείρας τών Σαράκηνών καί τήν έκράτησαν έως τό 1187 έτος. Εις τό διάστημα τούτο ούδεμί άμφιβολία δτι τό θαύμα ένηργεΐτο καί λαμπρότερα καί άσφαλέστερα παρά ποτέ.

1158. Τό έτος τούτο 1158, καί δεύτερον τό 1168, ύπάγει είς την Ιερουσαλήμ Βαρθολομαίος τις (πιθανόν δτι Μοναχός Λατίνος (σελ. 358, καί σημ. Ρ), καί γίνεται μάρτυς αύτόπτης τού άγιου φωτός, μ’ δλον ότι κατά τό έτος.

1185. Φωκάς τις ίερεύς Ανατολικός, ίστορών καί αύτός, ώς αύτόπτης, όσα ϊδεν είς τήν 'Ιερουσαλήμ, δέν άναφέρει τίποτε περί τού άγίου φωτός.

1187. Τό έτος τούτο, λαμβάνουν όπίσω τήν Ιερουσαλήμ άπό τούς Σταυροφόρους οί Σαρακηνοί, στρατηγούμενοι άπό τον Σαλαδϊνον δστις χαρίζει τούς Ιερούς αυτής ναούς είς τούς ’Ανατολικούς. Λαβόντες αύτούς οί ’Ανατολικοί, λαμβάνουν έντάμα καί τό θαύμα τού άγίου φωτός, καί τό ένεργούν μέχρι τής σήμερον, ώς μαρτυρεΐται άπό τούς συγγραφείς τής δεκάτης τρίτης καί τών καθεξής έκατονταετηρίδων, καί άπό τούς είς ' Ιεροσόλυμα κατέτος ύπάγοντας προσκυνητάς.

1211. Πρώτον μάρτυρα ευρίσκω Λατίνον Ιερωμένον, Γερμανόν, τόν Όλδεμβόργον (Willebrandus ab Oldenborg), δστις ύπήγεν είς προσκύνησιν τών Ιεροσολύμων κατά τό 1211 έτος, καί ϊδε τό άγιον φώς.

1347 έως 1400. Είς τούτο τό διάστημα φέρω μάρτυρα δεύτερον Ίωάννην τόν Καντακουζηνόν, Αύτοκράτορα τών Ρωμαίων, δστις έβασίλευσεν άπό τού 1347 μέχρι τού 1355 έτους.

Μεταξύ τών αύτών χρόνων (ίσως καί μέχρι τού 1500 έτους) θέτω καί τόν Έπιφάνιον, τόν Περδίκκαν, καί τόν ’Ανώνυμον. Ό Περδίκκας καί ’Ανώνυμος λαλούν ώς αύτόπται μάρτυρες περί τού άγίου φωτός- ό Έπιφάνιος δέν λέγει τίποτε, μ’ δλον δτι ιστορεί άλλα πολλά τερατώδη.

1610. Χριστοφόρος Άγγελος λαλει όχι μόνον περί τού άγίου φωτός άλλά καί περί άλλου πολύ τερατωδεστέρου θαύματος όχι όμως ώς μάρτυς αύτόπτης.

1660. Νεκτάριος, Πατριάρχης 'Ιεροσολύμων, Ιστορεί τό άγιον φώς.

1728. Χρύσανθος, Πατριάρχης καί οὗτος των 'Ιεροσολύμων, είς τό Έγχειρίδιον του λέγει πολλά περί του όποιου έχουν χρέος οί Χριστιανοί να ύπάγωσιν εις προσκύνησιν του άγίου τάφου, ή κ&ν να πέμπωσιν έκαστος είς αυτόν άργυρικήν βοήθειαν, άκόμη καί υπέρ τήν δύναμίν του· δέν εύρίσκω όμως τίποτ' είς αυτό περί του άγίου φωτός ώς ούδέ περί κάνενός άλλου θαύματος Χαριζόμενος τόν Χρύσανθον ό σύγχρονος καί συνάδελφός αύτοΰ Παΐσιος Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, έκδίδει φρικτότατον άφορισμόν κατ' έκείνων, όσοι έμποδίζουν τήν είς 'Ιεροσόλυμα προσκύνησιν άλλά φυλάσσει καί αυτός βαθυτάτην σιωπήν περί του άγίου φωτός
Πώς κρίνεις τήν άνακεφαλαίωσιν ταύτην;

Φ. Ώς τήν έπεθύμουν. Τοιουτοτρόπως άπό τούς χρόνους τής σιωπής, τής δηλώσεως, καί πάλιν σιωπής, άπ' αυτούς τούς πρωτονομάσαντας άγιον φως καί τούς καθεξής ίστορήσαντας, έκ τών όποιων άλλοι τό όμολογούν, άλλοι έντρέπονται ή διστάζουν τήν όμολογίαν του· άπ' όλα ταΰτα λέγω, γίνεται φανερόν, πρώτον, ότι τό άγιον φώς είναι πλάσμα άσεβές καί άναίσχυντον, δεύτερον, ότι έπλάσθη καί άπό Μοναχούς όχι τής 'Ανατολικής άλλά τής Δυτικής έκκλησίας, κατά μίμησιν τού προ τριακοσίων σχεδόν έτών πλασθέντος είς τήν Γαλλίαν άγίου φωτός. Τούτο μόνον έσφαλαν οί ήμέτεροι Μοναχοί, ότι τό έδέχθησαν, καί δέν τό άπέβαλαν ώς άλλότριον φραγκοπατερ ικόν γέννημα.

Κ. Δέν τό ήξευραν οί ταλαίπωροι, ότι ήτο Λατίνων Μοναχών πλάσμα.

Φ. 'Ως ούδ' έγώ. Έπεθύμουν όμως νά μάθω, τί λέγουν, τί φρονούν περί τού άγίου φωτός οί σημερινοί λόγιοι τών πολιτισμένων έθνών καί έξαιρέτως τών Γάλλων.

Κ. Καλά μέ τό ένθύμισες. Λέγουν καί φρονούν, δ,τι χρεωστοΰν νά λέγωσι καί νά φρονώσιν όσοι γνωρίζουν τήν ιστορίαν, κ' έχουν καί καθαράν άπό προλήψεις κεφαλήν, να κρίνωσι τά ιστορούμενα. Είς έξ αύτών, ζών έτι, καί τοιούτος όποιος μόνος ν' άξίζη πολλούς άλλους άφού Ιστόρησε τά μέχρι τής τετάρτης έκατονταετηρίδος άπό Χριστού, ίδού πώς εξακολουθεί· «Μετά 400 έτη... ό κλήρος τών Λατίνων τής Παλαιστίνης έκήρυξεν, δτι τήν παραμονήν τού Πάσχα, αί μεγάλαι κανδήλαι τού ναού τής Άναστάσεως, σβεσμέναι,

έξανάπτοντο πάλιν άπό θείαν πνοήν. Μέγα πλήθος ευλαβών έτρεξαν άπό μέσην τήν Αύσιν νά ϊδωσι *τό* θαύμα καί νά λάβωσι tivà σπινθήρα άπό τήν θείαν ταΰτην φλόγα, ίκανήν νά θεραπεύη δλας καί τής ψυχής καί τού σώματος τάς άρ^ωστίας».

Φ. Πάλιν Λατίνων κλήρον, πάλιν προσκυνητάς Λατίνους βλέπω. Μήν άναβάλης, σέ παρακαλώ, τήν έκδοσιν του Διαλόγου- σέ δίδω άπό τώρα, άν θέλης, καί τήν πληρωμήν διακοσίων άντιτύπων άπ' όσα μέλλεις νά τυπώσης.

Κ. Νά τά κάμης τί;

Φ. Νά τά μοιράζω δωρεάν είς τούς έξεύροντας ν' άναγινώσκωσι, καί νά τά άναγινώσκω είς τούς άμαθεϊς. 'Απόστολος έπιθυμών νά γένω, έμποδίζων τούς έπιθυμοϋντας τήν θέαν τού άγίου φωτός νά έξοδεύωσιν είσμάτην τά χρεωστοΰμενα είς έαυτούς, είς τά τέκνα των, είς τήν πατρίδα χρήματα.

Κ. Καί δέν φοβήσαι τόν άφορισμόν τού Πατριάρχου Πάϊσίου;

Φ. Δέν έχω τί νά φοβηθώ έμποδίζων ο,τι έμπόδιζαν δύο έπίσημοι πατέρες τής έκκλησίας.

Κ. Άφόβως λοιπόν κ' έγώ θέλω δημοσιεύσειν τόν Διάλογόν μας.

Φ. Άφόβως, άφόβως.

18. Φεβρουάριου 1826

Ο ελευθερωτής Κοραής, δεν άντεχε την ιδέα της θρησκευτικής απάτης. Μας άφησε λοιπόν αυτή την μοναδική ιστορική πραγματεία με το κύρος και την τεκμηρίωση που αξίζει στο θέμα! Και μόνο το γεγονός, ότι το σύνολο των Ελλήνων, αγνοεί αυτή την βαρυσήμαντη κριτική του Κοραή, αποδεικνύει επαναλαμβάνω το μέγεθος της ελεγχόμενης συσκότισης που ασκεί, η υπερκείμενη των πάντων εξουσία στην χώρα αυτή, η θρησκεία!

Αν η αλήθεια δεν έχει τίποτε να φοβηθεί, εδώ όμως αποδεικνύεται ότι το ψεύδος ξέρει να κρύβει επιμελώς τις ενστάσεις των σοφών που κυριολεκτικά το κατακεραυνώνουν!

Για το ιστορικό του αγίου φωτός όπως μας το παραθέτει ο Κοραής αξίζει νομίζω να συγκροτήσουμε ότι: «Ο Σουλτάνος της Αιγύ-

πτου Αχέμ Βαμπριλλάχ, ακούσας ότι με δόλο των ιερέων εγίνετο, ετήσιο θαύμα εις την Ιερουσαλήμ, ωργίσθη τόσον, ώστε τον ναό του τάφου κατέσκαψε».

Συγκλονιστική είναι επίσης η σκέψη του Κοραή, που θεωρεί αφορμή των σταυροφοριών (1095) τις περιγραφές του τόπου των θαυμάτων στον Πάπα, από κάποιον καθολικό Μοναχό ονόματι Κουκουπέτρο, που έπασχε από την προσκυνηματική μανία της Ιερουσαλήμ! Τις σταυροφορίες για την ανακατάληψη των αγίων τόπων και του φωτός, απ' τους μαινόμενους σταυροφόρους που ακολούθησαν, τις πλήρωσαν με την ζωή τους δεκάδες χιλιάδες αθώοι, χωρίς να συναπαριθμούμε εδώ τα μύρια όσα κακόπαθαν οι Έλληνες! Βλ. ΆνναΚομνηνή Προίμιαν 10.6.3.

Το φως της Ιερουσαλήμ λοιπόν, είναι ένα ιστορικά αιματοβαμμένο φως, που συνεχίζει ακόμα να απειλεί σοβαρά όποιον το καταγγέλλει! Αποτελεί δε χρόνιο επιχείρημα καταπάτησης φιλοσοφικών και πολιτισμικών ελευθεριών σ' αυτή την χώρα!

Ο Κοραής προσθέτει: «Ογδόντα οκτώ έτη έθρεψαν με το θαύμα αυτό την ακολασία τους (οι Δυτικοί) εωσού πέρασε πάλι στα χέρια των Ανατολικών... Όσο (οι Δυτικοί) κράτησαν την Ιερουσαλήμ μπορεί να θεωρηθεί δικαίως ο χρυσούς αιών των μοναχών της Ρώμης». Έκτοτε, διανύουμε τους ανάλογους αιώνες των Ανατολικών μοναχών!

Σκεφτείτε τον άθλο του Κοραή! Κατόρθωσε για δεκαετίες να εκσφενδονίσει όλες αυτές τις βαριές καταγγελίες κατά του ιερατείου, ισορροπώντας ανάμεσα στο αληθινό και το εφικτό, την ιστορική αλήθεια και την Ελλάδα, εξοστρακίζοντας κάθε απόπειρα αχρήστευσής του, από το βαρύ εξοντωτικό όπλο του ιερατικού αφορισμού! Να γιατί ο αήττητος αυτός φύλακας άγγελος του ελληνισμού, δημοσίευσε το καυστικότερο του έργο, κατά του απατηλού φωτός της Ιερουσαλήμ, μόνο προς το τέλος της ζωής του!

Ποιός τάφος;

Για να γίνει κατανοητό, ότι τίποτε δεν πάει καλά με τα γενικότερα ιστορικά δεδομένα του Ιεροσολυμικού "αγίου φωτός" και της σχετικής προσκυνηματικής παρωδίας, πρέπει να σημειώσουμε, πως όχι μόνο η δήθεν ιερή φλόγα του τάφου είναι εφεύρημα, αλλα και ο

ίδιος ο τάφος βρέθηκε ετσιθελικά, για να ικανοποιήσει την αυτοκρατορική αλαζονεία του (αγίου[154]) Κωνσταντίνου και της υπέργηρης πια μητέρας του Ελένης, αφού εύκολα όπως θα δείτε αποδεικνύεται, ότι ο συγκεκριμένος τόπος, καμία απολύτως σχέση δεν μπορεί να είχε, με τον βιβλικό τόπο της θρυλούμενης σταύρωσης και ταφής του Χριστού.

Η υπέργηρη βασιλομήτωρ Ελένη, με εντολή του Κωνσταντίνου, βάλθηκε να βρει το άγιο (!;) όργανο της σταύρωσης του Χριστού. Το κίνητρο αυτής της ενέργειας είναι οφθαλμοφανές, δεν αποσιωπούσε μόνο στην θεολογική υστεροφημία της Ελένης, ούτε στην ξαφνική θρησκευτική κατάνυξη του καιρόσκόπου Κωνσταντίνου, αλλά κυρίως αποσκοπούσε στην λατρευτική εξύψωση και εδραίωση του χριστιανικού συμβόλου που ήδη είχε επιλέξει για τα λάβαρα του αυτοκρατορικού ρωμαϊκού στρατού.

Μετά την ανεύρεση και μετατροπή του "τίμιου σταυρού" σε αυτοκρατορικό έμβλημα, οι χριστιανοί των ρωμαϊκών λεγεώνων μπορούσαν να σκοτώνουν τους απίστους... κοιτώντας με κατάνυξη τον σταυρό της αγάπης στα φλάμπουρα της αυτοκρατορίας! ! !

Τώρα, πόσο "τίμιος" μπορεί να είναι ένας σταυρός, πάνω στον οποίο, η ίδια η Ρώμη πρώτα θανάτωσε τον αρχηγό αυτής της θρησκείας και στην συνέχεια, το ίδιο αυτό όργανο ρωμαϊκής εκτέλεσης το μετέτρεψε σε στρατιωτικό της έμβλημα, στο όνομα του οποίου οι ίδιοι οι οπαδοί του... για χίλια χρόνια, σφάζουν οποιονδήποτε κατ' εντολή της Ρώμης, αφήνω εσάς να το κρίνετε!

Τελικά και μόνο η απόφαση μιας τέτοιας ανεύρεσης, είναι εξαιρετικά περίεργη. Ποιος θα μπορούσε σοβαρά να δεχτεί, ότι το συγκεκριμένο ξύλινο όργανο εκτέλεσης, θα έμενε στην ίδια ακριβώς θέση που χρησιμοποιήθηκε, μετά από 300 χρόνια; Ο Γολγοθάς ήταν τόπος ρωμαϊκών εκτελέσεων και εκτελέσεις συνέβαιναν ετησίως αρκετές. Μέχρι των ημερών της "ευσεβούς" αυτοκράτειρας, πρέπει να συνέβησαν εκατοντάδες εκτελέσεις, παρόμοιες μ' αυτές των ημερών του Χριστού. Ακόμα και αν παρακάμψουμε την σκέψη ότι πρέπει λογικά να χρησιμοποιούσαν κατ' επανάληψη και τελικά να έκαιγαν τους φθαρμένους ξύλινους σταυρούς, η πιθανότητα τρεις

[154] Στην ερώτηση μου γιατί είναι άγιος ο Κωνσταντίνος αν και αλλόθρησκος, απάντησαν: «επειδή ευνόησε τα μέγιστα τον Χριστιανισμό». Μα αν είναι έτσι τα μέγιστα ευνόησαν τον χριστιανισμό και οι Οθωμανοί Σουλτάνοι, γιατί δεν τους αγιοποιούμε;

αιώνες μετά, να βρεθεί το συγκεκριμένο ξύλινο όργανο εκτέλεσης στον ίδιο τόπο, είναι τόσο μικρή που ξεπερνά κάθε φαντασία.

Ένα κομμάτι ξύλο, ικανό να κρατήσει το βάρος ενός ανθρώπου πάνω του, ήταν αναντίρρητα έναν γερο, χρήσιμο ξύλινο δοκάρι, που δεν θα έμενε για πολύ καιρό στην ίδια θέση αχρησιμοποίητο. Σε μια χώρα που τα δέντρα σπανίζουν, όπως είναι η ερημοποιημένη Παλαιστίνη, ένα τέτοιο κομμάτι ξύλου, θα ήταν για πολλούς φτωχρύςτης Ιερουσαλήμ, ενα ζηλευτό λάφυρο για πολλές χρήσεις. Αλλωστε οι σταυρικές εκτελέσεις πριν και μετά την περίοδο του Ιησού, ιδιαιτέρως στην Ιερουσαλήμ, λόγω των συχνών εξεγέρσεων, εγίνοντο κατά εκατοντάδες![155] Τι έκανε λοιπόν την Ελένη, να είναι τόσο σίγουρη για την ανεύρεση του συγκεκριμένου σταυρού;

βαρόλα αυτά, το 327 μ.Χ., δηλαδή 300 περίπου χρόνια μετά τον θρυλούμενο θάνατο του Ιησού: «απέστειλε ο βασιλεύς την εαυτού μητέρα Ελένη εις Ιερουσαλήμ, μετά χρημάτων αφθονίας, προς τον επίσκοπον Μακάριον, επί αναζητήσει του ζωοποιού ξύλου καί οικοδομής των αγίων τόπων». Γεώργιος Μοναχός «Περί της ευρέσεως του σταυρού». 110.620.12.

Φορτωμένη χρήματα, άπό τον παιδοκτόνο και ηλιολάτρη[156] γιο της η υπέργηρη Ελένη, κατέβηκε στην Ιερουσαλήμ, όπου την υποδέχθηκαν οι ιερείς, οπλισμένοι με όλο το "άγιο πνεύμα' που μπορούσαν να συγκεντρώσουν, αποφασισμένοι να μην χάσουν την ανεπανάληπτη αυτή οικονομική ευκαιρία!

Ακόμα και σήμερα μια οργανωμένη ομάδα αρχαιολόγων, με υπερσύγχρονο εξοπλισμό, θα είχε αξεπέραστες δυσκολίες σε ένα τέτοιο σχεδόν ανέφικτο εγχείρημα και τουλάχιστον θα χρειαζόταν χρόνια ανασκαφών και αναζητήσεων... χρόνο όμως που δεν διέθετε πια η ογδοντάχρονη Ελένη! Ο σταυρός λοιπόν έπρεπε να βρεθεί οπωσδήποτε και να βρεθεί τώρα, που η φορτωμένη χρήματα αυτοκράτειρα ερχόταν' για να οικοδομήσει στην Ιερουσαλήμ, ναούς και να στήσει προσκυνήματα!

155 «Αιχμαλώτους ανήγαγε εις Ιερουσαλήμ, και οκτακοσίσνς ανεσταύροκκν» Ιώσηπος ιστορία Ιουδαϊκού πολέμου 1.97. «Τους 5ε κρωταίτιους ατην Ιερουσαλήμ σταύρωσε έως και δυο χιλιάδες». Ιώσηκος ιστορία Ιουδαϊκού πολέμου 2.72-75.

156 Ο Μέγας Κωνσταντίνος εφόνευσε τον υιό τού και παρέμεινε οκαδός tου Μίθρα μέχρι τέλους. Δεν (λακτίστηκε Χριστιανός καρά ημιθανής ή νεκρός και ακο Αριανό επίσκοπο!

Οι πλέον επίλεκτες ομάδες αρχαιολόγων, θα είχαν σοβαρό πρόβλημα... όχι όμως και η επισκοπική ομάδα της... ενορατικής αρχαιολογίας! Ένας χριστιανικά όμως "φωτισμένος" νους, δεν αφήνει ποτέ τέτοιες θεόσταλτες ευκαιρίες να χαθούν! Αλλωστε, γιατί νομίζετε πως υπάρχουν στην συγκεκριμένη πίστη, όλα αυτά τα παράξενα θεολογικά χαρίσματα, ενοράσεις, όνειρα, προφητείες, αλλά και το (κατά Μεταλληνόν)... φαινόμενο της νοεράς ευχής;

Η αφήγηση του Χρονογράφου Γεώργιου μοναχού είναι μοναδική: «Μαθών δε ο επίσκοπος, τα της βασιλικής ελεύσεως, τους επισκόπους των επαρχιών συγκέντρωσε για τις πρέπουσες τιμές της υποδοχής. Ευθέως δε τους επισκόπους παρακάλεσε, την αναζήτηση του ποθούμενου ξύλου να αναλάβουν. Απορούντων δε πάντων περί τούτου, υπόνοιες και υποψίες μόνο διηγούμενοι, ο της πόλεως επίσκοπος πάντας παρακάλεσε ησυχία να κάμουσι (!) και σπουδαιοτέραν ευχήν[157] υπέρ τούτου, στον θεό προσέφερε»!

«Τούτου δε γενομένου, (της ευχής δηλαδή γενομένης) ευθύς, θεόθεν εδείχθη στον επίσκοπο ο τόπος, όπου ο ακαθάρτου δαίμονος, ο Ναός και το άγαλμά της Αφροδίτης υπήρχε. Τότε η βασίλισσα, πλήθος πολύ τεχνιτών και εργατών συγκέντρωσε και εκ βάθρων το αισχρό (θέλει να πει περικαλλέστατο) οικοδόμημα κατέστρεψε. Τούτου δε γενομένου, ανεφάνη το θειον μνήμα και ο τόπος του κρανίου και τρεις καταχωμένοι σταυροί».

«Μεγάλη όμως αμηχανία και θλίψη κατέλαβε την βασίλισσα γιατί κανείς δεν γνώριζε ποιος μπορούσε να είναι ο δεσποτικός σταυρός. Ο δε επίσκοπος μετά πίστεως έλυσε την απορία, (όχι βέβαια πάλι με ευχή, αλλά...) Γυναίκα άρρωστη, υπό πάντων απεγνωσμένη και τα λοίσθια πνέουσα, έφεραν μεταξύ των σταυρών, για να βρεθεί το ζητούμενο. Και μόνο που η σκιά του σωτήριου σταυρού άγγιξε την ασθενούσα, ευθύς η άπνους και ακίνητη

[157] Μα επιτέλους, τι ακριβώς είναι αυτή η «ευχή»; Μήπως το λεγόμενο «τάμα»; Μια προσευχή, μπορεί να είναι παρακλητική ή ευχαριστιακή ή και τα δυο. Μια σκέτη ευχή: δηλαδή «εύχομαι να...», θυμίζει εκπληκτικά τους θαυματοποιούς, που με στόμφο εύχονται κάτι προστακτικά, λίγο πριν το πραγματοποιήσουν! Δεν έφτανε λοιπόν «*το* φαινόμενο της νοεράς ευχής», τώρα έχουμε και το φαινόμενο της «σπουδαιοτέρας ευχής»! Δυστυχώς, δεν μπορέσαμε να πληροφορηθούμε αν τελικά πρόκειται για το ίδιο πνευματικό εργαλβίο. Απύθμβνη... "επιστήμη" η θεολογία!

αυτή γυναίκα, απ' την θεια δύναμη, ευθέως (υγιής) αναπήδησε, δοξάζουσα μετά μεγάλης φωνής τον θεό».[158]

«Η δε βασίλισσα Ελένη, μετά χαράς μεγάλης παρέλαβε τον σταυρό... και (μέρος) του σταυρού παρέδωσε στον επίσκοπο της πόλεως εις μνημόσυνο γενναίων και εκκλησία όρισε να γίνει πάνω στο ζωοποιό μνήμα και στον άγιο Γολγοθά». Γεώργιος Μοναχός «Περί της ευρέσεως του σταυρού» 110.620-621

Βλέπουμε λοιπόν, ότι τα περί ευρέσεως του σταυρού και η ανοικοδόμηση του ταφικού ναού, στο συγκεκριμένο τόπο, συνέβησαν μέσα σε μια ατμόσφαιρα παραμυθιού, που μόνο ο παλιμπαιδισμός της θρησκευτικής ευπιστίας, θα μπορούσε να αποδεχθεί αδιαμαρτύρητα!

Στην κατεύθυνση των αμφισβητήσεων, βέβαια, υπάρχουν σοβαρές ερωτήσεις που προκύπτουν εντελώς αβίαστα.

Κατ' αρχάς, είναι λογικό, ένα όργανο θανάτωσης, να γίνεται έμβλημα, λάβαρο και σημαία και να αποδίδονται τιμές σ' αυτό; Και αν αποδίδομε σε αυτό τέτοιες τιμές, γιατί δεν κάνουμε χριστιανική σημαία, με ανάλογες τιμές και τον ακάνθινο στέφανο, το σφουγγάρι με το ξίδι, την λόγχη, ή ακόμα και τα υποτιθέμενα καρφιά της σταύρωσης; Μήπως είναι φανερό, πως η ανεύρεση αυτή του σταυρού, εξυπηρετούσε περισσότερο απ' οτιδήποτε άλλο, την αυτοκρατορική ανάγκη, για νέα λάβαρα πίστης και αφοσιωμένων μαχητών;

Πως γίνεται με το «εν τούτω νίκα», ο σταυρός από σύμβολο σωτηρίας και αγάπης, να μετατρέπεται για αιώνες, σε ξίφος εξουσίας στα χέρια αυτοκρατόρων; Πως συμβιβάζεται αλήθεια, ο χριστιανισμός της αγάπης, να κραδαίνει το ξίφος της Ρώμης για αιώνες; Δεν είναι ύποπτο, ότι η αναζήτηση και το απίστευτο "θαύμα" της

Με παρόμοιο τρόπο, ξεχωρίζουν οι ιερείς» τα θεραπευτικά λείψανα των άγιων από τα κοινά λείψανα των αμαρτωλών! «Τα "δοκιμάζουν'χύνω σε "δαιμονισμένους"! Αν το θύμα ουρλιάξει και μετά ηρεμήσει, δηλαδή αποβάλει το δαιμόνιο, τότε τα συγκεκριμένα λείψανα, είναι όντως κάποιου αγίου! Αυτά, τα πολύ κωμικοτραγικά, παραδέχθηκε ο Αρχιμανδρίτης Νεκτάριος Ζιόμπολας, στις τηλεοπτικές εκπομπές περί θαυμάτων! Ο παρουσιαστης (Σ. Καρατζαφερης). εξεμάνη λέγοντας τους παπάδες, πως αν είναι έτσι, πρέπει να πάρουν με την σειρά τα τρελοκομεία, μήπως και θεραπεύσουν κανένα δαιμονιζμένο. Εγώ προσπαθησα να διαμαρτυρηθα> λέγοντας, πως βασανίζουν ταλαίπωρους ανθρώπους! Το βέβαιο είναι, ότι οι εξορκισμοί συνεχίζονται ακόμα και εμείς απλα αναφωνούμε... θρησκεία το μεγαλείο σου!

ανεύρεσης και η οριστική αγιοποίηση του συμβόλου, ξεκίνησαν μετά από μια αυτοκρατορική χρηματαποστολή;

Αν πάλι η αποδεδειγμένη θεραπευτική δύναμη του ανευρεθέντος σταυρού, ήταν τέτοια, ώστε «γυναίκα πνέουσα τα λοίσθια ευθύς ανένηψε», γιατί όλοι αυτοί οι αθεόφοβοι, δεν τοποθέτησαν το ιερό αυτό ξύλο στην αρχική του θέση, (μέχρι σήμερα επιδεικνύουν την αρχική τρύπα στο έδαφος!) προσφέροντας για αιώνες τώρα, στους αμέτρητους ταλαιπωρημένους και συχνά φρικτά πάσχοντες πιστούς προσκυνητές, μια ευκαιρία παρόμοιας ίασης με το θεραπευτικό άγγιγμα της σκιάς του θαυματουργού σταυρού; Έτσι ο χριστιανισμός θα μπορούσε εντελώς δικαιολογημένα να καυχηθεί, ότι κατέχει την απόλυτη απόδειξη της ιαματικής υπεροχής, έναντι όλων των υπολοίπων θρησκειών!

Απ' την άλλη, αναρωτιέμαι, όταν πνέεις τα λοίσθια και έχεις ελάχιστη επαφή με το περιβάλλον, είναι ευκολότερο να επιδείξεις πίστη; Ο σταυρός δεν ήταν ακόμα αντικείμενο λατρείας, προς τι άσκησε πίστη, η ημιθανής αυτή γυναίκα;

Βέβαια η απάντηση σ' όλες αυτές τις ερωτήσεις είναι εξαιρετικά απλή! Ο όποιος Θεός των γαλαξιών και του σύμπαντος, δεν έχει καμιά σχέση με τους γελοίους θεΐσκαυς των θρησκειών, που επινοήθηκαν για να διευκολύνουν την συναλλαγή των ιερατείων με τις κοσμικές εξουσίες. Ακριβώς δηλαδή, όπως συνέβη και με τον παραφύση έρωτα της σπαθοφόρου Ρώμης με τον γλυκομίλητο αλλά αμείλικτο, εκρωμαϊσθεντα Χριστιανισμό!

Για τον ίδιο τον τόπο της εύρεσης του σταυρού και της ανέγερσης του ταφικού ναού, γεννιούνται οι εξής δικαιολογημένες αμφιβολίες: Αν όπως βεβαιούν οι βυζαντινοί χρονογράφοι, στην συγκεκριμένη θέση του τωρινού τάφου, προϋπήρχε μεταγενέστερος της σταύρωσης, ναός της Αφροδίτης, είναι βέβαιο, ότι ο τόπος εκείνος, δεν υπήρξε ποτέ *τόπος* μνημάτων και εκτελέσεων! Οι Ελληνικοί ναοί δεν εκτίζοντο ποτέ, πάνω σε τάφους πολύ δε περισσότερο πάνω σε γνωστούς τόπους εκτελέσεων.

[159] Η περίπτωση της σκόπιμης ταφής-βεβήλωσης ελληνικού ναού φαίνεται καθαρά στην περίπτωση Βαβύλα. Το 351 ο Διοικητής της Αντιόχειας Γάλος, διέταξε την ταφή των λειψάνων του αγίου Βαβύλα, μέσα στον Ναό του Δαφναίου Απόλλωνα. Μετά την βεβήλωση αυτή σταμάτησε η λειτουργία του ναού και δεν επαναλειτούργησε ούτε όταν ο Ιουλιανός διέταξε την απομάκρυνση των λειψάνων. Βλ. Θεοδώ-

Οι Έλληνες είχαν την πλέον εκλεπτυσμένη αίσθηση του κάλλους Kat της αρμονίας. Ακόμη Kat πολύ μικρότερες αιτίες, από τις παραπάνω, θα ήταν ικανές να αποτρέψουν την ανέγερση ναού στον συγκεκριμένο τόπο. Όλως ιδιαιτέρως βέβαια, αληθεύει αυτό, για τον ναό της φιλομειδούς Αφροδίτης. Ο ναός της πανώριας θεάς του έρωτα και του ειδυλλιακού τοπίου, μπορούσε να οικοδομηθεί μόνο σε τόπο φυσικού κάλλους και ερωτικής έμπνευσης και ποτέ πάνω στον αντιαισθητικό, γυμνό από οποιαδήποτε βλάστηση και εξ' αυτού γνωστό ως κρανίου τόπο Γολγοθά, όπως ήταν ο συγκεκριμένος τόπος εκτέλεσης κακούργων!

Αφού λοιπόν, όπως βεβαιούν οι βυζαντινοί χρονογράφοι, ο ναός της Αφροδίτης πρσϋπήρχε εκεί, τότε ο θρυλούμενος τόπος εκτέλεσης και ο τάφος του Χριστού, ήταν οπωσδήποτε κάπου αλλού.

Ποιον θεϊκό τάφο λοιπόν και ποια ουρανόπεμπτη φλόγα, προσκυνάνε χίλια χρόνια τώρα οι οδυνηρά εξαπατηθέντες και φρικτά εξιουδαϊσθέντες Έλληνες; !

Θαυματολογικές ασυναρτησίες

Ας ρίξουμε τώρα μια σύντομη μάτια στην πρόσφατη απολογητική εργασία του Γ. Μεταλληνού για το συγκεκριμένο "θαύμα", που προ ολίγων μόνο μηνών εξεδόθη με τίτλο: «Φωτομαχικά[160] και αντιφωτομαχικά», χαρίζοντας στην μικρή μας έρευνα, μια ακόμα σειρά από πολύτιμες ομολογίες της ιεροσολυμίτικης θεουργίας.

Χαρακτηριστικό του πανικού που διακατέχει μέχρι σήμερα τους επικριτές του Κοραή, είναι ότι στο συγκεκριμένο βιβλίο τών 450 σελίδων, ενώ θα περιμέναμε να βρούμε αν όχι ολόκληρο το διάλογο του Κοραή, τουλάχιστον εκτεταμένα αποσπάσματά του, δεν θα βρείτε παρά μόνο επιλεγμένα αποσπάσματά του, ώστε να μην μπορεί ο αναγνώστης να έρθει σε επαφή, με την ξεκάθαρη συλλογιστική του Κοραή.

Θα προσπαθήσω να μην σας κουράσω, αναφέροντας λεπτομερώς τους ανίσχυρους ραβδισμούς που επιχειρεί ενάντια στην χαλύβδινη προτομή του Κοραή, ο όψιμος υπερασπιστής του θαύματος της

ρητού Εκκλ. Ιστ. 3.6. Και Ι. Χρυσόστομος «εις Βαβύλαν λόγοι δυο» Migne 50 527-572.

[60] «Φωτομαχικά» ονόμασαν τις περί του φωτός της Ιερουσαλήμ αντιδράσεις.

Ιερουσαλήμ Γ. Μεταλληνός. Θα σας μεταφέρω μόνο μια γεύση των επιχειρημάτων του, για να καταλάβετε ότι η ιστορικο-θρησκευτική μας εξαπάτηση, συστηματικά και ενσυνείδητα συνεχίζεται ακόμα, απ' τους ρασοφόρους υπηρέτες της Αβρααμικής θεουργίας.

Περιγράφοντας το ιστορικό των αντιδράσεων που ξέσπασαν κατά του Κοραή, μετά την έκδοση του διαλόγου κατά του “αγίου" φωτός, που μόλις διαβάσατε, ο παπα Μεταλληνός, αναφέρεται κυρίως στο απολογητικό σύγγραμμα κάποιου «μοναχού Γαβριήλ», που είχε τίτλο «Απόκρισις Αυτοσχέδιος». Στο κεντρικό του επιχείρημα, επικαλείται συγκεκριμένο απόσπασμα από τον (άγιο) Ιωάννη Δαμασκηνό, που έγραψε τον 8° αιώνα, (;-755), δηλαδή έναν αιώνα πριν από την υποτιθέμενη γέννηση του πονηρού φωτός και αναφέρει την ύπαρξη του. Συνεπώς, κατά τον Μεταλληνό, με την αναφορά του αυτή, ο καλόγερος Γαβριήλ, αχρήστευσε τους ισχυρισμούς του Κοραή, που θέλει η ιστορική εμφάνιση του άγιου φωτός στην Ιερουσαλήμ, να γίνεται μετά τον 9° αιώνα!

Να τι γράφει, ο Γ. Μεταλληνός: «για το Αγιον φως υπάρχουν «ικαναί μαρτυρίαι». Επικαλείται (ο καλόγερος Γαβριήλ) τον άγιο Ιωάννη Δαμασκηνό -κάθισμα Όρθρου του πλαγίου δ' ήχου της Παρακλητικής- ο οποίος (Δαμασκηνός) αναφερόμενος στο ευαγγελικό χωρίο, Λουκάς 24.9-12, σημειώνει: «και το φως εν τω τάφω ορών (ο Πέτρος) κατεπλήττετο». Το υμνογραφικό αυτό χωρίο, του Ι. Δαμασκηνού χρησιμοποιούν όλοι οι υπερασπιστές της γνησιότητας του Αγίου φωτός». Φωτομαχικά Γ. Μεταλληνόςσελ. 93.

Το παραπάνω όμως απόσπασμα, είναι ένα αναίσχυντο κουβάρι από τολμηρά ψέματα! Πρόκειται κυριολεκτικά για μια απίστευτη σκυταλοδρομία ρασοφορεμένων ψευτών! Ο Μεταλληνός, επικαλείται τον καλόγερο Γαβριήλ, ενώ γνωρίζει, ότι αυτός παραποιεί τον Ι. Δαμασκηνό,[161] που εν γνώση του παραποιεί τον Λουκά, αφού στο εν λόγω εδάφιο, δεν αναφέρεται τίποτε για οποιοδήποτε φως! ! ! Το εδάφιο λέει: «ο δε Πέτρος αναστάς έδραμεν επί το μνημείον και παρακύψας βλέπει τα οθόνια[162] μόνα και απήλθεν θαυμάζων». Λουκάς 24.12.

Όπως βλέπετε, ο Λουκάς, δεν λέει τίποτε ούτε για φως, ούτε για λάμψεις! Μάλιστα, σε ολόκληρη την Καινή Διαθήκη δεν θα βρείτε

[1] Δεν κατέστη δυνατόν να εντοπίσουμε το συγκεκριμένο απόσπασμα του Ι. Δαμασκηνού!

«Οθόνια: λινά ιμάτια». Ησύχιος λεξικογράφος. Άρα τα σάβανα.

τίποτε, που να παραπέμπει ως αφετηρία στο εν λόγω φως του τάφου! Ο παπα Μεταλληνός όμως, για να μη φορτωθεί ο ίδιος τα ψέματα και τις παραποιήσεις, βρήκε έναν πολύ καλό τρόπο να απαντήσει σας καταγγελίες του Κοραή, επικαλούμενος (εν γνώσει του), ένα ψέμα που κατασκεύασε ο Ι. Δαμασκηνός, ή το φαντάστηκε ο καλόγερος Γ αβριήλ!

Ο καλόγερος Γ αβριήλ, όπως και ο παπα Μεταλληνός, συνηθισμένοι να μην ελέγχει κανείς τα θεολογικά τους ψέματα, επικαλούνται τον άγιο Δαμασκηνό, που αναίσχυντα παραποίησε ένα εδάφιο του Λουκά! Τέτοια είναι η διαχρονική σκυταλοδρομία ψεύδους των κατ' επάγγελμα παραποιητών ρασοφόρων, που μέχρι σήμερα απτόητοι κατασκευάζουν θεολογικές απάτες!

Παρ' όλα αυτά, ακόμα και ο υπέρμαχος του θαύματος παπα-Μεταλληνός, καταλήγει παραδεχόμενος: «βέβαια το καυτό ερώτημα είναι η (περί του θαύματος) απουσία αρχαίων πατερικών μαρτυριών». Πράγματι, όταν από οκτώ ολόκληρους αιώνες και από έναν απίστευτο όγκο πατερικών κειμένων, απουσιάζει εντελώς το «άγιον φως», αυτό είναι ένα ανεξήγητο κενό, που δεν μπορούν με τίποτα να καλύψουν. Είναι όντως απορίας άξιο, γιατί εκατοντάδες οδοιπορικά (όπως αυτό της Αιθέριας και της αυτοκράτειρας Ευδοκίας (συζύγου Θεοδοσίου Β') που ονομάσθηκαν «Προσκυνητάρια» δεν αναφέρουν τίποτε για το «άγιον φως» στην Ιερουσαλήμ, αν αυτό υπήρχε στην εποχή τους!

Οι βετεράνοι όμως της θεολογικής απεραντολογίας, όταν δεν έχουν επιχειρήματα, χρησιμοποιούν το ηλιθιοποιό εκκρεμές της σωτηρίας! Αοριστολογώντας, μετακινούν ρυθμικά την προσοχή των θυμάτων τους, ανάμεσα στην σωτηρία της πίστης και στον αφανισμό της απιστίας, έτσι αφού τους επιβάλουν πνευματική αφασία, δεν δυσκολεύονται να υπαγορεύσουν στα ζαλισμένα θύματά τους, διάφορες απαντήσεις, φορτωμένες κυρίως με υπαινιγμούς σωτηρίας και ταπεινοφροσύνης, κερδίζοντας το δικαίωμα να παραμείνουν εκτός θέματος και μακριά από κάθε λογική επιχειρηματολογία.

Έτσι απλά, μπορούν να μετατρέψουν την απόλυτη απουσία αναφορών στο θαύμα (μέχρι τον 9° αιώνα ,μ.Χ.) σε... απόδειξη της ύπαρξής του! Θαυμάστε πως! Επικαλούνται: «την απώλεια πολλών πατερικών κειμένων, (που πρέπει να ανέφεραν το άγιο φως)... αλλά χάθηκαν»! Ωραιότατο επιχείρημα, μόνο που με την ίδια ευκολία θα μπορούσε κανείς να αποδείξει οτιδήποτε... ας πούμε... ότι ο

Οδυσσέας πάτησε πρώτος στο φεγγάρι, αλλά... τα κείμενα που το αποδεικνύουν... χάθηκαν!

Ένα άλλο νεφελώδες επιχείρημα που χρησιμοποιούν είναι, ότι οι πολυγραφότατοι πατέρες της εκκλησίας, μέχρι τον 9° αιώνα, δεν αναφέρονται καθόλου στο άγιον φως... επειδή έγραφαν μόνο για τις τρέχουσες εκκλησιαστικές ανάγκες: «δηλαδή, απαντούσαν ποιμαντικά, σε συγκεκριμένες προκλήσεις (και όχι επί παντός) ... αυτό συνέβη με το άγιον φως, επειδή το θαύμα ήταν φανερό και σύνηθες, δεν ήταν ανάγκη να γίνει γι' αυτό ιδιαίτερος λόγος». Φωτομαχικά Γ. Μεταλληνού σελ.95. Αυτή είναι πραγματικά τερατώδης αναίσχυντη θρησκευτική υποκρισία!

Δηλαδή, κατά τον παπα-Μεταλληνό, το θαύμα είχε γίνει κάτι περισσότερο από ρουτίνα, ώστε κανείς δεν καταδέχθηκε να το αναφέρει από τότε που πρωτοεμφανίστηκε μέχρι τον ένατο αιώνα! Το μόνο που ξεχνούν είναι, ότι πέρασε ανεπιστρεπτί η εποχή που τάιζαν τους λαϊκούς ξερό κουτόχορτο! Γνωρίζουμε πια, ότι δίπλα στους εκκλησιαστικούς "πατέρες" υπήρχαν και οι αμέτρητοι βυζαντινοί Χρονογράφοι, που θα έδιναν ευχαρίστως και το ένα τους χέρι, για να περιγράψουν λεπτομερώς την ετήσια θαυματουργική εμφάνιση του "ουρανόσταλτου" φωτός στην Ιερουσαλήμ, ΑΝ ΥΠΗΡΧΕ επί των ημερών τους![163]

Παρόμοια ή και ελαφρότερα είναι και τα υπόλοιπα υπερασπιστικά επιχειρήματα του Γ. Μεταλληνού, για την αυθεντικότητα του ουρανοκατέβατου ιεροσολυμικού φωτός. Μάλιστα, ακολουθώντας την γνωστή διαφυγή της εμπάθειας, προσωποποιεί την αντιπαλότητα, αναζητώντας ταπεινά κίνητρα στην θαρραλέα καταγγελία του Κοραή. Υπαινίσσεται δηλαδή, ότι ο Κοραής καταγγέλλει τα κακώς κείμενα επειδή υπήρξε θύμα της δυτικής του παιδείας και άβουλο όργανο του διαφωτισμού! Λες και όλα αυτά, ακόμα και στην περίπτωση που ήταν απολύτως αληθινά, θα έκαναν το απατηλό φως της Ιερουσαλήμ θεϊκότερο!

[163] Και για να μην κουράζω τους αναγνώστες προτείνω ν' αγοράσουν το πολυσέλιδο σύγγραμμα του παπα Μεταλληνού και αν δεν κουραστούν απ' την πολυλογία και τις ατέλειωτες φραστικές σερπαντίνες, μέσα στις οποίες επιχειρεί να πνίξει το θέμα... και αν βρουν έστω και ένα σωστό επιχείρημα, παρακαλώ να μου το γράψουν. Το μόνο που θαυμάζω στον Γ. Μεταλληνό, είναι το ανεξήγητο θράσος του, να ανακινήσει την υπεράσπιση της ολοφάνερης πια θεουργίας της Ιερουσαλήμ, στην αρχή του 21ου αιώνα!

ψευδόκαταιβατα φώτα, από παλαιοημερολογίτη θεό.

Εκεί βέβαια που ο Γ. Μεταλληνός χάνει κάθε επαφή με τη πραγματικότητα, είναι όταν προσπαθεί να αντείπει κάτι στο κραυγαλέο επιχείρημα του Κοραή, για την παράξενη εμφάνιση του θεϊκού θαύματος, σε αποδεδειγμένα εσφαλμένο ημερολογιακό χρόνο! Πράγματι το "θαύμα" συμπεριφέρεται σαν υποτακτικός των αγιοταφιτών, παραμένοντας δεμένο στις ημερολογιακές προτιμήσεις, των λεγόμενων παλαιοημερολογιτών, εμφανιζόμενο κάθε χρόνο 13 μέρες νωρίτερα από τον κανονικό γήινο χρόνο του![164]

Φαντασθείτε λοιπόν, έναν συμπαντικό θεό που έπλασε τα δισεκατομμύρια των γαλαξιών, επί δισεκατομμυρίων αστέρων, όχι μόνο να συνεργάζεται επιμελώς και αδιαλείπτως με ασήμαντους ανθρωπίσκους, ανάβοντας εν κρυπτώ, μια ασήμαντη φλογίτσα, αλλά και να συμμορφώνεται προσεκτικά, με τις ημερολογιακές τους δεισιδαιμονίες! Δηλαδή, αντί να ακολουθούν οι άνθρωποι τον θεϊκό χρόνο, ο πλανητικός χρόνος και το ουρανόσταλτο θαύμα, ορίζονται από τις ανόητες ημερολογιακές εμμονές των ανθρώπων!

Έτσι αντί, ως θα έπρεπε, το "ουρανόσταλτο" φως να γίνει αφορμή ενός τέλειου ημερολογιακού κύκλου, αυτό ακολουθεί ευχαρίστως, σαν θεατρικός κομπάρσος, ένα ελλειμματικό ανθρώπινο ημερολόγιο, με κίνδυνο, ο βιβλικός θεός, να πεθαίνει κατ' έτος 13 μέρες νωρίτερα και σε διάστημα χιλιετιών ν' ανασταίνεται περισσότερες φορές απ' ότι ορίζει ο πραγματικός ετήσιος, γήινος κύκλος!

Πέρα όμως απ' όλα αυτά, ας μου εξηγήσει επιτέλους κάποιος, τι νόημα έχει όλη αυτή η μονότονη ετήσια επαναληπτικότητα του θαύματος; Αν ο συμπαντικός θεός, που κάθε στιγμή, ανάβει εκατομμύρια ήλιους, χιλιάδες φορές μεγαλύτερους απ' τον δικό μας. ήθελε να δώσει ένα ετήσιο σημάδι της δόξας του. δεν θα μπορούσε χίλια χρόνια τώρα, που βεβαιωμένα συνεχίζεται αυτή η ιστορία, να εμφανίζει και διαφορετικό θαύμα: Δεν είναι ύποπτη αυτή η χιλιοστή επανάληψη ενός απλού, πανομοιότυπου και εν τέλει όπως θα δούμε* ανθρωπίνως εξηγήσιμου θαύματος;

164 Στις 10 Μαρτίου 1924 εγκαταλείφθηκε το Ιουλ&ανό (καλανό) ημερολόγιο γιατί υπήρξε ανάγκη να μετακινηθεί διορθωτικά ο ετήσιος ημερολογιακός κύκλος nit· 13 ολόκληρες μέρες. Έτσι η ίδια ημέρα μετονομάσει σε 23* Μαρηοι» σύμφωνα με to ακριβέστερο Γρηγοριανό (νέο) ημερολόγιο.

Δεν είναι κάπως ενοχλητικό, να βλέπει κανείς τον συμπαντικό θεό, που έπλασε τις ατέλειωτες μορφές και υπάρξεις αυτού του πλανήτη... με τα αμέτρητα χρώματα, ήχους και τα άπειρα μικρά και μεγάλα ζωντανά ή μη θαύματά του, καθηλωμένο σε ένα ελαττωματικό ημερολόγιο, να ανάβει (δίκην πλανητικού αναπτήρος) χίλιες φορές τώρα, με τον ίδιο αξιολύπητα θεατρικό τρόπο, τα κεριά των ιερέων, συγκεκριμένης θρησκείας;

Και επιτέλους, γιατί δεν αναρωτιέται κανείς γύρω απ᾽ τα αυτονόητα; Και πρώτα απ᾽ όλα, γιατί ο αποδέκτης του "θεϊκού" φωτός, «ο επί την διακονίαν ταύτην ταχθείς αρχιερεύς», όπως ορίζεται, απομονώνεται σε κρύπτη για να συμβεί το θαύμα; Δεν θα ήταν προτιμότερο η ουρανόσταλτη αυτή φωτιά... το ετήσιο αυτό ραντεβού με την θεϊκή ακτίνα, το άγγιγμα του θεϊκού ακροδάκτυλου με τον γήινο υπηρέτη του, να γίνεται μπροστά στο γεμάτα λατρευτική προσμονή βλέμματα των παρευρισκομένων απ᾽ όλο τον πλανήτη και να ικανοποιηθεί έτσι και η ανείπωτη λαχταρά θαυμάτων, των χιλιάδων κατ᾽ έτος προσκυνητών;

Και επιτέλους, γιατί ποτέ δεν δικαιολόγησαν το γιατί κρύβεται την ώρα αυτή απο τα μάτια των πιστών ο Πατριάρχης; Βρείτε μου παρακαλώ, έστω και μια θεολογική δικαιολογία γι᾽ αυτό!

Πέρα κι απ᾽ αυτό, δικαιολογημένα νομίζω αναρωτιέται κανείς, γιατί ο πρωταγωνιστής του θεϊκού αυτού θεάτρου, ο αποδεδειγμένα "άγιος" παραλήπτης του θεόσταλτου φωτός, αφήνει να τον ψάξουν εντελώς κωμικά, αφού σε χίλιες μεριές (ακόμα και μέσα στις λαμπάδες που κρατάει μπαίνοντας) μπορεί να κρύψει άνετα ένα απλό σπίρτο τριβής;[165] Απ᾽ την άλλη πάλι, γιατί μπαίνει στην κρύπτη (κουβούκλιο) για να συναντήσει το θεϊκό φως, αφού τελικά αυτό, βγαίνει μόνο του έξω απ᾽ το κουβούκλιο, παράγοντας κάποιες ξαφνικές λάμψεις στον χώρο και κάνοντας ορισμένα κεριά και καντήλια να αυταναφλέγονται;

Γεννιούνται βέβαια και άλλες ακόμα φυσιολογικές ερωτήσεις. Μπορεί άραγε, ένας ανάξιος πατριάρχης να γίνει αποδέκτης του αγίου φωτός; Αν όχι, γιατί δεν αγιοποιούνται αυτόματα όλοι οι πατριάρχες Ιεροσολύμων, που αξιώθηκαν να γίνουν παραλήπτες του

[16] Σπίρτα που αναφλέγονται με την παραμικρή τριβή, σε οποιαδήποτε επιφάνεια! Ακόμα και μια ελάχιστη "κεφαλή" σε μέγεθος καρφίτσας (κάψουλα) τέτοιου πυριτικού υλικού, τοποθετημένη οπουδήποτε στα ρούχα, θα ήταν ικανή να δώσει την απαραίτητη πρώτη φλόγα!

θεόσταλτου φωτός και μάλιστα για πολλά συνεχόμενα έτη; Επίσης, στατιστικά και μόνο σκεπτόμενοι, δεν θα έπρεπε λόγω ανθρώπινης φύσης και στατιστικά αναμενόμενης αναξιοσύνης, κάποιου παραλήπτη, να ματαιωθεί έστω και μια μοναδική φορά η αφή του θεϊκού φωτός;

Υπάρχει βέβαια και η θρυλούμενη ακαΐα της θεϊκής αυτής φλόγας, για την οποία ρωτώ, αφού το θεϊκό αυτό φως, καθώς λέγουν: «τα πρώτα λεπτά της εμφάνισής του δεν καίει»... γιατί προς χάριν πλήρους απόδειξης, δεν το αφήνουν για χρόνο, που θα διέψευδε κάθε αμφιβολία (ας πούμε για 15 δευτερόλεπτα) σε επιδερμική επαφή με τον ίδιο τον ένδοξο και καταξιωμένο πρωταγωνιστή της βραδιάς, τον άγιο αποδέκτη του θεόπεμπτου φωτός;

Άλλωστε, στα ανάλογα συγγράμματα τους, δεν είναι αυτοί οι ίδιοι που συγκρίνουν συνεχώς αυτή την ακαΐα, με την θρυλική παλαιοδιαθηκική ακαΐα των «τριών παίδων εν καμίνω», συμπεριλαμβάνοντας μάλιστα μαζί και τα ανάλογα θαύματα πυρός, κι αυτά του διάσημου βιβλικού πυροτεχνουργού, προφήτη Ηλία,[166] του οποίου την δολοφονική δράση, θα εξετάσομε εκτενέστερα παρακάτω!

Γιατί άραγε, δεν θα έπρεπε να θερμομετρήσουμε τα πρώτα αυτά λεπτά της ψυχρής φλόγας; Αν τελικά όλα αυτά αληθεύουν' και υπάρχει ψυχρή φλόγα (άρα και ψυχρός φωτισμός!) αυτό από μόνο του, είναι ένα σημαντικότατο "θεϊκό" δώρο, που επαναλαμβανόμενο σταθερά για χίλια χρόνια τώρα, ενδεχομένως αποτελεί θεόσταλτο δώρο με ευρύτερες... κοινωνικο-οικολογικές εφαρμογές., και εν πάση περιπτώσει, κάτι περισσότερο από απλό θρησκευτικό μήνυμα.

Βέβαια στο συγκεκριμένο θαύμα, υπάρχει κάτι εξαιρετικά ασυνήθιστο. Συνήθως τα θαύματα, καλύπτονται πίσω απ' το άπαξ γενόμενο (μη επαναλήψιμο) κατ' εξαίρεση αυτού του κανόνα λοιπόν, έχουμε εδώ κάτι σταθερά επαναλαμβανόμενο, (χίλιες και πλέον φορές μέχρι σήμερα) που όμως, απαγορεύεται κάθε επιστημονική εξέταση. Αν πράγματι πρόκειται για χιλιοπροσφερόμενο αληθινό θεϊκό δώρο, αποτελεί περιουσιακό στοιχείο ολόκληρης της ανθρωπότη-

[166] Με τα "θαύματα" πυρός του Ηλία και την ακαΐα των «τριών παίδων», ασχολειται το τέταρτο βιβλίο της σειράς ΒΙΒΛΙΚΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ που έχει τον τίτλο «το θέατρο της σωτηρίας» που τώρα γράφω. Η λεπτομερής έρευνα των εντυπωσιακών αυτών θαυμάτων, έφερε στο φως νέα στοιχεία της προχωρημένης πυρογνωσίας ίων προφητών, που μάλιστα, με οδήγησαν και στην τελική κατανόηση της χημικής υπόθεσης του Ιεροσολυμιτικού "άγιου" φωτός!

τας, άξιο της πλέον προσεκτικής μελέτης και όχι υλικό αποκλειστικής ατραξιόν, μιας συγκεκριμένης πίστης!

Διότι, τελικά, εκτός από τις τσέπες των παπάδων, ποιον ωφέλησε η χιλιόχρονη μέχρι τώρα, εμφάνιση του θεϊκού θαύματος; 0 ίδιος ο τόπος της εμφάνισης του φωτός είναι μια διαρκής κόλαση αισχρών πολεμικών πράξεων, μόνιμων στερήσεων και απερίγραπτης εξαθλίωσης, που δεν έχει το όμοιο της. Η ετήσια διασπορά του φωτός σε κάθε γωνία της Ελλάδος και των λοιπών ομόθρησκων τόπων, αντί να εγγυάται την επί γης ειρήνη, δεν θα έπρεπε να γεννάει βάσιμες υποψίες μετάδοσης της τοπικής αθλιότητας και της απανθρωπιάς της εμπόλεμης κοιτίδας του;

Και επιτέλους, τώρα που καθημερινά ανατινάζονται άνθρωποι και διαμελίζονται παιδάκια ένθεν και εκείθεν της εμπόλεμης αιματοβαμμένης Ιερουσαλήμ, δε θα έπρεπε έστω και για μια μοναδική φορά να σβήσει από ντροπή το αναίσχυντο αυτό θαύμα, ντροπιασμένο απ' τις αισχρές πράξεις των τριών αβρααμικών θρησκειών που το περιστοιχίζουν;

Το "φως" που διχάζει

Μια άλλη ενδιαφέρουσα επισήμανση είναι, η σκανδαλώδης γενικευμένη συμμετοχή στο θαύμα. Σε απόλυτη αντίθεση με τους ελάχιστους προσκυνητές, που ευεργετούνται σε άλλους θαυματουργούς τόπους, στο θαύμα της αφής του φωτός, συμμετέχουν αδιακρίτως άπαντες! Παραμένει λοιπόν ανεξήγητο, το γιατί στην συγκεκριμένη μέρα, όσοι παρευρίσκονται στον συγκεκριμένο χώρο, γίνονται ξαφνικά και χωρίς εξαίρεση, άξιοι της συμμετοχής στο εξωκόσμιο αυτό θαύμα!

Όλοι ανεξαιρέτως, πιστοί, άπιστοι, αδιάφοροι τουρίστες, αλλόθρησκοι ακόμα και άθεοι και επίδοξοι απομυθοποιητές, παίρνουν μέρος στην πανηγυρική εμφάνιση του αγίου φωτός και όχι μόνο μπορούν απλώνοντας το κερί τους να πάρουν το δήθεν ουράνιο φως, αλλά να δουν τα κεριά και τα καντήλια έξω απ' το κουβούκλιο να ανάβουν από το πουθενά! Η ίδια πανσπερμία θεατών, δεν απολαμβάνει παρόμοια τα θαύματα σε όλους τους απατηλούς τόπους θαυμάτων ανά την υφήλιο;

Να τι γράφει ανάλογα προβληματισμένος ο Κ. Καλοκύρης: «το άγιον φως έρχεται σε ορισμένη μέρα... και γίνεται αισθητό απ' όλους αδιακρίτως! Δηλαδή, είναι ορατό από δικαίους και αδίκους, (αναφέρεται προφανώς στις λαμπάδες που ανάβουν αυτόματα έξω του κουβουκλίου) από αμαρτωλούς και εξαγνισμένους, πιστούς ή απίστους, από αδιάφορους τουρίστες, παντοειδείς περίεργους, από ορθοδόξους και ετερόδοξους, αλλά ακόμα και από είρωνες και φανατικούς αλλόθρησκους. Ως να είναι κάτι που έρχεται να εντυπωσιάσει και έτσι να επιβάλει, θέλουμε δεν θέλουμε την πίστη»! Συ είπας κύριε Καλοκύρη!

0 Κ. Καλοκύρης, έγραψε κριτικά μεν... αλλά μετ' αποδοχής! Δηλαδή, ναι στο πνεύμα της απόρριψης του θεόσταλτου -άρα πλαστού· αλλά όχι στην κατάργηση του, διότι αποτελεί δρώμενο θρησκευτικής ανάτασης! Παρακάτω εγκαταλείπει κάθε κριτική διάθεση και δίνοντας μυσταγωγικές διαστάσεις στη δύναμη της τελετής, καταλήγει: «καλώς λοιπόν συρρέουν οι ευλαβείς προσκυνητές από παντού της γης στα Ιεροσόλυμα... μέσα σε όλη την κατανυκτική ατμόσφαιρα της φωτοχυσίας και των ύμνων, το βίωμα όλων των παρευρισκομένων γίνεται ανεπανάληπτο... ο καθένας ζει το γεγονός όσο μπορεί, όσο βοηθούν οι προετοιμασίες του(!!!). Αυτό σημαίνει ότι το άγιον φως (πλαστό ή όχι) ενεργεί ανάλογα με την δεκτικότητα του κάθε ενός, αλλά κανένας δεν χάνει»![1]

Σπουδαίο συμπέρασμα!

Όμως πράγματι: «κανένας δεν χάνει»; Όταν η πανάρχαια θρησκευτική δεισιδαιμονία, αιώνες τώρα αποσπά την προσοχή του λαού και καθηλώνει την κρίση του με ψευτοθαύματα, ορίζει τα κοινωνικά ήθη, κατακτά εξουσίες και προνόμια, καθορίζει την ουσία της παιδείας, επιτρέπει, ή αποτ ρέπει ερωτήσεις, αποδίδει ή απορρίπτει τιμές, όταν οι εκφραστές της, καταλήγουν να διαχειρίζονται μια οικονομική και πνευματική αυτοκρατορία και εγκαθιστούν μια αόρατη υπερκείμενη των πάντων εξουσία, όταν ένα χαρισματικό έθνος αποκόπτεται μέχρι αποστέωσης απ' τις πολιτισμογόνες πηγές του. ο κατά τα άλλα κριτικά σκεπτόμενος κ. Καλοκύρης αναφωνεί: να

[167] Κωνσταντίνος **Δ. Καλοκύρης.** «Το αρχιτεκτονικά **συγκρότημα** και **το** θέμα **του** Αγίου **Φώτος» Θεσσαλονίκη 1999, σελ.** 231.

συνεχιστεί ίο ψευτοθαύμα, γιατί ΚΑΝΕΝΑΣ ΔΕΝ ΧΑΝΕΙ; Πραγματικά σπουδαίο συμπέρασμα!

Εκτός πια κι αν παραδεχθούμε ότι ο εδώ αναφερόμενος «Κανένας», παρόμοια με τον ήρωα της Οδύσσειας, μετέτρεψε τον αφελή γίγαντα, τον λαό μας, σε μονόφθαλμο Κύκλωπα, που για μια κούπα γλυκόπιοτης ελπίδας, έχασε και τον στοιχειώδη τρόπο διάκρισης, δηλαδή, κι αυτό το ένα και μοναδικό του μάτι!

Τι συμβαίνει λοιπόν και γράφονται τέτοιες ψευτοκριτικές εργασίες, όπου το θαύμα είναι μεν ψεύτικο αλλά... δεν βλάπτει κανέναν! Είναι λίγο περίπλοκο, αλλά εν τέλει απολύτως κατανοητό. Η εξουσία, είναι ένας σύνθετος, πανάρχαιος, κορυφαίος ανθρώπινος πόθος, όταν δεν μπορεί να επιβληθεί με σκληρότητα και θηριωδίες, μεταλλάσσεται στο δολωματικότερο απόσταγμα της πανουργίας, δηλαδή, κατασκευάζει ύμνους αποδοχής, από ψευτοαντιπάλους!

Βέβαια, στατιστικά σκεπτόμενοι, αν τελικά το θαύμα της Ιερουσαλήμ, είναι μια χιλιόχρονη σκηνοθετημένη απάτη, θα περιμέναμε να βρεθούν και κάποιοι, που δεν θα μπορούσαν να παίξουν τον ρόλο του θεοκάπηλου, ή τουλάχιστον με δηλώσεις τους, θα υπονοούσαν την ανθρώπινη σκηνοθεσία του θεολογικού αυτού θεάτρου.

Ε, λοιπόν, αυτό ακριβώς συμβαίνει! Οι μαρτυρίες γύρω απ᾽ την παραδοχή ή όχι του θαύματος παρουσιάζουν μια εικόνα εντελώς τραγελαφική και εξόχως αποκαλυπτική! Υπήρξαν πράγματι τέτοιοι ιεράρχες στην Ιερουσαλήμ, που ήταν ταυτόχρονα και επικριτές και αποδέκτες του αγίου φωτός! Ακόμα και μ᾽ αυτούς, η ετήσια αφή του "θεϊκού" φωτός συνεχιζόταν!

Ναι λοιπόν, υπήρξαν και κάποιοι ιεράρχες, που δεν κατάφεραν να αμβλύνουν εντελώς την συνείδησή τους με τα διάφορα σωτηριοοικονομικά προσχήματα, όπως ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων Εφραίμ,[6] που ενώ κατείχε την πατριαρχεία Ιεροσολύμων για πέντε χρόνια, (από το 1766 έως το 1771) και προφανώς ήταν από εκείνους που πρωταγωνιστούσαν στο σκηνοθέτη μένο δρώμενο, ο ίδιος «κατά την μαρτυρία του Νεόφυτου Καυσοκαλυβίτη, αποκάλεσε την τελετή «χειροποίητον μηχανουργίαν» και τους παρα-

[1] [8] Εφραίμ (κοσμικό όνομα Ευθύμιος) Πατριάρχης Ιεροσολύμων! (;-1771) το 1766 κατέλαβε τον πατριαρχικό θρόνο της Ιερουσαλήμ. Έργα του εξέδωσε ο Νεόφυτος Καυσοκαλυβίτης ατό Βουκουρέστι το 1768.

γωγούς του θαύματος «φωτοποιούς»,[169] προσφέροντας τους συγκεκριμένους χαρακτηρισμούς στον Κοραή και υλικό αμφισβήτησης στους Moshem[170] και Γίββωνα».[11]

Να τι δηλώνει επίσης, περί το 1800, εντελώς απομυθοποιητικά για το άγιον φως (ήδη αρχιεπίσκοπος στην Ρωσία) ο Νικηφόρος[12] Θεοτόκης: «ουκ απ' ουρανού κατέρχεται ουδ' από του τάφου αναβλύζει, αλλ' ο επί την διακονία αυτήν ταχθείς αρχιερεύς εις το λεγόμενον κουβούκλιο εισελθών, τον πυρίτην παίων (το σπίρτο τρίβοντας) πυρ εξάγει επάνω του τάφου, είτα εφάψας (μετά παίρνει) τας εν τω τάφω πρότερον τριβείσας λαμπάδας κρατών, εξέρχεται και το φως μεταδίδωσιν ως ηγιασμένον τη επαφή... και ο μεν αγελαίος λαός εκ του τάφου το φως εκείνο αναβλύσας νομίζει, ουδείς δε εναντίον αυτού (του φωτός) τολμά κάτι να ειπεί, φοβούμενος ότι κάτι κακό θα πάθει».[173] Ποιος θα μπορούσε να κάνει σαφέστερη, μια τέτοια ομολογία;

Με έκπληξη διαβάσαμε επίσης, ότι παρόμοιες δηλώσεις προβληματίζουν ακόμα και τον ίδιο το παπα-Μεταλληνό, που με σκεπτικισμό σημειώνει: «Είναι γεγονός, ότι οι επίσημοι (εννοεί τους Ιεράρχες!) του πατριαρχείου Ιεροσολύμων, εμφανίζονται στο σημείο αυτό (θαύμα ή απάτη!) διχασμένοι, ή τουλάχιστον χρησιμοποιούν διγλωσσία (!) στην απάντηση τους για την φύση του αγίου φωτός. Αλλοι απαντούν θετικά και άλλοι αρνητικά, κατά το πνεύμα (χρήσιμη απάτη) του Καλυκύρη. Ο (τελευταίος) Πατριάρχης Διόδωρος, καταφάσκει τον υπερφυσικό χαρακτήρα του φωτός, τουλάχιστον (!) στους ξένους»! Φωτομαχικά Γ. Μεταλληνόςσελ 34

[69] Δ. Καμπούρογλου «Μνημεία της ιστορίας των Αθηναίων» 1890 τ.Β' σελ.23.

[170] Johann Lorenz Moshem (18ος αι.) Έγκριτος εκκλησιαστικός ιστορικός στο έργο του: De lumine Sancti Sepulchri («περί του φωτός του αγίου τάφου»)

[171] Κυριάκος Σιμόπουλος: «Ξένοι ταξιδιώτες στην Ελλάδα 1810-1821». Αθήνα 1975, τ. Γ2, σελ. 299.

[1,2] Αρχιεπίσκοπος (!) Νικηφόρος Θεοτόκης: Σοφός Κέρκυρα 1ος (1736-1805) λαμπρός θεολόγος, φιλόσοφος και μαθηματικός, ο μόνος που δίδαξε στην Κέρκυρα ανώτερα μαθηματικά. Έφτασε (το 1799) μέχρι το αξίωμα του ορθόδοξου αρχιεπίσκοπου στην Ρωσία.

[173] «Ουδείς δ[1] αυτώ τουναντίον ειπείν Οαρσεί, δεινίν τι παθείν δεδιττό μένος». Κων Δουβουνιώτης «Περί του εν Ιεροσολύμοις αγίου φωτός» 1936 σελ 5.

Από αυτές και μόνο τις ομολογίες, τις οποίες αγνοεί το πλήθος των πιστών, γίνεται ολοφάνερο, ότι κάτι δεν πάει καλά με την αγιότητα του αυτανεφλεγόμενου "φωτός". Το γεγονός ότι ακόμα και ο παπα-Μεταλληνός μασάει τα λόγια του, δείχνει ξεκάθαρα ότι ακόμα και οι ορκισμένοι υπερασπιστές και οι πρωταγωνιστές της ιεροσολυμικής απάτης, κάτι φοβούνται!

Και βέβαια, ακόμα και ο τελευταίος σκεπτό μένος, μπορεί πια να υποθέσει, τι είναι αυτό. Επειδή οι ίδιοι που θαυματοποιούν, γνωρίζουν ότι το "άγιον φως" της Ιερουσαλήμ, ο «θαυματουργικός πυρήνας» της συγκεκριμένης θρησκείας, κάποια στιγμή, μοιραία, θα καταρρεύσει σαν χάρτινος πύργος, από ερμηνείες και εφαρμογές της τεχνολογικής προόδου, που θα χρησιμοποιηθούν για να παράγουν ακριβώς, ότι και στην "τελετή" του ταφικού φωτός!

Ο Κοραής τους είχε δεόντως προειδοποιήσει: σβήστε το απατηλό φως, όσο είναι ακόμα καιρός, αργότερα η απάτη του Ιεροσολυμικού φωτός, θα σας στοιχίσει πολύ περισσότερα: «η αληθής θρησκεία δεν ασφαλίζεται με την απάτη, διατρέχει απεναντίας μέγα κίνδυνο, να καταφρονηθεί στο σύνολο της και να θεωρηθεί σαν όλες τις άλλες ψευδείς θρησκείες που μεταχειρίζονται τέτοια μέσα (ψευδή θαύματα). Σήμερα που η Ελλάδα άρχισε να φωτίζεται, χρεωστούν οι ιερωμένοι μας να παυσουν αυτό το θαυματούργημα (το ψευδο-φώς) το οποίο τόσο πολύ ατιμάζει την θρησκεία». Αδαμάντιος Κοραής «Περί του εν Ιεροσολύμοις αγίου φωτός».

Ο Κοραής είχε δίκαιο! Αυτές οι ημέρες έφτασαν και οι συνολικές απώλειες, σε κύρος και αξιοπιστία, θα είναι μεγαλύτερες και μονιμότερες, απ' ότι μπορούν να υποθέσουν.

Οι εμπλεκόμενοι λοιπόν ιεράρχες και ο κάθε σύμμαχος αυτής της θαυμαπάτης, όπως ο Γ. Μεταλληνός, προετοιμάζονται μεθοδικά για την αποφράδα αυτή ημέρα, ώστε να μπορούν να επιπλεύσουν ξανά, επικαλούμενοι καλές προθέσεις, ανεξάρτητα από την αυθεντικότητα ή όχι του θαύματος, με το οποίο αισχρά επί αιώνες θαυματούργησαν, εξαπατώνιας και εμπορευόμενοι τον διακαή πόθο των ανθρώπων για υγεία και αιωνιότητα!

Έτσι, μπορεί σιγά-σιγά το θαύμα να μείνει ορφανό, αλλά το δίχτυ ασφάλειας, με τον γελοίο ισχυρισμό: «κανένας δεν έχασε τίποτε», στήνεται προσεκτικά, για να εξασφαλίσει την πτώση των θαυματοποιών στα μαλακά. Το πρόσχημα: το θαύμα ήταν τελετή (δηλαδή στημένο) αλλά αποτελεί σεβαστή χιλιόχρονη παράδοση και επιτέ-

λσυς κανείς δεν έχασε απ' την κατανυκτική γιορτή στον τάφο του Κυρίου... είναι έτοιμο να παραλάβει τους κραδασμούς της οριστικής απομυθοποίησης που ήδη επίκειται!

Δεν μένει λοιπόν, παρά να δούμε την θρησκευτική πίστη, το ανήθικο αυτό διαβατήριο στις ψευδαισθήσεις, που σέρνει λαούς ολόκληρους απ' την μύτη, σε χιλιάδες διαφορετικούς "τόπους" ελπίδας και φόβου, να το πετυχαίνει κι αυτό! Να δούμε δηλαδή έκπληκτοι, την τελετή αυτή να συνεχίζεται, ακόμα και μετά την απομυθοποίηση της!

Επιτέλους, κανένας δεν ενδιαφέρεται να εξετάσει το ενδεχόμενο έστω απάτης; Ποιος θέλει να τον κοροϊδεύουν τόσο βάναυσα, σε ένα τόσο λεπτό και ταυτόχρονα σοβαρό θέμα; Δεν θα 'πρεπε ο καθένας να φοβάται, μήπως στον αγώνα του να πλησιάσει τον θεό. καταλήξει στον παγκόσμιο ωκεανό των εξαπατηθέντων πιστών:

Μήπως γινόμαστε όμοιοι με οποιονδήποτε Βουδιστή που τσαλαβουτάει στα μολυσμένα νερά του Γάγγη... για εξαγνισμό: Μήπως εξομοιωνόμαστε με τον τελευταίο Μουσουλμάνο, που γυρνάει υπνωτισμένος γύρω απ' την ουρανόσταλτη πέτρα στην Μέκκα, με κίνδυνο να ποδοπατηθεί, για να κερδίσει το χατζηλίκι; Μήπως τελικά πιστέψουμε... πως ο Ιορδάνης γυρίζει πράγματι προς τα πίσω και τα δένδρα του γέρνουν στο νερό από θαύμα;! Μήπως έχουμε εθιστεί στις ηδονές των απατηλών θαυμάτων, σαν κι αυτούς που επισκέπτονται την πόλη Κόμμ, (Qum) της Περσίας όπου τα θαύματα δεν τελειώνουν ποτέ;!

Μήπως καταλήξουμε κοινοί θαυματοφάγοι, (κατά το λωτοφάγοι) και ξεχάσουμε οριστικά τις ερωτήσεις, την πραγματική "πατρίδα" της νοημοσύνης μας και καταλήξουμε μια άθλια ανώνυμη μονάδα, που σέρνεται σε κάποιο προσκυνηματικό τόπο, συντηρώντας την παγκόσμια αυτοκρατορία των θρησκευτικών ψευδαισθήσεων.

Αλήθεια, δεν είναι καιρός να προβληματισθούμε, μήπως με την ασυγκράτητη θαυματομανία μας και τις 'αγνές" θεολογικές μας εξάρσεις, συντηρούμε την παγκόσμια μάστιγα της θρησκευτικής δεισιδαιμονίας; Μήπως καταλήξαμε παιχνιδάκι στα νύχια των γλυκομίλητων θεοκάπηλων ιερέων, που χάριν κέρδους και διαιώνισης των προνομίων τους, μετατρέπουν την καλοπροαίρετη θεοσέβεια των ανθρώπων, από πλανητική δύναμη σωφροσύνης και σύνεσης σε πλανητική σύγχυση, μολύνοντας αδιάκοπα την νοημοσύνη μας με το μικρόβιο της θρησκοληψίας.

Οδοιπορικό στην αυλή των θαυμάτων

«Το άγιον φως είναι η ορατή επιβεβαίωση της χριστιανικής πίστης αλλά και αντικείμενο κατηγοριών και ερίδων» Εφημερίδα **Καθημερινή 27/4/1997.**

«Δεν είναι ορθό να θεωρείται αρχηγός κράτους το άγιον φως... Πιστεύω ότι είναι θαυματουργικό γεγονός και αυτό εξηγείται από τον τρόπο εμφάνισής του, από το ότι η φλόγα του δεν καίει στην αρχή... έχει όμως αρχή, τροπή και τέλος, το βλέπουν όλοι οι παρευρισκόμενοι, ανεξάρτητα απ' την πνευματική τους κατάσταση, το ψηλαφούν και στο τέλος μπορεί κανείς να το σβήσει. Οπωσδήποτε είναι ένα ενέργημα της άκτιστου χάριτος, αλλά δεν είναι ΤΟ άκτιστο φως»! ! ! Μητροπολίτης Ναυπάκτου Ιερόθεος: Εφημερίδα Το Βήμα 22/4/2001

Απ' το βιβλίο της Ιωάννας Τσεκούρα:
«το άγιον φως» 1988.

«Το 1834 (ένα χρόνο μετά τον θάνατο του Κοραή) πέθαναν απ' τον συνωστισμό στην τελετή του αγίου φωτός 43 ορθόδοξοι και 111 Αρμένιοι». Ι. Τσεκούρα «το άγιον φως» σελ. 36.

«Το άγιον φως είναι μέγα θαύμα. Πριν αρχίσει η τελετή του αγίου φωτός, ελέγχεται το κουβούκλιο με σχολαστικότητα για να μην υπάρχει μέσα τίποτε που να μπορεί μ' αυτό να ανάψει φλόγα ο Πατριάρχης. Πριν αρχίσει η λιτανεία με τον Πατριάρχη. νέοι ορθόδοξοι Αραβες, εκδηλώνονται για το άγιο φως με ουρανομήκεις φωνές, κραυγές και αλαλαγμούς, που λέγουν: «δικός μας είναι ο Χριστός, δικός μας είν' ο τάφος, δικό μας και το άγιο φως».

«Ο έλεγχος του τάφου αρχίζει από τις 10 έως τις 11 το πρωί του Μ. Σαββάτου. Επί μια ώρα εισέρχονται άτομα και ελέγχουν ώστε να μην υπάρχουν μέσα στον τάφο ούτε καντήλια ούτε άλλο τίποτε που να μπορεί να μεταδώσει φως... Ακολουθεί δεύτερος και τρίτος έλεγχος... και σφραγίζουν τον τάφο.

Η τελετή αρχίζει στις 12... την ώρα αυτή ο Πατριάρχης Ιεροσολύμων ή στην ανάγκη (!) εκπρόσωπος του, συνοδευόμενος απ' όλους τους εκεί επισκόπους και τον κλήρο, πρόξενους και επισήμους... εισέρχεται στο ιερό βήμα του ναού και κάθεται στον

πατριαρχικό θρόνο. Εκεί προσέρχονται και ασπάζονται το χέρι του εκπρόσωποι των Αρμενίων, Αράβων, Συρίων, Κοπτών και άλλων για να λάβουν το άγιον φως. Εάν αυτοί οι ξένοι δεν ασπασθούν το χέρι του Ορθοδόξου Πατριάρχη, δεν έχουν το δικαίωμα να πάρουν το άγιο φως από τα χέρια του».

«Μετά τούτο αρχίζει η λιτανεία με... λαμπάδες, τον τίμιο σταυρό, τα λάβαρα και τα εξαπτέρυγα και ακολουθούν λαμπροφορεμένοι με χρυσές εξαστράπτουσες στολές ο Πατριάρχης και οι Επίσκοποι. Την λιτανεία συνοδεύουν δυο ψάλτες, ο ένας ψάλλει Ελληνικά και ο άλλος Αραβικά. Μετά την λιτανεία ο πανάγιος τάφος αποσφραγίζεται και ο πατριάρχης ελέγχεται ενώπιον όλων».

«Πρώτα ο πατριάρχης απεκδύεται την αρχιερατική στολή του και φέρει μόνο το στιχάριον, δηλαδή λευκό ποδήρη χιτώνα ζώνη και επιμάνικα. Κατόπιν ελέγχεται (του κάνουν επιπόλαιο σωματικό έλεγχο) ενώπιον των επισήμων και των προσκυνητών. Κάτω από την άγρυπνη παρακολούθηση των παρισταμένων, γίνεται επαρκής και εξονυχιστικός έλεγχος, για να διαπιστωθεί, ότι δεν φέρει μαζί του κανένα αντικείμενο με το οποίο θα μπορούσε να ανάψει "φως". Την σχετική έρευνα κάνουν ο (Εβραίος) Διοικητής της πόλεως Ιεροσολύμων και ο (Εβραίος) Αστυνομικός διευθυντής».

Γ ία να καταλάβετε πόσο θεατρικός είναι ο έλεγχος, μπορείτε να δείτε την συνολική παράσταση του Πατριάρχη στο εκκλησιαστικό δικτυακό τόπο,[174] όπου η σωματική έρευνα, μόνο εξονυχιστική δεν είναι. Εκτός αυτού, οι εβραϊκές αρχές που δήθεν ελέγχουν, έχουν κάθε οικονομικό λόγο, να συνεχίζεται το θρησκευτικό πανηγύρι και το οικονομικό όφελος της πόλεώς τους. Τι λόγους θα είχαν να εμποδίσουν την διεξαγωγή της πολυάνθρωπης αυτής τελετής που γεμίζει με προσκυνητές την Ιερουσαλήμ; Αλλωστε, μετά την κατοχή των αγίων τόπων από τους Ισραηλινούς, οι εβραϊκές αρχές πρέπει να έχρυν σοβαρότατες, πάγιες, ετήσιες οικονομικές απαιτήσεις, από τους Έλληνες ορθοδόξους.

Και συνεχίζει η ξενάγηση μας στο τάφο των θαυμάτων Ο έλεγχος όμως του Πατριάρχη δεν περιορίζεται μόνο έξω απ' τον πανάγιο τάφο. αλλά συνεχίζεται και μέσα σ' αυτόν Στο άγιο κου-

[J] htttW/www.icrusnlein-patriarc hate.org/live/rcdcfault asp

βούκλιο δεν εισέρχεται μόνο ο Πατριάρχης αλλά και ο Αρμένιος εκπρόσωπος. Ο Αρμένιος ακολουθεί τον Πατριάρχη κατά πόδας με σκοπό να τον παρακολουθεί καθ' όλη την διάρκεια της εξαγωγής του αγίου φωτός. Παρακολουθεί δε από τον χώρο του αγίου λίθου, δυο μόλις βήματα απ' αυτόν και ανιχνεύει όλες τις κινήσεις του».

«Δηλαδή, ο ορθόδοξος Πατριάρχης, εισέρχεται στον πανάγιο τάφο αφού προηγουμένως ελεγχθεί αυστηρά και βγάζει (όχι παραλαμβάνει;!) το άγιο φως κάτω απ' την προσεκτική παρακολούθηση του, από τον Αρμένιο παρατηρητή»!

Επειδή όμως δεν αντέχεται μονορούφι όλη αυτή η παιδιάστικη παραμυθοπλασία, με την παθολογική αυτή ευπιστία, θα διακόψω ξανά την αφήγηση για να σχολιάσω κάτι. Στην περιγραφή αυτή φαίνεται, ότι τον άξιο παραλήπτη του θεόσταλτου φωτός, δηλαδή τον πιο πιστό άνθρωπο του κόσμου, τον πατριάρχη Ιεροσολύμων, τον συνοδεύει μέχρι μέσα στον τάφο των θαυμάτων... ο πιο δύσπιστος χριστιανός όλων των εποχών, ο Αρμένιος παρατηρητής!

Τον αποκαλούμε δε έτσι, διότι είναι πραγματικά απορίας άξιο, το πως ο άνθρωπος αυτός παραμένει δύσπιστος, μετά από τόσες και τόσες φορές ΤΟU διαπίστωσε με τα ίδια του τα μάτια, την αυθεντικότητα του θαύματος; Αυτό ίσως είναι πιο μεγάλο θαύμα και από το άγιο φως! Γιατί δεν παραληρεί από πίστη για την τύχη του; Μόνο ο διάβολος θα είχε τόσο αρνητισμό! Μήπως όμως πράγματι παριστάνει τον διάβολο, γιατί το παιγνίδι της θρησκείας παίζεται και με τις δυο δυνάμεις;

Ας θυμηθούμε εδώ και την εύλογη απορία του Κοραή: «τούτο (το θαύμα) έπρεπε να ενεργήσει στις ψυχές των Αράβων, αν ήταν αληθινό θαύμα, κι όμως οι καλοί αυτοί θαυματοποιοί, κανέναν Άραβα δεν επέστρεψαν στον χριστιανισμό. Το θαύμα τους ενεργείτο μόνο στα πουγκιά των προσκυνητών οι οποίοι κατάντησαν σε τόση μωρία, ώστε κατά χιλιάδες τρέχουν κατ' έτος εις την Ιερουσαλήμ».

Και επιτέλους, αφού ο δύσπιστος Αρμένιος, μπαίνει μέσα στον τάφο για να βεβαιώσει την αυθεντικότητα του θαύματος... γιατί δεν δέχονται στην θέση αυτού του παρατηρητή, κάθε χρόνο έναν διαφορετικό, έναν οποιονδήποτε άλλον ουδέτερο αμφισβητία; Τα ψέματα τους λοιπόν δεν χωράνε πουθενά, γιατί από παντού ξεχειλίζουν. Ας αφήσουμε λοιπόν τα ανόητα ψέματα, ο Αρμένιος είναι συ-

νερ/άτης του "θαύματος" και όχι παρατηρητής και εγγυητής της αοθεντικότητάς του. Το περίεργο δε και ευτράπελο της υπόθεσης είναι ότι δυο μπαίνουν μέσα στον τάφο και μόνο τον ένα ελέγχουν!

Συνεχίζει δε η περιγραφή της Ι. Τσεκούρα: «Όταν ο Πατριάρχης εισέρχεται στον πανάγιο τάφο, δεν υπάρχει σ' αυτόν φως κανδήλων και κεριών. Οι 43 ολόχρυσες κανδήλες που κρέμονται άνωθεν του ιερού μνημείου είναι σβηστές. Δεν υπάρχει δυνατότητα να ανάψει κανείς φως. Ο αυστηρός έλεγχος έχει αποκλείσει κάθε τέτοια περίπτωση»!

«Πως βγάζει το άγιο φως ο Πατριάρχης;

Ο Πατριάρχης βγάζει το άγιο φως με προσευχή! ... άγιον φως λυτήριο αμαρτημάτων και νοσημάτων αλεξητήριον, δηλαδή φάρμακο (είναι) κατά νοσημάτων». Βλέπετε ότι όλα, αποκτούν ιδιαίτερο νόημα επειδή συνδέονται υποσχεσιακά με το μέγα αγαθό της υγείας!

«Ένας πατριάρχης απεκάλυψε τα εξής: Όταν έχω ήρεμη την συνείδησή μου και τίποτε δεν με απασχολεί που να επισκιάζει την γαλήνη μου, με καταλαμβάνει μια ανεξήγητη χαρά.[175] Μόλις εισέλθω στον πανάγιο τάφο και διαβάσω λίγες γραμμές απ' την άγια φυλλάδα, ανυψώνω τις δέσμες με τα κεριά και τότε αυτά και η άγια κανδήλα, ανάβουν μόνα τους».

Σύμφωνα με την ομολογία αυτή: οι δέσμες των κεριών που φέρει μαζί του ο πατριάρχης και μια κανδήλα πάνω απ' τον τάφο, (που κατά την μαρτυρία, (του Ιάσονα Ευάγγελου που θα δούμε σε λίγο), μεταφέρεται μέσα στον τάφο λίγο νωρίτερα από τον εκάστοτε Σκευοφύλακα, είναι αυτά που αυταναφλέγονται. Συγκροτείστε την λεπτομέρεια.

Αυτά συμβαίνουν μέσα στο κουβούκλιο. Έξω όμως απ' το κουβούκλιο, έχει ήδη εμφανιστεί το άγιον φως στις λαμπάδες και στα κεριά των προσκυνητών! Πράγμα που σε κάνει να αναρωτιέσαι γιατί ο Πατριάρχης μπαίνει μέσα στο κουβούκλιο, αφού το "άγιον" πυρ βγαίνει έξω και δίνει φως στους πιστούς πριν απ' αυτόν. Για την παράξενη αυτή λεπτομέρεια διαβάζουμε:

[175] Τα κερί ψυχικής γαλήνης και ευφορίας, που πρέπει νβ διακατέχουν wv Πατριάρχη παραπέμπουν σε ανατολίτη «Γκουρού» και φιλοσοφίες αυτοσυτκέντρωστκ που υποβοηθούν το θαύμα.

«Και ξαφνικά την νεκρική σιγή και την αγωνιώδη ανησυχία διακόπτουν ουρανομήκεις κραυγές. «Φως»!!! «Φως»!!! και «ζήτω»!! Και αληθινά φως με χρώμα γαλάζιο ή λευκό, κυκλοφορεί στον μεγάλο χώρο του ναού (εκτός κουβουκλίου!)... επί πλέον ανάβει καντήλια και πυρπολεί (αναφλέγει) κεριά χριστιανών, απ' τα οποία, οι πλησιέστεροι προσκυνητές παίρνουν το άγιον φως, ενώ ο Πατριάρχης δεν έχει εξέλθει ακόμα από τον πανάγιο τάφο για να το δώσει». Ι. Τσεκούρα «το άγιον φως» σελ. 54.

Και επαναλαμβάνει λίγο παρακάτω: «Ο Πατριάρχης βγαίνει από την πύλη του άγιου κουβούκλιου με τις δυο δέσμες κεριών και δίδει το φως σε όλους. Αλλά, όπως είπαμε πάρα πάνω, πολλοί προσκυνητές έχουν πάρει ήδη το άγιον φως, από κεριά τα οποία άναψε (το άγιον φως) μόνο του»!!! Ι. Τσεκούρα «το άγιον φως» σελ. 55-56.

Ομολογείται λοιπόν εδώ, μια ανεξήγητη παραδοξότητα. Το "άγιον" φως, όταν έρχεται στην γη... απ' τον ουρανό, παρακάμπτει μονίμως τον Πατριάρχη και εμφανίζεται πρώτα έξω απ' το κουβούκλιο! Γιατί άραγε;

Για την πανθομολογούμενη αυτή ανακολουθία, η εξήγηση είναι μάλλον απλή. Ο Πατριάρχης δικαιολογημένα περιμένει, πρώτα να ακούσει τους σχετικούς πανηγυρισμούς απ' το "θαύμα" των αυταναφλέξεων εκτός κουβούκλιου και μετά να βγει με το δικό του φως, διότι, αν βιαστεί και βγει νωρίτερα, όλοι θα ανάψουν τις λαμπάδες τους απ' την δική του λαμπάδα (που κανείς όμως δεν είδε πως άναψε) και συνεπώς, κανείς δεν θα έχει δει το μοναδικό "θαύμα" που οργανώθηκε για το κοινό, δηλαδή το θαύμα των αυταναφλέξεων εκτός κουβουκλίου!

Οι αυταναφλέξεις εκτός κουβουκλίου, είναι τα μόνα "θαύματα" που μπορούν να δουν και να βεβαιώσουν οι εκατοντάδες παρευρισκόμενοι! Αφού λοιπόν, πρώτα ακουσθούν εκτός κουβουκλίου οι πανηγυρισμοί των αυταναφλέξεων, τότε και όχι νωρίτερα βγαίνει

και ο Πατριάρχης με τις δικές του αναμμένες λαμπάδες και συμπληρώνει την φωτοδοσία! Περιμένοντας όμως, να ξεκινήσουν τα εκτός κουβουκλίου θαύματα πυρός, δημιουργεί την περίεργη αντίφαση, να φέρνει φως σ' αυτούς... που το έχουν ήδη!

Η ίδια η συγγραφέας του βιβλίου «άγιον φως», η οποία κατά τα γραφόμενά της, αξιώθηκε δυο φορές να δει το θαύμα των αυταναφλέξεων, γράφει για τις παραλλαγές των εμφανίσεων του: «το άγιο φως ανάβει μόνο του καντήλια και κεριά... το τελευταίο Πάσχα (1988) προσκυνητές είδαν να ανάβουν τα κανδήλια στην πρόσοψη του κουβουκλίου. Το 1984 ο ελεήμων Κύριος με αξίωσε να ιδώ και εγώ το άγιον φως ως θείον πυρ, ολόλαμπρο ουράνιο... που άναψε τα κεριά ενός προσκυνητή... Το τελευταίο πάλι Πάσχα άναψε μια κανδήλα στον φρικτό Γολγοθά. Προηγουμένως άναψε τα κεριά δυο παιδιών (η ηλικία δεν ορίζεται) που ήσαν στο επάνω μέρος της βορειοδυτικής σκάλας του Γολγοθά. Την ίδια μέρα άναψε ένα κερί που ήταν στημένο στο τέμπλο του ιερού βήματος του ναού της Αναστάσεως. Την ίδια μέρα, έξω απ' τον ναό σε έναν εξώστη, μπροστά στον ναό του Αγίου Κωνσταντίνου[176] άναψε τα κεριά δυο προσκυνητών»!

«Το έτος 1985 άναψε τα κεριά μιας Ρωσίδας μοναχής. Το προηγούμενο έτος άναψε τα κεριά ενός νέου που ήταν ανεβασμένος στην δεξιά πλευρά του άγιου κουβουκλίου».

Το άγιο φως όμως, έχει και... μόνιμους αγαπημένους συνεργάτες «Ενθυμούνται στα Ιεροσόλυμα τον πατέρα Ιγνάτιο, ο οποίος το Μεγάλο Σάββατο στεκόταν στην θέση του Γολγοθά. όπου το άγιο φως του άναπτε την λαμπάδα κάθε χρόνο!

Το άγιο φως όμως, εμφανίζεται και... εκτός τόπου και χρόνου: «Το άγιον φως όμως αποκαλύπτεται... όχι μόνο στην τελετή του Μ. Σαββάτου, αλλά και σε άλλες ώρες ή και ημέρες, π.χ. την μεγάλη Τετάρτη στο παρεκκλήσι της Φραγγελώσεως. όπου είναι η αγία κολώνα. (!!!) Στην Βηθανία το Σάββατο του Λαζάρου μια προσκυνήτρια το είδε προ του «μετά φόβου» (είναι το προσκλητήριο μετάληψης) να βγαίνει μέσα από το άγιο ποτήριο![1] Την δε

[116] Πρόκειται για τον Μέγα Κωνσταντίνο, τον σφαγέα της οικογένειας του και τον ορκισμένο διώκτη του ελληνισμού, ο οποίος έχει ναό ως αγνός του χριστιανισμού

[1] Αν δεν πρόκειται για απλή φήμη, ή έντεχνη διάδοση, τοτε είναι δυστύχημα που δεν μας δίδονται περισσότερες λεπτομέρειες, δεδομένου ότι ο φώσφορος είναι δηλητηριώδης και δεν θα μπορούσαν ούτε πριν. ούτε μετά να λάβουν την μετάληψη

Τετάρτη της Διακαινησίμου, ευσεβής προσκυνήτρια του πανάγιου τάφου, μόλις εγονάτισε, άναψαν στο ζωοδόχο μνήμα δέκα κεριά».

Θα τελειώσω τα *αποσπάσματα απ' το* πολύ ενδιαφέρον βιβλίο της Ι. Τσεκούρα, με μια αφήγηση (σελ. 86) που μου θυμίζει έντονα την δυσβάσταχτη έκπληξη και την φανερή σύγχυση που υπέστησαν αντίστοιχα οι θεολόγοι, στην τηλεοπτική απομυθοποίηση (επίδειξή αυταναφλεγόμενων κεριών) του θαύματος:

«Κάποτε πήγε στα Ιεροσόλυμα ένας άπιστος δικηγόρος με τους φίλους του, για να γελάσουν με την ευπιστία του κοσμάκη και την απάτη του φωτός. Όταν δε ήρθε η ώρα... και αφού κατόρθωσαν να σταθούν σε κεντρική θέση, αντί να γελάσουν είδαν κάτι που δεν περίμεναν... να ανάβει μόνο του ένα καντήλι, που κρεμόταν μπροστά τους! Αλληλοκοιτάχτηκαν ξαφνιασμένοι και στα πρόσωπα τους ζωγραφίστηκε η αμηχανία και η απορία... (παρεμπιπτόντως το ίδιο έπαθαν και οι παπάδες της επίδειξης). Δεν πρόλαβαν όμως να συνέλθουν και βλέπουν να ανάβουν μόνα τους και άλλα πολλά κανδήλια! Και ενώ τα είχαν χαμένα, σε λίγο συγκλονίστηκαν από άλλο θαύμα. Τα τριάντα τρία κεράκια που κρατούσε δίπλα τους (τι σύμπτωση!) ένας προσκυνητής, άναψαν μόνα τους και εφλέγοντο! Τότε κάηκε και η απιστία της ψυχής τους και την θέση της κατέλαβε η πίστη. Στην Αθήνα, ο πιστός πλέον δικηγόρος, κλαίων διηγείτο το θαύμα»!

Κώστα Δημόπουλου 1981
«ΑΓΙΟΙ ΤΟΠΟΙ»
ΣΥΜΠΑΙΓΝΙΑ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΟ ΠΙΣΤΗΣ
ΜΕΓΑΛΗ ΑΠΑΤΗ ΤΟ ΑΓΙΟ ΦΩΣ ΠΟΥ ΒΓΑΙΝΕΙ ΑΠΟ ΤΟΝ ΤΑΦΟ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

«Ακόμα να συνέλθω από το σοκ που δοκίμασα το πρωί με την τρομερή απάτη και την κοροϊδία που σκαρώνεται γύρω **απ'** το άγιο φως που βγαίνει από τον τάφο του Χριστού και την εξαντλητική αναμονή επτά ώρες ορθοστασίας και τρομερού συνωστισμού... χιλιάδων αφελών πιστών που φθάνουν εδώ **απ' όλα τα**

Προφανώς αντικατέστησαν αμέσως το αγιασμένο απο την θεϊκή φλόγα δισκοπότηρο! Απ' την άλλη, φαντάζεσθε το ψυχικό φορτίο του ανθρώπου εκείνου, που είδε το δισκοπότηρο να αναφλέγεται... λίγο πριν κοινωνήσει;!

μέρη του κόσμου με τόσες στερήσεις και ταλαιπωρίες, για να υποστούν την εκμετάλλευση και την κοροϊδία των *εμπόρων* **της μωροπιστίας και της** *αφέλειας.*

Ήμουν *βέβαιος ότι* **κρύβεται κάποια κατεργαριά, αλλά αγωνιούσα για το αν και** *πως θα* **τα κατάφερνα να βρεθώ πολύ κοντά σ' αυτούς τους απατεώνες, που σκηνοθετούν όλη αυτή τη θεία** *Κωμωδία και* **δημιουργούν την περιπέτεια αυτή στους 7-10 χιλιάδες μωρόπιστους προσκυνητές.**

Απο τις 6 ώρα το πρωί βρισκόμουν στην αυλή της εκκλησίας της Ανάστασης. Πολύς κόσμος περίμενε κιόλας για να μπει μέσα. Η μεγάλη πόρτα είναι κλειστή. Είπανε πως θ' ανοίξει στις 8,30 για να μπούμε μέσα. Όπως μαθαίνω η εκκλησία είναι *σχεδόν* **γεμάτη από εκείνους που ξενύχτισαν από χθες βράδυ. Τουλάχιστον πρέπει να βρισκόμαστε κοντά στην πόρτα... ο αγώνας προμηνύεται σκληρός.**

Η ώρα πέρναγε με συζητήσεις για το άγιο φως. **Ένα φως υπέροχο που** (κάποιοι) **λέει, είδανε να ξεπροβάλει από τους τοίχους και τα παράθυρα του τάφου. Ευθύς αμέσως όλη η εκκλησία** *λάμπει από ένα* **κατάλευκο φως. Τα καντήλια και οι λαμπάδες πού βρίσκονται στα μεγάλα κηροπήγια ανάβουν μόνα τους Στην αρχή δηλαδή στα πρώτα δευτερόλεπτα το πιάνεις το φως (την** φλόγα) **απ' το κερί και δεν καίγεσαι. Γιατί. λέει. στην αρχή δεν έχει μεγάλη (θερμική) δύναμη, ύστερα όμως δυναμώνει και καίει.**

Κάποιος συμπληρώνει, πως μια χρονιά βγήκε απ' το παράθυρο του τάφου σαν φωτεινό φίδι και άναψε το κερί μιας κοπέλας. Μια άλλη χρονιά πάλι συμπληρώνει ένας άλλος, το φως αργούσε[17*] να βγει, (μπορεί να ήταν θυμωμένο) και ο κόσμος προσευχόταν μια ώρα συνέχεια και το παρακαλοΰσε να βγει

Ακούω πάλι την ιστορία με την ραγισμένη κολώνα *που* **υπάρχει έξω απ' την πόρτα της εκκλησίας Σύμφωνα μ' αυτήν,** το **1549 οι αρμένιοι χριστιανοί δεν άφησαν τους Ελληνες να** μπουν **στον Πανάγιο Τάφο για να πάρουν το φως Τότε ράγισε η** μια **απ' τις δυο κολώνες που βρισκόταν στ' αριστερά έξω απ'** την

[17*] Πολλές φορές, η υγρασία KUI t) θερμοκρασία, καθυσίϊρούν θεαματικό ηjν εξώ* ψιοη του διαλύτη, μκ αποτέλεσμα τα αναφλεγόμενα κεριά και λώμψας να καθυ* στερούν θεαματικά. Αυτός είναι προφανώς και ο λόγος, που καχοιες χρονιές ο ΠΒτριάρχης κλείστηκε για υπερβολικό χρόνο στο Μουβοοκλιο!

πόρτα και βγήκε αποκεί το άγιον φως. Η κολώνα είναι πράγματι ραγισμένη και μαυρισμένη από καπνιά (άγιο φως με καπνιά;!).[179]

Έτσι με τις ιστορίες πέρασε η ώρα και άνοιξε η πόρτα. Αλλά εδώ αρχίζει ο μεγάλος σκοτωμός. Ποιος να πρωτομπεί! Η αστυνομία προσπαθούσε κάτι να κάνει, αλλά το ανθρώπινο ποτάμι εξαγριωμένο και φανατισμένο ξεχύθηκε κατά την ανοικτή πόρτα. Εκείνη τη στιγμή τα χρειάστηκα, φοβήθηκα. Φωνές, αλαλαγμοί, λιποθυμίες, τσαλαπατήματα ανθρώπων, τρομερός συνωστισμός.

Συγκέντρωσα όλες μου τις δυνάμεις, πήρα την γυναίκα μου μπροστά στην αγκαλιά μου, σχεδόν σηκωτή, για να μη μας χωρίσει η τεράστια δύναμη του ανθρώπινου ρεύματος και αρχίσαμε να σπρώχνουμε και οι δυο κατά την διεύθυνση της ανοικτής πόρτας. Όμως τα πλάγια ρεύματα μας απομάκρυναν. Σε μια στιγμή βλέπω πλάι μου έναν πελώριο παπά (αργότερα έμαθα ότι είναι Σέρβος που μένει στην Ν. Υόρκη) με την παπαδιά μπροστά στην αγκαλιά του όπως εμείς, ν' ανοίγει δρόμο σαν μπουλντόζα! «Απο πίσω του» λέω στ' αυτί της γυναίκας μου. Πράγματι κόλλησε από πίσω του και όχι μόνο αυτό, αλλά εγώ είχα το θράσος ν' απλώσω τα δύο μου χέρια και ν' αρπαχτώ απ' τους ωμούς του.[180] Έκανα μια δοκιμή. Αυτός δεν έφερε αντίρρηση. Έτσι κρεμασμένοι σχεδόν και οι τρεις επάνω του, μας πέρασε ο γίγας αυτός από τις συμπληγάδες πέτρες της ανοιχτής πόρτας.

Πίσω μας ακούγονται φωνές, θρήνοι, αλαλαγμοί, παρακάλια, βρισιές, βλαστήμιες και ένα σωρό άλλα, από το πλήθος των "ευλαβών" προσκυνητών. Ύστερα πολύ εύκολα τρέξαμε και πιάσαμε θέση στην αριστερή πλευρά του τάφου (έτσι μας είχαν ορμη-

[179] Ο Κ. Δημόπουλος χωρίς να επιμένει ιδιαίτερα, σαν αυθεντικός σκεπτικιστής προβληματίζεται πάνω στα αυτονόητα! Πόσο άγια (καθαρή διαυγής ουράνια) μπορεί να είναι μια φλόγα (φως) με τέτοια πληθωρική και αποκρουστική καπνογόνο καύση;! Την έντονα καπνερή καύση του αγίου φωτός, μπορεί να διαπιστώσει κανείς στην μαγνητοσκόπηση της τελετής στο δικτυακό τόπο http://www.jerusalem-patriarchate.org/live/redefault.asp

[0] Η σκηνή με παρακινεί να σας υπενθυμίσω τα όσα έγραφαν οι Εβραίοι για την μετατροπή της Ιερουσαλήμ σε προσκυνηματικό τόπο: «Εκείνη την εποχή, δέκα άνθρωποι από κάθε γλώσσα και έθνος, σφιχτά θα πιάνουν την άκρη του ρούχο» ενός Ιουδαίου και θα του λένε: θα έρθουμε και εμείς μαζί σας, διότι ακούσαμε ότι ο θεός είναι με σας». Ζαχαρίας 8.20-23

νέψει, για να βλέπουμε πολύ καλά σε απόσταση 6-7 μέτρων την πόρτα του τάφου και το παράθυρο της αριστερής πλευράς).

Η πόρτα του τάφου και η πρόσοψη του είναι τριγυρισμένη και πνιγμένη από δεκάδες φωτορεπόρτερ και από συνεργεία τηλεοράσεων που μας στραβώνουν με τους προβολείς τους. Ακόμα υπάρχουν και αρκετοί επίσημοι, που φθάνουν με ξεχωριστές κάρτες, άσπρες ή θαλασσιές και μερικοί Άραβες αστυνομικοί. Ανάμεσα σε δαύτους ξεπροβάλουν και δυο κόκκινα φέσια των Τούρκων, σερδάριδων (καθώς τους αποκαλούν) που παρακολουθούν με τις δυο μπαστούνες τους, όλες τις πορείες και εκδηλώσεις των Χριστιανών. Είναι συμβολικό κατάλοιπο από τα χρόνια της τουρκοκρατίας. Έτσι, μ' όλα αυτά τριγύρω, δεν νομίζω να διαφέρει από τις διάφορες κοσμικές εκδηλώσεις που παρευρίσκονται οι ίδιοι πάντα άνθρωποι.

Αρχίζω να αναρωτιέμαι αν υπάρχει άραγε ίχνος ευσέβειας σ' αυτό το αλλοπρόσαλλο πλήθος,[181] που σίγουρα θα ενδιαφέρεται για ένα σορό άλλα πράγματα παρά για το ιερό φως!! Σαν θρησκευτικό SHOW είχε κάποιο ενδιαφέρον, το παραδέχομαι, αλλά σαν μεταφυσική εκδήλωση πίστης και ιερότητας θα ήταν γελοίο να το υποστηρίξει κανείς. Το ίδιο με την αναπαράσταση της πορείας του Γολγοθά, ή το πλύσιμο των ποδιών των αποστόλων. Είναι κάτι παρόμοιο όπως τα Θεία Πάθη στον κινηματογράφο, στο θέατρο, στο μελόδραμα, στο ορατόριο. Όλα αυτά είναι καλλιτεχνικές θρησκευτικές παραστάσεις που προσφέρουν ένα πρόγραμμα στα διάφορα τηλεοπτικά μέσα κι' ένα οπτικοακουστικό θέαμα για μια ιστορική αναδρομή στα γεγονότα της εποχής εκείνης. Αλλά μόνο από ιστορικής πλευράς, όχι όμως και μεταφυσικής!!

Η ώρα πήγε δέκα. Αφού συνήλθαμε λίγο, αρχίσαμε πάλι την κουβέντα. Βέβαια οι τσακωμοί και οι μικροκαβγάδες δεν έλειπαν. Ακόμα και κάνα δυο ξεμαλλιάσματα συμπληρώσανε το θέαμα. Έτσι ξεχνούσαμε και την τρομερή ανία και την κούραση που μας κατείχε. Καμιά λειτουργία, ούτε ψαλμωδία ακουγόταν. μόνο θόρυβοι, καυγάδες και διαπληκτισμοί. Όσοι είχαν ξενυχτήσει στα πτυσσόμενα καρεκλάκια επιτέθηκαν σε μας που ήρθαμε

[181] Η δήλωση αυτή και η περιγραφή, εις απάντησην της δήλωσης όη η κατάνυξη στην τελετή του τάφου είναι μοναδική.

το πρωί φρεσκοξυπνημένοι και ορεξάτοι για σπρωξίδι και καυγά. Όλοι κρατούσαν στα χέρια τους ένα μικρό μάτσο μικρά κεριά (καμία εικοσαριά[182]) που τα 'βλεπα και έτρεμα από το φόβο μου, πως θα 'νάψουν όλα αυτά;! Κι αν πιάσουμε καμιά φωτιά εδώ μέσα; αλίμονό μας. Δεν θα μπορούσε κανένας να βγει ζωντανός. Έπρεπε να βγούμε από την ίδια πόρτα που μπήκαμε άλλη έξοδος δεν υπήρχε. Θα καιγόμασταν σαν τα ποντίκια. Ας μη κακομελετάμε όμως που λένε. Ευτυχώς ο χρόνος κυλάει.

Το φως λένε θα βγει γύρω στη μία. Αυτή είναι η ώρα του. Έχει βλέπεις το δρομολόγιο του κι αυτό! Η αγωνία και η κούραση αρχίζει να με τσακίζει. Η μέση μου πονάει τρομερά. Τα πόδια μου με περονιάζουν. Πολλοί κάθονται στα σκαμνάκια. Κάτι είναι κι αυτό. Όμως είναι και η ζέστη και ο συνωστισμός. Ευτυχώς που η εκκλησία είναι πολύ μεγάλη και αερίζεται καλά. Έτσι έχουμε τουλάχιστον αέρα και αναπνέουμε. Δώδεκα η ώρα δεν αντέχω άλλο, το ίδιο και η γυναίκα μου. Ο πελώριος Σέρβος παπάς γονάτισε, δεν κράταγε άλλο. Κάποια γυναίκα του 'δωσε το σκαμνί της. Τότε σκέφθηκα και είπα στη γυναίκα μου να εφαρμόσουμε το σύστημα του πελαργού. Πότε στο ένα πόδι και πότε στο άλλο, μήπως και ξεκουράσουμε λίγο τα πόδια μας. Ευτυχώς που στο έσχατο σημείο της εξάντλησης βρέθηκε ένα σκαμνάκι και αρχίσαμε να καθόμαστε με την σειρά. Έτσι συνήλθα λίγο και μπόρεσα να παρακολουθήσω καλύτερα την σπουδαιότερη στιγμή.

Σε λίγο άρχισε η τελετή με τον πιο παράξενο θέαμα που θα μπορούσε να φανταστεί κανείς. Μια ομάδα από Αραβες νέους 18-25 *ετών.* **άρχισαν να γυρίζουν γύρω από τον τάφο (υπήρχε ένας μικρός διάδρομος που τον πρόσεχε η αστυνομία) και έλεγαν αραβικά διάφορους ψαλμούς που έμοιαζαν με λαϊκά χορωδιακά τραγούδια, κτυπούσαν ρυθμικά παλαμάκια και σήκωναν ο ένας τον άλλον στους ώμους του.**

Αφού έκαναν μερικούς γύρους, στο τέλος σκαρφάλωσαν στα παράθυρα και στον τοίχο του τάφου, όπου υπήρχαν κάτι σκαλωσιές ακριβώς απέναντι μας και συνέχιζαν τις φωνές και τα πηδήματά τους. Πολύ παράξενο για θρησκευτική εκδήλωση! Περισσότερο έμοιαζε με χορό, παιγνίδι ή τραγούδι παρά με θρη-

Τα κεριά είναι τριάντα τρία όσα και τα υποτιθέμενα χρόνια του Ιησού.

(τκευτική εκδήλωση. Τους χαζεύαμε όλοι μας, μια και δεν είχαμε τίποτε άλλο να κάνουμε, αλλά και για να ξεχνάμε την κούραση που άρχισε να μας περονιάζει τα κόκαλα και το μυαλό. Αυτό το καννιβαλικό πανηγύρι κράτησε πάνω κάτω μίση ώρα. Ύστερα σώπασαν και ήρθε η σειρά των δικών μας.

Φάνηκαν στην αρχή τα εξαπτέρυγα, τα λάβαρα και πίσω τους το ιερατείο σύσσωμο. Φέρανε τρεις βόλτες τον τάφο ψέλνοντας. Μετά σταμάτησαν. Γδύσανε (έψαξαν;) τον Πατριάρχη (αντικαταστάτη του Βενέδικτου) στην πόρτα του τάφου και μπήκε μέσα φορώντας ένα λευκό ράσο. Πίσω του έκλεισαν την πόρτα. Σε λίγο ξανάρχισαν πάλι οι Άραβες νεαροί που ήσαν σκαρφαλωμένοι στον τοίχο, τα τραγούδια, ψαλμούς, φωνές και τα ρυθμικά χειροκροτήματα. Ένας όμως απ᾽ αυτούς έφερνε βόλτες ένα μεγάλο λευκό μαντίλι, στην αρχή σιγά-σιγά και όσο πήγαινε πολύ γρήγορα. Ώσπου, καθώς πρόσεχα παρά πολύ, είδα σε μια στιγμή να παίρνει φωτιά το μαντίλι. Αμέσως άναψε μια μεγάλη δάδα που την άρπαξε ένας άλλος Άραβας και έφυγε τρέχοντας προς την έξοδο της εκκλησίας. Περνώντας από μπροστά μου σχεδόν μου μύρισε κάτι από εύφλεκτη ύλη και λίγο σαν πετρέλαιο. Στο πέρασμα του άφησε πολύ κάπνα και μυρωδιά φωτιάς. Πολύ γρήγορα οι άλλοι βέροι Άραβες άναψαν καμία δεκαριά λαμπάδες (αυτές με το μάτσο από μικρά κεριά) και άρχισαν πάλι τους αλαλαγμούς και τις φωνές.

Σε λίγο πρόβαλε και ο Πατριάρχης στην πόρτα του τάφου με μια αναμμένη λαμπάδα. Η φωτιά ήτανε συνηθισμένη χωρίς τίποτε το διαφορετικό, ούτε στο χρώμα ούτε στην ποιότητα. Μάλιστα κινδυνέψαμε να καούμε, όταν αναγκάστηκα να σβήσω με το μαντίλι μια απ᾽ τις λαμπάδες εκείνες χτυπώντας την με το μαντίλι μου. Αλίμονο σε εκείνον που θα το 'βαζε στο πρόσωπό του. Ούτε που τόλμησε κανένας από τους 100 περίπου προσκυνητές που βρισκόταν γύρω μου να κάνει τέτοιο αστείο. Ούτε τα καντήλια άναψαν μόνα τους, ούτε οι λαμπάδες της εκκλησίας, ούτε φως ανέσπερο και κατάλευκο βγήκε από την σκεπή του τάφου, ούτε φίδια, ούτε. ούτε...

Όσους ρώτησα απ᾽ αυτούς που βρισκόταν γύρω μου. όλοι μου είπαν ότι είδαν τα ίδια που είδα και εγώ. Όμως αρκετοί που στεκόταν πολύ μακρύτερα από τον τάφο και μερικοί στην αυλή της εκκλησίας μου είπαν ότι είδαν (!!) το άγιον φως στις διάφο-

ρες γνωστές παραλλαγές του!! Μου έμεινε η εντύπωση ότι όλο το τρυκ το έκαναν οι νεαροί Αραβες, σε συνεργασία μπορεί με τον Πατριάρχη, που μπήκε στον τάφο την ορισμένη ώρα. Μάλιστα, λίγα λβττά πριν από το άναμμα του μαντιλιού που έφερε βόλτα (στριφογύριζε) εκείνος ο Αραβας, κάποιος άλλος που βρισκόταν λίγο πιο κάτω από μας, του έδωσε το σύνθημα να αρχίσουν. Δηλαδή η κοροϊδία και η συνεργασία άρχισε με το μπάσιμο του αρχιεπίσκοπου στον τάφο.

Όταν βγήκα έξω από την εκκλησία κάτω από τον καθαρό και αληθινό ουρανό και ανέπνευσα τον δροσερό και αμόλυντο αέρα, κοίταζα με θαυμασμό όλους αυτούς τους μικροπωλητές με τις λογής- λογής πραμάτειες τους και θαύμαζα πόσο έξυπνοι είναι για να κρατάνε ζωντανό αυτό το ψέμα, το παραμύθι αυτό, που τους προσφέρει τόσες πολλές δουλειές και τόση αγοραστική κίνηση. Φαίνεται πως ο Μωάμεθ, (εδώ η αναφορά έπρεπε να είναι στον Αβραάμ) άφησε πολύ έξυπνους απόγονους κι ας τους νομίζουμε εμείς μπουνταλάδες και κουτούς. Άλλωστε... πως θα ταξίδευαν όλα αυτά τα λεφούσια με τα διάφορα πρακτορεία, που τους κοροϊδεύουν και τους εκμεταλλεύονται, αν δεν τους ενίσχυαν αυτές τις αυταπάτες; Πως θα δούλευαν όλα τα παλιοξενοδοχεία και τα παλιομάγαζα, αν δεν ερχόταν όλοι αυτοί οι άνθρωποι;

Η οργάνωση του θρησκευτικού τουρισμού είναι διαδεδομένη σ' όλο τον κόσμο. Στην Ιταλία με το Βατικανό, στην Ισπανία με το EL Escorial, στη Γαλλία με την Παναγία των Παρισίων, στην Ελλάδα με την Τήνο και το Αγιο Όρος, στην Αραβία με την Μέκκα, στην Ινδία με τον Γάγγη και τόσα άλλα. Αυτοί οι επιχειρηματίες μηχανεύονται και σκαρώνουν ένα σωρό ψεύτικες καταστάσεις και καταφέρνουν να τους δώσουν μια αληθοφάνεια τέτοια που να διατηρούν ζωηρή και θερμή την θρησκευτική πίστη στους αφελείς και επιπόλαιους θρησκόληπτους.

Συμβαίνει όμως και κάτι άλλο που τρέφει και διατηρεί τη θρησκευτική υστερία γύρω απ' την υπόθεση του αγίου φωτός. Αυτό είναι ο μικρός αριθμός των ανθρώπων που μπορούν να παρακολουθήσουν και να δουν από κοντά τα αληθινά γεγονότα. Γύρω από τον τάφο δεν μπορούν να σταθούν περισσότεροι από 200-250 άνθρωποι. Αν υπολογίσουμε και τους επίσημους τους δημοσιογράφους και τους οπερατέρ, τότε απομένουν μένουν ε-

λάχιστοι Τώρα μπορεί να καταλάβει κανείς ποιοι θα είναι αυτοί οι ελάχιστοι ανάμεσα στους 8-10.000 που φτάνουν και θέλουν να δουν από πίστη ή από περιέργεια, αυτό το θέαμα. Οι άνθρωποι αυτοί πρέπει να είναι φανατικοί με κλονισμένη ψυχική ισορροπία, εύκολοι στις παραισθήσεις και στις ψευδαισθήσεις. Πηγαίνουν από την προηγούμενη και ξενυχτούν μέσα στην εκκλησία. Οι περισσότεροι κοιμούνται όρθιοι, ακουμπισμένοι στους τοίχους ή λαγοκοιμούνται στα καρεκλάκια. Μετά την νυχτερινή ταλαιπωρία αρχίζει η πρωινή με τον κόσμο που μπουκάρει απ' έξω και τους ταλανίζει, μαλώνουν, φωνάζουν, βρίζουν, κτυπάνε. σπρώχνουν και καμία φορά βλαστημούν!! Ολοένα διηγούνται φανταστικές ιστορίες γύρω απ᾽ το άγιο φως. Άκουσα μερικούς να σταυροκοπιούνται όταν έβλεπαν τους προβολείς της τηλεοράσεως ή τα φλας των φωτογραφικών μηχανών. Δηλαδή εύκολα μπορεί να διαπιστώσει κάποιος μια προδιάθεση τέτοια που τους κάνει να πιστεύουν οποιαδήποτε ψεύτικη ή φανταστική ιστορία παρά το απλούστατο, φυσικότατο γεγονός ότι κάποιος με κάποιο από τους γνωστούς τρόπους (και είναι τόσοι πολλοί) ανάβει φωτιά. Αυτοί λοιπόν οι λίγοι μεταδίδουν κάθε χρόνο στους άλλους μωρόπιστους τις παραισθήσεις ή τις ψευδαισθήσεις τους. ή ακόμα και τις υποσυνείδητες επιθυμίες τους κι έτσι από στόμα σε στόμα τις μεταφέρουν σε πολλά μέρη του κόσμου»

Στην εξαιρετική αυτή αφήγηση, κάποια πράγματα είναι όλαως πολύτιμα και ταυτόχρονα εντυπωσιακά Μάλιστα, αν η συντροφιά των Αράβων χορευτών αποτελεί καθιερωμένο τμήμα της τελετής, τότε βλέπουμε ότι μισή ώρα περίπου πριν από το "θαύμα" της αυτανάφλεξης, με τον χορό τους, γίνονται προσεγγίσιμα τα ψηλότερα σημεία του εσωτερικού της εκκλησίας και στα οποία εκδηλώνονται οι "θεόσταλτες λάμψεις".

Στην συγκεκριμένη βέβαια αφήγηση, δεν αναφέρονται αυταναφλέξεις, ούτε καντηλιών ούτε λαμπάδων, συνεπώς δεν έχουμε δεδομένα κριτικού αυτόπτη μάρτυρα προς σχολιασμό Το παράξενο είναι, ότι από αρκετές, διαφορετικές, αξιόπιστες προφορικές μαρτυρίες που κατάφερα προσωπικά να συλλέξω για την ήμερα της τελετής, μόνο σε δυο συνέβη η περίφημη αυτόματη αφή των λαμπάδων! Το μόνο που μπορούμε να συμχεράνουμε εξ αυτού είναι, ότι το "θαύμα" της αυτόματης αφής εκτός κουβούκλιου, δεν πρέπει να επαναλαμβάνεται απαραιτήτως κάθε χρόνο! Που με την σειρά του φαί»

νεται να σημαίνει, ότι, συχνά αστάθμητοι παράγοντες ευκαιριών και δυνατοτήτων, περιορίζουν δραστικά τα θαύματα των αυταναφλέξεων.

Ενδεχομένως, οι δυσκολίες χειρισμού των υλικών της αυτόματης αφής, που έχουν πράγματι κάποιον υψηλό βαθμό επικινδυνότητας, να κάνουν κάποιους εκ των φωτοποιών, να διστάζουν στην τακτική επανάληψή του. Αλλος σοβαρός λόγος είναι, ο φόβος απ' την ολοένα αυξημένη κριτική παρατηρητικότητα των επισκεπτών, που λόγω γνώσεων πια, μπορούν να εκτιμήσουν σωστά, πολλά απ' τα τεχνικά χαρακτηριστικά του "θαύματος" και το παραμικρό λάθος, θα μπορούσε να γίνει αφορμή απομυθοποιήσεων.

Φαντάζεστε, τι εύκολη απομυθοποίηση του "θαύματος" θα μας πρόσφερε, κάποιος σκεπτικιστής επισκέπτης, που θα είχε την ετοιμότητα, να σβήσει αμέσως (μ' ένα οποιοδήποτε υγρό μαντιλάκι) το αυταναφλεγόμενο κερί του και κρατώντας το κλειστό και σε υγρό περιτύλιγμα... να μας το φέρει στο πανεπιστημιακό χημείο!!

Ενδέχεται λοιπόν, τα εκτός κουβούκλιου παράξενα σημεία και τέρατα, (έτσι τα αποκάλεσε θεολόγος), που αφηγούνται οι επισκέπτες, για τους λόγους που προαναφέραμε, να μην συμβαίνουν απαραιτήτως κάθε χρόνο. Άλλες φορές πάλι, να συμβαίνουν σε μικρότερη κλίμακα, ώστε ελάχιστοι να τα βλέπουν και πολύ περισσότεροι να τα φαντάζονται. Σταθερό λοιπόν και ετήσιο πρέπει να είναι μόνο το "μυστικό θαύμα" εντός του κουβουκλίου, που όταν δεν χρειάζεται να συγχρονιστεί με αυταναφλέξεις εκτός κουβουκλίου, συντελούμενο εν κρύπτω, δεν παρουσιάζει οποιεσδήποτε τεχνικές δυσκολίες, αφού δεν χρειάζεται παρά μόνο το θράσος του θεουργσύ και ένα ή δυο μικρά σπίρτα τριβής!

Το "θαύμα' λοιπόν, όπως είδαμε, δεν έχει συγκεκριμένο τρόπο εμφάνισης και συχνά ξεφεύγει σε ευτράπελες και ανεξήγητες καταστάσεις. Κάποιοι π.χ. αναφέρουν δάκτυλα που αυταναφλέγονται, επειδή προφανώς άγγιξαν, τα ήδη εμβαπτισμένα στο αυταναφλέξιμο υλικό φυτίλια.

Όσο και αν ακούγεται παράξενο, ακριβώς αυτό, υπό τύπον προειδοποίησης, μου ανέφερε ο εκπρόσωπος τύπου του πατριαρχείου της Ιερουσαλήμ, Αρχιμανδρίτης Τιμόθεος Ηλιάκης, στην παρέμβαση του στην τηλεοπτική εκπομπή, περί του αγίου φωτός, προαναγγέλλοντας, με μια ύποπτη σιγουριά, ότι σε περίπτωση που, (όπως ζήτησα), επισκεφθώ με επιστημονική ομάδα, την χώρα των θαυμάτων:

«όχι μόνο η λαμπάδα σας, αλλά και το βαμβάκι ή ακόμα και το δάχτυλό σας θα καεί κύριε Καλόπουλε»! Η δήλωση είναι πεντακάθαρα μαγνητοσκοπημένη!

Σκεφθείτε... αν πράγματι επρόκειτο για θαύμα, μια τέτοια δήλωση θα ήταν απλά αδιανόητη! Όπως καταλαβαίνετε μια τέτοια βεβαιότητα, ξεπερνά τα όρια της αφέλειας και είναι εντελώς αποκαλυπτική της επίγνωσης των ανθρωπίνων δυνατοτήτων παραγωγής και κατεύθυνσης του δήθεν θεϊκού θαύματος. Μια τέτοια δήλωση λοιπόν, από τον πλέον αρμόδιο κληρικό, καταργεί οποιαδήποτε έννοια θαύματος και σημαίνει τουλάχιστον δυο πράγματα. Πρώτον, ότι κάποιοι, μπορούν κατά την επίσκεψη μου στην Ιερουσαλήμ, να μου εξασφαλίσουν προσωπικά, ένα θαύμα (σωφρονιστικής) αυτανάφλεξης... και δεύτερον ότι στην αυλή των θαυμάτων, αυταναφλέξεις πρέπει να συμβαίνουν ακόμα και σε βαμβάκια, ή σε οτιδήποτε ανάλογο, εμβαπτισμένο στο συγκεκριμένο χημικό, προς τέρψιν και εκστασιασμό των θαυματοφάγων πιστών.

Βέβαια, στην αυλή των θαυμάτων, πολλά και διάφορα δυσάρεστα και άκρως επικίνδυνα θα μπορούσαν να συμβούν, αν δεν έχουν ήδη συμβεί στην χιλιόχρονη πια ιστορία του θαύματος. Κάποιος αυτόπτης μάρτυς του “θαύματος", με διαβεβαίωσε π.χ, πως έκπληκτος είδε να αυταναφλέγεται το καπέλο μιας κοπέλας που έστεκε ακριβώς μπροστά του! Πράγμα που σημαίνει, πως κάποια σταγονίδια του αναφλέξιμου χημικού, ξέφυγαν, απ’ τους χορευτές, ή κάποιος, με την χημική "κεφαλή” του κεριού του, ακούμπησε κατά λάθος το καπέλο της, με αποτέλεσμα την ώρα του θαύματος, η πίστη της κοπέλας, να αναφλέξει... το καπέλο της και όχι την λαμπάδα της!

Παρόμοια ατυχήματα πρέπει να υπήρξαν πολλά. Συλλεκτικό λοιπόν ενδιαφέρον αποκτά, κάθε λεπτομέρεια των αυτοπτών μαρτύρων, που θα μπορούσαν να μας μεταφέρουν περιγράφοντας τις όποιες ανάλογες παραξενιές της άγιας φλόγας, ή οποιαδήποτε άγνωστη λεπτομέρεια, που θα μπορούσε να καθορίσει τα τεχνικά χαρακτηριστικά του 'θαύματος'! Τέτοιες ενδιαφέρουσες περιγραφές αυτοπτών μαρτύρων, θα ενσωματώσω ευχαρίστως σε κατοπινή έκδοση του παρόντος βιβλίου.[183]

[13] Οποιος έχει κάτι ενδιαφέρον να καταθέσει για το άγιο φως μκορεί να το κάνα οτην ιστοσελίδα μου httnr/Avww.greatiie.com. Στον (διο δικτυακό τόκο μπορεϊτε να «είτε και σύντομο βίντεο από την τηλεοπτική επίδειξη ανάφλεξης των κεριών.

Εξαιρετικό ενδιαφέρον π.χ. θα είχαν αναφορές, που θα μας διαβεβαίωναν ότι υπήρξαν άκαιρες αυταναφλέξεις, δηλαδή πολύ νωρίτερα της πατριαρχικής εξόδου απ' το κουβούκλιο ή και πολύ αργότερα απ' αυτήν. Αν κινδύνεψαν άνθρωποι ή αν πράγματι όλα τα κεριά που αυταναφλέγονται έχουν αυτόν τον παράξενα πλούσιο καπνό, κάποια χαρακτηριστική οσμή,[184] ή ακόμα και οποιαδήποτε ευτράπελο περιστατικό διάψευσης, της δήθεν αρχικής ακαΐας της φλόγας!

Το αποκορύφωμα βέβαια της αφήγησης του Κ. Δημόπουλου, που μάλιστα μας δικαιώνει απολύτως, πέρα από κάθε προσδοκία... είναι το κόλπο με το περιστρεφόμενο μαντίλι που αναφλέγεται! Κι αυτό, επειδή το υγρό που κατά τον δικό μας ισχυρισμό, δημιουργεί την αυτανάφλεξη, πρέπει να είναι κάτι ανάλογο με το διάλυμα λευκού φωσφόρου-διθειάνθρακα που συμπεριφέρεται πανομοιότυπα, όπως διεξοδικότερα θα δούμε σε λίγο.

Θυμάμαι μάλιστα χαρακτηριστικά, ότι κάθε φορά που ήθελα να δοκιμάσω την καταλληλότητα του διαλύματος (όπως π.χ. έκανα κατ' επανάληψη, πριν από τη σημαντική τηλεοπτική επίδειξη της αυτανάφλεξης των κεριών), βουτούσα την στριμμένη άκρη μιας χαρτοπετσέτας στο διάλυμα του φωσφόρου και το φυσούσα να στεγνώσει, επισπεύδοντας έτσι την αυτανάφλεξή της. Το ίδιο ακριβώς δηλαδή, που είδα να κάνει και ο εξαίρετος επίκουρος καθηγητής χημείας Ανδρέας Γιαννακουδάκης, την πρώτη φορά που στο Αριστοτέλειο πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης, παρουσία φίλων και καθηγητών, προσπαθήσαμε να μετρήσουμε την χρονο-καθυστέρηση, της αυτανάφλεξης του συγκεκριμένου διαλύματος φωσφόρου- διθειάνθρακα!

Έχοντας λοιπόν βουτηγμένο το άκρο μιας μαντίλας σε διάλυμα φωσφόρου, μπορείς να επιλέξεις ακριβώς την στιγμή που θα την αναφλέξεις, απλά περιστρέφοντάς την. Δημιουργώντας δηλαδή τεχνητό ρεύμα αέρος, που θα στεγνώσει τον διαλύτη και θα αποκαλυφθεί στο οξυγόνο ο αυταναφλεγόμενος στο οξυγόνο φώσφορος. Αυτό πέτυχε με την περιστροφή της μαντίλας ο Άραβας ορθόδοξος θαυματοποιός!

[184] Το γεγονός ότι συχνά το αποκαλούν «θαύμα ευωδίας», απλά μπορεί να σημαίνει ότι στο διάλυμα φωσφόρου προσθέτουν κάποια κατάλληλα αρωματικά στοιχεία, ή κάποια αρωματικά έλαια είναι απλά διαλύτες του φωσφόρου!

Θα ήταν μάλιστα παράλειψή μας να μην αναφέρουμε, ότι εδώ ταιριάζουν περίφημα και οι άλλες περιγραφές, (του Αρμένιου παρατηρητή) που κατά καιρούς έχουμε ακούσει, που θέλουν τον πατριάρχη εισερχόμενο στο κουβούκλιο, να έχει μαζί του όχι σπίρτα, αλλά ένα "παράξενο" βαμβάκι, το οποίο τρίβει συνεχώς πάνω στο μάρμαρο του τάφου, έως ότου αυτό (στεγνώσει και) αυταναφλεγεί!

Οι υπόλοιπες αξιοποιήσιμες πληροφορίες, της πολύ όμορφης αυτής ξενάγησης στον τάφο της Ιερουσαλήμ, στον τόπο των "θαυμάτων", είναι η έντονη μυρωδιά και ο πληθωρικός καπνός της φλόγας που αμφότερα είναι βεβαιωμένα χαρακτηριστικά του συγκεκριμένου τουλάχιστον διαλύματος. Μάλιστα, ακριβώς αυτή την έντονη μυρωδιά, αναγκάστηκα κάποια στιγμή να δικαιολογήσω στους παρευρισκόμενους, στην τηλεοπτική εκπομπή απομυθοποίησης του άγιου φωτός, που πραγματικά αξίζει να δείτε μαγνητοσκοπημένη.[185]

Μάλιστα για καλή μου τύχη, αφού είχα αντιγράψει την περιγραφή του Κ. Δημόπουλου, άκσυσα γνωστό μου παλαιοημερολογίτη, αυτόπτη μαρτυρά των αγιοταφικών "θαυμάτων", να μου περιγράφει, με αυστηρό ύφος και το απαραίτητο θεϊκό δέος, ότι είδε μπροστά του ακριβώς, αυτό που θεώρισε αδιάψευστη θεϊκή επέμβαση, δηλαδή να αυταναφλέγεται το κερί ενός... καλόγερου! Στην ερώτησή μου, αν είδε και τους συγκεκριμένους Αραβες χορευτές μέσα στην εκκλησία, λίγο πριν από την εμφάνιση του "θαύματος", χωρίς δισταγμούς μου απάντησε, πώς: «βεβαίως, διότι αποτελούν μέρος της ετήσιας τελετής και μάλιστα μια φορά που (κάποιοι) απέκλεισαν την εμφάνισή τους απ' την τελετή... το "φως" (προφανώς μόνο εκτός κουβουκλίου) δεν εμφανίστηκε»!

Η συγκεκριμένη μαρτυρία λοιπόν, κατά την γνώμη μου, επιβεβαιώνει νομίζω, έστω και εν μέρει, τη συνωμοτική διανομή των ρόλων του "θαύματος"! Μια και όπως προκύπτει τουλάχιστον από τις αφηγήσεις, οι ρασοφόροι όλων των τύπων, διεκδικούν την μαζικότερη συμμετοχή στο θαύμα!

Ξεχωριστό ενδιαφέρον παρουσιάζει η μαρτυρία αυτή. που συνόέει την μη συμμετοχή των Αράβων χορευτών, με την μη εμφάνιση (εκτός κουβουκλίου) του θαύματος! Επιβεβαιώνοντας δηλαδή κάποια σχέση των Αράβων, με τμήμα του θαύματος, που είδαμε να αναφέ-

[185] Οδηγίες για το πως θα την αποκτήσετε, θα βρείτε στο τέλος του βιβλίου.

ρει ξεκάθαρα και ο Κ. Δημόπουλος. Αυτή η μοναδική φορά, που απαγορεύθηκε η συμμετοχή των Αράβων χορευτών στην τελετή, άριστα θα μπορούσε να γίνει από κάποιους που δεν γνώριζαν τον ουσιαστικό τους ρόλο, ή ακόμα χειρότερα... να στηθεί από κάποιους που τον γνώριζαν πολύ καλά, αλλά ήθελαν να δημιουργήσουν τις ιστορικές προϋποθέσεις της μόνιμης συμμετοχής τους.

Καταλαβαίνετε λοιπόν, ότι, 21 χρόνια μετά, η παρατήρηση του Κ. Δημόπουλου, πως: **«λίγα λεπτά πριν από το άναμμα του μαντιλιού που στριφογύριζε εκείνος ο Άραβας, κάποιος άλλος, που βρισκόταν λίγο πιο κάτω από μας, τους έδωσε το σύνθημα να αρχίσουν»...** αποκτά ιδιαίτερο νόημα. Και η οξυδερκής παρατήρησή του, ότι: **«έμεινε η εντύπωση ότι όλο το τρυκ το έκαναν οι νεαροί Άραβες, σε συνεργασία με τον Πατριάρχη, που μπήκε στον τάφο την ορισμένη ώρα»...** φαίνεται πλέον να δικαιώνονται απολύ**τως.**

Αν μάλιστα θυμηθούμε ότι και ο Κοραής στην ερώτηση ποιόν φοβούνται οι αγιοταφίτες, απάντησε: **«Αυτούς τους Άραβες ληστές, οι οποίοι συμμερίζονται με τους αγιοταφίτες τα κέρδη του θαύματος»** καταλαβαίνουμε ότι οι Άραβες, πρέπει να έχουν οικονομική ανάμιξη στο ενεργούμενο θαύμα!

Μένει λοιπόν να δούμε, αν υπάρχουν κάποιες επιπλέον παρατηρήσεις ή σκέψεις, που εξηγούν το πως ανάβει ο πατριάρχης μέσα στο κουβούκλιο την δική του λαμπάδα. Έπ' αυτού γράφει λοιπόν ο πολυγραφώτατος απομυθοποιητής της θρησκευτικής αγυρτείας, ο Ιάσων Ευαγγέλου, ο οποίος υπήρξε αύτόπτης μάρτυς των όσων αφηγείται:

«Από τα κορυφαία "θαύματα" που στηρίζονται στην λαϊκή ευπιστία, είναι και το Άγιον Φως, που κάθε Μεγάλο Σάββατο, βγαίνει από το μάρμαρο του Παναγίου Τάφου του Χριστού στην Ιερουσαλήμ, στο Ναό της Αναστάσεως (με την ραγισμένη μαρμάρινη κολώνα απ' την πυρκαγιά του 1808)».

«Η αλήθεια είναι η εξής: Μία ώρα πριν από την τελετή μέσα στον Ναό, ο Αρχιμανδρίτης Σκευοφύλακας, μεταφέρει μόνος του απ' το Ιερό Σκευοφυλάκιο μια μεγάλη «Καντήλα», που είναι ένα μεταλλικό διάτρητο ασημένιο βάζο, το οποίο στον πάτο του έχει

τη φλογίτσα απ' το «ακοίμητο φως»[186] (που δεν φαίνεται απ' τις τρυπούλες του περιβλήματος). Την καντήλα τη φέρνει μέσα στο Ιερό Κουβούκλιο όπου ακριβώς (λένε ότι) βρίσκεται ο τάφος του Ιησού. Το πλήθος που συνωστίζεται στον Ναό, δεν προσέχει ιδιαίτερα αυτό το (περιθωριακό) γεγονός που προηγείται της μεγάλης τελετής του ανάμματος του φωτός.

Από την Καντήλα αυτή ανάβει ο Πατριάρχης τις λαμπάδες του. Αν βέβαια συμβεί να σβήσει το «ακοίμητο φως», υπάρχουν και ΤΟ σπίρτα...» Ιάσων Ευάγγελου «το θρησκευτικό φαινόμενο» 1997 εκδόσεις Δωδώνη σελ 243.

Σήμερα πια, με τόση γνώση γύρω μας, δικαιολογημένα αναρωτιέται κανείς, μήπως ο επιδιωκό μένος εντυπωσιασμός και η εύκολη εξαπάτηση μας γύρω απ' τα "ουράνια" και τα "θεϊκά" είναι φανερά ηθελημένη; Μήπως μας συγκινεί η ιδέα ότι μας περιστοιχίζουν θεϊκά θαύματα και η ιδέα της ιδιαίτερης επικοινωνίας μας με τον δημιουργό, μας κολακεύει επικίνδυνα;

Μήπως ζει μέσα μας έντονα ακόμα ο αγελαίος άνθρωπος των σπηλαίων, της σχετικά πρόσφατης βιολογικής μας εξέλιξης, που αναζητά την ευκαιρία να πέσει στα τέσσερα, για να αφεθεί δουλικά στον ισχυρό "αρχηγό", απαλλάσσοντας τον εγκέφαλό του απ' το δυσβάστακτο βάρος της σκέψης; Μήπως είμαστε έτοιμοι να ονομάσουμε θαύμα, οτιδήποτε θα μας χάριζε την υπέροχη ψευδαίσθηση της κατ' εξαίρεση προσωπικής μας επαφής με το ισχυρότερο Ον του σύμπαντος κόσμου;

0 Ιάσων Ευάγγελου, μου εκμυστηρεύθηκε την βαθιά απογοήτευση που ένιωσε, όταν την ημέρα της τελετής, μέσα στον ναό και μπροστά στο κουβούκλιο, έβλεπε εμβρόντητος έως εκνευρισμένος, κάποιες γυναίκες μπροστά του. σε κατάσταση θρησκευτικής υστερίας, παρά τις υποδείξεις του, να φωνάζουν και να σταυροκοπιού-

[6] «Ακοίμητο φως» αποκαλούν το άσβεστο φως του τάφου Το οκοιο όμως, λένε ότι σβήνει κατά την διάρκεια της εισόδου του Πατριάρχη για την ετήσια αφή το» θαυματοφανούς φωτός! Γεννιέται λοιπόν η δικαιολογημένη απορία: «ώς είναι άσβεστο, αφού σβήνει κάθε χρόνο; Ανάλογες συνήθειες ασβέστου φωτός; είχαν σχεδόν όλοι οι λαοί σαν απόηχο την εποχής κου η αφή της φωτιάς, ήταν μια εξαιρετικά δύσκολη υπόθεση. Ο Παυσανίας γράφει: «Και άλλα ιερά έχουν οι Μavnvrtç. όπως του Σωτήρος Διός. καθώς και της Λήμητρας. με φωτιά αναμμένη μέσα (στον ναό) που φροντίζουν μην τυχόν και σβήσει», Αρκαδιχά 9.2.

νται ακατάσχετα, εκλαμβάνοντας... τα φλας των φωτογραφικών μηχανών... ως άγιον φως!

Μήπως είμαστε πράγματι «τρωγλοδύτες με κινητά», όπως αποκάλεσε τους έξαλλους, έως αλλόφρονες εκστασιασμένους θεατές της αγιοταφικής τελετής, ο Ιάσονας Ευαγγέλου, που επαναλαμβάνω παρακολούθησε από κοντά, την δεισιδαιμονική οχλαγωγία της ετήσιας τελετής της αφής του "αγίου' πυρός της Ιερουσαλήμ;

Δημόσια καταγγελία ιεροψάλτου Κύπρου

Η τηλεφωνική καταγγελία που σας παραθέτω, έγινε στο κανάλι EXTRA προς το τέλος σχεδόν της τηλεοπτικής εκπομπής, στις 9/12/2002 και ενώ είχαν ήδη ανάψει τα φωσφορικά κεριά.

Η καταγγελία του είναι μαγνητοσκοπημένη και τα στοιχεία του είναι στο αρχείο μου. Μίλησα μαζί του τηλεφωνικά μετά το τέλος της εκπομπής και τον ευχαρίστησα για την τόλμη και την ειλικρίνειά του. Μου επανέλαβε πως θέλει την ανωνυμία του, εκτός και αν κινηθεί το ζήτημα σε *επίπεδο* εκκλησιαστικής ή δικαστικής έρευνας. Φυσικά, τέτοιο θέμα ουδέποτε θα γίνει αντικείμενο έρευνας από την εκκλησιαστική αρχή, αφού αυτή γνωρίζει προ πολλού την φαυλότητα του πράγματος. Ο δε καταγγέλων, με το συνολικό ύφος και τον τρόπο του, δεν αφήνει πραγματικά καμία αμφιβολία για την ειλικρίνειά του.

Φανερά σοκαρισμένος λοιπόν, ο εξαπατηθείς πιστός από την Κύπρο, κατήγγειλε ενώπιον εκατοντάδων χιλιάδων τηλεοπτικών θεατών τα εξής: «Θέλω να σας δώσω μιαν ειλικρινή μαρτυρία. Προς το παρόν ανωνύμως. Όμως, αυτά που θα σας πω, είμαι έτοιμος αν κληθώ να τα καταθέσω επωνύμως και ενόρκως, είτε ενώπιον της ιεράς συνόδου της εκκλησίας της Κύπρου είτε ενώπιον της ιεράς συνόδου της εκκλησίας της Ελλάδος».

Διακόπτει δυσανασχετώντας, ο Αρχιμενδρίτης Νεκτάριος Ζιόμπολας.

Καρατζαφέρης: παρακαλώ... συνεχίστε.

Συνεχίζει ο καταγγέλων: «αντιλαμβάνομαι ότι υπάρχουν ειρωνείες εκεί, αλλά δεν με ενδιαφέρουν. Είμαι θρησκευόμενος και πιστεύω ακράδαντα στα θαύματα. Όσα βεβαίως είναι πραγματικά θαύματα. Στην προσωπική μου ζωή, δυο φορές γνώρισα το θαύμα και την θεία πρόνοια. Όσον αφορά την συγκεκριμένη περίπτωση, του λεγομένου θαύματος του αγίου φωτός, που σ»μ-

βαίνει κάθε χρόνο το άγιο Σάββατο εις τον ιερό ναό της αναστάσεως εις Ιεροσόλυμα, έτυχε να μάθω την αλήθεια από χείλη αρχιερέως, ο οποίος επίσης την ήκουσε με τα ίδια του τα αυτιά, από χείλη αρχιερέων του πατριαρχείου Ιεροσολύμων».

«Ο (εν λόγω) Αρχιερεύς, εις μια των επισκέψεων του στο σπίτι μου, για δείπνο και φιλική συζήτηση επί θρησκευτικών και πνευματικών θεμάτων, μου εκμυστηρεύθηκε ότι τις ημέρες εκείνες, έμαθε κάτι που τον αναστάτωσε και τον εσκανδάλισε. Χρησιμοποιώ τα ίδια τα λόγια του Αρχιερέως, χωρίς να αφαιρέσω ή να προσθέσω οτιδήποτε. Μου αφηγήθη λοιπόν τα εξής:

«Αυτές τις μέρες φιλοξενούμε στην ιεράν αρχιεπισκοπήν κλιμάκιο από μητροπολίτες από το πατριαρχείο Ιεροσολύμων. Ένα βράδυ μετά το δείπνον, ο αρχιεπίσκοπος Μακάριος επρότεινε να πάρουμε το καφεδάκι μας στο μέγα συνοδικόν. Εκεί λοιπόν συζητώντας διάφορα θέματα ρώτησε ο Μακάριος τους φιλοξενούμενους Μητροπολίτες: Αγιοι αδελφοί, τώρα που είστε εδώ, είναι ευκαιρία να μου λύσετε μια απορία που έχω. Του είπαν στην διάθεση σου Μακαριώτατε αν μπορούμε, γιατί όχι. Και τους είπε ο Μακάριος: άγιοι αδελφοί πέστε μου σας παρακαλώ τι γίνεται με το θαύμα του άγιου φωτός, είναι πράγματι θαύμα;

«Και συνεχίζει ο Αρχιερεύς να μου διηγείται. Οι Μητροπολίτες απ' τα Ιεροσόλυμα εμειδίασαν και του είπαν: Μακαριώτατε, κοροϊδεύουμε τον κόσμο, είναι ντροπή μας να κοροϊδέψουμε και εσένα. Ο Μακάριος είπε: Μα δηλαδή, θέλετε να πείτε πως δεν είναι θαύμα; Όχι δεν είναι θαύμα! Ε, τι είναι λοιπόν; Μακαριώτατε είναι μια τελετή η οποία γίνεται κάθε μέγα Σάββατο εις τον ιερό ναό της αναστάσεως, Ο Μακάριος τους είπε: Και γιατί δεν λέτε την αλήθεια εις τον κόσμο; Και απήντησαν: Μακαριώτατε ποιος τολμά να πει την αλήθεια εις τον κόσμο... θα μας λιντσάρουν. Αυτή ήταν η αφήγηση του Αρχιερέως»..

Και τελειώνει ο καιαγγέλων Κύπριος: «Έκανα αυτή την παρέμβαση κύριε Καραζαφέρη, διότι πιστεύω ότι ο κόσμος πρέπει να μάθει την αλήθεια. Ο κύριος ημών Ιησούς Χρηστός είπε: γνώσεσθε την αλήθειαν και η αλήθεια ελευθερώσει υμάς Ευχαριστώ»!

Περιττό να πω τι επακολούθησε στους κόλπους των ιερέων, που έπαιρναν μέρος μαζί μου στην τηλεοπτική συζήτηση περί του αγίου φωτός. Δεν τους έφταναν τα κεριά που τους είχα ανάψει με χημικό

τρόπο, ήρθε στην ίδια εκπομπή Kt αυτή η καταγγελία και κυριολεκτικά αποτέλειωσε το υποτιθέμενο θαύμα! Τις επόμενες μέρες, το θέμα, με τα αυταναφλε/όμενα κεριά, βγήκε δυο φορές στις ειδήσεις του σταθμού.

Το σημαντικό που προκύπτει απ' την συγκεκριμένη ομολογία είναι: ότι οι ίδιοι οι ρασοφόροι, διαχειριστές του ψευτο-θαύματος, αποκαλούν «τελετή» το στημένο θαύμα και χωρίς να ντρέπονται ή να φοβούνται (ανθρώπους ή θεό), συνεχίζουν να αδιαφορούν και μετά από τη δημόσια αυτή καταγγελία, της εντελώς φακιρικής, αρχαιο-μαγικής τελετής, του δήθεν θαύματος!

Το απελπιστικό είναι, ότι μετά τις *εκπομπές* αυτές, δεν υπήρξε καμιά απόπειρα περαιτέρω διερεύνησης των δεδομένων του θαύματος από θεολόγους! Εξηγήστε μου, ένας οποιουδήποτε επιπέδου ειλικρινής πιστός, δεν θα έπρεπε να κινήσει γη και ουρανό, για να δει αν υπάρχει η παραμικρή περίπτωση εξαπάτησής του στην ιερότατη πίστη του;!

Το χειρότερο δε, που δείχνει ότι αυτή η χώρα, έχει μεταβληθεί προ πολλού σ' ένα ιδιόμορφο Χριστιανο-Χομεϊνιστάν, είναι ότι ενώ έγινε τεράστιος θόρυβος, (τις δορυφορικές αυτές εκπομπές, είδαν απ' την Γερμανία μέχρι τον Καναδά) κανένα άλλο κανάλι, δεν τόλμησε να αναπαράγει την είδηση ή να δώσει οποιαδήποτε συνέχεια στην γενικότερη αντιπαράθεση απόψεων.

* * *

Στις τηλεοπτικές αυτές εκπομπές, σημαντική υπήρξε η συμπαράσταση του διακεκριμένου Βυζαντινολόγου και συγγραφέα Βασίλη Μισύρη, που με τις ιστορικές του επισημάνσεις, φώτισε κρυφές πτυχές του θρησκευτικού ανθελληνισμού. Πολύτιμη ήταν επίσης η συμπαράσταση του εκλεκτού στιχουργού-ποιητή και δημοσιογράφου Δημήτρη Ιατρόπουλου, που με την χαρακτηριστική λόγια άνεσή του, κράτησε αξιοπρεπείς ισορροπίες και απέδειξε ότι ο σκεπτικισμός είναι πολύτιμο εργαλείο ζωής και όπως θαυμάσια και επιγραμματικά επισήμανε: «πρέπει επιτέλους ο καθένας μας, να μάθει να διαχειρίζεται μόνος του, τον φόβο του θανάτου»!

Σε μια από τις εκπομπές αυτές, ήταν μαζί μου και η πανεπιστημιακός Μαρία Τζάνη, διάσημη ma για τις δημόσιες μάχες της υπέρ της παιδείας, κατά της θρησκευτικής δεισιδαιμονίας και όλως ιδιαιτέρως κατά της Παλαιάς Διαθήκης.

Για όσους μάλιστα δεν το γνωρίζουν, πρέπει να αναφέρω ότι η κυρία Τζάνη, σε συνέδριο επιμόρφωσης εκπαιδευτικών,[187] που διηύθυνε η ίδια, είπε για την Π. Διαθήκη ότι: «βρίθει σεξουαλικών διαστροφών,[188] ανθελληνικών χωρίων[189] και αντιανθρώπινων ρήσεων»! Η ασυνήθιστη αυτή επίθεση κατά της Παλαιάς Διαθήκης από υψηλόβαθμη εκπαιδευτικό, έκανε τότε σοβαρότατη αίσθηση και απασχόλησε για μέρες τα δελτία ειδήσεων. Η τολμηρή αυτή γυναίκα, επανέλαβε τις ίδιες θέσεις και σε επόμενη ανάλογη ευκαιρία στο νησί του Κοραή, την Χίο!

Η κύρια Τζάνη μηνύθηκε (το 1985) από φανατικούς παραεκκλησιαστικούς και στο δικαστήριο όπου εκλήθη, αντί άλλης απολογίας, ρώτησε με δωρική απλότητα: κύριε Δικαστά, αν αποδείξω ότι η Παλαιά Διαθήκη, είναι όλα όσα κατα/γέλλω, θα είμαι ένοχη; Βεβαίως όχι, απάντησε ο δικαστής. Και η Κυρία Τζάνη, ζήτησε να της

[1,7] Το έτος 1995 στο Μαράσλειο διδασκαλείο.

[1] Παραθέτω μικρό δείγμα βιβλικών χωρίων που **επιβεβαιώνουν την καταγγελία: Οι** άγγελοι ποθούν τις γυναίκες των ανθρώπων: Γεν.6.2. // **Ο Αβραάμ εκδίδει δυο φορές** επ' αμοιβή, την γυναίκα του Σάρρα: Γεν. 12.13&20.2. // **Ο Ισαάκ επιχειρεί το ί**διο: Γεν.26.7. *II* Ο Λώτ συνουσιάζεται με τις **δυο κόρες του τόσο** καιρό, **ώστε μέ**νουν και οι δυο έγκυες απ' αυτόν: Γεν. 19.30-36 // Ο **Αυνάν χύνει το σπέρμα του...** στην γη: Γεν. 38.9. // Ο Ιούδας 'πηγαίνει" με **την** νύφη **του. θάμαρ. νομίζοντας** ότι είναι πόρνη: Γεν.38.15. //Ο Ρουβήν, ο **πρωτότοκος γιος του Ιακώβ βιάζει** την γυναίκα του πατέρα του: Γεν. 49.4. // Ο **ΜωΟσής, ενώ απαγορεύει στο λαό του να έ**χουν αλλοεθνείς γυναίκες, αυτός έχει για **σεξουαλική σύντροφό του... μια μαυρούλα** (Αιθιόπισσα): Αριθμοί 12.1. // Ο Σαμψών **συχνάζει στα πορνεία 16.1.** // **Η κτηνοβα**σία αποτελεί πληγή που νομοθετείται: «προς **παν** τετράπαυν ***αν* δώσεις τον κόλπο σου προς σπερματισμόν... και η γυνή σου ου στήσεται προς παν τετράπουν** βι**βασθήναι» Λευιτικό** 18.23. // Η **ομοφυλοφιλία επίσης: «μετά άρρενος δεν θέλεις** συνουσιασθεΐ ως **μετά** γυναικός» **Λευιτικό 18.22. // Ο «Ιωνάθαν αγαπάει τον Δαβίδ. περισσότερο και απ' την αγάπη της γυναικός». Β' Σαμουήλ 1.26. // Ο Δαβίδ** σκοτώνει με δόλο τον στρατηγό του, **για να κλέψει την γυναίκα του. Β' Σαμουήλ** 11.2-14. // Ο γιος του Δαβίδ Αμνών ερωτεύεται **παράφορα και βιάζει την αδελφή** του Θάμαρ. **Β' Σαμουήλ** 13.**14. // Η Ισυδήθ παραδίδεται στον αντίπαλο της στρατη**γό Ολοφέρνη και μετά **από σεξουαλικό όργιο μαζί του. τον αποκεφαλίζει Ιουδήθ** 12.20- **// Η** Εσθήρ **μισεί και σιχαίνεται τον Πέρση βασιλιά, αλλά φοσποιείται την** ερωτευμένη. Εσθήρ.4.17υ-17ω. **Υπάρχουν Βέβαια και «ολύ χειρότερα παραδείγματα** σε **επίπεδο μαγγανείας, τα οποία έχω** εκθέσει **κατ' επανάληψη***

[189] Παραδείγματα: "Παιδιά της Σιών εξεγερθείτε κατά των Ελλήνων" Ζαχαρίας 9.13. **'Εχθροί εκ δυσμών οι Έλληνες": Ησαΐας 9.10. Ερημώστε την Κρήτη, κάντε την στάβλους για ζώα": Σοφσνίας 3.13 "Εξαφανίστε τους Κρήτες αχ ιην παραλία της Παλαιστίνης": Ο' Ιεζεκιήλ 25.16. "Με μαχαίρι θα πέσουν οι Κρήτ·;" Ο** Ιεζε**κιήλ** 30.5.

φέρουν μια Βίβλο. Ο δικαστής κατάλαβε αμέσως, ότι η συγκεκριμένη καθηγήτρια μπορούσε με το παραπάνω να αποδείξει όσα έλεγε και έσπευσε να την κηρύξει αθώα!

Έτσι η περήφανη αυτή γυναίκα, όχι μόνο δημιούργησε σοβαρό δεδικασμένο, απέναντι στις αγιοποιημένες ανηθικότητες της Παλαιός Διαθήκης, αλλά με το απίστευτο θάρρος της, έβαλε τα γυαλιά σε πολλούς "άνδρες" και απέδειξε ότι οι εκπαιδευτικοί πρέπει να τολμούν και να έχουν ανυποχώρητα άποψη, στα σοβαρά θέματα θρησκείας και παιδείας!

Η γνωστή άποψη του απόστολου Παύλου: «Σε γυναίκα δεν επιτρέπω να ομιλεί».

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Γ'

Η ενδιαφέρουσα προϊστορία του "θαύματος-

Και ας περάσουμε στο τελευταίο μέρος της μικρής μας ξενάγησης και στο καυτό ερώτημα, που ο Κοραής δεν άγγιξε καθόλου: Αν οι αυταναφλεγόμενες καντήλες και λαμπάδες είναι τέχνασμα... τότε με ποια ακριβώς διαδικασία και υλικά θα μπορούσε αυτό να συμβεί;

Ας αρχίσουμε με μια προκλητική ερώτηση. Κάθε χρόνο, για να διασφαλιστεί η αυθεντικότητα του ετήσιου θαύματος, κατά το τυπικό των αγιοταφιτών, δίνουν στους αλλόθρησκους (και "χριστοκτόνους" όπως οι ίδιοι τους αποκαλούν!) Ισραηλίτες, το παράξενο δικαίωμα να κάνουν σωματικό έλεγχο στον Πατριάρχη πριν αυτός εισέλθει στο ταφικό κουβούκλιο. Αναρωτιέμαι λοιπόν, γιατί στο ίδιο αυτό πνεύμα διασφάλισης της αυθεντικότητας του θαύματος, θα ήταν ασέβεια, να ζητήσουμε να δοθεί το δικαίωμα σε μια ομάδα ουδέτερων παρατηρητών και επιστημόνων', όχι να κάνουν σωματική έρευνα στον Πατριάρχη, αλλά να προμηθεύσουν αυτοί τα κεριά, μιας και μόνο ετήσιας τελετής;[190]

Κάθε χρόνο, ο ίδιος ο Πατριάρχης, με θεατρικότητα πανηγυρικής φιέστας, δεν αρνείται να σηκώσει τα χέρια του ψηλά για να τον ψάξουν επιδεικτικά,[191] για κρυμμένο αναπτήρα! Στο ίδιο λοιπόν πνεύμα, γιατί δεν δέχονται για μια μοναδική φορά, την αντικατάσταση των κεριών της τελετής;

[9] Αυτόν ακριβώς ζήτησα σαν μοναδικό όρο της επίσκεψης μιας επιστημονικής ομάδας επιστημόνων στην Ιερουσαλήμ, από τον Αρχιμανδρίτη Τιμόθεο Ηλιακή, τον εκπρόσωπο τύπου της Ιερουσαλήμ στην Αθήνα. Σε δημοσία τηλεφωνική του παρέμβαση δέχθηκε το αίτημα μου αυτό και υποσχέθηκε μάλιστα το Πατριαρχείο να αναλάβει τα έξοδα μετάβασης μιας ομάδας δημοσιογράφων, συγγραφέων και επιστημόνων στην Ιερουσαλήμ! Βέβαια δεν τρέφουμε ψευδαισθήσεις... η αίτηση αυτή, έγινε αποδεκτή μόνο για λόγους εντυπώσεων, θα ήταν όμως ευχάριστη έκπληξη αν κάποτε, έστω εν ευθέτω χρόνο, το Πατριαρχείο Ιεροσολύμων, θελήσει να υλοποιήσει αυτή του την υπόσχεση.

[191] Την όλη εκδήλωση μπορείτε να παρακολουθήσετε στο διαδίκτυο στη Διεύθυνση littp://ivmv.jerusal(>m-pntriarchnle.orgÿUvc/rcdefault.asp από όπου μποράτε να κατεβάσετε και τα σχετικά βίντεο.

Για να ξεκαθαρίσει λοιπόν οριστικά, μια θεολογική παρωδία χιλίων ετών, το μόνο που ζητάμε είναι, να προμηθεύσουμε εμείς, όχι "δικά" μας, αλλά κανονικά κεριά (απο ναό, τυχαίας επιλογής) στον ετήσιο εορτασμό της αφής του φωτός... τίποτε άλλο!

Είναι γεγονός, όπως ανέφερα και στην αρχή του βιβλίου, ότι σε συχνές ερωτήσεις αναγνωστών μου, για το τι πραγματικά συμβαίνει με το "άγιο φως" της Ιερουσαλήμ, μέχρι πρόσφατα, δεν είχα ολοκληρωμένη ερμηνεία. Και για όσους δεν γνωρίζουν κανένα απ' τα τρία βιβλία μου, πρέπει να εξηγήσω, ότι καταπιάνονται συστηματικά με την απομυθοποιητική ερμηνεία των αμέτρητων "θαυμάτων" της Παλαιάς Διαθήκης και εξ αυτού και μόνο ήταν περίπου μοιραίο, να έρθει και η στιγμή της απομυθοποίησης του "θαύματος" της Ιερουσαλήμ!

Για να μπούμε λοιπόν καλύτερα στο πνεύμα της βιβλικής πυροτεχνίας, πρέπει να εξηγήσω ότι τα "θαύματα" πυρός, έχουν τεράστια και άκρως ενδιαφέρουσα προϊστορία και περιγράφονται με εξαιρετικές λεπτομέρειες, στην κοιτίδα της χριστιανικής θρησκείας, την Βίβλο.

Με αφορμή λοιπόν την ρωμαλέα καταγγελία του Κοραή, που με το θάρρος χιλίων σοφών, άστραψε και βρόντησε ονομάζοντας «ψευδοκαταίβατα (τα) φώτα της Ιερουσαλήμ», προσπάθησα και εγώ με την σειρά μου, να φωτίσω τις υπόλοιπες λεπτομέρειες της Ιεροσολυμιτικής απάτης... και ιδού εν συντομία η αποκαλυπτική προϊστορία του "θαύματος"!

Και πρώτ' απ' όλα πρέπει να τονιστεί, ότι ο ίδιος ο βιβλικός γενάρχης, ο Αβραάμ, κατάγεται από την χαλδαιική Ούρ, πόλη της νότιας Μεσοποταμίας στην περιοχή του Περσικού κόλπου, (σημερινό νότιο Ιράκ - Κουβέιτ). Ο Αβραάμ λοιπον, κατάγεται απ' την κατ' εξοχήν χώρα του πετρελαίου και του Ζωροαστρισμού, άρα και την κοιτίδα της ιστορικής πυρολατρείας!

Η πρώτη αναφορά "θεϊκού" πυρός, γίνεται επί των ημερών του Αβραάμ, όταν αυτός πρώτα διεκδικεί με κάθε τρόπο την γη των Χαναναίων και στην συνέχεια, ένας βολικότατος, αλλά και εξαιρετικά καταστροφικός εμπρησμός[192] αφανίζει τέσσερις παρακείμενες πόλεις, της πενταπόλης των Σοδόμων.

[192] Βλέπε Μεγάλο Ψέμα «ο Αβραάμ καίει τα Σόδομα»

Εκεί διαβάζουμε την χαρακτηριστική έκφραση: «και έβρεξε επί τα Σόδομα πυρ και θείον», Γένεσις 19.24, πράγμα που σημαίνει, ότι to θειάφι,[193] σαν εξαιρετικό ενισχυτικό φωτιάς, ήταν απολύτως γνωστό στους Χαλδαίαυς διεκδικητές της Χαναάν.

Ταυτόχρονα, με την ιστορική αυτή εμφάνιση του θειούχου πυρός, που κατέστρεψε τα φιλισταιικά Σόδομα, επί των ημερών του Αβραάμ βλέπουμε στη Βίβλο να επισημαίνονται προσεκτικά και οι περιοχές της πίσσας: «ητο δε η περιοχή πλήρης φρεάτων ασφάλτου». Γεν.12.10. Αυτό σημαίνει, ότι στην περιοχή, δεν υπήρχε μόνο άφθονο θειάφι, αλλά και πίσσα ή οξειδωμένο πετρέλαιο επιφάνειας, που ο παρατηρητικός Χαλδαίος Αβραάμ προερχόμενος από την γη του πετρελαίου τον Περσικό κόλπο, γνώριζε καλύτερα απ' τον καθένα!

Η επόμενη αναφορά, είναι αυτή της περιβόητης καιόμενης βάτου, για την οποία διαβάζουμε: «βάτος[194] εκαίετο υπό του πυρός και δεν κατεκαίετο». Έξοδος 3.2. Ένα παράξενο (θεϊκό) πυρ λοιπόν, έκαιγε στο Σινά χωρίς να κατακαίει μια βάτο!

Η θρησκευόμενη ανθρωπότητα, αιώνες τώρα παραληρεί γοητευμένη από την περιγραφή αυτού του θαύματος, χωρίς 'κανείς" να αποτολμά την οποιαδήποτε απομυθοποίησή του! Ενώ τα τεχνικά χαρακτηριστικά του "θαύματος" δεν είναι τελικά τόσο περίπλοκα.

Η προσεκτικότερη έρευνα έδειξε, ότι η πιθανότερη εκδοχή για την ερμηνεία του γοητευτικού αυτού θεάματος, δεν ήταν παρά μια εντυπωσιακή θαμνοειδής κατασκευή (δημιούργημα του πεθερού του Μωϋσή και χαρισματικού απόγονου του Αβραάμ του Μαδιανίτη[195] «ιερέα Ιοθόρ»), από πυρίμαχο υλικό (πήλινη), τοποθετημένη πάνω σε μια φυσική έξοδο εύφλεκτων αερίων, (ατμίδα), απ' τις πολλές που πρέπει να υπήρχαν τότε στην περιοχή!

Το ενδιαφέρον αυτό συμπέρασμα ενισχύεται από το γεγονός, ότι το υπέδαφος του Σινά, διαθέτει ταυτόχρονα γεωθερμία, (π.χ. θερμές

[193] Το θειάφι είναι ηφαιστειογενές υλικό και εύκολα μπορεί να το βρει κανείς σε ποσότητες.

Μια απλή βάτο επιδεικνύουν ακόμα σήμερα ως αντικείμενο προκυνήματος στο Σινά! Βλ. «Το άγιον φως» Ιωάννας Τσεκούρα σελ 46.

Ο Μαδιάμ ήταν γιος του Αβραάμ (Γεν.25.2) που εποίκησε την περιοχή του Σινά. Ο πεθερός του Μωΰσή. ο Ιοθόρ. είναι απόγονός του, συνεπώς ο Ιοθόρ είναι εξίσου απόγονος του Αβραάμ όσο και ο ΜωΟσής.

πηγές Μωϋσέως) και πετρέλαια, ο συνδυασμός των οποίων είναι ιδανικός, για τον σχηματισμό ατμίδων εύφλεκτου αερίου.

Βάσιμες δε υποψίες, για την ανάμιξη εύφλεκτου αερίου στο "θαύμα" της καιόμενης βάτου, έδωσε το γεγονός, ότι στην βιβλική περιγραφή το "θαύμα" της υποτιθέμενης θεοφάνειας στο Σινά, περιλαμβάνει «δάπεδο στρωμένο με σαπφείρους» (Έξοδος 24.10) δηλαδή, από κρυσταλλικό υλικό, ή «κορούνδια» όπως γενικά ονομάζονται, που όμως, σχηματίζονται ακριβώς στο εσωτερικό τέτοιων εξόδων αερίου.[196] Ας σημειωθεί μάλιστα ότι το Σινά διαθέτει ακόμα, αφθονία τέτοιων κορουνδιακών πετρωμάτων.

Κατασκεύασα σε μικρογραφία μια τέτοια καιόμενη και μη κατακαιόμενη "βάτο" και αξίζει νομίζω να σας περιγράφω τον απλό τρόπο με τον οποίο κατασκευάζεται! Αφού έδωσα σ' έναν μικρό δενδρόσχημο θάμνο το κατάλληλο σχήμα, τον βούτηξα πρώτα σε κερί και στην συνεχεία, αλλεπάλληλες φορές σε αραιό πηλό (λάσπη). Έκανα πάνω στον νωπό πηλό, τις απαραίτητες πολλές μικρές εξόδους (τρυπούλες) του αερίου. Αφού ξεράθηκε, έβαλα το πήλινο "δενδρύλλιο" μέσα σε μια απλή φωτιά, όπου επέβαλε το κερί και ελευθερώθηκαν εσωτερικά οι περίπλοκες διαδρομές του αερίου. Σύνδεσα στην βάση του παροχή υγραερίου και το τελικό αποτέλεσμα ήταν ένα καιόμενο και μη αναλισκόμενο δενδρύλλιο.

Μάλιστα σε μια απλούστερη ακόμα εκδοχή, μπορούμε να υποθέσουμε πως το ίδιο αποτέλεσμα θα ήταν εφικτό και χωρίς κερί, αφού τα λεπτά ξύλινα κλαδάκια, με την σταδιακή καύση καταρρέουν σε

[196] **Η απομυθοποίηση της καιόμενης βάτου είναι το αποτέλεσμα μιας μακροσκελέστατης ανάλυσης των βιβλικών και άλλων δεδομένων που μας απασχόλησε στο βιβλίο ο Ένοπλος δόλος και στο τμήμα με τον υπότιτλο τι ήταν επιτέλους η καιό**μενη **βάτος. Με βάση τις βιβλικές πληροφορίες περί βάτου, καθώς και τις ενδιαφέρουσες υποθέσεις που προέκυψαν απ' την σχολαστική** απομυθοποίησής **της, κατασκεύασα ένα** ενδιαφέρων **πρωτότυπο της καιόμενης βάτου, παραμονές της έκδοσης αυτού του βιβλίου.**

Κερί υπήρχε ανέκαθεν. Εξίσου καλά μπορούσε να χρησιμοποιηθεί και λίπος!

στάχτη και στην θέση τους, αφήνουν ένα δενδρόσχημο πήλινο αγωγό αερίου! Είναι θέμα επιμονής και φαντασίας και με ελάχιστη προσπάθεια και επιδεξιότητα, το "θαύμα" είναι έτοιμο!

Αυτά βέβαια ισχύουν, αν με την λέξη «βάτος» το βιβλικό κείμενο εννοεί αόριστα κάποιο θαμνώδες δενδρύλλιο, όπως μας έδειξαν και στην χολιγουντιανή ταινία «οι δέκα εντολές». Αν όμως επρόκειτο για πραγματική βάτο, (βατομουριά) όπως αυτή που προσκυνούν μέχρι σήμερα στην Ιερουσαλήμ,[1 8] τότε τα πράγματα για τον τότε κατασκευαστή της βάτου, ήταν ακόμα πιο απλά. Απλώς πάνω σε μια έξοδο εύφλεκτου αερίου, συσσώρευσε "κληματίδες" βάτου, που προηγουμένως είχε βουτήξει κατ' επανάληψη σε πυρίμαχη λάσπη. Οι φλόγες έζωναν την βάτο χωρίς φυσικά να κατακαίουν το πήλινο περίβλημα της. Άλλωστε, σε μια τέτοια θαμνώδη βάτο, μπορούν να διευθετηθούν με υπομονή ευάριθμες πήλινες έξοδοι αερίου, χωρίς να ενοχλούν καθόλου την περιφερειακά τοποθετημένη βάτο!

Τόσο απλό είναι σήμερα... και ασφαλώς πολύ απλούστερο πρέπει να ήταν τότε, στην εποχή του κεραμικού τροχού και της πηλοπλασίας! Τότε, που οι θεουργίες ήταν τρόπος ζωής και το "θαύμα" το καλύτερο εισιτήριο για την αιωνιότητα των θρύλων, αλλά και για την περιζήτητη εξουσία πάνω στους θαυματομανείς ανθρώπους!

Άλλωστε, ας σκεφθσύμε απλά... αν ο Θεός του σύμπαντος, ήθελε επιτέλους να μιλήσει σε κάποιον άνθρωπο... βάτο θα διάλεγε για να το κάνει; Χάθηκε μια ροδακινιά, μια ολάνθιστη κερασιά μια μυρωδάτη λεμονιά... κάτι όμορφο και θελκτικό τέλος πάντων που να μην υπάρχει και στην κατάξερη περιοχή του Σινά, παρά διάλεξε να εκφραστεί μέσα από μια αποκρουστική, αγκαθωτή βάτο;!

Η σκέψη αυτή δεν είναι τυχαία. Όποιος ασχοληθεί με τα βιβλικά "θαύματα", θα δει ότι στη συντριπτική τους πλειοψηφία, η πιθανή ερμηνεία τους εξαρτάται από τις ευκαιρίες, τις συνήθειες και τα υλικά του τόπου, όπου αυτά συμβαίνουν. Παράδειγμα, το "θαύμα" της καιόμενης βάτου, μόνο στο Σινά μπορούσε να συμβεί, αφού μόνο εκεί μπορούσε κανείς να βρει δίπλα-δίπλα βάτους και αέρια!

Το ίδιο αληθεύει χαρακτηριστικά και με την περιβόητη "διάβαση" (το δήθεν σχίσιμο) της Ερυθράς. από τον Μωϋσή, που κι αυτό

Αύτόπτης μάρτυρας με διαβεβαίωσε ότι υπάρχει μια κοινή βάτος στο Σινά «ου δέχεται προσκυνηματική λατρεία!

συνέβη στην πλέον κατάλληλη γωνία της γης, εκεί όπου σήμερα βρίσκεται η διώρυγα του Σουέζ!

Όπως θα καταλάβατε, είμαι της ξεκάθαρης άποψης, ότι όλα εκείνα τα αρχαία θαύματα, είναι ερμηνεύσιμα και πρέπει επιτέλους να μελετηθούν με κάθε λεπτομέρεια, να αναπαρασταθούν και αν είναι δυνατόν να ανακατασκευασθούν, για να απομυθοποιηθούν έμπρακτα, όλες εκείνες οι θεουργίες, που για αιώνες και χιλιετίες καθήλωσαν την ανθρωπότητα! Διαφορετικά, πολλοί είναι αυτοί που δεν πρόκειται ποτέ να καταλάβουν, ότι χιλιάδες χρόνια τώρα, είμαστε επί το θεολογικότερον, γελοία θύματα συστηματικών και ευφάνταστων θαυματο-κατασκευαστών!

Μια τρίτη περίπτωση, παράξενης καύσης, βρίσκεται "χωμένη" ανάμεσα στις πληγές θανάτου και μολύνσεων που δημιουργεί ο Μωϋσής[199] (και όχι ο Θεός) κατά του Φαραώ της Αιγύπτου και η περιγραφή είναι εντυπωσιακή, γιατί έστω αμυδρά και φευγαλέα, μας περιγράφει μια παράξενη συμπεριφορά πυρός, που αν και ανακατεμένο με βροχή και χαλάζι, αυτό εξακολουθεί να καίει ανενόχλητο! «Έβρεξε... και ητο χάλαζα και πυρ φλογίζον εν τη χαλάζη». Έξοδος 9.24. Πράγμα, που ούτε λίγο ούτε πολύ σημαίνει, ότι από τότε, κάποιοι είχαν παρατηρήσει και γι αυτό μπορούσαν να το περιγράφουν, ένα πυρ... που δε έσβηνε απ' το νερό! Μπορούσε δηλαδή να διατηρεί την καύση του, ακόμα και πάνω στο νερό! Κάτι τέτοιο όμως, συμβαίνει πράγματι, αλλά μόνο με τα παράγωγα του πετρελαίου!

Αργότερα, κατά την έξοδο των Ισραηλιτών από την Αίγυπτο, βλέπουμε τον Μωϋσή, να διαθέτει μια μεταφερόμενη (σε άμαξα) εστία "πετρελαϊκού" πυρός, (προφανώς φλεγόμενης πίσσας στον πυθμένα μιας κρεμασμένης μαρμίτας) που καίγοντας με εξαιρετικά καπνερό τρόπο, δημιουργούσε μια τεράστια στήλη καπνού, που την ακολουθούσε ο λαός εύκολα μέσα στην έρημο!

Την ημέρα την ονόμαζαν, «στήλη νεφέλης» και το βράδυ την ίδια αυτή στήλη καπνού, ολοφώτιστη από την δυνατή φλόγα στην βάση της, την ονόμαζαν, «στήλη πυρός». Ανάλογα θαύματα, καύσης πετρελαίου, εξακολούθησαν να συνοδεύουν τον μεγαλύτερο

[1] Αυτήν την ερμηνεία φέρνει γιο πρώτη φορά στο φως της βιβλικής κριτικής, το *πρώτο* βιβλίο της σειράς ΒΙΒΛΙΚΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ «το μεγάλο ψέμα» εξετάζοντας τις ι&ηγες της Αιγύπτου, απ' την σκοπιά της ανθρώπινης πληγοποιίας!

θαυματοποιό της ανθρωπότητας και μέγα αλχημιστή Μωϋσή, στο δήθεν θεοβάδιστο όρος Σινά! Μια περιοχή, που όπως είπαμε έχει ακόμα ανιχνεύσιμα αποθέματα πετρελαίου!

Λίγο αργότερα, στο θυσιαστήριο των ολοκαυτωμάτων, της οργανωμένης πια λατρείας του Γιαχβέ, ανταμώνουν εξαιρετικά υλικά πυρός, όπως άνθρακας (κάρβουνα) θειάφι και "αλάτι" (νίτρο). Αυτά όμως τα τρία υλικά, είναι και η βάση της μαύρης πυρίτιδας, την οποία, όσο κι αν σας φαίνεται παράξενο, όλα δείχνουν ότι ο Μωϋσής κατείχε![200]

Πρώτοι που επιδεικνύουν μεγαλόπρεπα και μάλιστα χωρίς καμιά ιδιαίτερη αιτία, την νεοαποκτηθείσα εξαιρετική δύναμη του θεϊκού πυρός, είναι τα δυο αδέλφια Μωϋσής και Ααρών. Κατά τις υποδείξεις του Μωϋσή, ο Ααρών ετοίμασε το θυσιαστήριο: «όπως τον είχε διατάξει ο Μωϋσής, (ο Ααρών) σήκωσε τα χέρια του και ευλόγησε τον λαό. Έπειτα κατέβηκε απ' το θυσιαστήριο και μαζί με τον Μωϋσή μπήκαν στην σκηνή του Μαρτυρίου, έπειτα βγήκαν και ξανά ευλόγησαν τον λαό. Τότε... ξαφνικά, ο Κύριος έστειλε φωτιά και κατέφαγε το ολοκαύτωμα και τα λιπαρά μέρη που ήταν πάνω στο θυσιαστήριο. Όταν ο λαός το είδε αυτό έπεσαν όλοι με το πρόσωπο στη γη» Β.Β. Λευιτικό 9.22-24.

Στην περίπτωση αυτή, το θυσιαστήριο αναφλέγεται με εξαιρετική δύναμη αλλά και τα δυο αδέλφια, βρίσκονται σε απόσταση ασφαλείας.

Αυτήν ακριβώς την απόσταση ασφαλείας δεν τήρησαν λίγο αργότερα οι δυο γιοι του Ααρών και στην προσπάθειά τους να ανιαποκριθούν στις αυξανόμενες καθημερινές ανάγκες των αποτεφρώσεων, οι δυο νεότεροι αυτοί ιερείς, έγιναν αίτιοι αποκαλυπτικότατου θανατηφόρου ατυχήματος, κατά την διάρκεια δοκιμών «άγνωστου πυρός» πάνω στο συγκεκριμένο θυσιαστήριο!

0 Ααρών, αν και αρχιερέας και αδελφός του Μωϋσή. χάνει στην συγκεκριμένη "έκρηξη", (εκρηκτική ανάφλεξη, ή ταχεία καύση) τα δυο παιδιά του! Για τους δυο άτυχους ιερείς, ίο κείμενο σχολιάζει με νόημα, ότι έκαναν δικές τους δοκιμές πυρός και ενήργησαν απρόσεκτα, κάνοντας του κεφαλιού τους. «πρόσφεραν (οι δυο ιερείς)

[0] Περισσότερες λεπτομέρειες μπορείτε να διαβάσετε στο βιβλίο μου «ο ένοπλος δόλος» και στους υπότιτλους: «πυρ ξένον», «απο το πυρ και θειον, στο νίτρο και ιην μαύρη πυρίτιδα» και «"αλάτΓ-ταχεία καύση και ολοκαυτωση»

ενώπιον του Κυρίου πυρ ξένον (Ο' πυρ αλλότριον) το οποίο δεν προσέταξα εις αυτούς» Λευ«.ιο.ΐ-5.

Λίγο αργότερα, την ίδια αυτή φονική δύναμη πυρός, εκμεταλλεύτηκε αδίστακτα ο οξυδερκής Μωϋσής, για ξεκαθάρισμα λογαριασμών! Ο Μωϋσής, εξόντωσε αδίστακτα τους αρχηγούς μιας ολόκληρης επανάστασης εναντίον του, καίγοντας μέσα σε μια κόλαση πυρός τους οπαδούς της ομάδας του επαναστατημένου Κορέ, που αριθμούσε 250 προεστούς!

Με το πρόσχημα της διευθέτησης των διαφορών τους, συγκέντρωσε όσους αμφισβητούσαν την δικτατορική του αρχηγία, σε συγκεκριμένο τόπο, και φώναξε προς τον λαό: «Εκ τούτου θέλετε γνωρίσει ότι ο Κύριος με απέστειλε, δια να πράξω πάντα τα έργα ταύτα... Εάν οι άνθρωποι ούτοι (Κορέ και οι συναυτώ) αποθάνωσι τον κοινόν (συνηθισμένο) θάνατον πάντων των ανθρώπων, δεν με απέστειλεν ο Κύριος, εάν όμως ο Κύριος κάμη θαύμα, (και εξηγεί εκ των προτέρων με κάθε λεπτομέρεια τι θαύμα αναμένει!) και ανοίξη η γη το στόμα αυτής και καταπίη αυτούς και κατεβώσι ζώντες εις τον άδην, τότε θέλετε γνωρίσει ότι παρώξυναν οι άνθρωποι ούτοι τον Κύριον... και ως έπαυσε λαλών πάντας τους λόγους τούτους εσχίσθη (Ο ερράγη ή εξ-ερράγη λέμε σήμερα) το έδαφος το υποκάτω αυτών και ήνοιξε η γη το στόμα αυτής και κατέπιεν αυτούς... και κατέβησαν αυτοί και πάντα τα αυτών ζώντες εις τον άδην και η γη εκλείσθη επάνωθεν αυτών και ηφανίσθησαν». Αριθ. 16.28-33.

Φυσικά η γη δεν κατάπιε κανέναν, ούτε «εκλείσθη επάνωθεν αυτών», αφού τα καμένα πτώματα των δολοφονημένων από των Μωϋσή επαναστατών, λίγο αργότερα τα πετούν εκτός στρατοπέδου. Η ανάφλεξη όμως κάτω απ' τα πόδια τους ήταν τέτοια, που σκότωσε τους αρχηγούς και αρκετούς απ' τους υπόλοιπους ενοχλητικούς αρνητές της δικτατορικής εξουσίας του Μωϋσή. Η επανάσταση του Κορέ, κατέληξε σε ένα μαζικό πύρινο μακελειό των αντιφρονούντών και κανείς δεν τόλμησε ξανά να αμφισβητήσει την απόλυτη εξουσία του Μωϋσή!

Μετά τον ανεπανάληπτο Μωϋσή, (προσπερνώντας τον μεγάλο πυροτεχνουργό Ηλία, στον οποίο θα επιστρέφουμε), η βιβλική πυροτεχνία αναβαθμίζεται θεαματικά! Η ιστορία των βιβλικών πυρο-

01 Λεπτομερέστερα για την ερμηνεία του θανατηφόρου αυτού "θαύματος" μπορείτε να διαβάσετε στον Ένοπλο δόλο καν στον υπότιτλο: «η επανάσταση του Κορέ»

τεχνουργών, αποκτά ένα λαμπρό παράδειγμα οργανωμένης θαυματοποιίας, αυτό των «τριών παίδων εν καμίνω»! Το θαύμα της επιβίωσης τους μέσα στην κάμινο του πυρός, επιτελέσθηκε με εκπληκτική επιτυχία στην Βαβυλώνα και όπως ήταν αναμενόμενο, οι ήρωές του, μετά την επιτυχία τους, σάρωσαν τα προνόμια της χώρας και αργότερα και την ίδια την χωρά!

Στο εκπληκτικό αυτό "θαύμα", τέσσερις άνθρωποι επιβίωσαν για εντυπωσιακό χρόνο μέσα στις φλόγες μιας καμίνου! Για τις όντως εκπληκτικές λεπτομέρειες του συγκεκριμένου άθλου και την εντυπωσιακή και αναπάντεχη απομυθοποίηση του, θα χρειαστεί να περιμένετε το τέταρτο βιβλίο της σειράς ΒΙΒΛΙΚΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ - «το θέατρο της σωτηρίας», το οποίο θα ολοκληρωθεί σύντομα.

Ηλίας, Νεεμίας και η άγια... «νάφθα»!

Και για να μην σας κουράζω περισσότερο, με την προϊστορία των ευάριθμων εντυπωσιακών βιβλικών πυρο-θαυμάτων, ίων οποίων τα ενδιαφέροντα και πολυάριθμα επιχειρήματα, δεν μπορώ να παρουσιάσω εδώ στην αναγκαία έκταση,'0' ας περάσουμε στην αποκαλυπτικότερη περίπτωση αυταναφλεγόμενου πυρός και στον διασημότερο πυροτεχνουργό της Βίβλου, τον προφήτη Ηλία, μελετώντας όχι το σύνολο της δράσης του, αλλά εστιάζοντας στην συγκεκριμένη περίπτωση που μας ενδιαφέρει.

Ο προφήτης λοιπόν Ηλίας, (7°^ π.Χ.αι.) είχε σοβαρά προβλήματα διατήρησης της λατρείας του Γιαχβέ στο Ισραήλ. Οι ιερείς του Χαναναίου θεού Βαάλ, είχαν επικρατήσει, κυριολεκτικά κατά κράτος! Εκατοντάδες συμπατριώτες του, είχαν βολευτεί παριστάνοντας μισθοδοτούμενοι τους ιερείς, στην κρατική πια λατρεία του θεού των Τυριών και Σιδωνίων, Βάαλ, που χάριν της γυναικός του Ιεζάβελ, είχε υιοθετήσει ο Βασιλιάς του Ισραήλ, Αχαάβ.

Ο Ηλίας, κάτοχος της μυστικής ιερατικής θαυματοποιίας, σκαρφίστηκε έναν απίθανο τρόπο μαζικής απαλλαγής από ολόκληρο το ιερατείο, (850 ατόμων!) του ξενόφερτου θεού. Μετά απο δική του πρόσκληση, μαζεύτηκε ο λαός και οι αντίπαλοι του ιερείς, σε μια

* Εκτεταμένη ανάλυση και ερμηνεία κατά περίπτωση, θα βρείτε στα τρία βιβλία της σειράς ΒΙΒΛΙΚΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ

ευρύχωρη περιοχή του όρους Κάρμηλον, όπου ο Ηλίας είπε προς τον λαό του, μιμούμενος φανερά (στην περίπτωση Κορέ) τον Μωϋσή: «έως πότε θα χωλαίνετε μεταξύ δύο φρονημάτων; εάν ο Γιαχβέ είναι θεός, ακολουθείτε αυτόν, αλλά εάν ο Βάαλ, ακολουθείτε τούτον. Εγώ απέμεινα μόνος προφήτης του Γ ιαχβέ, ενώ τετρακόσιοι πενήντα άνδρες είναι οι προφήτες του Βαάλ και τετρακόσιοι οι προφήτες του άλσους (σύνολο 850 οι προφήτες ταυ Βαάλ)». (Ο') Γ' Βασιλειών 18.13. & (Μασ.) Α' Βασιλέων 18.21-22.

Πως όμως θα ξεχώριζαν ποιος απ' τους δυο θεούς ήταν τελικά ο καλύτερος; Η πρόταση του Ηλία ήταν αφοπλιστικά πυρολατρική. Η κάθε παράταξη, πρώτα θα έστηνε από ένα θυσιαστήριο, θα θυσίαζε ένα ζώο και θα το άφηνε πάνω στο θυσιαστήριο και στη συνέχεια, θα παρακαλούσε τον δικό της θεό για ένα θαύμα πυρός!

Στο θυσιαστήριο εκείνο, που θα εμφανιζόταν φωτιά από το πουθενά (άρα από θεού), αυτός ο θεός θα ήταν ο αληθινός! «*Ο* θεός που θ' απαντήσει με φωτιά, ούτος ας είναι ο θεός. Και είπεν ο λαός, καλός ο λόγος». Α' Βασιλέων 18.24. Το κριτήριο λοιπόν περί αληθινού θεού, ήταν πυρολατρικό.[203]

Οι ιερείς του Βααλ, μπροστά σε έναν θαυματομανή λαό, παγιδεύτηκαν από το στημένο δίλημμα του Ηλία! Προσπάθησαν πρώτοι να ανάψουν την φωτιά του βωμού, μόνο με προσευχές και φυσικά απέτυχαν. Στην συνέχεια αποσύρθηκαν και περίμεναν να δουν και την αναμενόμενη αποτυχία του Ηλία! Τότε λοιπόν, στο σκηνικό της μονομαχίας των θεών, ανέβηκε ο προφήτης Ηλίας!

Περιέργως όμως, αντί να περιοριστεί μόνο σε πύρινες προσευχές προς τον θεό, αυτός έκανε "κάτι" που δεν ήταν στην αρχική συμφωνία, αλλά που φαινομενικά δυσκόλευε ακόμα περισσότερο το αναμενόμενο θαύμα! Στην πραγματικότητα όμως, όπως θα δείτε, με το πρόσχημα της αύξησης της δυσκολίας του θαύματος (ακριβώς όπως κάνει κάθε καλός σημερινός θαυματοποιός επί σκηνής) δημιούργησε τις προϋποθέσεις της τελικής ανάφλεξης του θυσιαστηρίου!

Ας παρακολουθήσουμε όμως τον μεγάλο αυτόν θαυματοποιό επί το έργον: «και επιδιόρθωσε ο Ηλίας το θυσιαστήριο και έλαβε δώδεκα λίθους... (κατά τις δώδεκα φυλές του Ισραήλ) και οικοδόμησε το (μισογκρεμισμένο) θυσιαστήριο και έκαμε αυλάκι περί

[203] Ανάλογα πυρολατρική, είναι και βασική βιβλική θεολογική θέση: «ο θεός ημών είναι πυρ καταναλίσκον» Δευτ. 4.24.

το θυσιαστήριον... και είπε ο Ηλίας, (στους βοηθούς του) φέρατε **μου τέσσαρες υδρίας ύδατος και επιχέετε επί** το ολοκαύτωμα **και επί τα ξύλα και εποίησαν ούτως και είπε (ο Ηλίας)** δευτερώσατε **και εδευτέρωσαν και είπε τριτώσατε και ετρίτωσαν και περιέτρεχε το ύδωρ κύκλω του θυσιαστηρίου και ακόμα και το αυλάκι (που είχε περιχαράξει) εγέμισε ύδωρ»!** Α' Βασιλέων 18.27.

Μετά απ' όλα αυτά: «φώναξε ο Ηλίας ο προφήτης, Κύριε (Γιαχβέ) θεέ του Αβραάμ, του Ισαάκ και του Ιακώβ, επάκουσόν μου σήμερον εν πυρί, (στείλε πυρ) δια να γνωρίσουν ότι συ είσαι ο θεός... και έπεσε πυρ παρά Κυρίου[204] και κατέφαγε το ολοκαύτωμα και τα ξύλα και τους λίθους και το χώμα και (Μασ. έγλειψε) το ύδωρ ΤΟ **εν τη αύλακι».** Α' Βασιλέων 18.37-38. (Ο' Γ' Βασ. 18.34)

Έτσι: «όταν είδε ο λαός, (την φωτιά) έπεσαν κατά πρόσωπο αυτών και είπαν, ο Κύριος (ο Γιαχβε [205]) αυτός είναι ο θεός». Α' Βασιλέων 18.39.

Αυτά συνέβησαν τότε, από τον καταπληκτικό εκτελεστή θαυμάτων τον Ηλία! Αν όμως περάσουμε στην σημερινή κριτική θεώρηση των **πραγμάτων, εύκολα θα διαπιστώσουμε, πως και μόνο το γεγονός, ότι η φωτιά ανέφλεξε: «τους λίθους και το χώμα και έγλυψε το ύδωρ στο αυλάκι», αυτό για μας σήμερα, παραείναι αποκαλυπτικό!**

Μπορεί την εποχή εκείνη η διάφανη καύσιμη ύλη να ήταν άγνωστη στους πολλούς, για μας όμως σήμερα, το φλεγόμενο "ύδωρ" στο περιφερειακό αυλάκι του θυσιαστηρίου, παραπέμπει ευθέως και αβίαστα, σε διάφανη καύσιμη ύλη, που χύθηκε μαζί με το νερό στο θυσιαστήριο και όχι μόνο σε απλό συνηθισμένο νερό! Ο πυροτεχνουργός[206] Ηλίας, λοιπόν, προσποιούμενος ότι δυσκολεύει το θαύμα, απλά το έκανε επιτεύξιμο!

Πρέπει να υπενθυμίσω, ότι ανάμεσα στους θεολόγους, δεν υπάρχει η παραμικρή αμφιβολία, ότι όλες οι φωτιές του Ηλία, ήταν ουρανο-

204 Να πως to αποδίδει ο Ιωάννης ζωναράς: «είπε δε ο Ηλίας και wp' ou αν αυτόματον πυρ εκλάμψει και κατακαύσει ξύλα τε και θύματα, εκείνος λογιζέσθω θεός αληθής» Ιωάννης ζωναράς ΕΠΙΤΟΜΗ ΙΣΤΟΡΙΩΝ 1.153.16.

305 «Κύριο» αποκαλούσαν και τον Βαάλ, γι αυτό η κραυγή αυτή αποκλείεται να ήταν «ο Κύριος αυτός είναι ο θεός», διότι έτσι, δεν θα γινόταν κοτέ κατανοητό ποιον *Κύριο" εννοούσαν!

206 Για τα υπόλοιπα θαύματα του πυροτεχνουργού Ηλία και για την περίεργη ανάληψη του σε πύρινο άρμα, θα διαβάσετε στο επόμενο βιβλίο της σειράς ΒΙΒΛΙΚΗ ΘΡΗΣΚΕΙΑ, «το θέατρο της σωτηρίας»

κατέβατα και απολύτως από "θεού" θαύματα. Ο Γ. Μεταλληνός γράφει: «ο Γ αβριήλ (ο καλόγερος) παραπέμποντας σε άλλη αγιογραφική περίπτωση, στο πυρ που κατέβασε ο Ηλίας, (ομολογεί) πως δεν ήταν κατασκευαστόν, αλλά θεϊκόν». «Φωτομαχικά» σελ. 97.

«Σφαγείον ο Ηλίας»! 850 φορές ανεβοκατέβασε ο μακελάρης Ηλίας το άγιο λεπίδι του!

Ο προφήτης λοιπόν, που με την πύρινη θαυματοποάα του είχε συγκεκριμένους στόχους να υπηρετήσει, εκμεταλλεύθηκε πάραυτα την νίκη του στην μάχη των θεολογικών εντυπώσεων και χρησιμοποιώντας τον ενθουσιασμό[207] του όχλου, κατέσφαξε αμέσως (καί παρακαλώ αΐ)ΤΟ-προσώπως!) όλους τους ιερείς του Βάαλ: «Και είπε προς αυτούς (στον λαό) ο Ηλίας, πιάσατε τους (850) προφήτας του Βάαλ, μηδείς εξ αυτών ας μη διασωθεί. Και έπιασαν αυτούς και κατεβίβασεν αυτούς ο Ηλίας εις τον χείμαρρο Κεισών και έσφαξε (ο Ηλίας!) αυτούς εκεί »! Α' Βασιλέων 18.40.

Και επειδή θα ήταν ανεπίτρεπτο να αφήσουμε ασχολίαστη την καταγεγραμμένη, ωμή δολοφονία 850 ανθρώπων[208] ερωτώ: η ολοφάνερη γελοιότητα, που θέλει τον συμπαντικό Θεό, να ρίχνει φωτιά από τον ουρανό, για να δώσει στον προφήτη του, το δικαίωμα να σφάξει ιδιοχείρως, οκτακόσιους πενήντα ομοφύλους του, απλούς, ανόητους ανθρωπάκους, που χάριν οικονομικών κυρίως ανταλλαγμάτων αλλαξοπίστησαν, δεν λέει σε καν έναν τίποτε;

Και επιτέλους, γιατί ο καλός θεός σφάζει τους διαφωνούντας; Γιατί με υπομονή ή κάποιο άλλον τρόπο, δεν τους μεταπείθει; Αλλωστε, μετά το ουρανόσταλτο θαύμα του Ηλία... ούτε ένας αντίπαλος ιερέας δεν μετανόησε εντυπωσιασμένος από την επιτυχία του Ηλία; Οι 850 αυτοί άνθρωποι ήταν όλοι αμετανόητοι; Δεν υπήρξε ούτε ένας... ας πούμε ένας νεαρός, που μετανοιωμένος να παρακαλούσε με καυτά δάκρια για έλεος, πριν το λεπίδι του Ηλία του κόψει τον

[207] Ενθουσιασμός = εκ του εν-θεός

[208] Όλοι οι σχολιαστές, περιέργως αναφέρουν μόνο 450 σφαγιασθέντες.

λαιμό; Γιατί το μαζικό αυτό ιδιόχειρο φονικό, δεν ενοχλεί καθόλου II φωτοστέφανο της αγιότητας του Ηλία;

Μήπως γίνεται φανερό, ότι κανείς, ούτε άνθρωπος, αλλ' ούτε και θεός, νοιαζόταν τότε, για την πολυδιαφημισμένη αξία της μετάνοιας, που με φορτικότητα συνιστά ο θεός της Καινής Διαθήκης; Και εν πάση περιπτώσει, αν αυτός που θεωρείται ο φιλεύσπλαχνος ο ελεήμων και ο μόνος αληθινός θεός της Βίβλου, σφάζει μαζικά τους διαφωνούντες... τι διαφορετικό κάνει από τους άλλους, τους ψευδείς, τους υποτιθέμενους κακούς θεούς των εθνών;

Σκεφθείτε που φτάσαμε! Αν ένας πιστός διάβαζε για κάποια άσκοπη σφαγή οποιονδήποτε 850 ζώων, θα είχε αγανακτήσει, τώρα που η αφήγηση περιγράφει την κτηνωδία της μαζικής σφαγής εκατοντάδων ανθρώπων, με μοναδική κατηγορία ότι μετείχαν μιας άλλης πίστης, ο πιστός θεωρεί την πράξη αυτή δίκαια και γιορτάζει ευχαρίστως την μνήμη και την νίκη του αιμοσταγούς δολοφόνου Ηλία!

Ας αφήσουμε όμως το καταπληκτικό αυτό ανθρωποκτόνο 'θαύμα' του Ηλία και ας μεταφερθούμε στην εποχή του Νεεμία (περί το 440 π.Χ.) για τον οποίο διαβάζουμε στους Μακκαβαίους, τα εξής εκπληκτικά:

«Να θυμάστε επίσης την γιορτή της φωτιάς, **που καθιερώθηκε** όταν ο Νεεμίας προσέφερε θυσία, αφού είχε **(ξανα)χτίσει τον ναό** (του Σολομώντος) και το θυσιαστήριο. Εκείνο τον **καιρό, όταν οι** πρόγονοί μας οδηγούντο αιχμάλωτοι στην **Βαβυλώνα, οι ευσεβείς** ιερείς μας, πήραν κρυφά την φωτιά **του ναού (Ο' έλαβον** από του πυρός του θυσιαστηρίου) και την **έκρυψαν καλά σε κοί**λωμα (Μασ. δεξαμενή) και ασφάλισαν τον **τόπο. ώστε κανείς να** μη γνωρίζει που ήταν κρυμμένη».

«Μετά από πολλά χρόνια, όταν ο Νεεμίας **επέστρεψε πίσω** στην Ιερουσαλήμ, έστειλε τους απογόνους εκείνων **των ιερέων,** να φέρουν από την κρυψώνα αυτήν την **φωτιά Αυτοί γύρισαν** και του είπαν, ότι δεν βρήκαν **φωτιά,** παρά **ύδωρ** παχύ. **Ο** Νεεμίας τους παράγγελλε να βγάλουν λίγο (απ' αυτό to ύδωρ!) και να του το πάνε Όταν ετοιμάσθηκαν **οι** θυσίες, ο **Νεεμίας** είπε στους ιερείς, να ραντίσουν με **το** νερό **αυτό τα ξύλα και** τα σφάγια της θυσία».

«Όταν έγινε κι αυτό, λίγη ώρα μετά που ο ήλιος βγήκε, γιατί πρωτύτερα ήταν συννεφιά,"[09] άναψε μια τέτοια μεγάλη πυρά, ώστε όλοι έμειναν κατάπληκτοι. Μετά οι ιερείς άρχισαν να ψάλλουν Όταν αποκάηκε όλη η θυσία, ο Νεεμίας διέταξε να περιχύσουν και το υπολειπόμενο ύδωρ, πάνω στις μεγάλες πέτρες (του θυσιαστηρίου). Όταν δε έγινε κι αυτό, άναψαν (ξανά) φλόγες».

«Μετά το γεγονός αυτό, έγινε γνωστό... ότι στον τόπο όπου οι τότε ιερείς είχαν κρύψει το ιερόν πυρ, αργότερα βρέθηκε ύδωρ και ο Νεεμίας και οι σύντροφοι του, το χρησιμοποίησαν (το ύδωρ!) για να ανάψουν την θυσία στο θυσιαστήριο... περιέφραξαν δε τον τόπο εκείνο ως άγιον και ο Νεεμίας και οι σύντροφοι του, ονόμασαν αυτό το ύδωρ «νέφθαρ», που σημαίνει καθαρισμός, ενώ από πολλούς ονομάζεται νέφθαι».[210] (Ο') Β' Μακκαβαίων 1.9-36.

Είμαι βέβαιος ότι κάποιοι από σας, θα κουνάτε ήδη το κεφάλι σας με απερίγραπτη έκπληξη! Και βέβαια, δεν θα έχετε καθόλου άδικο! Πραγματικά, η συγκεκριμένη περίπτωση... είναι εντελώς πέρα από τα αναμενόμενα! Εδώ τα βιβλικά δεδομένα... φλέγονται, αφού αυτο-ερμηνεύσνται εντελώς και απολύτως!

Βέβαια, δεν είναι η πρώτη φορά που η ίδια η βίβλος μας βοηθάει να δούμε τι ακριβώς συνέβη στα δήθεν θαύματα της! Απλά η περίπτωση αυτή, ξεπερνάει κάθε προσδοκία! Χωρίς αμφιβολία, αυτή είναι η πλέον σαφής και κραυγαλέα περίπτωση, βιβλικής αυτοακύρωσης! Είναι δε τόσο συντριπτικά αυτο-αποκαλυπτική, τόσο αυτο-αναιρούμενη, που σχεδόν μόνη της, αυτή η περιγραφή, θα έπρεπε να σκοτώσει πάραυτα κάθε έννοια θαυμάτων στην Βίβλο!

209 Είναι η πρώτη φορά που η Βίβλος σημειώνει τέτοια λεπτομέρεια και φυσικά έχει τη σημασία της. Όπως καταλαβαίνετε, η Βίβλος δεν απέκτησε ξαφνικά μετεωρολογικά ενδιαφέροντα! Αντίθετα καταγράφει λεπτομέρειες του μηχανισμού της αυτανάφλεξης.

10 Να τι λέει για την «νάφθα» ο ιστοριο-γεωγράφος Στράβωνος (64 π.Χ.-23 μ.Χ): «Υπάρχει δε στην Βαβυλώνα... αυτό που νάφθα αποκαλούν, που παράδοξη έχει φύση, φερόμενη (η νάφθα) πλησίον του πυρός αναρπάζει το πυρ, κι αν οτιδήποτε επιχρίσεις μ' αυτήν φλέγεται και με το νερό όχι μόνο δεν σβήνει, αλλά μάλλον περισσότερο φλέγεται... Ο Ποσειδώνειος δε λέγει ότι στην Βαβυλώνα οι πηγές της νάφθας άλλες μεν είναι λευκές (διάφανες) και άλλες δε μελανές. Η λευκή δε νάφθα είναι (κυρίως) αυτή που αναρπάζει το πυρ». Στράβων Γεωγραφικά 16.1.15.1-24.

Πρόκειται κυριολεκτικά για την σαφέστερη περίπτωση, όπου η βιβλική αφήγηση... πυροβολεί θανάσιμα τα θαύματά της! Είναι τόσο ψυχρή και καθαρή η παραδοχή της ανάμιξης συγκεκριμένων υλικών θεουργίας, που θα πρέπει να αφήνει άφωνους και τους πλέον ετοιμόλογους και στρεψίγλωσσους θεολόγους! Μάλιστα, πολύ θα ήθελα να δω, ποια θέση θα μπορούσε να πάρει σε δημόσιο διάλογο, ένας οποιουδήποτε επιπέδου υπερασπιστής της βιβλικής θαυματουργίας όταν θα του τοποθετούσαν πλάι-πλάι τις δύο αυτές αλληλο-ερμηνευόμενες αφηγήσεις του ίδιου ουσιαστικά "θαύματος";!

Χημικόν το "θαύμα"

Πραγματικά, μόλις είχα τελειώσει την διατύπωση της παραπάνω απορίας μου, όταν από μια εξαιρετικά παράξενη σύμπτωση, δέχθηκα την πρόσκληση του τηλεοπτικού καναλιού[211] που σας προ ανέφερα, για δυο εκπομπές, με θέμα συζήτησης το βιβλίο μου, «Αβραάμ ο Μάγος»!

Στις δύο πρώτες αυτές δημόσιες συζητήσεις,[2'2] έθεσα ξεκάθαρα το ζήτημα της θεουργίας στην Βίβλο και εκτός απ' το πορτραίτο του μάγου Αβραάμ, που προσπάθησα να σκιαγραφήσω, ζήτησα μεταξύ άλλων απ᾽ τους εκπροσώπους της Χριστιανικής και της Μουσουλμανικής θρησκείας που ήταν εκεί, εξηγήσεις για την εξαιρετικά ακατανόητη και επίμονα ανήθικη συμπεριφορά των βιβλικών πατριαρχών. Οι απαντήσεις ήταν απογοητευτικές. Ήταν αναμενόμενο... οι θεολόγοι ουδέποτε έκριναν στο παραμικρό τους ήρωές τους.

Στο τέλος των συζητήσεων αυτών, ανέφερα στον παρουσιαστή Σπύρο Καρατζαφέρη, (που προς τιμήν του, δείχνει ασυνήθιστο ενδιαφέρον για απομυθοποιητικά θέματα), ότι γράφω μια εργασία αμφισβήτησης για το «άγιον φως» της Ιερουσαλήμ, με βάση τον φλογερό διάλογο του Κοραή.

[211] Το κανάλι EXTRA και ο δημοσιογράφος Σπύρος Καρατζαφέρη? με καλεσαν για να συζητήσουμε για δυο συνεχόμενες εκπομπές (25 και 26.11/2002) και για χέντε συνολικά ώρες για τον Αβραάμ και το συνολικό του κροφίλ σαν γεννήτορα τριών θρησκειών!

[2 2] Παρευρέθηκαν συνολικά τέσσερις κληρικοί, τέσσερις θεολόγοι, ένας Ιμάμης και ένας καθολικός ιερέας. Έκκληκτοι, άκουσαν για κρώτη φορά ότι ο Αβραάμ μόνο άγιος δεν ήταν!

Έδειξε αμέσως ιδιαίτερο ενδιαφέρον, κι έτσι γεννήθηκαν τέσσερις ακόμα εκπομπές, για τα σύγχρονα προσκυνήματα και τα θαύματα της Παλαιός Διαθήκης και πολλαπλασιάσθηκαν οι ευκαιρίες μου, να θέσω δημοσίως τόσο στους κληρικούς όσο και στους θεολόγους την ερώτηση μου: γιατί βαφτίζεται "θαύμα", η αυταναφλεγόμενη νάφθα στο θυσιαστήριο του Νεεμία; Γιατί εξακολουθούμε να μιλάμε για θαύμα, στο θυσιαστήριο του Ηλία, αφού από την εποχή των Μακκαβαίων, (2ος αι.μ.Χ.) υπάρχει στην ίδια την Βίβλο, πεντακάθαρα και αναλυτικότατα γραμμένος, ο υλικός τρόπος παραγωγής του θαύματος;

Επανέλαβα λοιπόν πολλές φορές την ερώτηση μου αυτή και στις τέσσερις επόμενες εκπομπές! Κανείς όμως, ούτε μέσα, ούτε απ' έξω (με τηλεφωνική παρέμβαση[213]) στην δημόσια αυτή συζήτηση, δεν προσπάθησε να απαντήσει στην πολύ συγκεκριμένη αυτή ερώτηση! Όλοι δήλωναν άγνοια του βιβλικού χωρίου και τεχνηέντως μετέθεταν την απάντηση για κάποια άλλη φορά!

Μάλιστα, σε μια απ' τις εκπομπές αυτές, ζήτησα επιμόνως να προσκαλέσουν τον βετεράνο των θρησκευτικών τηλεοπτικών συζητήσεων, τον παπα Μεταλληνό. Δυστυχώς, δεν απεδέχθη την πρόσκλησή μου. Έτσι, χάσαμε την χαρά, να δούμε τη βέβαιη αμηχανία του διάσημου μαυροντυμένου ρήτορα. Η προσωπική όμως πρόσκληση για δημόσιο διάλογο, που κατ' επανάληψη του έχω απευθύνει, ισχύει πάντοτε!

Βέβαια, δεν είναι η μόνη ερώτηση μου, που παραμένει αναπάντητη! Αλλά για την συγκεκριμένη, νομίζω πως μάταια θα περιμένουμε να δούμε, έστω και μια αποτυχημένη απόπειρα υπερασπιστικής απάντησης! Μη διστάζετε λοιπόν και εσείς προσωπικά να ρωτάτε: πως **εξηγείται το γεγονός, ότι η ίδια η Βίβλος στο Β' Μακκαβαίων 1.20-36, αποκαλύπτει τους υλικούς μηχανισμούς των θαυμάτων της; Και αν για τα δυο "θαύματα" των αυταναφλέξεων, του Ηλία** (Α· Βασ.ΐ8.38-)**και του Νεεμία** (Β' Μακκ.ι.20 **) η ίδια η Βίβλος παραδέχεται, την ύπαρξη υλικού μηχανισμού αυτών των θαυμάτων, γιατί είναι λάθος να υποθέσουμε ότι το ίδιο μπορεί να συμβαίνει και στα υπόλοιπα θαύματα της Βίβλου;**

[213] Τηλεφωνικές παρεβάσεις έκαναν απ' την Ιερουσαλήμ, ο Μητροπολίτης Ναζαρέτ Κυριάκος και ο εκπρόσωπος τύπου της Ιερουσαλήμ, Αρχιμ. Τιμόθεος Ηλιακής, αλλά και άλλοι πολλοί θεολόγοι και ιερείς.

Το βέβαιο είναι, όχι το θαύμα της νάφθας, είναι απ' τις κορυφαίες εκείνες βιβλικές περιπτώσεις, που τα συνηθισμένα θεολογικά εφευρήματα και οι διαφυγές, δεν λειτουργούν! Ούτε καν η πολυαγαπημένη θεολογική έξοδος κινδύνου, η αλληγορική ερμηνεία των Γραφών, δεν μπορεί εδώ να τους βοηθήσει. Η «νάφθα» από εμπρηστικό υλικό... δύσκολα μπορεί να γίνει αντικείμενο αλληγορικής ερμηνείας!

Εφ' εξής λοιπόν, η νάφθα του Νεεμία (Α Μακκ.1.20-), προτείνω να γίνει ο απομυθοποιητικός κριός των βιβλικών θαυμάτων! Μέχρι να μας εξηγήσουν τι δεν καταλαβαίνουμε σωστά, προτείνω να χρησιμοποιούμε το σύνθημα: «κάποια "νάφθα" έχουν τα θαύματα της βίβλου»! Κάθε συζήτηση περί βιβλικών θαυμάτων εφεξής, μπορεί να ξεκινά, απ' το θαύμα της νάφθας!

Όλα λοιπόν τα βιβλικά θαύματα, μετατρέπονται αυτόματα σε στημένες θεοκαπηλίες, αγυρτείες και αξιοκατάκριτες θεουργίες, μέχρι να μας εξηγήσουν, γιατί ο Νεεμίας αναπαριστώντας το θαύμα του Ηλία, σε όλες του τις λεπτομέρειες (Α Βασιλέων 18.20), ρίχνει νάφθα πανω στο θυσιαστήριο! Όλοι οι σοβαροί άνθρωποι, δικαιούνται εφεξής να υποπτεύονται τα βιβλικά θαύματα, μέχρι να μας εξηγήσουν ικανοποιητικά, γιατί οι αναφλέξεις της νάφθας, στην Βίβλο ονομάζονται θαύμα!

Περιμένω και προκαλώ ευγενικά, οποιονδήποτε θεολόγο σέβεται τον εαυτό του, να πάρει θέση και να μου γράψει,'[14] οποιαδήποτε εξήγηση φαντάζεται ότι διασώζει το κύρος των συγκεκριμέλ·ων θαυμάτων της βίβλου!

Ας μην γελιόμαστε όμως, η μόνη λογική εξήγηση για το θαύμα της νάφθας, είναι, ότι η Βίβλος δεν γράφτηκε για να γίνει βιβλίο θρησκείας, αλλά για να συγκροτήσει γραπτά τέτοιες εντυπωσιακές συνταγές θαυμάτων, και τακτικές πολέμου! Απλά στο βιβλίο αυτό κατέγραψαν την ιστορική διαδρομή, τα στρατηγήματα και τα όπλα. των επιθετικών, αλλά καθ' όλα αξιόλογων Χαλδαιων μάγων θαυματοποιών.

Οι άνθρωποι αυτοί από τους ελώδεις λάκκους της Χαλδαίας." με γενάρχη τους τον Αβραάμ, έχοντας δικούς τους κώδικες συμπερι-

*** Την διεύθυνσή μου θα βρείτε στην αρχή και στο ïüος αυτου του βιβλίου.

Χαλδαΐα αποκαλούσαν το νοτιότερο τμήμα της Βαβυλωνίας (Πτολεμαίος 5.20.3). Ο Στράβων (16.739 και 767) αποκαλεί «έλη κατά ΧαλδαΙους» την «λώβη

φοράς, είχαν την αξιοσημείωτη πρόνοια, να δημιουργήσουν για τους απογόνους τους μια πολύτιμη, γραπτή συλλογή μαγικών συνταγών ζωής και πολέμου, την παρακαταθήκη πολέμου κατά πάντων των εθνών, την... Παλαιά Διαθήκη!

ΓΥ αυτό το λόγο, τα βιβλικά κείμενα είναι γεμάτα από συμβουλές θεολογικής παραπλάνησης, συνταγές πολεμικής μαγγανείας, περιγραφές απίστευτων όπλων μαζικής εξόντωσης, θεολογικά προσχήματα επεκτατισμού, ανατροπές εξουσίας, απάτες, ιδιοφυείς δόλους και οπωσδήποτε εντυπωσιακές συνταγές και υλικά "θαυμάτων"! Με λίγα λόγια, η Παλαιά Διαθήκη, είναι μια λειτουργική διαχρονική μηχανή πολέμου, με συνταγές μαχών και κοινωνικής μαγείας, που δύσκολα μπορεί να την καταλάβει κανείς... πόσο μάλλον να την σταματήσει.

Επειδή λοιπόν η Βίβλος δεν γράφτηκε, παρά για να είναι ένα διαχρονικό, ιερατικό εγχειρίδιο θαυματοποιών, γι' αυτό η «νάφθα του Νεεμία», το εύφλεκτο «παχύ ύδωρ»[216] (Β' Μακκαβαίων 1.20), είναι εκεί, απομυθοποιώντας και αποκλείοντας διαπαντός κάθε έννοια θεϊκής ανάμιξης στα βιβλικά θαύματα!

Έτσι λοιπόν, ο "άγιος" Ηλίας,[217] για να επιστρέφουμε σ' αυτόν, μαζεύοντας πέτρες, σκάβοντας χαντάκια και ρίχνοντας άφθονο εύφλεκτο "νερό" πάνω στο θυσιαστήριο του Γιαχβέ... μόνο περιττούς θεατρινισμούς δεν έκανε ο άνθρωπος! Ο διασημότερος πυροτεχνουργός προφήτης της Βίβλου, ο σφαγέας που μαζί με τον άλλον μεγάλο ανθρωποκτόνο μάγο, το Μωϋσή, τιμήθηκε ως συνοδός του "θεανθρώπου" στο "θαύμα" της μεταμόρφωσης,[218] ήταν ένας μάχιμος δολοφόνος και εκπαιδευμένος θαυματοποιός! Ένας ταλαντούχος θεατρίνος, κάτοχος μυστικών και ικανότατος παραγωγός αυταναφλέξεων, πολύ πριν από τον Νεεμία!

έκταση παρά την συμβολή του Τίγρητος και του Ευφράτου στον Περσικό κόλπο. Ο δε Πλίνιος (6.31) την ονομάζει χαλδαϊκό λάκκο (lacus Chaldaikus)! Οι Χαλδαίοι ήταν φυλή σημιτική... που κατέλαβε σχεδόν αποκλειστικά το ιερατικό επάγγελμα. ΟΗσΰχιος ο λεξικογράφος, τους αποκαλεί «γένος Μάγων».

Την συγκεκριμένη βιβλική περιγραφή και το αυταναφλεγόμενο «παχύ ύδωρ» αναφέρουν οι χρονογράφοι: Γεώρ. Κεδρινός 1.125.4 και Γεώρ. Συνέσιος 300.7.

Το όνομα του είναι ΕλΙγια (Elijah) ή Ελι-Γιάχ και στα Εβραϊκά: Eliyahu (Ελιγιαχού)! Σημαίνει «θεός μου ο Γιαχβέ». Σ* αυτόν, χαρίσαμε όλες τις κορυφές της Ελλάδος με τα ξωκλήσια του εξελληνισμένου πια Αϊ Λιά! Τιμάται στις 20/7*^ !!

Ματθ.17.3. Στην Καινή Διαθήκη, ο Ηλίας αναφέρεται επιδοκι μαστικά 27 φορές!

* * *

Βέβαια, όλα δείχνουν, ότι μια τέτοια γνώση «ιερού πυρός» και αυτ αναφλεγό μενών υλικών, δεν ήταν μονοπώλιο του εβραϊκού ιερατείου, αλλά αποτελούσε μάλλον κοινό μυστικό, μεταξύ των μυστικοπαθών ιερατείων της αρχαιότητας. Η δήλωση «το ιερόν και θείον πυρ εκ Διός εστίν», δείχνει ότι ανάλογη γνώση παράξενων αναφλέξεων, είχαν και οι Έλληνες.

Να τι γράφει σχετικά ένας Έλληνας αυτή την φορά "αρχιερέας", ο Ορφέας: «υπάρχει ένας διαυγής "λίθος" που έχει τις εξής (παράξενες) ιδιότητες: αν τοποθετηθεί πάνω σε ξύλα, ή άλλη εύφλεκτη ύλη, με τον ήλιο κατέναντι να τον θερμαίνει με τις ακτίνες του, αυτός πρώτα καπνίζει και μετά με φλόγα πολλή ανάβει. Αυτή δε την φλόγα, ι ε ρ ό ν π υ ρ ονόμαζαν οι παλαιότεροι των Ελλήνων... »! Ορφέως Λιθικά κηρύγματα 184.

Περιέργως και ο σκληρός σαν λίθος διάφανος φώσφορος, όταν εκτεθεί στον ατμοσφαιρικό αέρα, πρώτα καπνίζει και μετά αναφλέγεται. Ας σημειωθεί δε, ότι ο Ορφέας τοποθετείται δέκα γενιές πριν απ' τον Ησίοδο![219] τα δε «ορφικά», ενδεχομένως αρχαιότερα του ίδιου του Ορφέως, μεταφέρουν πληροφορίες από απροσδιόριστα βάθη της ελληνικής αρχαιότητας!

Στην συντροφιά του Αισχύλου επίσης, υπήρχε κάποιος θαυματοποιός, για τον οποίο διαβάζουμε: «εθαυμάζετο δε και Ξενοφών ο θαυματοποιός (ο οποί)ος πυρ τε αυτόματον εποίει αναφύεσθαι (παρουσίαζε δηλαδή αυταναφλέξεις) Και άλλα πολλά φάσματα (φαινόμενα) ετεχνάτο, αφ' ων εξίστα (με τα οποία εξέπληττε) των ανθρώπων την διάνοια». Αθηναίος Δειπνοσοφιστών 35.12-19.

Ο συγκεκριμένος θαυματοποιός, άφησε πίσω του μαθητές που κατονομάζονται.[::o] Δυστυχώς οι πολύτιμες γνώσεις τους, ποτέ δεν φαίνεται να αξιοποιήθηκαν από την πολεμική μηχανή των Ελλήνων

2 9 «Ελλάνικος Α' εν Φορωνίδι δέκατον από Ορφέως φηοίν (αναφέρει) τον Ηaiοδον». Ορφικά tcstimonia 5.4. Αν λοιπόν τοποθετήσουμε τον Ησίοδο τον 8 αι. (750-700 π.Χ.) τότε ο Ορφέας έζησε τρεις αιώνες πριν. Ο δε Ομηρος δικακος δεν ονοματίζει τον Ορφέα, διότι έζησε πριν απ' αυτόν. «Ο Όμηρος, τετρακοβίων ετών νομίζω είναι αρχαιότερος του Ησιόδου και όχι περιοσότερο* Ηρόδοτος 2.53.2.

Ο Ευστάθιος ο φιλόλογος (14° αι) Οδύσσεια I.175.2-9* αναφέρει totiç Κρατν* σθένη. Σκύμνο. Φιλιππίδη, Ηράκλειτο και Νvμ^όόβρο Εξηγεί δε ότι <ος πρώτο

Πρέπει δε εδώ να υπενθυμίσουμε και τα όσα εύστοχα επισημαίνει, για την προϊστορία του θαύματος ο Κοραής στην αρχή του διαλόγου του: «Περί του εν Ιεροσολύμοις αγίου φωτός». Ερευνώντας τις υποδείξεις του βρήκαμε τα εξής εκπληκτικά: «Είναι δε εκεί και άλλο ένα ιερό του Διονύσου, όπου μετά την τελετή της εορτής, λέγεται, πως όταν μήνυμα ευδαιμονίας θέλει να δώσει ο θεός, τότε μέγα σέλας πυρός (μεγάλη πύρινη λάμψη) βλέπουν όλοι οι παρευρισκόμενοι πέριξ του ναού. 'Οταν δε ακαρπίας, τούτο το φως δεν φανερώνεται αλλά σκότος επέχει τον τόπον». Αριστοτέλης « Περι θαυμασίων ακουσμάτων» 842a 18-24.

Στο ίδιο αυτό βιβλίο του ο Αριστοτέλης συνεχίζει: «Στο νησί της Τήνου λένε, πως υπάρχει, φιαλίδιον σύγκραμα (μείγμα-διάλειμμα) έχον, εξ ου πυρ ανάπτουσι πάνυ ραδίως (εξόχως εύκολα)». Αριστοτέλης «Περι θαυμασίων ακουσμάτων». 832b 26. Επίσης: «Εν τη Θράκη, λίθον τον καλούμενον σπίνον, διακοπέντα καίεσθαι... (αλλά) και επιρραινόμενος ύδατι καίεσθαι». Αριστοτέλης «Περι θαυμασίων ακουσμάτων». 833a 24.

Ο Κοραής παραπέμπει και σε ένα δυσεξήγητο απόσπασμα του Ζώσιμου, που γι' αυτό το αφήνω αμετάφραστο: «Η Άφακα είναι χωριό ανάμεσα στην Ηλιούπολη (Balbek) και την Βύβλο. Εκεί στον ναό της Αφροδίτης Αφακίτιδος, υπήρχε μια λίμνη όμοια με χειροποίητη δεξαμενή: κατά μέν ουν το ιερόν και τους πλησιάζοντας τόπους, πυρ επί του αέρος λαμπάδος ή σφαίρας φαίνεται δίκην, συνόδων εν τω τόπω χρόνοις τακτοίς γινομένων, όπερ και μέχρι των καθ' ημάς εφαίνετο χρόνων». Ζώσιμος Ιστορ. 1.58.1-8

Ο Κοραής αναφέρεται επίσης και στον Παυσανία που (περί το 160 μ.Χ.) έγραφε: «Εξ αυτοψίας γνωρίζω, ότι στην Λυδία κάποιο άλλο θαύμα συμβαίνει... που δεν είναι βέβαια απαλλαγμένο απ' τα τεχνάσματα των μάγων, (οι Έλληνες ήταν από τότε σωστά υποψιασμένοι!) Οι Λυδοί, που και Πέρσες ονομάζονται, έχουν ένα ιερό στην πόλη που λέγεται Ιεροκαισάρεια... εκεί υπάρχει ένα ιερό και ένας βωμός με στάχτη που δεν έχει το συνηθισμένο χρώμα της στάχτης. Ένας μάγος βάζει πάνω στον βωμό ξύλα και με επίκληση σε κάποιον θεό, που ψάλλει από βιβλίο, κάνει χωρίς

διδάξαντα την τέχνη των θαυματοποιών στην αρχαιότητα, είχαν τον μυθολογικό θεό των μεταμορφώσεων τον Πρωτέα. (14" αι) Οδύσσεια 1.175.2-9,

φωτιά ν' ανάψουν τα ξύλα και ν' αναπηδήσει απ' αυτά ζωηρή φλόγα». Παυσανίου περιηγ. ΗΛΙΑΚΑ 27.5-6.

Συνταγή «περί αυτόματου πυρός», έγραψε τον 2° αι.μ.Χ. και ο ιστορικός Ιούλιος Αφρικανός. Μάλιστα αφού δίνει λεπτομερώς τον κατάλογο των υλικών,[21] καταλήγει λέγοντας ότι το μείγμα αυτό, «μεσουρανούντος του ηλίου, αιφνιδίως αναφλέγεται».

Τρεις αιώνες αργότερα, βρίσκουμε στα βυζαντινά πλέον κείμενα, μια ανάλογη, πολεμική αυτή την φορά εφαρμογή. Το 541 ο εξελληνισθείς Γότθος και βυζαντινός στρατηγός Βιταλιανός, στασίασε κατά του Βυζαντινού αυτοκράτορα Αναστάσιου Α' και εστράφη κατά της Κωνσταντινουπόλεως με ισχυρό στρατό και πλοία, που συγκέντρωσε στο Βόσπορο.

Ο βασιλιάς, ζήτησε τότε βοήθεια από τον αθηναίο φιλόσοφο Πρόκλο. Αυτός τους παρέδωσε ένα μυστικό εμπρηστικό μείγμα λέγοντας τους ότι, για την μάχη αυτή «δεν έχετε ανάγκη (άλλων) όπλων, αλλά ρίξατε εκ τούτου (του υλικού) εις τα κατέναντι υμών (πλοία) και (αυτά θα) καίονται»... «όπου ρίψεις αυτό (το υλικό) είτε σε οίκο είτε σε πλοίο, μετά την ανατολή του ήλιου, ευθέως ο οίκος ή το πλοίο, υπό πυρός αναλίσκεται». Πράγματι έριξαν το υλικό αυτό στα πλοία «και ανήφθησαν εξαίφνης υπό πυρός (ανεφλέγησαν) τα πλοία άπαντα». Μαλάλας Χρον. (6ος αι.) 403.17.-405.7.

Ο Ιωάννης Ζωναράς προσθέτει μια ακόμα πληροφορία, για κάποια επιπλέον άκρως ενδιαφέρουσα πολεμική τεχνολογία, που εφαρμόσθη ταυτόχρονα στην συγκεκριμένη μάχη: «ο Πρόκλος, ο οποίος τότε ήταν μέγας, όχι μόνο στην φιλοσοφία αλλά και στα μηχανήματα. Γνώριζε μάλιστα τα πάντα περί του περιβόητου Αρχιμήδη. Έτσι το ναυτικό των επιτιθέμενων, κατέφλεξε με πυρφόρα κάτοπτρα που κατασκεύασε και έστρεψε εναντίων τους από τα τείχη της πόλεως. Όταν δε (τα κάτοπτρα) αυτά από του ήλιου τις ακτίνες φωτίσθηκαν, κατακεραύνωσαν καταφλέ-

[221] «Αυτόματον κυρ άψαι και τώδε toi συντάγματι: σκευάζεται γο\>ν ούτως; θείου απύρου (θειάφι), αλός ορυκτού, κονίας, κεραυνίου λίθου, πυρίτου ίσα λειούνται εν θεία μελαίνη, μεσουρανούντος ηλίου: μίγνυται τε συκαμίνου μελά i νης οπού και ασφάλτου Ζακυνθίας υγράς και αυτορύτου έκαστου ίσον. ο>ς λιγνυωόες γενέσθαι: είτα προσβάλλεται αοφάλτω τιτάναν παντελώς ολίγον: επιμελώς δε τρίβειν. μεσουρανούντος ηλίου. αιφνίδιον γαρ αναφθήσεται». Sextus Julius Africanus 2.11.

γοντας τα εχθρικά πλοία, **όπως ακριβώς** εξιστορείται **πως επινόησε** (και έπραξε ανάλογα) **ο Αρχιμήδης στην πολιορκία των Συρακουσών».'** ΙωάννηςΖ£οναράς(12$^{ο\iota}$ αι. μ.Χ.) επιτομή ιστοριών 138.1-11.

Ο υποστράτηγος Ν. Καλομενόπουλος σε σχετικό του άρθρο (Δρανδάκη) συμπεραίνει: **«ως γνωστόν, το θείον δεν αναφλέγεται από τις ακτίνες του ηλίου. Συμπεραίνουμε λοιπόν ότι δεν επρόκειτο περί απλού θείου, αλλά μάλλον περί σκευάσματος με βάση το θείο που επινόησε ο Πρόκλος. Συνδυάζοντας δε τις πληροφορίες αυτές,** (Ζωναρά και Μαλάλα) **δεν θα ήταν παράτολμο να δεχθούμε, ότι ο φυσικοχημικός Πρόκλος,** εφήρμοσε **τελειοποιηθέντα τα κάτοπτρα[223] του Αρχιμήδη, ρίχνοντας ταυτόχρονα και το άγνωστο αυτό σκεύασμα επί των πλοίων,** εξασφαλίζοντας **την ταχύτερη και ασφαλέστερη ανάφλεξή τους».**

Αργότερα υπήρξαν και άλλες χρήσεις αυταναφλεγόμενων υλικών για πολεμικούς σκοπούς. Το μυστικό δε, ανακηρύχθηκε "θεϊκό" και οι θεολογικές κατάρες και οι παραμυθολογικές εκδικήσεις θεού, περιφρσυρούσαν το μυστικό όπλο του υγρού πυρός;

Με πολύ ενδιαφέρον διαβάζουμε τη σχετική αγιοποίηση του μυστικού όπλου: **«Περί δε του υγρού πυρός, του δια σιφώνων εκφερομένου, αν ποτέ κανείς τολμήσει και ρωτήσει ή αναζητήσει, όπως και πολλοί το ζήτησαν από μας, αυτούς να τους αποκρούετε και να τους αποπέμπετε λέγοντας: από του θεού δι' αγγέλου στον μεγάλο και πρώτο βασιλιά των Χριστιανών τον άγιο Κωνσταντίνο** (το μυστικό) **εφανερώθη και εδιδάχθη».**

«Εντολές δε σοβαρές παρά του αυτού αγγέλου εδέχθη, ως και παρά πατέρων και παπών πληροφορούμεθα, ότι μόνο απ' τους Χριστιανούς και της υπ' αυτών βασιλευόμενης πόλης να κατασκευάζεται. Πουθενά αλλού. Ούτε σε οποιοδήποτε άλλο έθνος να δοθεί ή να διδαχθεί. Και ο μεγάλος αυτός βασιλιάς για να διασφαλίσει (το μυστικό του πόρος) **στην άγια τράπεζα, περί αυτού κατάρες έγραψε, ώστε όποιος σε άλλο έθνος εκ τούτου του πυρός τολμήσει να δώσει, μήτε χριστιανός να ονομάζεται μήτε αξιω-**

222 Η εκπληκτική αυτή περίπτωση κάνει φανερό το χάσμα των γνώσεων μας για την χαμένη τεχνολογία των Ελλήνων που ο αξιέπαινος ερευνητής Χ. Λάζος, ανάστησε με τα συγγράμματά του καλύτερα από οποιονδήποτε άλλον!

Ο Γάλλος Buffon (1707-1788) απέδειξε με πειραματικό τρόπο ότι με κάτοπτρα είναι δυνατή η συγκέντρωση μεγάλης ηλιακής θερμότητας. Με τετρακόσια κάτοπτρα επέτυχε την ανάφλεξη ανθράκων και την τήξη μολύβδου.

μάτων να δικαιούται και εις τον αιώνα να αναθεματίζεται. Είτε βασιλεύς, είτε πατριάρχης, ή οιοσδήποτε άλλος άνθρωπος είτε άρχων είτε αρχόμενος. Προτρέπουμε δε πάντας τους ζήλον και φόβον θεού έχοντας, τον τοιούτον ως κοινό εχθρόν και παραβάτη της μεγάλης αυτής εντολής να τον αντιμετωπίζουν και σε χαλεπό θάνατο να τον παραπέμπουν».

«Συνέβη δε κάποτε, σε εχθρική χώρα ευρισκόμενος κάποιος δικός μας στρατηγός μετά από πάμπολλα δώρα να αποφασίσει να μεταδώσει το (μυστικό) αυτού του πυρός. Ο θεός όμως δεν ανέχθη ανεκδίκητον να αφήσει την παράβασην... και πυρ εκ του ουρανού κατελθόν τούτον κατέφαγε και ανάλωσεν. Και έκτοτε φόβος μέγας και τρόμος σε όλους γεννήθηκε». Κωνσταντίνος νπ Πορφυρογέννητος Di administrando imperio 13.73-100.

Ας σημειωθεί λοιπόν ότι το «υγρόν πυρ», που για εκατοντάδες χρόνια εξασφάλισε την υπεροχή των Βυζαντινών, ήταν ένας συνδυασμός υλικών με βάση το θειάφι, την νάφθα, την πίσσα και τον ασβέστη. Αν και ο τελικός συνδυασμός του, ουδέποτε έγινε επακριβώς γνωστός, σημασία έχει ότι έχουμε περιγραφές αυταναφλέξεων, τόσο στην ξηρά όσο και στην θάλασσα, όπου σαν μηχανισμός αυτανάφλεξης λειτουργούσε ο ασβέστης:

«Ο Ασβέστης ένα υλικό γνωστό από παλιά... όταν ραντιστεί με νερό η θερμοκρασία του ανεβαίνει στους 150° C και συνεπώς μπορεί να χρησιμοποιηθεί για να αναφλέξει υλικά με χαμηλό σημείο ανάφλεξης. Εάν π.χ. ένα μείγμα από ασβέστη νάφθα και πίσσα ριχτεί στο νερό... η γρήγορη άνοδος της θερμοκρασίας του ασβέστη προκαλεί αμέσως την εξάτμιση της νάφθας, δημιουργεί αέρια που, μόλις αναμιχθούν με το οξυγόνο της ατμόσφαιρας., ακολουθεί ανάφλεξη». Θ. Κορρές «υγρόν πυρ» σελ29.

Όπως βλέπουμε, ένας εξαιρετικά απλός μηχανισμός αυτανάφλεξης, είναι ο συνδυασμός, νάφθας, νερού και ασβέστου! Όπως καταλαβαίνετε λοιπόν, τα τρία αυτά υλικά θα μπορούσαν πολύ εύκολα να ανταμώσουν στα θυσιαστήρια του Ηλία και του Νεεμία.

Κάποιοι, δυσκολεύονται να δεχθούν την ανακάλυψη του ασβεστόλιθου, την εποχή εκείνη. Κι όμως, φανταστείτε μόνο, ότι κατά την εντολή του Μωϋσέως, οι Ισραηλίτες έπρεπε να έχουν: «θυσιαστήριον εκ λίθων» Εξοδ.20.25. Έτσι, σε καθημερινή βάση τα διάφορα θυσιαστήρια της αρχαιότητας, συγκέντρωναν κάθε είδους πέτρες για να δημιουργήσουν θυσιαστήρια.

Ήταν θέμα χρόνου λοιπόν, κάποια στιγμή, να βρεθεί στην καυτή επιφάνεια του θυσιαστηρίου και να ψηθεί απ' τις φωτιές της θυσίας, ένας κανονικός ασβεστόλιθος! Και είναι επίσης αναμενόμενη πιθανότητα, κάποιοι επιχειρώντας να σβήσουν με νερό τα υπολείμματα της φωτιάς του θυσιαστηρίου, να δουν τον ασβεστόλιθο να βράζει και να αναφλέγει υπολείμματα ανθρακιάς, λίπους και χόρτων, στην περιφέρεια της φωτιάς. Να λοιπόν, που χωρίς να το θέλουν, μπροστά τους βρέθηκε ο ασβεστόλιθος και οι κρυφές του χάρες!

Για να καταλάβουμε όμως καλύτερα τον μηχανισμό αυτανάφλεξης, χωρίς την χρήση νερού, πρέπει να γνωρίσουμε ένα άλλο παράξενο αλλά και μοναδικό υλικό, **που** αναφλέγεται, όταν έρθει σε επαφή με το οξυγόνο του ατμοσφαιρικού αέρα! Αυταναφλέγεται δε ακόμα και σε μικρές θερμοκρασίες! Το υλικό αυτό είναι ο «φώσφορος», **που.** απαντάται σε δυο διαφορετικές μορφές στον ερυθρό που δεν είναι εύφλεκτο και τον άχροο (διάφανο ή λευκό) που είναι υλικό εξαιρετικά δηλητηριώδες[224] και αυταναφλέξιμο.

Ο φώσφορος δεν διαλύεται στο νερό, γι' αυτό κατά κανόνα φυλάσσεται καλυμμένος κάτω από νερό, καπνίζει δε αμέσως και εμφανώς, μόλις έρθει σε επαφή ή αποκαλυφθεί στον ατμοσφαιρικό αέρα. Η χρονο-καθυστέρηση της αυτανάφλεξής του, επιτυγχάνεται διαλέγοντας τον ανάλογο διαλύτη. Όσο χρόνο χρειάζεται να εξατμιστεί ο διαλύτης και να αποκαλυφθεί ο φώσφορος, τόση είναι και η χρονο-καθυστέρηση της αυτανάφλεξης.

Διαλύεται σε διθειάνθρακα, βενζινοειδή, αλλά και σε ελαιόλαδο, πράγμα που δικαιολογεί μεγάλες χρονομεταθέσεις στην ανάφλεξη και μπορεί να αναφλέξει με εξαιρετική καθυστέρηση τα καντήλια έξω απ' τον τάφο των θαυμάτων!

Ανάλογα λοιπόν με τον χρόνο υποχώρησης (εξάτμισης) του διαλύτη και συνεπώς αποκάλυψης του φωσφόρου στο οξυγόνο, μετατίθεται και ο χρόνος της αυτανάφλεξής του. Διάλυμα του φωσφόρου με διθειάνθρακα στο φυτίλι ενός κεριού, αυταναφλέγεται μετά από δέκα λεπτά έως και μισή ώρα, ανάλογα με το διάλυμα, την θερμοκρασία και την υγρασία του περιβάλλοντος, καθώς και την πυκνότητα του διαλύματος.

[224] Η συμπεριφορά του υλικού είναι τόσο επικίνδυνη, ώστε ευθέως και με κάθε σοβαρότητα συνιστούμε, να αποφευχθεί η επαφή με το υλικό αυτό από ερασιτέχνες, σε μη ελεγχόμενες συνθήκες.

Για να είναι εκ των προτέρατν γνωστός ο ακριβής χρόνος της αναμονής, δοκιμάζουμε το διάλυμα πριν απ' την χρήση του και γνωρίζουμε με ικανοποιητική ακρίβεια την χρονο-καθυστέρηση. Μπορούμε έτσι να υπολογίσουμε με σχετική ακρίβεια, τον χρόνο της 'θαυμαστής' ανάφλεξής του.

Όταν ο φώσφορος αποκαλυφθεί στο οξυγόνο, αρχικά καπνίζει και κατόπιν αναφλέγεται με πυκνό λευκό καπνό, που κρατάει ελάχιστα δευτερόλεπτα. Έτσι έχουμε το φαινόμενο της αυτόματης αφής μιας λαμπάδας ή μιας καντήλας. Στην περίπτωση που αφήσουμε σταγόνες απ' το διάλυμα αυτό πάνω σε μη αναφλέξιμο υλικό, τότε επειδή στο σημείο εκείνο, δεν υπάρχει υλικό να συντηρήσει την καύση, έχουμε μια στιγμιαία ανάφλεξη και συνεπώς μια σύντομη αναλαμπή. Έτσι ενδεχομένως εξηγούνται οι ξαφνικές "λάμψεις" που παρατηρούνται στον υπερκείμενο χώρο συγκέντρωσης των πιστών, χωρίς αυτό να αποκλείει και την συμμετοχή κι άλλων υλικών ακαριαίας καύσης.

Αν υπάρχουν πολλές σχεδόν ταυτόχρονες αναλαμπές, δημιουργούν την ψευδαίσθηση της μεταπήδησης της από ένα σημείο στο άλλο, που συχνά ερμηνεύεται σαν φως που μετακινείται!

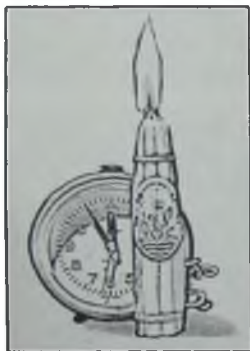
Τα "φαινόμενα" αυτά, πάνω απ' τα κεφάλια των προσκυνητών, αν δεν είναι φαντασίες των προσκυνητών, πρέπει να μελετηθούν προσεκτικότερα γιατί έχουμε μόνο ασαφείς και συγκεχυμένες περιγραφές. Οι μαγνητοσκοπήσεις που μπορεί να δει κανείς στους εκκλησιαστικούς δικτυακούς τόπους είναι αναξιόπιστες και επιτηδευμένα ασαφείς. Όσο συνεχίζονται όμως, παρέχουν μια θαυμάσια ευκαιρία περαιτέρω απομυθοποιήσεων, από μελετητές που μπορούν να προσεγγίσουν τον χώρο έχοντας... τον κατάλληλο τεχνολογικό εξοπλισμό!

Να αποπειραθώ λοιπόν κι εγώ μια προφητεία; Σύντομα θα απαγορευτεί στους προσκυνητές να έχουν μαζί τους μέσα στον ναό των θαυμάτων φωτογραφικές μηχανές και άλλες παρόμοιες "επικίνδυνες" για τα θαύματα ηλεκτρονικές συσκευές!

Βέβαια, κατά τις αφελείς ομολογίες των ιδίων των εμπλεκομένων, υπήρξαν κάποιες φορές, που ο Πατριάρχης έμεινε ανησυχητικά πολύ περισσότερο (πάνω από μια ώρα), μέσα στο κουβούκλιο, χωρίς να μπορεί να "βγάλει" το ουρανόπεμπτο "φως"! Πράγμα που ούτε λίγο ούτε πολύ σημαίνει, ότι την συγκεκριμένη φορά, δεν υπολόγισαν

σωστά την χρονο-καθυστέρηση του διαλύματος και καθώς οι αυταναφλέξεις έξω απ᾽ το κουβούκλιο, αργούσαν περισσότερο του δέοντος, ανάγκασαν τον πατριάρχη, να περιμένει κλεισμένος στο κουβούκλιο, ιδροκοπώντας από τις ατελέσφορες προσευχές.

Στις τηλεοπτικές εκπομπές που προανέφερα, μετά από σχετικές αμφισβητήσεις, αναγκάστηκα να προμηθευτώ τα υλικά και να κάνω δημοσίως μια τυπική επίδειξη του "θαύματος".[225] Ανεφλέγησαν και τα πέντε κεριά, των οποίων το φυτίλι βάπτισα μπροστά σε όλους σε διάλυμα φωσφόρου και διθειάνθρακα! Φαίνεται δε, πως οι εντυπώσεις ήταν εξαιρετικά έντονες, γιατί η εκπομπή έπιασε ασυνήθιστα ποσοστά τηλεθέασης. Αλλωστε, κατά γενική ομολογία, (τηλεφώνησαν εκατοντάδες άτομα) το θέαμα ήταν πράγματι συναρπαστικό!

Ωρολογιακή "Βόμβα" 33 κηρίων!

Οι κληρικοί και οι θεολόγοι, που ήταν παρόντες, ταράχθηκαν εμφανώς. Ο Αρχιμανδρίτης Ζιόμπολας, χαρακτήρισε το πείραμα «ωρολογιακή βόμβα» και «απάτη» (;!) χωρίς να αντιλαμβάνεται ότι οι εύστοχοι χαρακτηρισμοί του ταίριαζαν σ᾽ αυτούς που μετέτρεψαν τα αυταναφλεγόμενα κεριά σε εμπορεύσιμη θρησκευτική τελετή και όχι σε όσους ξεσκεπάζουν την θεοκαπηλία! Ταυτόχρονα η σύγχυσή του θεολόγου Αντώνιου Ελευθεριάδη χειροτέρευε, καθώς έβλεπε τα κεριά, το ένα μετά το άλλο, να αυταναφλέγονται! Μάλιστα, προσπαθώντας να βρει μια άλλη, δική του εξήγηση για την "αυτόματη" ανάφλεξη που έβλεπε μπροστά του, παραληρούσε κυριολεκτικά, λέγοντας πως φταίει το δυνατό φως των προβολέων και η υπερβολική θερμοκρασία στο στούντιο, όπου όμως βεβαιωμένα υπήρχε κλιματισμός, άρα θερμοκρασία όχι μεγαλύτερη των 25 βαθμών Κελσίου! Φορώντας ο ίδιος μάλλινη μπλούζα, ανέβαζε συνεχώς την θερμοκρασία, ξεκινώντας απ᾽ τους σαράντα, μετά στους πενήντα και τελικά στους... εξήντα βαθμούς Κελσίου! Ξεχνώντας ότι με τέτοια

225 Στην εκπομπή του Σπ. Καρατζαφέρη στο δορυφορικό κανάλι EXTRA στις 9/12/2002. Το χημικό "θαύμα" έκανε τόση αίσθηση, που όχι μόνο έφτασε να γίνει δυο φορές Θέμα στις τηλεοπτικές ειδήσεις, αλλά κατόπιν παράκλησης των τηλεθεατών το έδειξαν άλλες έξη φορές.

Η αποκαλυπτική σειρά εκπομπών του δημοσιογράφου κ. Σπύρου Καρατζαφέρη που μας έδωσε την ευκαιρία της δημόσιας απομυθοποίησης του "Αγίου Φωτός".

Η σειρά έξη δίωρων εκπομπών όπου αμφισβητήθηκαν τα βιβλικά θαύματα, η ηθική των ίριαρχών και το "Αγιο Φως", ξεκίνησε μετά από πρωτοβουλία του ποιητή Δ. Ιατρόπουλου.

Τα τρία βιβλία του Μιχάλη Καλόπουλου, ένα μοναδικό αρχείο αμφισβήτησης της βιβλικής "ιστορίας", θέτουν ερωτήματα που περιμένουν ακόμη απάντηση από την επίσημη Εκκλησία.

Ακούγοντας τις παρεμβάσεις των τηλεθεατών που διαβάζει η δημοσιογράφος κ. Ρ. Παπαδοπούλου.

Το πείραμα αρχίζει, τα κεριά εμβαπτίζονται στο διάλυμα φωσφόρου.

Η προετοιμασία ολοκληρώθηκε, δόθηκαν οι απαραίτητες εξηγήσεις και αρχίζει η δεκαπεντάλεπτη αναμονή της αυτανάφλεξης..

Ο κ. Καρατζαφέρης το επισημαίνει με την δέουσα σοβαρότητα.

Οι αυταναφλέξεις διαδέχονται η μία την άλλη στον καθορισμένο χρόνο...

Εύλογη η αναταραχή ανάμεσα στους εκπροσώπους της Εκκλησίας.

Η **σύγχυση** των παρισταμένων επιτείνεται. Το γρ. τύπου της Ιερουσαλήμ αναγκάζεται να παρέμβει και προσκαλεί τον κ. Καλόπουλο για επιτόπια **έρευνα** στην **Ιερουσαλήμ.**

Η πανεπιστημιακός κ. Μ. Τζάνη προτρέπει τους Ελληνες να διαρασουν την (..........

Ο βυζαντινολόγος κ. Μισύρης στηρίζει την ανάγκη απομυθοποίησης των "θαυμάτων".

Πρωτότυπη εκδοχή της καιομένης και μη κατακαιόμενης "βάτου" σε τρεις διαδοχικές φάτε ;

Εως πότε η θρησκεία θα καπηλεύεται την φιλοθεΐα και η απάτη θα υποδύεται το "θαύμπ Ι

θερμοκρασία θα έπρεπε να ήμασταν προ πολλοό όλοι λιπόθυμοι από θερμοπληξία!

Ο έτερος των κληρικών της συγκεκριμένης εκπομπής, (ένας μετριοπαθής παλαιοημερολογίτης, ο Μητροπολίτης Αττικής και Βοιωτίας Χρυσόστομος) παραδέχθηκε δημοσίως, ότι υπάρχει όντως κάποιο πρόβλημα και ότι η επισκοπή Ιεροσολύμων θα πρέπει τελικά να πάρει θέση! Στις επόμενες εκπομπές, καθώς εξακολουθούσε ο σταθμός να προβάλει την αυτανάφλεξη των κεριών, ένας θεολόγος, από αμερικανικό πανεπιστήμιο, που συμμετείχε στις συζητήσεις, αναγκάσθηκε να ομολογήσει δημοσίως, περί του αγίου φωτός, όσα και κατ' ιδίαν μου είχε ήδη εκμυστηρευθεί: «θαύμα δεν είναι, ένα "σημείο" ή "τέρας" είναι... πάντως, θαύμα δεν είναι»! Υπονοώντας προφανώς μ' αυτό, όπως εκ των υστέρων κατάλαβα, ότι τουλάχιστον στα αμερικανικά πανεπιστήμια πρέπει να έχει γίνει ήδη αποδεκτή η απομυθοποιητική υπόνοια της θεουργίας και του τεχνάσματος, οπουδήποτε αναφέρεται η βιβλική έκφραση «τέρας ή θαύμα»!

Μάλιστα με μεγάλη έκπληξη τον άκσυσα να μου λέει στα παρασκήνια της εκπομπής και ενώπιον μαρτύρων ότι προσφέρω υπηρεσίες στον ελληνικό λαό, με την αποκάλυψη αυτής της απάτης. Αυτά για την ιστορία της δημόσιας απομυθοποίησης του ιεροσολυμικού "θαύματος". Έχω την αίσθηση ότι η ιστορία των θρησκευτικών απομυθοποιήσεων που μπορεί να πάρει τη μορφή χιονοστιβάδας μόλις τώρα αρχίζει.

Μπορώ μάλιστα να ομολογήσω, ότι η συνολική αίσθηση, των μαζικών εντυπώσεων που δημιούργησε η θεαματική τηλεοπτική αυτανάφλεξη των κεριών, ήταν τέτοια, που με βοήθησε να καταλάβω καλύτερα από κάθε άλλη σκέψη ή εμπειρία, τους λόγους που ανέκαθεν ωθούσαν τους κατασκευαστές των 'θαυμάτων', να αναζητούν συνεχώς καινούργια και εντυπωσιακότερα θαύματα! Οι άνθρωποι εκείνοι είχαν καταλάβει κάτι εξαιρετικά απλό, ότι με τα δημόσια θαύματα και τον λαϊκό ενθουσιασμό που ξεσπούσε. μπορούσαν να βάλουν στο χέρι άφθονα προνόμια και τελικά την γλυκύτατη εξουσία, που ώριμη έπεφτε στα χέρια των θρησκευτικών θαυματοποιών.

Παραμένει βέβαια αναπάντητο το σημαντικό ερώτημα της δυνατότητας εύρεσης ή παρασκευής του φωσφόρου κατά την αρχαιότητα. Γεγονός είναι ότι, πολλά πράγματα που σήμερα έχουν περίπλοκη εργαστηριακή παραγωγή, κάποτε ήταν διαθέσιμα στην φύση, ή

μπορούσαν να παραχθούν με εύκολους, αλλά άγνωστους πια σήμερα τρόπους.

Τέτοιο παράδειγμα, είναι η «νάφθα», που σαν διάφανο παράγωγο πετρελαίου, σήμερα όλοι το γνωρίζουν μόνο σαν προϊόν διυλιστηρίου και δύσκολα μπορούν να φαντασθούν, ότι *κάποτε* υπήρχε αυτοδιϋλιζόμενη σε πετρελαιοφόρες περιοχές όπως είδαμε κατηγορηματικά να μας διαβεβαιώνει ο Στράβων: **«στην Βαβυλώνα** (Χαλδαία) **οι πηγές της νάφθας, άλλες μεν είναι λευκές** (διάφανες) **και άλλες δε μελανές** (μαζούτ). **Η λευκή** (διάφανη) **δε νάφθα, είναι αυτή που αναρπάζει το πυρ»!** Γεωγραφικά 16.1.15.1-24.

Ανάλογα απλή, ενδέχεται να ήταν και η ορυκτή, (φυσική παραγωγή;) ή άλλη μορφή εύρεσης πρώτης ύλης ή και παρασκευής του φωσφόρου. Πάντως, μια ματιά στα πλέον συνηθισμένα υλικά υψηλής περιεκτικότητας σε φωσφόρο, μας παραπέμπει κατευθείαν στην χώρα της μαγείας! Μάλιστα σε συνταγές κατάμαυρης μαγείας, αφού φωσφόρο περιέχουν τα καρβουνιασμένα κόκαλα, τα κόπρανα και τα ούρα! Βρασμένα λοιπόν κόκαλα, κόπρανα και ούρα, παραπέμπουν νομίζω σίγουρα, στα βρωμερότερα καζάνια της μαγείας!

Το περίεργο είναι, ότι μια τέτοια ακριβώς συνταγή παράξενου καρβουνισμού, ενός ολόκληρου ζώου, με τα οστά και τα κόπρανά του, έχουμε... που αλλού... στην Παλαιά Διαθήκη: **«και ελάλησεν Κύριος προς Μωϋσήν και Ααρών λέγων, Είπε να φέρωσιν εις σε δαμάλην** (θηλυκό μοσχαράκι) **μη έχουσαν ελάττωμα... και θέλει λάβει αυτήν ο ιερεύς και θέλει σφάξει αυτήν... και θέλουσι κατακαύση την δαμάλην ενώπιον αυτού** και **το δέρμα και το κρέας και το αίμα αυτής μ ε τ ά τ η ς κ ό π ρ ο υ α υ τ ή ς, θέλουσι κατακαύση αυτήν. Και ο ιερεύς θέλει λάβει ξύλον κέδρινον και ύσσωπον και κόκκινον και θέλει ρίψει αυτά εις το μέσον του κατακαύματος της δαμάλεως[226]... Και ο καίων αυτήν... θέλει συνάξει την στάκτην της δαμάλεως και θέλει αποθέσει αυτήν εις τόπον καθαρόν και θέλει φυλάττεσθαι (!) δια την συναγωγήν των υιών Ισραήλ δια ύδωρ χωρισμού, (Ο' ύδωρ αγνισμού) τούτο είναι, δια καθαρισμόν αμαρτίας (ύδωρ καθαρισμού) και τούτο θέλει είσθαι μεταξύ υμών εις νόμιμον αιώνιον (κανόνας αιώνιος!)».** Αριθμοί 19.1-10.

[22] Φυτική ύλη, που δεν αλλοιώνει καθόλου το τελικό προϊόν αφού απεναντίας του προσθέτουν και λίγο ενεργό άνθρακα.

Χωρίς καμιά αμφιβολία, το τελικό προϊόν μιας τέτοιος συνταγής, σήμερα ονομάζεται ζωικός άνθρακας![227] Η ζωική και φυτική αυτή καρβουνόσκονη, έχει πράγματι τέτοια απορροφητική δύναμη, που αποτελεί το ιδεώδες μέσον απομάκρυνσης ακαθαρσίας, δηλητηρίων ακόμα και μικροβίων, ενώ ταυτόχρονα αποτελεί αντιδοτικό καταπότι[228] σημαντικών δηλητηριάσεων![229]

Η πραγματική συνταγή παραγωγής φωσφόρου, είναι η εξής: «Τα οστά (πριν καούν) περιέχουν 12% φωσφορικό ασβέστιο. Παλαιότερα ήταν η μοναδική πηγή εκ της οποίας ελαμβάνετο ο φώσφορος. Προς τούτο, τα οστά υφίστανται κατεργασία με θερμό ύδωρ και ακολούθως απανθρακώνονται... Αν η τέφρα αυτή των οστών, που αποτελείται από 80% φωσφορικό ασβέστιο, προσβληθεί από πυκνό και θερμό θεϊκό οξύ και το ελευθερούμενο φωσφορικό οξύ θερμανθεί σε κλειστά αποστακτικά κέρατα και αναμιχθεί με κώκ, θα σχηματισθεί αποσταζόμενος φώσφορος». Φώσφορος Εκυκλοπαίδεια Ηλιος.

Απ' ότι όμως βλέπουμε εδώ, για την παρασκευή φωσφόρου, έμφαση ιδιαίτερη δίδεται στα οστά! Ε λοιπόν, νομίζω πως δεν θα εκπλαγείτε ιδιαίτερα αν σας έλεγα, ότι στα κατ' ευφημισμόν θεόπνευστα κείμενα, των δήθεν Αγίων Γραφών, βρήκαμε και τέτοια συνταγή, ιδιαίτερης σώρευσης κοκάλων μέσα στο λέβητα... των μάγων!

Διαβάζουμε λοιπόν προσεκτικά το δεύτερο αυτό απόσπασμα που (αν αφαιρεθούν οι ενδιάμεσες εκφράσεις θεϊκής οργής) δεν αφήνει καμιά αμφιβολία ότι είναι αλχημιστική συνταγή, παρασκευής κάποιου σκευάσματος, πολύ κοντά στην διαδικασία του ζητούμενου φωσφόρου:

227 Πρόκειται για τον ίδιο ακριβώς ζωικό άνθρακα, που μέσα στα οικιακά κυλινδρικά φίλτρα νερού, μας εξασφαλίζει τεράστιες ποσότητες καθαρού ύδατος!

8 Κατά τον Ε.Ι. Εμμανουήλ, (καθ. Πάνε». Αθηνών), ο ζωικός άνθρακας αποτελεί αντίδοτο σε δηλητηριάσεις από ακόνιτο, αρσενικό, χαλκό και θριδακίαση.

329 Η ακριβέστατη αυτή συνταγή παραγωγής και η απόλυτα ορθή καθαρτική και αντιμολυσματική χρήση του ζωικού άνθρακα στην Βίβλο, δικαίως καταπλήσσει. Ταυτόχρονα, μας δείχνει ένα άγνωστο επίπεδο βιβλικών γνώσεων, γύρω από την δηλητηριο-προστασία, αλλά αντιστοιχίας υπαινίσσεται και την ασυνήθιστη δηλητηριο-γνωσία, που οδήγησε στα αποτελεσματικά αυτά μέτρα καθαρμών! Την απολύτως άγνωστη πλευρά της τρομακτικής δηλητηριο-γνωσιας. δηλητηριο-χρησίας αλλά και δηλητηριο-προστασίας των μάγων της Παλαιός Διαθήκης, εξετάζω διεξοδικά στο βιβλίο μου «ο ένοπλος δόλος».

«Ούτω λέγει Κύριος. Στήσον τον λέβητα και βάλλε εις αυτόν ύδωρ και κομμάτια (ζώων) καλά, τον μηρόν και τον ώμον, γέμισον (δε) αυτόν (τον λέβητα) υπό τον εκλεκτών οστέων. Λάβε δε και εκ του ποιμνίου και στίβασον έτι οστά, βράσον αυτά καλώς και ας εψηθώσι και αυτά τα οστά εν αυτώ... λέβητα του οποίου η σκωρία είναι εν αυτώ και δεν εξήλθεν απ' αυτού... και εγώ θέλω μεγαλύνει την πυράν. Επισώρευσον ξύλα άναψον το πυρ, κατανάλωσον τα κρέατα και διάλυσον αυτά, ας καώσι τα οστά. Τότε στήσον αυτόν (τον λέβητα) επί τους άνθρακας αυτού, δια να πυρωθεί ο χαλκός αυτού και να καεί και να λιώσει εν αυτώ η ακαθαρσία (σκουριά) αυτού και να καταναλωθεί η σκωρία αυτού». Ιεζεκιήλ 24.3-11. Αν αυτό δεν είναι μυστική συνταγή για "κάτι", τότε τι είναι η συνταγή!

Η αλήθεια είναι, πως δεν μπορούμε να αναστήσουμε την ιστορική διαδρομή κάθε ανακάλυψης, παρά μόνο απ' την στιγμή που αυτή πραγματοποιείται και καταγράφεται σε περιβάλλον όπου τηρούνται τουλάχιστον στοιχειώδεις επιστημονικοί κανόνες. Οι χιλιάδες όμως των ανακαλύψεων, που έγραψαν ιστορία θρησκευτικών θαυμάτων, έγιναν ανάμεσα σε μυστικοπαθείς και θεουργούς ιερείς, απατεώνες μάγους και ιδιοτελείς αλχημιστές, γι αυτό, μόνο να υποθέσουμε μπορούμε τις παράξενες συνθήκες και τα ερεθίσματα που οδήγησαν σ' αυτές.

Έδειξα λοιπόν τα δυο βιβλικά αποσπάσματα στον καθηγητή χημείας του πανεπιστημίου της Θεσσαλονίκης και έκπληκτος διαπίστωσε πως: «εδώ μπορούμε να δούμε ξεκάθαρα, μια συνταγή παραγωγής φωσφορικού ασβεστίου και το μόνο που λείπει ως την τελική παραγωγή φωσφόρου, είναι η συμμετοχή θειικού οξέος και φυσικά η απόσταξη»!

Στην περιγραφή όμως αυτή της οργής του Κυρίου..., ενδεχομένως, η συμμετοχή το θείου, να ήταν περίπου αυτονόητη! Υπενθυμίζω ότι, από «πυρ και θείον», (φωτιά δηλαδή άνθρακες ανακατεμένη με θειάφι) ήταν φτιαγμένη η ίδια η οργή του βιβλικού θεού από την εποχή του Αβραάμ, που έκαψε τέσσερις πολιτείες στον εμπρησμό των Σοδόμων!

Επίσης, για την "θεϊκή" οργή διαβάζουμε: «η πνοή του Κυρίου (είναι) ως ρεύμα θείου (που) εξάπτει το πυρ». Μασ. Ησαΐας 30.33. Ή όπως το αποδίδουν οι Ο': «ο θυμός του Κυρίου είναι σαν το φαράγγι που καίγεται απ' το θειάφι». Ο' Ησαΐας 30,33 Ή όπως το απο-

δίδει η τελευταία (1997) μετάφραση της **Ο': «η οργή του Κυρίου** σαν χείμαρρος από **θειάφι φλεγόμενο θ' ανάψει» Β.Β.** Ησαΐας 30. 33.

Όταν λοιπόν το φλεγόμενο θειάφι, εξισώνεται με την οργή του Γιαχβέ, καταλαβαίνετε ότι δεν υπερβάλουμε κατ' ανάγκην, αν υποθέσουμε, πως κάθε φορά που οι προφήτες της συμφοράς, είχαν συνταγές "οργής" να εκτελέσαυν, απ' τα πρώτα υλικά, που οπωσδήποτε δοκίμαζαν στα καζάνια τους, ήταν οπωσδήποτε το θειάφι!

Βέβαια υπάρχει και μια άλλη συνταγή παραγωγής φωσφόρου, που μας απαλλάσσει από το πρόβλημα εξεύρεσης και συμμετοχής του θειικού οξέος. Η δεύτερη αυτή συνταγή δεν χρειάζεται παρά μέσα στο δοχείο με τα καρβουνιασμένα κόκαλα (φωσφορικό ασβέστιο) να πέσει απλώς λίγη κοινή άμμος (απατίτης)! Κάτι εξαιρετικά πιθανό στις συνθήκες της ερήμου.

Αν δηλαδή υποθέσουμε απλά ότι τα διάφορα κόκαλα που προσπαθούσαν να κάψουν, είχαν ακουμπήσει στην άμμο της έρημου, τότε έχουμε μέσα στο καζάνι του μάγου, σχεδόν όλα τα υλικά παρόντα! Η συνταγή αυτή έχει μόνο μια δυσκολία, επειδή χρειάζεται 1500 βαθμούς θερμοκρασία. Η θερμοκρασία όμως αυτή δεν πρέπει να θεωρηθεί απαγορευτική για την εποχή εκείνη, αφού ο σίδηρος τον οποίον η Βίβλος παραδέχεται ότι ήδη κατείχαν και κατεργάζοντο σε καμίνια[230] έχει θερμοκρασία τήξεως τους 1525° C.

Για την αρχική λοιπόν ανακάλυψη του φωσφόρου μένει μόνο το πρόβλημα της απόσταξης των ατμών. Ενδέχεται όμως, αυτή η αναγκαία απόσταξή του, να μην ήταν τυπικά απαραίτητη, αφού κάτι παρόμοιο, η υγροποίηση των ατμών του, μπορούσε να συμβεί στο σκέπαστρο του λέβητα.

Ας δούμε ένα πιθανό σενάριο. Βασικά έχουμε την βιβλική παραδοχή των καμένων οστών στον λέβητα, υποθέτουμε, ότι εκ τύχης πέφτει μαζί τους ικανή ποσότητα άμμου, τότε οι παραγόμενοι **ατμοί** φωσφόρου, που θα υγροποιηθούν στο καπάκι του λέβητα, προφανώς κάποια στιγμή θα αυταναφλεγούν.. τότε **ίσως** κάποιος, **προσπάθησε** να σβήσει αυτή την ξαφνική φωτιά, ρίχνοντας» **τι** άλλο, νερό στο φλεγόμενο καπάκι!

Στην Γένεση 4.22, αναψέρεται ο απόγονος του Καιν. Θοβέλ <ος «οψνροκήχοζ χαλκεύς (παντός εργαλείου) χαλκού και σιδήρου», -το Δευτερονόμιο 4 20, υπάρχει πεντακάθαρη αναφορά, σε «καμίνια σιδήρου».

Η φωτιά έσβησε... στην συνέχεια όμως, όταν αργότερα το νερό εξατμίσθηκε, έκπληκτος είδε, πως κάτι μικροί σβόλοι, τα σταγονίδια φωσφόρου, που είχαν στερεοποιηθεί μέσα στο νερό, το ένα μετά το άλλο αυταναφλέγοντο με ζωηρή κίτρινη φλόγα...! Μπορούσε να σβήσει τις φλόγες αυτές με νερό ξανά και ξανά, όταν όμως το νερό εξατμιζόταν, το "θεϊκό" αυτό υλικό ξανάπαιρνε μόνο του φωτιά! Κάπως έτσι λοιπόν, μπορεί να έγινε και η πρώτη ανακάλυψη της απομόνωσης του φωσφόρου! Ενός υλικού, που παράγεται με μαγικά υλικά και τρόπους, αυταναφλέγεται μοναδικά στον αέρα και αυτονόητα διατηρείται "σβηστό" μόνο κάτω απ' το νερό!

Στην συνέχεια, το θαυμαστό αυτό εύρημα θα γινόταν αντικείμενο έντονων μυστικών αναζητήσεων και για γενιές ολόκληρες, οι διαχρονικοί επαγγελματίες θαυματοποιοί (δηλαδή τα ιερατεία) θα αναζητούσαν την τελειοποίηση της παραγωγής του, αλλά και την καταλληλότερη δυνατή αξιοποίηση, του αληθινά θαυμαστού αυτού υλικού!

Βέβαια, όλο αυτό παραμένει μια εξαιρετικά πιθανή υπόθεση, που στις λεπτομέρειες της, θα πρέπει να την επαληθεύσουν με απόλυτα επιστημονικό τρόπο οι χημικοί του πανεπιστημίου, πράγμα άλλωστε που με διαβεβαίωσαν ότι σύντομα θα κάνουν.[231]

Πριν όμως κλείσουμε την μικρή μας έρευνα, γύρω απ' τα δεδομένα της παραγωγής του φωσφόρου, θέλω να σας παραθέσω, όσα εν τω μεταξύ με έκπληξη διάβασα στο απολογητικό κείμενο κάποιου μοναχού Γαβριήλ, που προσπαθεί το 1812, να απαντήσει «σε ερώτηση ευλαβούς ορθοδόξου, περί του φώτος του αγίου τάφου»! Οι επισημάνσεις του νομίζω αξίζουν μεγάλης προσοχής.

«Επειδή (το φως του τάφου) καίει, λέγουσι οι άφρονες, δεν είναι θείον φως, Και λοιπόν, όποιο φως δεν καίει είναι φως θείον; Ιδού οι φωσφόροι, οι κατασκευαστοί από ούρα ανθρώπινα και από κόκκαλα υπό των χημικών δεν καίουσι, μιγνύμενοι (ανακατεμένοι) μάλιστα μετά τινών αρωματικών ελαίων (γνωστή λοιπόν και η ανάμιξη αρωμάτων) λαμπρότεροι γίνονται. Επειδή μ' αυτούς ημπορεί να αλείψει τις τα γένεια του, τα μαλλιά του, το

[231] Το χημικό τμήμα του Α.Π.Θ. με διαβεβαίωσε ότι το όλο θέμα θα ερευνηθεί σε βάθος και σύντομα θα μπορούμε να δούμε την τελική επιστημονική του τεκμηρίωση.

πρόσωπό του, τα ρούχα του, καν ότι άλλο σώμα (αντικείμενο) θέλει, χωρίς να φοβηθεί ότι θα καεί. Πολλοί αλείψαντες τον εαυτόν τους ούτως, ηπάτησαν χυδαίως ανθρώπους, κυρύττοντες εαυτούς αγγέλους, και έκαμον την νύκτα, έργα δαιμόνων (β)- Φυσική Ρήγα Θετταλοῦ κφ. κδ' σελ. 157. Έτος έκδοσης 1790!)». Απόκρισης αυτοσχέδιος 34. ΚαιΓ. Μεταλληνού: «Φωτομαχικά...» σελ.206.

Φαντάζομε τον kóto tou κατέβαλε ο δόλιος αυτός καλόγερος, για να μην αποκαλύψει, αυτά που σίγουρα κόντευαν να του πέσουν απ' την γλώσσα... δηλαδή, ότι ο "δικός" τους θαυματοποιός, ο Μωϋσής, έκανε ακριβώς όσα ο ίδιος καταγγέλλει! Για **όποιον** δεν μπορεί να θυμηθεί το περιστατικό, παραθέτω: «όταν ο Μωϋσής κατέβαινε' απ' το Σινά... δεν ήξερε ότι το δέρμα του προσώπου του είχε γίνει λαμπρό... Ο Ααρών και ο λαός κοίταξαν τον Μωϋσή και είδαν ότι το δέρμα του προσώπου του έλαμπε, γι' αυτό φοβόταν να τον πλησιάσουν... Όταν ο Μωϋσής τελείωσε την συνομιλία μαζί τους σκέπασε το πρόσωπό του μ' ένα κάλυμμα». (Β.Β.) Έξοδος 34.29-33.

Δεν μας εξήγησε όμως κανένας, γιατί ο Μωϋσής που συνεχώς μιλούσε με τον ίδιο αυτόν θεό μέσα στην σκηνή του μαρτυρίου, δεν έλαμπε το δέρμα του καθημερινά, αλλά μόνο αυτή την μοναδική φορά; Προφανώς λοιπόν, ο Μωϋσής ήταν ο πρώτος που έκανε πράξη όλες αυτές τις φωσφορικές θεουργίες!

Συνεχίζει δε προκλητικότερος ο καλόγερος Γαβριήλ: «το φως (εννοεί η φλόγα) του Κυρίου, φαίνεται την ημέρα ενώπιον πάντων... Ας υπάγωσι λοιπόν οι συκοφάντες και οι άπιστοι να εύρωσι την κατασκευή του». Νομίζω, ότι σ' αυτό ακριβώς απαντά αρκούντως το παρόν βιβλίο!

Στην συνέχεια, μας αποκαλύπτει όσα εμείς... κινήσαμε γη και ουρανό για να τα βρούμε: «ιδού δεν το κρύπτομεν, δεν είμεθα χημικοί, ούτε απατεώνες (συ είπας πονηρούλη καλόγερε) δεν ηξεύρομεν έργα σκότους, (απο έργα "φωτός" όμως. μια χαρά τα πήγατε)... Ο φωσφόρος, λέγουσιν, είναι κατασκευαστός, εν τω ύδατι φυλαττόμενος, δεν καίει, ούτε λάμπει, έξω εις τον αέρα άρχεται πρώτον να καπνίζει ελαφρά και εις κάθε βαθμόν θερμοκρασίας να εκβάλει μίαν υπόλευκον φλόγα. (βλ. Χημική Φουκρουά κφ. ς σελ.59. Έτος έκδοσης 1802)»

Για την εποχή του δεν ήξερε και λίγα ο καλόγερος[1] Βέβαια τα περί 60 βαθμών δεν ευ σταθούν και αναφέρονται προφανώς μόνο για

να αχρηστεύσουν κάθε υπόνοια ανάμειξης του φωσφόρου στο Ιεροσολυμικό θαύμα. Επαναλαμβάνω πως δεν είναι η θερμοκρασία που αναφλέγει τον φωσφόρο αλλά το οξυγόνο. Και σε μια σκιερή χειμωνιάτικη μέρα αναφλέγεται, αρκεί να στεγνώσει ο συγκεκριμένος διαλύτης που τον σκεπάζει.

Και τελειώνει με μια καταπληκτική επισήμανση, που μεταξύ ειρωνείας και γνώμης, πρέπει να του ξέφυγε: «Ίσως ο Μωϋσής ήξευρε την κατασκευή του φωσφόρου, επειδή ως προείπομεν, (ο φώσφορος) δεν καίει τα αλειφόμενα σώματα, αλλά μόνον λάμπει, πρώτος μεν εις τας υπώρειας (πρόποδες) του Σινά (ο Μωϋσής) άλειψε ίσως την βάτο και δεν εκαίετο λάμπουσα»! Όντως καταπληκτική εκδοχή! Και καταλήγει με το πλέον ουσιαστικό και αγαπημένο επιχείρημα των πυροτεχνουργών της θεϊκής φλόγας: «αυτά είναι νεότερα εφευρήματα και ανακαλύψεις και κατασκευαί των χημικών... τα ήξευρον οι αγιοταφίται πριν τα εύρωσιν οι χημικοί, παραλαβόντες ίσως (αυτά) εκ του Μωϋσέως;» Εν Σμύρνη 1812. Απόκρισης αυτοσχέδιος 35-37. Και Γ. Μεταλληνού: «Φωτομαχικά» σελ.207-208.

Το τελευταίο αυτό επιχείρημα, δηλαδή η δήθεν αδυναμία παραγωγής του υλικού, είναι και το μοναδικό τους στήριγμα στον αντιφωτομαχικό τους αγώνα! Όμως είναι ηλίου φαεινότερο ότι η άκρα μυστικότητα που συστηματικά περιέβαλε τις συνταγές τέτοιων σημαντικών ευρημάτων, συχνά αφανίζει τις ιστορικές πληροφορίες για αυτά. Όπως είδαμε άλλωστε να συμβαίνει επί σειρά αιώνων με το υγρό πυρ. Το σίγουρο είναι ότι παραμένει εξαιρετικά δύσκολο να εξερευλήσει κανείς την ιστορική διαδρομή μιας τέτοιας ανακάλυψης, πριν από την επιστημονική της καταγραφή, πράγμα όμως που καθόλου δεν σημαίνει ότι δεν υπήρξε μια προγενέστερη διαδρομή αιώνων.

Πράγματι οι επιστημονικές και ιστορικές καταγραφές για τον φωσφόρο ήρθαν με εξαιρετική καθυστέρηση: «Για πρώτη φορά τον φωσφόρο κατέγραψε στις ανακαλύψεις του το 1675 ο αλχημιστής Μπράντ, (κατ' άλλους το 1667 υπό τινός Βραυδίου) ο οποίος αναζητώντας την φιλοσοφική λίθο έλαβε δια αποστάξεως του υπολείμματος των ούρων μια ουσία που έχει την παράξενη ιδιότητα να εκπέμπει φως στο σκοτάδι... Έναν αιώνα μετά ο Γκάντ (1770) ανακάλυψε ότι το κύριο συστατικό των οστών είναι το φωσφορικό ασβέστιο. Ο δε Σέελε (1777) επέτυχε να παρασκευά-

σει φωσφόρο από την τέφρα των οστών». Εγκυκλοπαίδεια Ήλιος «Φωσφόρος».

Τώρα λοιπόν, που φέραμε σε κάποιο ικανοποιητικό βαθμό την συνολικότερη τεκμηρίωσή μας, νομίζω πως μπορούμε να ολοκληρώσουμε και την συλλογιστική μας, γύρω απ' τους τρόπους και τα υλικά ανάφλεξης των βιβλικών πυροτεχνουργών.

Στην περίπτωση του Ηλία, κάποιος θα μπορούσε να υποθέσει πως ένα "μείγμα" φωσφόρου, διάφανης «νάφθας» και άφθονου νερού, θα μπορούσαν να αποτελούν το τελικό μείγμα "νερού", στα δοχεία του Ηλία!

Επειδή όμως στην περίπτωση του Ηλία, θα μπορούσε κανείς να προβάλλει ένσταση όσον αφορά την κατοχή του φωσφόρου σ' εκείνη την μακρινή εποχή, απαντούμε ότι ο φωσφόρος στην περίπτωση εκείνη δεν φαίνεται να είναι απαραίτητος. Παρόμοιος μηχανισμός ανάφλεξης, όπως αναφέραμε μπορεί να δημιουργηθεί με τη χρήση προσεκτικά διαλεγμένων ασβεστόλιθων, πράγμα που άλλωστε η αφήγηση περίπου ομολογεί ότι κάνει ο Ηλίας, τοποθετώντας τελευταία στιγμή, δώδεκα διαλεγμένους λίθους. Μετά λοιπόν απ' τις προσευχές του Ηλία, οι βρεγμένοι απ' το νερό ασβεστόλιθοι... θα μπορούσαν να αναφλέξουν τα πτητικά αέρια της νάφθας. που έπεσε πάνω στο θυσιαστήριο ανακατεμένη μαζί με το νερό των δοχείων!

Στην δεύτερη περίπτωση του Νεεμία, τα πράγματα είναι κάπως περιπλοκότερα. Η έκφραση «παχύ ύδωρ» φαίνεται να δηλώνει απροσδιόριστη, διάφανη παχύρρευστη μορφή, της κατονομαζόμενης άλλωστε «νάφθας». Η αναφερόμενη όμως λεπτομέρεια, πως «όταν έλαμψε ο ήλιος, γιατί πρωτύτερα ήταν συννεφιά, (μόνο τότε) άναψε αμέσως το πυρ», φαίνεται να δηλώνει διαφορετικό απ' την περίπτωση του Ηλία, μηχανισμό ανάφλεξης, που ενδεχομένως περιλαμβάνει τον φωσφόρο! Διότι, ενώ η συννεφιά, δεν θα εμπόδιζε τον βρασμό του ασβέστη, η εμφάνιση του ηλίου, βοήθησε στην εξάτμιση του νερού και της νάφθας (διαλύτη), αποκάλυψε τον φωσφόρο στο οξυγόνο και έτσι ανέφλεξε την νάφθα στο θυσιαστήριο!

Αν επιστρέφουμε τώρα στην περίπτωση των αυταναφλεγόμενων κεριών της Ιερουσαλήμ η εξήγηση δεν φαίνεται πια να είναι τόσο δύσκολη. Στα χίλια πεντακόσια περίπου χρόνια που χωρίζουν την εμφάνιση του φωτός στην Ιερουσαλήμ από την εποχή του Νεεμία,

μεσολάβησε χρόνος ικανός και η μεσαιωνική αλχημεία έκανε τις απαραίτητες προόδους στα υλικά θεουργίας.

Δικαιολογημένα λοιπόν μπορούμε να υποθέσουμε, ότι μια και υπήρξε τέτοια πλούσια προϊστορία αυταναφλέξεων, κάποιοι από τον έννατο αιώνα, είχαν σίγουρα πια στα χέρια τους τον αυταναφλεγόμενο φωσφόρο. Εμβαπτίζοντας ταυτόχρονα και ομοιόμορφα, τα πανομοιότυπα φυτίλια των κεριών σε διάλυμα φωσφόρου και αγνώστου διαλύτη, πετυχαίνουν με τον απλούστατο αυτόν τρόπο, όμοια χρονομετάθεση και σχεδόν ταυτόχρονη αυτανάφλεξη για την συγκεκριμένη τελετή.

Επίσης σε κάποιες υπερυψωμένες θέσεις του ταφικού περιβάλλοντος, κάποιοι, (πιθανότατα οι Άραβες χορευτές), αφήνουν μικρές ποσότητες του ίδιου υγρού διαλύματος, ώστε όταν αυτές αυταναφλέγονται ταυτόχρονα με τις λαμπάδες, να δίνουν τις λευκές ή μπλέ[232] ανταύγειες του φωτός, που πολλοί περιγράφουν ότι εμφανίζονται διάσπαρτες μέσα στον χώρο. Όταν, ορισμένα απ' τα κεριά των παρευρισκομένων αυταναφλέγονται ταυτόχρονα, δίνουν στους προσκυνητές, την αδιάψευστη εντύπωση, της διάσπαρτης παρουσίας ενός ουρανόπεμπτου φωτός.

Οι πιστοί ξεσπούν δικαιολογημένα σ' ένα παραλήρημα χαράς, επειδή αξιώθηκαν να δουν ή να μοιραστούν την θεϊκή αυτή στιγμή και δικαίως εκστασιάζονται στην σκέψη ότι ο Θεός του σύμπαντος κόσμου, ο αρχηγός της ζωής και χορηγός υγείας και αγαθών, τους ανταπέδωσε την αγάπη του, κάνοντάς τους την απίστευτη χάρη, να ασχοληθεί μαζί τους!

Ευκαιρία είναι επίσης εδώ να θυμηθούμε, ότι το ίδιο αυτό "θαύμα", με τις φλόγες να 'υπερίπτανται" του χώρου, παραπέμπει άμεσα στο "θαύμα" της περίφημης «πεντηκοστής», όπου ένα πλήθος Ιουδαίων, έλαβαν όλοι μονομιάς το άγιο πνεύμα! Για σκεφθείτε το λίγο! Πεντακόσιοι Εβραίοι έλαβαν ταυτόχρονα άγιο πνεύμα, χωρίς να εξαιρεθεί κανείς... τι εύκολη αλήθεια εποχή θαυμάτων... και αγιοποιήσεων! ! !

Πεντακόσιοι Εβραίοι, "άγιασαν" τότε μονομιάς... μάλιστα το άγιο *πνεύμα,* (μας *έλεγαν οι* δάσκαλοι, με περισπούδαστο ύφος), τους έκανε και μίλησαν όλοι, ξένες γλώσσες! Με την ίδια σοβαρότητα,

[232] Συγκεκριμένα ρινίσματα μετάλλων, μπορούν να δώσουν διαφορετικό χρώμα στην φλόγα!

μας μάθαιναν, ότι *κάποτε* σύμφωνα με τον βιβλικό μύθο της Βαβέλ, ο θεός σύγχυσε «μωριτικά τις γλώσσες των ανθρώπων, δηλαδή τους έκανε να λησμονήσουν την μητρική τους γλώσσα! Τώρα στην πεντηκοστή επαναλαμβάνει το ίδιο θαύμα, αλλά τους έμαθε μια ξένη γλώσσα υπό μορφή δωρεάς, χωρίς όμως να τους αφαιρέσει την μητρική τους!

Γιατί δεν μας εξήγησαν όμως, οι ίδιοι αυτοί δάσκαλοι, ότι τουλάχιστον για τους Εβραίους της πεντηκοστής, η γλωσσομάθεια ήταν εντελώς δικαιολογημένη, αφού οι άνθρωποι εκείνοι, ήταν Εβραίοι της διασποράς και εντελώς φυσιολογικά γνώριζαν τις γλώσσες των τόπων, απ' όπου είχαν έρθει για να γιορτάσουν όλοι μαζί το Εβραϊκό Πάσχα, στην ιερή γι αυτούς πόλη την Ιερουσαλήμ!

Εκείνο το "θαύμα" λοιπόν της απίστευτης θεϊκής γλωσσο-δωρεάς, το πιστοποίησαν τότε... παρόμοιες φλογίτσες που άναψαν ψηλά από τα κεφάλια τους! Όλο αυτό όμως το "θαύμα" της πεντηκοστής... δεν μας θυμίζει έντονα, τις ιπτάμενες ετήσιες φλόγες της Ιερουσαλήμ;

Είναι λοιπόν προφανές, ότι τα "άγια" φώτα (οι "άγιες" φλόγες) στο ετήσιο "θαύμα" της Ιερουσαλήμ θα ήταν θεολογικά πιο σωστό να συνδεθούν με τις ιπτάμενες φλογίτσες της πεντηκοστής και όχι με το ανύπαρκτο (στα νεοδιαθηκικά κείμενα) "φως" μέσα στον τάφο!

Πράγματι είναι απορίας άξιο, το γιατί αποφεύγεται αυτή η ολοφάνερη σύγκριση, που αναμφίβολα θα ήταν ο καταλληλότερος συσχετισμός, με το φως της Ιερουσαλήμ! Ενδεχομένως να μη θέλουν να συνδέεται το φως της Ιερουσαλήμ με το μαζικό φωτισμό των θεοκτόνων κατ' αυτούς Εβραίων! Ίσως πάλι, να αποφεύγεται η σύνδεση των δυο θαυμάτων, επειδή δεν παραπέμπει στην ζητούμενη ταφική προσκυνηματική λατρεία, ή να γεννά και κάποιες παραπανίσιες υποψίες, για πιθανή κατοχή του μυστικού πυρός και των αυταναφλέξεων, απ' το δαιμόνιο ιερατείο του Ιουδαϊσμού!

Πριν κλείσουμε αυτή την μελέτη μας, πρέπει να υπογραμμίσουμε, πως χιλιετίες τώρα το αρχαίο κόλπο της «θεοπτίας» (θεοφάνειας), δημιούργησε σοβαρές ιστορικές εξελίξεις, πείθοντας με τον πλέον ισχυρό τρόπο, ανθρώπους που έγραψαν ιστορία, να δράσουν υπέρ **των συμφερόντων των κατασκευαστών του θαύματος. Μια ολόκληρη σειρά απο τέτοια απατηλά θαύματα με φωτιές που δεν καίνε καρά μόνο τους απίστους, περιγράφονται στην βίβλο.**

Ο Μωϋσής ανυπόδητος ακούει τη φωνή του βιβλικού "θεού" μέσα από την φλε/όμενη βάτο.

Στην περίπτωση του Μωϋσή, η "θεϊκή" φωνή μέσα απ' φωτιά της μη κατακαιόμενης βάτου, έκανε τον Μωϋσή να αναλάβει αποστολή διάσωσης των Ιουδαίων από την Αίγυπτο, όπου όμως τελικά "έκαψε" (σκότωσε) Χ^ιάδες αθώους Αιγύπτιους.

Αιώνες τώρα, οι ίδιοι αυτοί κατασκευαστές θαυμάτων, με τα αυταναφλεγόμενα αυτά κεριά της Ιερουσαλήμ, βάζουν ουσιαστικά μια αντίστοιχη καιόμενη βάτο, στα χέρια των προσκυνητών! Το "άγιο" φως, που καίει και δεν καίει, μοιάζει εκπληκτικά μ' εκείνη την απατηλή καιόμενη βάτο, που δημιουργεί στους θαυματόπληκτους την ίδια αίσθηση της θεοπτίας και τους καταπείθει αμετάκλητα να ενεργήσουν χωρίς φραγμούς, όρια και επιφυλάξεις, υπέρ των συμφερόντων της πίστης.

Ο άλλος σφαγέας φωτοποιός, ο Ηλίας, χρησιμοποίησε τότε το δικό του "άγιον φως" (την αναφλέξιμη νάφθα) για να σφάξει σαν πρόβατα στο ρυάκι τους αντιπάλους του. Οι σημερινοί μιμητές του, χρησιμοποιούν την κατοχή παρομοίου απατηλού φωτός, (τα φωσφορικά κεριά) για να αχρηστεύσουν την κριτική ικανότητα των οπαδών τους και να "σφάξουν" την αξιοπιστία των υπόλοιπων θρησκειών! Δηλαδή, το πανούργο ιερατείο, μετέτρεψε ένα απλό, αρχαίο μυστικό αυτανάφλεξης, σε διαχρονική και οριστική απόδειξη, κατοχής της μοναδικής αληθινής θρησκείας!

Ελπίζω λοιπόν, ότι με την βοήθεια του μεγάλου Κοραή και της επιστημονικής έρευνας που επιχειρήσαμε, να δώσαμε σήμερα την πρέπουσα απάντηση στους διαχρονικούς αυτούς θεοκάπηλους και σφετεριστές της θεοσέβειάς μας. Εύχομαι δε σύντομα, η θεοκαπηλεία να γίνει ποινικό αδίκημα και όποιος επικαλείται τα θεία με απατηλούς τρόπους, να αντιμετωπίζει σοβαρές ποινικές κυρώσεις.

Σήμερα όμως η θεοκάπηλη θρησκεία είναι θεσμός, υπεράνω νόμων και επιστημονικής έρευνας και οι θεουργοί με τα μαύρα, όχι μόνο δεν τιμωρούνται, όχι μόνο δεν χλευάζονται, αλλά καμαρώνουν γιατί μπορούν και σέρνουν ολόκληρους λαούς από την μύτη! Ανενόχλητοι, μάλιστα και επιδοτούμενοι, συνθλίβουν την ευφυΐα των παιδιών μας στις θεοκρατούμενες σχολικές αίθουσες, φτιάχνοντας τις αυριανές κοινωνίες στα δικά τους σκοταδιστικά θεοκρατικά μέτρα! Αν υπερβάλω ή έχω άδικο... τολμήστε ν' ανάψετε τα φωσφορικά κεριά μέσα στις εκπαιδευτικές αίθουσες... !

Απευθυνόμενος στους εκπαιδευτικούς λοιπόν, τους προτρέπω να αναφέρουν και να επιδείξουν τα αυταναφλεγόμενα κεριά και να αναχαιτίσουν με θάρρος την θεολογική αποχαύνωση στα σχολεία. Να δώσουν στα παιδιά μας δικαιώματα στην αμφιβολία, βαθύτερους κοινωνικο-ιστορικούς υποψιασμούς και να ενθαρρύνουν την παραγωγή ερωτήσεων. Ας αρνηθούν οι εκπαιδευτικοί τον ατιμωτικό ρόλο του απλού μεταφορέα εντολών, από την κεντρική εκπαιδευτική διοίκηση. Οι δάσκαλοι δεν είναι άβουλες μισθοδοτούμενες μηχανές που, εκτελώντας εντολές, ισοπεδώνουν συστηματικά τις παιδικές ψυχές, βαθμολογώντας μόνο την αποστήθιση επιλεγμένων γνώσεων, και την εμπέδωση κανόνων πίστης και συμπεριφοράς. Η εκπαίδευση δεν είναι σωφρονιστικό ίδρυμα.

Κανείς λοιπόν δεν πρέπει να αμφιβάλει, πως στη θρησκευτική ιστορία των λαών, τέτοια "θαύματα", πρέπει να ήταν αμέτρητα! Ο ενθουσιασμός των αφελών αποχαυνωτικός! Ο εντυπωσιασμός ανεξίτηλος. Η οπαδοποίηση, επιτακτική και ισόβια!

Οι θεατές τέτοιων θαυμάτων υφίστανται ψυχολογικά εγκαύματα τρίτου βαθμού! Παραληρούν και εκστασιάζονται, εγκαταλείπο\·τας οριστικά κάθε ίχνος σκεπτικισμού και επιφυλάξεων. Πορώνονται κυριολεκτικά και αμετάκλητα!

Αν το δεις ουδέτερα, είναι πράγματι μεγαλοφυές! Με ένα μόνο "χτύπημα" μετατρέπουν χιλιάδες σε υποτακτικούς και πρόθυμους χειροφιλητές και ορκισμένους υπηρέτες των αναγκών τους! Την ισόβια πνευματική υποδούλωση αυτών των ανθρώπων, εισπράττουν περιχαρείς οι θεοκάπηλοι θαυματοποιού που αποτελούν την πλέον μακραίωνη συντεχνία βιαστών της ανθρώπινης νοημοσύνης και συνείδησης.

Οι αισχροί αυτοί ψυχροί και συνειδητοποιημένοι κλέφτες της ανθρώπινης αξιοπρέπειας, είναι οι χειρότεροι και οι μακροβιότεροι δουλαγωγοί της ιστορίας. Διαχρονικά πανευτυχείς, γελούν πίσω απ' την πλάτη των θυμάτων τους, αφού με τις εύκολες επαναλαμβανόμενες επιτυχίες τους, όρισαν κατά πως αυτοί θέλησαν και δυστυχώς ορίζουν ακόμα, την ιστορία του κόσμου μας!

* * *

Μπορεί όλα αυτά τα απομυθοποιητικά να μας ενοχλούν και να προξενούν δυσφορία στα θρησκευτικά μας ανακλαστικά, αλλά η πικρή αλήθεια είναι προτιμότερη από τις ύποπτες θωπείες και τα σκόπιμα γλυκά παραμύθια των ιερατείων.

Ναι, υπάρχει στους ανθρώπους μια αυθόρμητη διάθεση ηθελημένης υποταγής στην γοητευτική εξουσία του θεού κι αυτήν εκμεταλλεύονται από την αρχαιότητα καλύτερα απ' όλους, οι πρώτοι διδάξαντες, τα θρησκευτικά ιερατεία.

Η θεολογική απάτη, είναι η διαχρονικότερη και αποδοτικότερη παγίδα της πανανθρώπινης ιστορίας. Οι θρησκευτικές σωτηριακές υποσχέσεις, έχουν δηλητηριάσει την ανθρώπινη ιστορία και δυστυχώς ελάχιστοι είναι αυτοί που μπορούν να υποπτευθούν την φθοροποιό επίδρασή τους στην καθημερινή μας ζωή, αλλά και την ακυρωτική τους ανάμιξη στον αγώνα της ανθρωπότητας για επιβίωση και ευημερία! Βέβαια η τραγική αλήθεια είναι, ότι τα ιερατεία συνεχίζουν να παραμυθολογούν ακατάσχετα, μόνο επειδή υπάρχουμε εμείς που τους ακούμε!

Ο δόλιος σωτήρας, είναι ο χειρότερος αντίπαλος της νοημοσύνης μας. Ο εχθροπρόσωπος αντίπαλος, γίνεται εύκολα αντιληπτός, η γοητεία όμως, η δολιότητα και η χαμογελαστή απάτη, είναι ο σαρωτικός ηγέτης της ιστορίας! Ο πλανευτής, ο δανειστής, ο υποσχεσίας, ο αυτόκλητος σωτήρας, είναι οι αποτελεσματικότερες παραλλαγές του αήττητου θηρευτή της ανθρώπινης ευπιστίας. Υπέρτατος εχθρός της νοημοσύνης μας λοιπόν, ο πολυπρόσωπος, ο μεταλασσόμενος, ο πανέξυπνος δόλος.

Τα συνδικάτα της ντροπής, τα θεοκάπηλα ιερατεία, έχουν ανακαλύψει για όλους τους ανθρώπινους πόθους, τις ανάλογες φαντασιώσεις. Γ ια όλες τις ελλείψεις μας έχουν βρει μια εμπορεύσιμη παρηγορητική παραμυθία!

Ακούγοντας τα σωτηριακά τους παραμύθια, χάσαμε δυστυχώς, άπειρες ευκαιρίες να γίνουμε αξιοπρεπή πλανητικά όντα και η δήθεν νοημοσύνη μας παγιδεύτηκε στους σκοτεινούς λαβύρινθους της ελπιδομαγείας. Ναι, σε όσους αντέχουν, πρέπει να το πούμε καθαρά, έντονα και προκλητικά! Πέσαμε θύματα, της ασιατικής θεολογικής μαγείας![233]

Τι είναι μαγεία; «η τέχνη να πετυχαίνεις το επιθυμητό για σένα αποτέλεσμα με επικλήσεις, προσποιήσεις και τεχνικές που πείθουν τους άλλους ότι ελέγχεις υπερφυσικές δυνάμεις». Webster Dictionary. Αυτό δεν κάνει ένα πετυχημένο ιερατείο;

Τι είναι Μάγος; «ο απατεώνας, ο φαρμακευτής, ο θεοσεβής, (!) ... τον θεολόγο και τον ιερέα οι Πέρσες ούτως λέγουσιν»!... «μαγεία, γοητεία, θεών θεραπεία». Ησύχιος Μ.25.

Ο Μάγος λοιπόν, είναι ο επιδρομέας εκείνος που διεκδικεί και αποκτά, δόξα πλούτη και προνόμια, με άγνωστα στους απλοϊκούς όπλα! Επικαλείται δήθεν υπερφυσικές δυνάμεις (θεούς και δαίμονες) και αποδεικνύει τον διαμεσολαβητικό του ρόλο, με στημένα θαύματα!

Ε, λοιπόν, όλα αυτά και πολύ περισσότερα, πέτυχαν οι αβρααμογενείς θρησκείες! Με "θαύματα" και τάματα, εκπλήρωσαν όλες τις προσδοκίες των αρχαίων Χαλδαίων μάγων-προφητών. Επέβαλαν την αγιοποίηση των προγόνων τους, την παγκόσμια εξουσία των απογόνων τους και κατέστησαν την χώρα και την ιδεολογία τους το λατρευτικό κέντρο της οικουμένης!

Σε μας έδωσαν "θαύματα", αγάπες και λουλούδια και αυτοί κράτησαν τον δόλο, την απάτη την κρυφή επιθετικότητα και τους αιώνιους τώρα αναλλοίωτους βιβλικούς στόχους για παγκόσμια επικράτηση!

Όλα εξελίσσονται δυστυχώς, ακριβώς όπως τα θέλησαν και τα (προ)φύτεψαν οι βιβλικοί οραματιστές! Διαβάστε αργά και στοχαστικά όσα μας συμβαίνουν, σχεδιασμένα πριν από αιώνες: «Τα έ-

[33] Για όσους αμφιβάλλουν, ότι όλα αυτά τα πυρολατρικά θαύματα είναι κατάλοιπα ασιατικής πυρολατρικής μαγείας, παραθέτω το παρακάτω απόσπασμα από μαγικά κείμενα της εποχής: «επικαλούμαι σε, τον ζώντα θεόν, τον περιψεγγή. τον αόρατο, τον φωτογεννήτορα... Ιαω.. είσελθε εν τω πυρί τούτω και ενπνεομάτωοον αυτό και δείξον μοι σου την αλκήν και ανοιγήτω μοι ο οίκος του παντοκράτορος θεού». Μαγικοί πάπυροι 4.978.

θνη και οι λαοί, τους γιους σου (Ισραήλ) **θα κουβαλούν στην αγκαλιά τους και πάνω στους ώμους τους, θα κουβαλούν τις θυγατέρες σου. Οι βασιλιάδες** (των εθνών) **θα γίνουν παιδοτρόφοι σου και οι πριγκίπισσές τους υπηρέτριες σου. Θα πέσουν να σε προσκυνήσουν** (Ισραήλ) **με το πρόσωπο στη γη και θα γλύφουν το χώμα των ποδιών σου».** Ησαΐας 49.22-23.

«Εξολόθρευσα έθνη και ερήμωσα τας οδούς αυτών, ώστε να μην υπάρχει διαβαίνων. Οι πόλεις αυτών ηφανίσθησαν... εγείρο**μαι προς λεηλασίαν, διότι απόφαση μου** είναι **να συναθροίσω τα έθνη, να συναθροίσω τα βασίλεια και να εκχέω έπ' αυτά την αγανάκτηση μου, όλην την έξαψη της οργής μου. Διότι τότε θέλω αποκαταστήσει εις τους λαούς γλώσσαν καθαράν** (γιατί;) **δια να επικαλώνται πάντες το όνομα του** (δικού μας θεού!) **Κυρίου** (του **Γιαχβέ) και να δουλεύσωσιν αυτόν** (τα έθνη) **υπό έναν** (τον δικό **μας) ζυγόν».** Σοφονίας 3.6-10.

Ο προφήτης Ησαΐας, είχε εκφράσει το κρυφό όραμα του επεκτατισμού αυτής της θρησκείας, καλύτερα από κάθε άλλον γράφοντας:

«Φωτίσου και λάμψε Ιερουσαλήμ, φως σου η δόξα του Κυρίου που ανέτειλε πάνω σου. Τώρα όμως, σκότος και ζόφος θα καλύψει τα έθνη της γης. Σε σένα η δόξα του Κυρίου θα φανεί και (έτσι) θα πορευθούν οι βασιλείς και τα έθνη προς την λαμπρότητάς σου. Κοίταξε τριγύρω και δες συγκεντρωμένα τα τέκνα σου. Οι υιοί σου κατέφθασαν από μακριά και οι θυγατέρες σου μεταφέρονται (απο **ξένους) πάνω στους ώμους. Θα εκπλαγεί και θα εκστασιαστεί η καρδιά σου, γιατί της θάλασσας, των λαών και των εθνών τον πλούτο, σε σένα θα τον φέρουν. Καμήλες... και χρυσάφι... και λιβάνι... (διότι) την σωτηρία του Κυρίου (του θεού σου) θα ευαγγελίζονται... και πρόβατα και κριάρια... θα γίνονται δεκτά στο θυσιαστήριο μου και θα δοξαστεί ο οίκος μου.**

Ποιοι είναι αυτοί όλοι που σαν σύννεφα πετούν (τριγύρω) **και σαν τα περιστέρια μαζί με τους νεοσσούς τους μαζεύτηκαν; Απ τα νησιά** (του Αιγαίου) **βεβαίως πρώτα κατέφθασαν τα πλοία και πρώτα αυτά έφεραν τα παιδιά σου από μακριά και ασήμι και χρυσάφι έφεραν μαζί τους, διότι τ' όνομα του Κυρίου (Γιαχβέ) του θεού του Ισραήλ είναι** (πλέον) **ένδοξο.**

Και (αυτοί) οι αλλοεθνείς θα οικοδομήσουν τα τείχη σου Ιερουσαλήμ και οι βασιλιάδες τους θα σε υπηρετούν... μέρα και

νύχτα οι πύλες σου θα είναι ανοιχτές και δεν θα κλείνουν, (γιατί;) για να προσφέρουν σε σένα την δύναμη τους (ποιοί;) τα έθνη με βασιλείς αγομένους (κατευθυνόμενους χειραγωγούμενους)! Τα δε έθνη και οι βασιλείς, που θα αρνηθούν να σε δουλέψουν, θα αφανιστούν και τα έθνη εκείνα θα καταστραφούν...

Κυπαρίσσια, πεύκα, κέδρους και όλη την δόξα του Λιβάνου, σε σένα θα την φέρουν (Ιερουσαλήμ) και στον άγιο μου τόπο. Και τα παιδιά εκείνων που σε ταπείνωσαν, θα έρθουν έντρομοι και θα σε ονομάσουν πόλη του Κυρίου, Σιών του αγίου θεού του Ισραήλ... Αιώνια (πόλη) **θα σε κάνω Ιερουσαλήμ και θα αγάλλεσαι αιώνια. (Πως;) ΤΟ ΓΑΛΑ ΘΑ ΘΗΛΑΣΕΙΣ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΘΗΣΑΥΡΟΥΣ ΘΑ ΦΑΣ ΤΩΝ ΒΑΣΙΛΕΩΝ. Και μάθε ότι εγώ είμαι ο σωτήρας σου** ο **θεός του Ισραήλ».** Ησαιας 60.17.

«Χρυσάφι θα σου φέρω αντί χαλκού (να και μια κερδώος θεολογία που **το παραδέχεται) Αντί σιδήρου ασήμι. Χαλκό αντί για ξύλα και αντί για πέτρες σίδερο... Ήλιο δεν θα χρειάζεσαι την μέρα, ούτε την σελήνη τις νύχτες σου, γιατί εγώ ο θεός σου θα είμαι η παντοτινή σου λάμψη!... Δίκαιοι θα αποτελούν τον λαό σου Ιερουσαλήμ, αυτοί θα κατέχουν την γη για πάντα...**

Τα ερείπια και τις ερημωμένες πόλεις σου αλλοεθνείς θα ξαναχτίσουν. Θα έρθουν να δουλέψουνε για χάρη σας... Ξένοι θα βοσκούν τα κοπάδια σας και αλλόφυλοι θα γίνουν οι γεωργοί και οι αμπελουργοί σας. Εσείς δε, ιερείς του Κυρίου θα ονομάζεστε και λειτουργοί θεού, (και να γιατί) ΤΗΝ ΙΣΧΥ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ ΘΑ **ΚΑΤΑΤΡΩΓΕΤΕ ΚΑΙ ΜΕ ΤΑ ΠΛΟΥΤΗ ΤΟΥΣ ΘΑ ΓΙΝΕΣΤΕ ΑΞΙΟΘΑΥΜΑΣΤΟΙ... !**

Για σένα Σιών δεν θα σωπήσω, ούτε για σένα θα ησυχάσω Ιερουσαλήμ... τα έθνη θα δουν την λύτρωσή σου και οι βασιλιάδες την δόξα σου. Νέο ό ν ο μ α θα σου δοθεί (αποδεκτό απ' τα έθνη) **που θα στο δώσει ο ίδιος ο Κύριος. Στεφάνι ατίμητο θα είσαι και βασιλική κορώνα στο χέρι του θεού σου. Δεν θα λέγεσαι πια εγκαταλειμμένη, ούτε η γη σου θα ονομάζεται έρημος. Αλλά θα λέγεσαι η αγαπημένη του θεού και η χώρα σου θα λέγεται γυναίκα του. Γιατί ο Κύριος... θα είναι για την χώρα σου ο άντρας της. Και καθώς ο νυμφίος ευφραίνεται εις την νύμφη, ούτως ο Κύριος θέλει ευφρανθεί επί σε (Σιών)»!** Ησαΐας60.1-61.6. **και(Β.Β)0** Ησαίας 62.1-5.

Κάποιοι, το θέλησαν, το έγραψαν και το πέτυχαν! Πρόβλεψαν *πολύ* σωστά, ότι κάνοντας στημένα θαύματα, μπορούσαν να κλέψουν την προσοχή των εθνών, να τους δώσουν με «νέο όνομα» την δική τους θεολογία... και τότε... όλες οι πύλες της αποδοχής, θα παρέμεναν ορθάνοιχτες για να μπορούν με όλη τους την ησυχία να βάλουν χέρι στους αφύλακτους πια θησαυρούς των εθνών: «ελάτε να φάτε... οι φύλακες τους είναι όλοι τυφλοί, χωρίς νόηση, μουγκά σκυλιά (γρύπες[2]) που δεν μπορούν να γαβγίσουν, κοιμούνται, ή ξαπλώνουν αγαπώντας την νύστα». Ησαΐας 56.10.

Γ ρύπες κοιμώμενοι.

Αυτές είναι οι δεδηλωμένες εξουσιαστικές σκοπιμότητες της βιβλικής θρησκείας και οι ξεκάθαρα γραμμένοι στόχοι της! Οι περισσότεροι έχουν ήδη προ πολλού εκπληρωθεί! Ενώ εμείς συνεχίζουμε να κυνηγάμε τα φαντάσματα των "άγιων" και να θεωρούμε ανεκτίμητους θησαυρούς, τα «άγια λείψανά» τους, να τρέχουμε πίσω απ' τις μελωδικές σειρήνες της θεολογίας, να προσκυνάμε τα «άγια βάτα» στις ερημιές του Σινά και να δίνουμε όρκους πίστης στις «άγιες φλογίτσες» της Ιερουσαλήμ... κάποιοι επεκτείνουν στα παιδιά μας την σκοταδιστική τους επιρροή, καταστρέφουν τις βάσεις της ευτυχίας τους και υπονομεύουν το μέλλον ολόκληρου του πλανήτη!

[23.1] Γρύπες: μυθικά ζώα, άλαλοι (μουγκοί) άγρυπνοι φύλακες των θησαυρών, με κεφαλή και φτερά αετού σε σώμα λεόντων. (Αισχύλος: Προ. Δεσμ. 812).

Αιώνες χώρα, λαοί ολόκληροι παίζουν ίο παιχνίδι της ψυχικής σωτηρίας, χωρίς καν να υποπτεύονται ότι πρόκειται για θεολογικό τζόγο και φτηνό εμπόριο ελπίδας, που εξυπηρετεί θαυμάσια την θεολογική αυτοκρατορία της Βίβλου. Υπάρχουν όμως και οδυνηρά όρια κι αυτά είναι οι πλανητικές αντοχές!

Αν λοιπόν θέλουμε να βρεθούμε ανάμεσα σ' εκείνους που νοιάζονται λίγο για την πραγματική ιερότητα, τον μοναδικό και αληθινό θεϊκό μας κόσμο, τότε πρέπει να αντέξουμε τον πόνο της θρησκευτικής απομυθοποίησης και να ξανασκεφτούμε την συμμετοχή μας στο φουσκωμένο, αρχαίο ποτάμι της παγκόσμιας θρησκοληψίας.

Ο θρησκευτικός σκοταδισμός μας έφερε στο χείλος της καταστροφής, αχρηστεύοντας την νοημοσύνη μας και κάθε ουσία γνώσης και παιδείας. Συντηρώντας τις δεισιδαιμονίες μας, ορίζουμε και την μορφή του κόσμου μας. Έτσι γεννήθηκαν όλοι αυτοί οι ηλίθιοι εξουσιαστές του κόσμου, που καθημερινά απειλούν με αφανισμό τον πραγματικά θεϊκό αυτόν πλανήτη!

Η εποχή της χαριτωμένης θεολογικής αφέλειας πέρασε. Οι τεράστιες πληγές του φυσικού μας κόσμου, που δημιούργησαν οι μυθομανίες μας, χρειάζονται επειγόντως το βάλσαμο της ιερότητας, που δυστυχώς το κατασπαταλούν οι θεοκάπηλες θρησκείες.

Οι επόμενες ευφυέστατες γενιές, απέχουν μια μόνο ανάσα από μας. Η ευφυΐα τους θα είναι πολλαπλάσια της δικής μας. Η **αναλυτική τους ικανότητα εξελιγμένη και πολύπλευρη. Οι αργόσυρτοι ρυθμοί της γνώσης, είναι ήδη παρελθόν. Σήμερα, οι φιλομαθείς άνθρωποι, εξοπλισμένοι με ένα "σκάφανδρο" πρωτοφανών βοηθημάτων, μετεωρίζονται με άνεση, πάνω από την άβυσσο της ιστορίας και της γνώσης, χωρίς καθόλου να διστάζουν! Σύντομα αναρίθμητοι ψεύτικοι θεοί, θα "καούν" μπροστά στο εξερευνητικό στόχαστρο των ερωτήσεων τους.**

Ανεξάρτητα από το πόσο δύσκολο θα αποδειχθεί για τις επόμενες γενιές το μέλλον, το σίγουρο είναι ότι τα παιδιά μας θα υποφέρουν πολύ, ελέγχοντας την απελπιστική μας ανεπάρκεια και την φρικτή υποτέλεια μας, σ' όλους αυτούς τους μίζερους θεούς του παρελθόντος. Ο ανθρώπινος παλιμπαιδισμός έχει και τα όρια του κι αυτά είναι οδυνηρές πληγές του μητρικού μας κόσμου, που δεν μπορούν να περιμένουν άλλο!

ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΨΕΜΑ

Το πρώτο βιβλίο της οαράς, αναζητεί την πραγματική προέλευση των βιβλικών εξιστορήσεων. Συγκρίνει τους Εβραϊκούς "μύθους" με τους παράλληλους Ελληνικούς. Απομυθοποιεί τους ισχυρισμούς της Βίβλου εξετάζοντας κριτικά τη συμπεριφορά των βιβλικών πατριαρχών, από τον πρώτο Χαλδαίο μάγο Αβραάμ, έως τον μεγαλύτερο τερατοποιό όλων των εποχών Μωϋσή!

Με χειροπιαστά επιχειρήματα και κοινό νου, ερμηνεύονται αβίαστα ως ανθρωποκίνητα τα δήθεν θαύματα και οι θεϊκές πληγές της Βίβλου. Για πρώτη φορά εξηγείται το εντελώς αναίτιο "σχίσιμο" της Ερυθρός Θάλασσας από τον Μωϋσή! Σ' ολόκληρη την πρωτότυπη αυτή μελέτη, θα δείτε αφυπνιστικά να αντιπαραβάλλονται, οι κυριότερες βιβλικές εξιστορήσεις με τους πανομοιότυπους, αλλά και συχνά εκτενέστερους Ελληνικούς μύθους. Τα συμπεράσματα είναι, πρωτοφανή και προπάντων διαφωτιστικά!

Ενδεικτικοί Υπότιτλοι:

Ερμής ο Τρισμέγιστος. Το έπος του Γκιλγκαμές. Ο Αβραάμ καίει τα Σόδομα. Λωτ ο επικηρυγμένος! Ισαάκ, η “θυσία" που δεν έγινε! "Σοφία" απ' την α Ρ της Χαλδαίας. Φρόυντ-Οιδίποδας και Αβραάμ. Χαλδαίος Μάγος και Μαγγανισμός, Ονειρομάντης αλλά και ονειροποιός. Ιωσήφ: Ενας ολέθριος σωτήρας. Ακενατών και ο δόλος του μονοθεϊσμού. «Ιεοβά» ο θεός των πληγών. Η ««πληγή» του ποταμού. «Η πληγή» των κτηνών. «Πάσχα» μια σωτήρια δίαιτα. Ερυθρά θάλασσα, πως έγινε το “θαύμα”. Ο Ηρακλής πνίγει τους Βίστονες. Το “έπος" του πατριαρχικού δόλου. Θαύμα και μαγεία η αρχαία τέχνη των “θεών”. Ερωτήσεις, ο δύσκολος δρόμος του Ελληνα.

Ο ΕΝΟΠΛΟΣ ΔΟΛΟΣ

Το δεύτερο βιβλίο της σειράς, εξιστορεί τις περιπέτειες του πολυπλάνητου λαού Ισραήλ, από το όρος Σινά, μέχρι την δυναμική εγκατάστασή του στην κατασχεμένη γη των Κρητο-Φιλισταίων της Χαναάν.

Για πρώτη φορά, ερμηνεύεται ο ανεξήγητος άθλος της στρατιωτικής κατάκτησης της πάνοπλης Χαναάν, και εξηγείται η σημασία των διάσημων βιβλικών συμβόλων, όπως η "καιόμενη βάτος", η "**επτάφωτη** λυχνία", αλλά και η πανίσχυρη πολυθρύλητη ιερα- κ ή οπλοθήκη με το όνομα: **"κιβωτός της διαθήκης". Οι** στρατιωτικές νίκες, εξηγούνται για πρώτη φορά όχι σαν ουρανόσταλτα θεϊκά θαύματα, αλλά σαν αποτέλεσμα δόλιων ιερατικών όπλων μαζικού θανάτου! Το βιβλίο αυτό ξεναγεί τον σημερινό αναγνώστη στην άγνωστη, εκτεταμένη, αλλά και τρομακτική **ιερατική δηλητηριογνωσία** της αρχαιότητας!

Ενδεικτικοί υπότιτλοι:

Σινά το θέατρο ενός θεού. Τι ήταν η "καιόμενη βάτος". Η επτάφωτη λυχνία και η καταγωγή της. «Ασσυριολογία» μια επανάσταση που ξεχάστηκε. Η σκληρή θεοκρατία του Μωϋσή. Τα «τέρατα» και η «κιβωτός των μαρτυρίων». Πίσσα, νιτρική λάσπη και μουμιοποίηση. Αλάτι, ταχεία καύση και ολοκαύτωση. Βίβλος «Μάγοι» και Αλχημεία. «Ιεριχώ» πως έπεσαν τα τείχη. Στάθηκε τελικά ο Ήλιος; 300 "στάμνες' που κέρδισαν τον πόλεμο! Η ανεξήγητη δίψα του Σαμψών. Δαλιδά, η Ελληνίδα. Πάριον βέλος και αχίλλειος *πτέρνα.* **Οι ζωντανοταφές στην Ουρ της Χαλδαίας. Υλικά υψηλού κινδύνου. Αντίδοτα δηλητηρίων στη Βίβλο. Ιουδήθ: η χήρα που σκοτώνει. Ας διαβάσουμε τη Βίβλο.**

ΑΒΡΑΑΜ Ο ΜΑΓΟΣ

Το τρίτο βιβλίο της σειράς, πραγματεύεται το συγκλονιστικότερο και το πλέον επείγον ζήτημα των καιρών. Ο ισχυρισμός αυτού του βιβλίου είναι ξεκάθαρος. Ο Αβραάμ υπήρξε μέγας Χαλδαίος Μάγος! Η αβρααμική μαγεία, όχι μόνο άφησε πίσω της μια απίστευτη θηριώδη ιστορία, αλλά στο σημερινό της αποκορύφωμα, επιβάλλοντας την **ΝΕΑ ΤΑΕΗ ΠΡΑΓΜΑΤΩΝ,** απειλεί ευθέως τους λαούς, με εθνοδιαμελιστική **ΑΡΜΑΓΕΔΔΩΝΙΑ** εξόντωση. Ως τοπωνύμιο αρχαίων μαχών ο **ΑΡΜΑΓΕΔΔΩΝ,** παραπέμπει σε συγκεκριμένη μέθοδο εξόντωσης των εθνών!

Ο αναγνώστης θα ξεναγηθεί όχι μόνο στις τραγικότερες στιγμές **του πολύπαθου** αρχαιοελληνικού πολιτισμού, **αλλά** και στα τρομακτικά δεδομένα του σημερινού επαπειλούμενου **ΑΡΜ ΑΓΕΔΔΩΝ Α !**

Ενδεικτικοί υπότιτλοι:

Έλλην... αγνώστου **πατρός.** Οι **προπάτορες του** Αβραάμ. **Μαθηματικά για "αγίους"! Κίρκη- Καλυψώ - Σάρρα - Μήδεια -** Εκάτη. Ο προφητι**κός διαμελισμός των εθνών.** Οι **κακογαμίες** των **«Μάγων».** Ο **Μωϋσής ποτέ δεν "έσχισε" την Ερυθρά θάλασσα. Ιστοριο-γεωγράφηση της Ερυ**Θράς. Ο **αποκεφαλισμός την μνήμης και** του **πνεύματος στην** βιβλιοθή**κη της Αλεξάνδρειας!** 1998: Έτος Κυρίλλου: Ο Φονιάς **της** Υπατίας. **γιορτάζει!** Η **Θρησκευτικο-ιστορική υποτέλεια** των **Ελλήνων.** Μια α**ντεπίθεση** που **δεν έγινε** ποτέ! Η **οδυσσειακή αντεπίθεση.** Το "ιερατείο **πολιτισμού" δεν γεννήθηκε ακόμα. Αβραάμ: ο διαχρονικός εμπρηστής της ιστορίας.** ΑΡΜ ΑΓΕΔΔΩΝ: οι προφήτες **μας** απειλούν ακόμα!

Τις θερμότερες ευχαριστίες μου στον εκλεκτό φίλο Μιχάλη Χαραλαμπάκη, που είχε την ετοιμότητα και την πολιτισμική ευαισθησία, να μου στείλει από την Χίο το παραπεταμένο και εντέχνως παρασιωπούμενο βιβλίο του Κοραή: «περί του εν Ιεροσολύμοις αγίου φωτός». Η ανήσυχη φιλομάθειά του και η άξια συγχαρητηρίων αντίδρασή του, δημιούργησε την συγγραφική και εκδοτική ευκαιρία αυτού του βιβλίου.

Η διεύθυνση μας είναι:
Μιχάλης Καλόπουλος
Τ.Θ 33541,
56310 Ελευθέριο,
Θεσσαλονίκη.
Τηλ 2310-770-100

Δείτε το Δικτυακό μας Τόπο στο http : //www. ereatlie. com
Στείλτε μας τις καταγγελίες σας για τις περιπτώσεις εκμετάλλευσης της φιλευσέβειας των συμπολιτών μας και στοιχεία για κάθε λογής οργανωμένη θρησκευτική αθλιότητα στη διεύθυνση
info@greatlie.com

Για παραγγελίες επί αντικαταβολή τηλεφωνήστε στο 2310 770100

* Ποια η ενδιαφέρουσα προϊστορία των θαυμάτων πυρός;
* Ποια είναι τα θαυματουργικά υλικά και οι μεθοδεύσεις;
* Πως και από πότε παράγονται αυταναφλεγόμενα υλικά;
* Γιατί το ιερατείο πασχίζει να στηρίξει ένα τέτοιο θαύμα;
* Γιατί ο Κοραής έγραφε ότι το φως της Ιερουσαλήμ είναι:

«Ονειδος και αίσχος,
στρατηγούμενον από
θρασύτατους θαυματοπλάστες»

* Γιατί ο Κοραής αποκάλεσε:

«Αξιοθρήνητους και πλανημένους
τους κατ' έτος τρέχοντες
προσκυνητές του θαύματος»;

* * *

Ολόκληρο το άγνωστο βιβλίο του Κοραή:
«ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΕΝ ΙΕΡΟΣΟΛΥΜΟΙΣ ΑΓΙΟΥ ΦΩΤΟΣ»
Η αποσιωπημένη συγκλονιστική καταγγελία του 1826

* * *

* Ποια σχέση πραγματική ή συμβολική έχει η καιομένη βάτος με το αγιον φως της Ιερουσαλήμ;
* Για πρώτη φορά εξηγείται και αποκαλύπτεται ο μηχανισμός αυταναφλέξεως του αγίου φωτός.
* Δείτε για πρώτη φορά μια εκδοχή της Βιβλικής καιόμενης βάτου σε λειτουργία.

